

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İKİ CİHAN GÜNEŞİ PEYGAMBERİMİZ

الله
رسول
محمد

Düzenleyen: bilginDK
2018-07-01

CÜNEYD SUAVİ

CÜNEYD SUAVİ

(c.suavi@gmail.com)

1948 Yılında Adapazarı'nda doğdu. İlk ve orta öğrenimini bu şehirde tamamladı. Daha sonra, günümüzde Mimar Sinan Üniversitesi adıyla bilinen Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'ni Yüksek Mimar unvanıyla bitirip Sakarya Üniversitesinde asistanlığa başladı. İleriki yıllarda profesörlüğe kadar yükselen Cüneyd Suavi, evli ve üç çocuk babasıdır.

Zafer Dergisi'nde 1982 yılından beri yazıları yayınlanan Cüneyd Suavi'nin en tanınmış eseri, *Hayatın İçinden* adlı hikaye kitabıdır. İki ciltten oluşan ve ilk cildi 25 yılda tamamlanan bu kitabın tamamı İngilizce, Almanca, Korece ve Arapçaya, bir bölümü de Rusça, Tatarca, Arnavutça, Özbekçe ve Makedoncaya çevrilerek bir çok ülkeye ulaşmıştır.

Cüneyd Suavi'nin *Kırk Gram Tebessüm, Mucizeler, Peygamber'ler Tarihi, Allah'ı Bildiren Bilmeceler, Kısa Metrajlı Filmler İçin Senaryolar* ve iki yazarla birlikte ortak hazırladıkları *Hazır Cevaplar* adlı eserlerinin dışında, çocuklar için yazdığı beş uzun öykünü toplandığı *Çiçek Bahçesi* adlı bir kitabı ve *Ali'nin Seccadesi* adlı bir çocuk romanı bulunmaktadır..

İKİ CİHAN GÜNEŞİ

PEYGAMBERİMİZ

الله
رسول
محمد

CÜNEYD SUAVİ

genel yayın yönetmeni: Ergün Ür yayınevi editörü: Özkan Öze

iç düzen/kapak: Zafer Yayınları

baskı, cilt: Vesta Ofset tel:0 212 445 72 52

beşinci baskı: Mart, 2009

zafer
YAYINLARI

Zafer Yayınları, Zafer Yayın Grubu'nun bir kuruluşudur.

Mahmutbey mh. Deve kaldırım cd. Gelincik sk. no:6 Bağcılar- İstanbul,Türkiye

Tel: (0 212) 446 21 00, Fax: (0 212) 446 01 39

www.zaferyayinevi.com / e-mail: zaferyayin@gmail.com

Copyright © 2006 Zafer Yayınları. Her hakkı mahfuzdur.

İÇİNDEKİLER

(önemli bölümler için)

O'NDAN ÖNCESİ

Zemzem'in tekrar çıkışı	18
Ebrehe'nin Kabe'yi yıkmak üzere Mekke'ye gelmesi ve Fil Hadisesi	20
Hız. Abdullah'ın vefatı	25

ÇOCUKLUK DÖNEMİ

Efendimizin (s.a.s.) dünyaya gelişı	27
Süt anneye verililişı	35
Meleklerin yaptığı ilk ameliyat	43
Süt annesinin yanından dönüşü	45
Hız. Amine'nin vefatı	49
Dedesi Abdulmuttalip'in yanına yerleşmesi	51
Meleklerin yaptığı ikinci ameliyat	62
Şam'a yaptığı ilk seyahat ve Rahip Bahira ile tanışması	64

GENÇLİK DÖNEMİ

Yemen Yolculuğu	73
Hiz. Hatice Validemizle tanışması ve onun kervanlarını yönetmesi	76
Hiz. Hatice Validemizle evlenmesi	82
Hiz. Zeyd'i evlat edinmesi	84
Hiz. Ali'yi yanına alması	86
Kabe'nin tamiri sırasında, Hacer-ül Esved'i yerleştirmesi	88

PEYGAMBERLİK DÖNEMİ

Hira Mağara'sındayken Hiz. Cebrail'in gelmesi ve Peygamberlik görevini vermesi	97
Hiz. Cebrail'in, bir sahabe suretinde gelerek Allah Resulü ile görüşmesi	105
Allah Resulü'nün çocukları	110
Hatice Validemizin müslüman olması ve Allah Resulü ile birlikte namaz kılması	115
Hiz. Ali'nin müslüman olması ve Allah Resulü ile birlikte namaz kılması	116
İlk on müslüman	119
İslam'ın ilk okulu: Dar-ül-Erkam	121
Allah Resulü'nün, yakınlarını İslam'a davet etmesi	124
Allah Resulü'nün, bütün Kureyslileri İslam'a davet etmesi	125
Kureyş müşriklerinin, Ebu Talip'e baskı yapmaları	137
Allah Resulü'ne yapılan ilk saldırı	144
Kabe'de namaz kılarak, sırtına deve işkembesi konulması	148
İşkencelerin başlaması	151
Müslüman kadınlara yapılan işkenceler	156

İslam'ın ilk şehitleri	158
Allah Resulü'nün, Habeşistan'a hicret için izin vermesi	160
Habeş meliki Necaşi ile, o ülkeye hicret eden müslümanlar arasında geçenler	162
Hz. Hamza'nın müslüman olması	166
Hz. Ömer'in, Allah Resulü namaz kılarken onu gözetlemesi ...	169
Hz. Ömer'in müslüman olması	172
Müslümanlara karşı ambargo başlatılması	175
Ambargo şartlarının yazıldığı kağıdın bir güve tarafından yenmesi	180
Ay Mucizesi (Şakk-ı Kamer)	183
Ebu Talip'in vefatı	188
Hz. Hatice Validemizin vefatı	190
Allah Resulü'nün, Taif'te taşlanması	193
Allah Resulü'nün, amcası Ebu Lehep tarafından taşlanması ...	200
Allah Resulü'nün, Mina'da taşlanması ve kızı Hz. Zeynep'in yardıma gelmesi	201
Çok evlilik sebepleri	204
İsra ve Miraç Mucizeleri	210
Allah Resulü'nün Cenneti ve Cehennemi gezmesi	215
Namazın farz kılınması	216
Akabe'de yapılan ilk bağlılık yemini (Birinci Akabe Beyatı)	221
İslam'ı tebliğ için, İstanbul'a elçiler gönderilmesi	227
Peygamberimizin dış görünüşü, hal ve hareketleri	231
Allah Resulü'nü öldürmek için beş celladın seçilmesi	239
Allah tarafından, Peygamberimize hicrete izni verilmesi, hicret hazırlıkları	240
Hicretin başlaması, Sevr Mağara'sına sığınma ve müşriklerin takibi	245
Allah Resulü ve Hz. Ebu Bekir'in Medine'ye ulaşmaları	258

Allah Resulü'nün, Hz. Eyyub'un evinde misafir kalması	266
Hz. Enes'in, Allah Resulü'nün yanına verilmesi	271
Mescid-i Nebvî'nin yapılışı	274
Ezanın bu günkü şekliyle ortaya çıkışı	276
Alla Resulü'nün Hz. Âişe Validemizle evlenmesi	280
Hz. Âişe'ye iftira atılması	286
Allah'ın, müslümanlara savaş izni vermesi	292
Kiblenin tekrar Kabe'ye çevrilmesi	297
Bedir Savaşı	298
Allah Resulü'nün, azılı müşriklerin	
Bedir'de öldürülecekleri yerleri göstermesi	310
Bedir Savaş'ında, meleklerin yardımı yetişmesi	322
Ebu Cehil'in sonu	327
Ebu Lehep'in sonu	337
Hz. Fâtıma'nın, Hz. Ali ile evlenmesi	340
Hz. Hasan'ın dünyaya gelmesi	348
Uhud Savaşı	352
Hz. Hamza'nın şehit edilişi	369
Allah Resulü'nün Uhud'da yaralanması	379
Öğretmen sahabilerin,	
Maune Kuyusu civarında şehit edilmeleri	395
Beni Nadir Yahudilerinin, Medine'den uzaklaştırılmaları	399
İçkinin yasak edilmesi	400
Hendek Savaşı	406
Beni Kurayza Yahudilerinin, müslümanlara çektiirdikleri	413
Hendek Savaşı sırasında çıkan korkunç fırtına	423
Beni Kurayza Yahudileri için savaş emri	430
Beni Kurayza Yahudilerinin cezalandırılması	436
Hudeybiye Seferi	443
Hudeybiye Anlaşması	450

Büyük ülkelere, İslam'a davet mektuplarının gönderilmesi	458
Hayber Savaşı	470
Allah Resulü'nün, Hayber'de zehirlenmesi	495
Kaza Umresi	502
Hiz. Zeynep'in vefatı	503
Halid b. Velid'in müslüman olması	508
Mute Savaşı	510
Hiz. Zeyd, Hiz. Cafer ve Hiz. Abdullah'ın şehit olmaları	512
Hudeybiye Anlaşmasının, müşrikler tarafından ihlal edilmesi . .	523
Mekke'nin fethine doğru	529
Mekke'nin fethi ve putların yıkılışı	539
Ebu Süfyan'ın eşi Hind'in ve Ebu Cehil'in oğlu	
İkrime'nin müslüman olmaları	552
Huneyn Savaşı	555
Allah Resulü'nün süt kardeşi Hiz. Şeyma'nın müslüman olması .	563
Taif Kuşatması ve netice alınamadan geri dönülmesi	570
Kuru Direk Mucizesi	587
Habeş meliki Necaşi'nin vefatı	590
Tebük Seferi	592
Baş münafık Abdullah b. Übeyy'in ölümü	607
Sahte peygamber'lerin ortaya çıkması	612
Veda Haccı	620
Allah Resulü'nün hastalanması	629
Allah Resulü'nün, şehitleri ziyaret ederek duada bulunması . . .	630
Hiz. Aîşe'nin rüyası	632
Allah Resulü'nün, Rabbine kavuşması	633
Peygamber mirası	634
Asr-ı saadetteki önemli olayların,	
miladî yıllara göre kronolojisi	641

Denizden alınan tek bir damlacık, o denizi ne kadar tarif ederse; Allah Resulü'nün yüceliğini, maddî ve manevî güzelliklerini yansıtmaya çalıştığımız satırlar da, O'nu ancak o kadar tarif eder.

Bizler, İki Cihan Güneşine duyduğumuz minnet borcumuzu biraz olsun yerine getirmek ve ışığını daha da yaymak amacıyla, onun hakkında yazılan binlerce cilt esere, bir eser daha katmayı istedik. Ve bunu bir yazar için, büyük bir şeref bildik.

Gayret bizden olsun, rıza Allah'tan, şefaât de o Resulden inşallah.

Cüneyd Suavi

1. BÖLÜM
ONDAN ÖNCESİ VE
ÇOCUKLUK DÖNEMİ

O'NDAN ÖNCESİ MEKKE

İki Cihan Güneşi'nin doğması yaklaşmıştı.

Fakat Mekke, en karanlık günlerindeydi.

Hazreti Cebrail tarafından Âdem Peygamber zamanında yapılan ve daha sonraki asırlarda Hazreti İbrahim ve oğlu (Hz. İsmail) tarafından eski temelleri üzerine tekrar inşa edilen Kabe, aradan geçen zamanda putlarla doldurulmuş ve müşriklerin uğrak yeri olmuştu.

İbrahim Peygamber'in 'Hanif' adıyla bilinen dinine uymaya çalışanlar da, hac mevsimi geldiğinde buraya koşuyordu. Mekke'nin sokakları insan doluydu. Çok insan da çok ticaret demekti. Bu yüzden şehir, bir ticaret merkezine dönüştü.

Mekke'yi yönetenler, hallerinden son derece memnun görünüyordu. Çünkü çoğu ticaretle uğraşmaktaydı.

Eğer bir de suları bol olsaydı, hiçbir şehir Mekke'ye çıkmazdı.

RÜYADAKİ EMİR

İbrahim Peygamber, Allah'ın emri üzerine eşini ve oğlunu çöle götürdükten sonra, bir ağacın altına bırakmıştı. Burası, (zamanın geçmesiyle) sadece temelleri kalan ve kısmen kuma gömülen Kabe'nin yanı başıydı. Suları bir süre sonra bitince, Hz. Hacer, oğlu İsmail için telaşlandı. Sağa sola koşuşmaya başladığında, Hz. Cebrail geldi. Ve Allah'ın izniyle Zemzem suyunu buldu.

Zemzem, o bölgeye hayat vermişti. Arkasından Kabe inşa edildi. Bu yüzden birçok insan, o bölgeye akın edip yerleşti. Yemen'den gelmiş olan Cürhüm Kabilesi de, bunlar arasındaydı. Ne yazık ki bunlar da zamanla azıttı. Kabe'ye hediye edilen mallara el koydular. Ziyarete gelenleri soydular. Buna direnenleri, döverek öldürdüler. Allah, sevgili Resulü'nün doğum yeri, kiblesi ve vatanı olacak Kabe'sine zarar veren bütün kavimler gibi, onları da cezalandırdı. Zemzem suyu kesilerek yok oldu ve büyük seller yüzünden yeri kayboldu.

Birkaç asır boyunca, Zemzem suyu tamamen unutuldu. Fakat, âlemlere rahmet olan Peygamber geliyordu. Onun doğacağı yer, susuz kalmamalıydı. Ve bu su, elbette ki Zemzem suyuydu.

Peygamberimiz, Hz. İbrahim'in soyundan geldiği için,

ayak izlerine varıncaya kadar ona benzerdi. Bu nedenle Hz. İbrahim ve ailesi için verilen Zemzem, Âhirzaman Peygamberi zamanında tekrar çıkacak, suyun bulunması da, o yüce misafirin şefkatli dedesine, Abdulmuttalip'e nasip olacaktı.

Abdulmuttalip, Peygamberimizin dünyaya gelmesinden kısa bir süre önce, bir rüya gördü. Bu rüyasında ona: "Yürekleri serinletip kandıran suyu ara!. Zemzem'in yerini kaz!. Onu bulduğun zaman, artık onun suları hiç kesilmez. O sana, dedelerinden mirastır." deniyordu.

Abdulmuttalip, yine rüyada iken, "O kuyu nerede?" diye sorunca:

"Yarın sabah, bir alaca karganın gagasıyla kazacağı yerde ve bir karınca yuvasının yanındadır." denmişti. (Bu rüya, İbn-i İshak tarafından, Hz. Ali efendimizin anlattıklarından nakledilmişti.)

EMREDİLEN ŞEY

Abdulmuttalip, sabahın olmasını zor bekledi. Ve gün ağarmaz, oğlu Haris'le birlikte Kabe'ye geldi. Abdulmuttalip'in diğer oğulları ve bunlardan biri olan Hz. Abdullah, (Peygamberimizin babası) henüz doğmamışlardı.

O sırada, rüyasında söylenen karga, iki putun arasını galyordu. Yakında da bir karınca yuvası vardı. Oğlu Haris'le birlikte işe koyulduğunda, kazdıkları çukurdan, önce çanak ve çömlek parçaları, daha sonra da; ok, mızrak ve kalkan gibi silahlar çıktı. Onları izleyenler, yanlarına koşarak:

"Bu putların arasında kurban keseriz. Gidip başka yeri kazın!." dediler.

Müşriklerin amacı, putları korumak değil, çıkan eşyalar-dan bir pay almaktır.

Abdulmuttalip, heybetli bir insandı ve kılıcını çekince, herkes ondan ürkerdi. Nitekim öyle oldu; "Bana emredilen şeyi yapacağım!." diyerek işine devam etti.

ZEMZEMİN TEKRAR ÇIKIŞI

Kabe'nin mallarına el koydukları için Allah tarafından cezalandırılan ve Zemzem suyunu kaybeden Cürhümlüler, daha sonraki günlerde, çok savaşçı bir kavim olan Huzaa Kavminin hücumuna uğramışlardı. Mekke'den kaçmak zorunda kaldıklarında, bazı silah ve mücevherleriyle birlikte, kendileri için çok kıymetli olan, altından yapılmış bir buzağı putunu, suyu çekilmiş olan Zemzem kuyusuna gömmüş, üstünü de toprakla örtmüşlerdi.

Abdulmuttalip, oğlu Haris'le birlikte kuyuyu kazdığında, bu eşyalar birer birer ortaya çıktı. Sonunda Zemzem suyunu buldular ve büyük bir sevinç içinde tekbirler getirdiler. Müşrikler de buna seviniyordu. Fakat çoğunun gözü, kuyudan çıkan eşyalar üstündeydi. Abdulmuttalip, bu eşyalardan özellikle silahları vererek, onları ikna etti. Bazı mücevherleri ve altından yapılmış buzağı heykelini ise, paraya dönüştürüp, Zemzem kuyusunun ve Kabe'nin tamirine harcadı.

Zemzem kuyusu, Cürhümlüler tarafından kapatıldıktan üç asır sonra kullanıma açıldı. Mekkeliler, bir Cennet ırmağına kavuştukları için bayram yapıyorlardı. Ama bu suyun, kısa bir süre sonra doğacak Allah Resulü'nün hürmetine çıktığından habersizlerdi.

Abdulmuttalip, halk tarafından çok sevilir ve 'ikinci İbrahim' adı ile anılırdı. Bir de Zemzemi bulunca, Mekke'ye reis yapıldı.

'Âlemlerin Reisi', Mekke Reisinin torunu olarak dünyaya gelecekti.

ZEMZEMDEN SONRA MEKKE

Zemzemin bulunmasıyla birlikte, Mekke'nin şanı daha da yüceldi. Birçok ülke bu durumu kıskandı. Yemen de bunların başında idi. O zamanlar Habeşistan Krallığına bağlı olan bu ülke, Ebrehe adlı bir vali tarafından yönetiliyordu.

Ebrehe, krala yaranamak için, çok muhteşem bir kilise yaptırmayı düşündü. Bu Ma'bedin hiçbir yerde benzeri olmamalı ve böylelikle Kabe'nin şöhreti sarsılmalıydı. Fakat bu iş için de, çok fazla bir para gerekiyordu.

Ebrehe, sonunda bir çözüm buldu. Ve Bizans İmparatorundan maddî destek alarak, kiliseyi birkaç yılda bitirdi. İçerideki süslemeler altın ve gümüşlendi. Dışı ise, en kıymetli taşlarla kaplanmıştı. 'Kulleys' adı verilen kilise bittiğinde, Ebrehe bir mektup yazıp krala şöyle dedi:

"Sizin için öyle muhteşem bir mabet yaptım ki, ne Arabistan'da ne de Fars ülkesinde (İran'da), onun gibi bir eser yapılmış değildir!. Arapların, (hac yapmak için) Kabe yerine bu mâbede gelmelerini sağlamadıkça, rahat etmeyeceğim!."

Ebrehe'nin mâbedi, kısa bir zaman içinde ün saldı. Bir çok insan merak edip onu görmeye geldi. Fakat bu ziyaretler, turistik bir seyahati andırıyordu. Ticarete fazla bir katkısı olma-

di. Oysa Mekke sokakları, ana baba günüydü. Peş peşe gelen kervanlar, en kıymetli mallarını burada boşaltır, yeni mallar yükleyerek dönerdi.

Mekke'nin yıldızı gitgide parlıyordu.

Kısa bir süre sonra, İki Cihan Güneşi doğacaktı.

EBREHE'NİN YEMİNİ

Kulleys Kilisesinin şöhreti, Araplar arasına yayılınca, Kinnane Oğulları'ndan Nevfel adında bir genç, Yemen'e gizlice gidip o mâbedi kirletti. Hatta dışını bile berbat etti. Sonra kaçıp Mekke'ye döndüğünde, bu olayı her tarafta anlattı.

Ebrehe, bu olayı duyduğu zaman:

"Araplar, Kabe'nin şöhretini engellediğim için böyle yaptılar!" diyerek, Mekke'de taş üstünde taş bırakmamaya, onu yakıp yıkmaya yemin etti.

Kulleys Kilisesini yaparken Bizans İmparatorundan destek alan Ebrehe, Kabe'yi yıkmak için de başka kraldan, Habeş Melikinden yardım istedi.

Bu sefer para değil, kralın dillere destan olan filini istiyordu.

'Mahmut' adıyla tanınan bu dev fil, Ebrehe'nin ordusunun başında yer alacak, önüne gelen her şeyi ezecek, tabi ki Kabe'yi de yerle bir edecekti.

Ebrehe'nin arzusu, Habeş Meliki tarafından uygun görüldü.

Ve dünyada bir eşi daha olmadığı söylenen bu fil, süslenip püslenerek Yemen'e gönderildi.

MEKKE'YE DOĞRU

Ebrehe, Mekke'ye doğru yola çıkınca, Arap kabilelerinden bazıları, ona karşı koymaya çalıştılar. Fakat mağlup oldular. Ebrehe'nin ordusu son derece büyüktü ve önünde bulunan fil, herkesin gözünü korkutuyordu.

Ebrehe, Mekke yakınlarındaki Muğammis bölgesine geldiklerinde, bir süvari birliğini öncü gönderdi. Böylelikle Arapların ne yaptığını araştırarak ve eğer bir tuzak varsa öğrenecekti.

Öncü kuvvetler, hiçbir direniş görmeden Mekke'ye yaklaştılar.

Şehirdeki hayat gayet normaldi, panik havası yoktu. Bütün otlaklar, deve ve davarlardan (koyun ve keçilerden) oluşan sürülerle doluydu. Buradaki iki yüz deve ise, Mekke'nin reisi Abdulmuttalip'e aitti.

Ebrehe'nin askerleri, ordularının yiyecek ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla, ne kadar sürü varsa, hepsine el koyarak götürdüler.

Ebrehe, Abdulmuttalip'e bir elçi göndererek:

“Sizinle savaşmak niyetinde değilim. Kabe'nizi yıkmak için buraya geldim. Bana karşı koymazsanız kanınızı akıtmam. Eğer siz de savaş istemezseniz, reisiniz hemen yanıma gelsin!” dedi.

Abdulmuttalip, elçiye cevap verip:

“Biz de kendisiyle çarpışmak istemeyiz. Zaten buna hiçbir zaman gücümüz yetmez. Ama Ebrehe çok iyi bilsin ki, Kabe Allah'ın evidir. Ve yine bilsin ki, onu koruyan da Allah'tır.” dedi.

DEVE ALIŞ-VERİŞİ

Abdulmuttalip, Ebrehe'nin yanına gittiğinde, uzun ve heybetli vücudu, güzel giyimi, etkili konuşması ve saygıdeğer halleriyle onu çok etkiledi. Elçiye söylediklerini, ona da tekrarladıktan sonra:

"Askerlerin, develerimi almış. Onları hemen bana gönder!" dedi.

Ebrehe, alaycı bir tavırla:

"Yanuma geldiğinde, seni büyük bir adam zannetmiştim. Oysa ki konuşunca, pek de öyle olmadığını gördüm. Ben, senin ve atalarının mâbedini yıkmaya geldiğim halde, sen kendi develerinden söz ediyorsun." dedi.

Abdulmuttalip: "Ben, sahip olduğum develer adına konuşuyorum. Kabe'nin sahibi ise Allah'tır!. Onun hakkında konuşmak, bana değil Allah'a düşer." dedi.

Ebrehe, bu cevaba çok kızmıştı.

"Kabe'yi bana karşı hiç kimse koruyamaz!." diye bağırırken, Abdulmuttalip:

"Onu korumak Allah'ın işidir. İşte sen, işte Allah!." diyerek gitti.

Ebrehe, kendisine açıkça meydan okuyan Mekke Reisinin develerini geri gönderdi. Abdulmuttalip, onları kurban ederek fakir halka dağıtmak istiyordu. Fakat düşman kapıya dayanmıştı. Mekke'nin hemen boşaltılmasını ve insanların dağlara çıkıp kuytu yerlere saklanmasını emretti. Daha sonra Kabe'ye gidip dua etti. Mekke boşaldı. Kabe'nin korunması, onun sahibi olan Allah'a bırakıldı.

HÜCUM SAATI

Ebrehe'nin hücumu geçtiği gün, Muharrem Ayının 17. günüydü. (570) Günlerden de pazardı. Boş bir şehri yakıp yıkmak elbette ki kolaydı. Hücum emri verince, öndeki fil bir anda yere çöktü. Onu kaldırmak için, her yolu denediler, sonunda başardılar. Fakat fil, Yemen ya da Şam yönüne çevrilince koşuyor, Kabe'ye çevrilince, yere yığılıyordu. Kabe'yi ezmek (yıkmak) için getirilen fil, sağa sola koşarak bir çok askeri ezdi.

Filin bu hareketi, onlar için çok açık bir ihtardı. Fakat Ebrehe'nin gözü hiç bir şey görmüyordu. Hücumu devam etti. Kabe'ye yıkmak için koşuşan askerleri, o sırada deniz tarafından gelen kuş sürüsüne pek önem vermediler. Kur'anda 'ebabil' adıyla geçen ve kırlangıçlara benzeyen bu kuşlar, biri gagalarında, ikisi de ayaklarında olmak üzere üç taş taşıyorlardı. Bu kuşlar, ordunun üzerine geldiklerinde, taşları bıraktılar.

Taşlar küçüktü ama, Ebrehe'nin günahları gibi ağırdı. Bir mermi etkisiyle, dokunduğu her canlıyı perişan etti. Askerlerin bir çoğu, kesilmiş başaklar gibi yere serildi. Bu taşlarla yaralanıp kaçanlar da olmuştu. Fakat onlar daha sonra birer birer öldüler. Ebrehe de bunlar arasındaydı.

Kuşların attığı taşlar, ordudaki hayvanların çoğunu öldürmüştü. Fakat Kabe üzerine gitmemenin bir mükafatı olarak, Mahmut adındaki fil sağ kurtuldu.

Taş yağmuru kesilince, korkunç bir yağmur başladı. Arkasından bir sel gelip, askerlerin ölümlerini silip süpürdü.

SAĞ KALANLAR

Daha önceki azgın kavimlerin bazılarını sesle, bazılarını da suyla helak eden Rabbimiz, Allah'ın evi (Beytullah) olarak tarif edilen Kabe'yi yıkmak isteyenlerin acıklı sonlarını, şöyle anlatır:

"Rabbi'nin, o fil sahiplerine ne yaptığını görmedin mi? Onların tuzaklarını boşa çıkarmadı mı? Üzerlerine bölük bölük kuşlar gönderdi. Onlara, pişirilip sertleştirilen balçık taşları attılar. Rabbin onları, sanki güvelerin yiyerek delik deşik ettiği hububat çuvallarına döndürmedi mi?" (Fil Suresi)

Kabe, dünyaya gelmesine sadece elli dört gün kalmış olan Peygamberimizin hem kiblesi, hem de vatanı idi. Bu yüzden de Allah onu Ebrehe'den korudu. Bunun için kuşlar gönderilmişti. Daha ilerde ise, örümcek ve güvercinler iş başı yapacaktı.

Efendimiz (s.a.s.) Peygamber olduğunda, Kabe'yi yıkmak için Mekke'ye gelen askerlerden bazıları henüz yaşamaktaydı. Hz. Âişe Validemiz, (Peygamberimizin eşi) yıllar sonra bu askerlerden ikisini görerek şöyle demişti:

"Ben, Kabe'yi yıkmak için geldikleri sırada Ebrehe'nin fiilini süren ve ona yiyecek verip bakımını yapan iki askere Mekke'de rastladım ki, her ikisi de kör ve yatalak bir durumda dileniyordu."

PEYGAMBER BABASI

Hız. Abdullah, Ebrehe'ye kafa tutan Abdulmuttalip'in on üç oğlundan biri olup en sevdiğiydi. Âhırzaman Peygam-

ber'ine baba olacağından, alnında herkesin dikkatini çeken bir nur parlardı. Bu yüzden de Mekke'deki bütün bekar hanımlar, onunla evlenmek için can atıyordu. Hatta, Varaka b. Nevfel'in zenginliğiyle dillere destan olan kız kardeşi Rukiye, ona haber göndermiş ve kendisiyle evlenmesi halinde, yüz deve hediye edeceğini bildirmişti.

Hız. Abdullah, bu tür tekliflere kulak asmadı. Ve babasının rızasına uygun olarak, asaleti, zekâsı, güzelliği ve dürüstlüğü ile ün salan bir hanımla, annelerin en bahtiyarıyla evlendi.

Hız. Abdullah'ın yüzündeki nur, bu evlilikten hemen sonra, Hız. Âmine'nin yüzüne geçti. Herkes o parlaklığı açıkça görüyordu.

Hız. Abdullah, babası gibi ticaretle uğraşıyordu. Fakat ömrü, çok kısa sürecekti. Kureyş Kabilesine ait bir ticaret kervanıyla Şam'dan dönerken, aniden hastalandı. Yola devam edecek hali yoktu. Bu yüzden, Medine'ye iki saat uzaklıkta bulunan 'Daru'n-Nabiga' bölgesindeki akrabalarının yanında kaldı.

Abdumuttalip, oğlunun hastalandığını öğrenince, büyük oğlu Haris'i oraya gönderdi. Geç kalmışlardı.

Hız. Abdullah, vefat ettiğinde yirmi beş yaşındaydı. Beklenmeyen bu olay, bütün aileyi perişan etti. En büyük acıydı da, Hız. Âmine çekmekte idi.

Tek tesellisi, doğumu yaklaşan yavrusu idi.

BEKLENEN PEYGAMBER

Âhırzaman Peygamber'inin dünyaya gelmek üzere olduğu, bu doğumun da Mekke'de gerçekleşeceği, Hristiyan ve

Musevi din adamları tarafından biliniyordu. Bu haberler, daha sonra bütün her yere yayıldı.

Önde gelen müşrikler, duydukları haberlerden rahatsız oluyordu. Çünkü hepsi ticaretle uğraşmaktaydı. Bir peygamber gelmesi, putların sonu demekti. Putlar yok olunca da, müşrikler için Mekke'nin bir önemi kalmazdı. Mallarını, bu putları ziyarete gelen kişilere son derece pahalı satan ve büyük servetlere kavuşan birçok ticaret adamı, bu bakımdan endişe içindeydi.

Ebi's Sait oğlu Ümeyye, bir toplantı sırasında, beklenen Peygamber'in gelmek üzere olduğunu söyleyince, Ebu Süfyan ona kızıp: "Bir daha böyle konuşma!. Biz putlarla çok mutluyuz!." diyerek, onu yanından kovdu.

ONU CENNETTE GÖRDÜM!

Sahabilerden (Peygamberimizi gören erkek müslümanlardan) Ebu Cafer anlatıyor:

"Allah Resulü dünyaya gelmeden önce, çok yaşlı bir insan olan Zeyd b. Amr, beni yanına çağırıp:

'Ben, Hz. İsmail'in neslinden bir peygamber bekliyorum. Ama onun zamanına kadar yaşayacağımı zannetmiyorum. Ben, geleceğinden emin olduğum o Peygamber'e inanıyor ve onun resul olduğuna şahadet ediyorum. Eğer ona yetişecek olursan, benden selam söyle.' dedi.

Daha sonra da, o Peygamber'in özelliklerini anlatmaya başlayıp:

'O'nun boyu ne uzun, ne de kısadır. Gözlerinde kırmızılık

bulunur. İki kürek kemiği arasında, peygamberlik mührü vardır. Adı Ahmet'tir. (Peygamberimizin İncil'deki ismi 'Ahmet' dir.) O Mekke'de doğacak ve o şehirde Peygamber olacaktır. O bütün Peygamber'lerin sonuncusudur.' dedi.

Ben, Zeyd b. Amr'ın anlattıklarını, yıllar sonra Allah Resulü'ne ilettim ve selamını söyledim. Allah Resulü tebessüm ederek:

'Ben onu, eteklerini sürüyerek Cennette dolaşırken gördüm.' buyurdu."

Allah Resulü, daha gelmeden önce, bilinen ve iman edilen bir Peygamberdi.

GECEDE DOĞAN GÜNEŞ

Hız. Âmine, eşinin vefatından sonra günler boyu ağladı. Ve o koskoca Mekke'de, kendisini tek başına kalmış zannetti. Duyduğu üzüntüyle, hamilelik döneminin çok zor geçeceğini sanıyordu. Fakat Allah, ona ne hamileliğinde, ne de doğum sırasında bir sıkıntı vermedi.

Rebiyülevvel ayının 12. gecesinde (Miladî takvime göre, 571 yılının 20 Nisan Pazartesi gününde), Şıb adındaki bölgenin Leyl (gece) sokağında, bir güneş doğdu. Bu güneş, sadece o sokağı değil, bütün kâinatı bir anda aydınlattı.

Peygamberimizin dünyaya gelişi sırasında, Hız. Âmine'nin yanında iki ya da üç hanım daha vardı. Bunlardan biri, Peygamberimizin ebesi olan Şıfa Hatundu. Ve onu ilk emzirendi. Hanımlardan ikincisi, Osman b. As'ın annesi Fâtıma Hatun idi.

İleriki yıllarda Peygamberimizin dadısı olan Ümmü Eymen de, onlar arasındaydı. Bu bahtiyar kadınlar, o nur bebeğin dünyaya gelişiyle başlayan bir dizi harikaya şahit olmuş ve bunları herkese anlatmışlardı.

Efendimiz (s.a.s.), Hz. Âdem, Şit, İdris, Nuh, Musa, Yahya ve Hud Peygamber'ler gibi, sünnetli ve göbeği kesik şekilde dünyaya geldi. Daha doğduğu anda, secdeye kapanır gibi yere abandı ve başını kaldırıp semaya baktı.

O zamanın geleneklerine göre, yeni doğan yavruların üzeri, büyük bir çanakla örtülüyordu. Aynı şeyler bu sefer de yapıldı. Sabah kalktıklarında, üzerine kapatılan çanağın yarıldığını ve yeni doğan yavrunun, o yarıktan dışarıya baktığını gördüler.

YILDIZLAR DÖKÜLÜRKEN...

Hız. Âmine, doğum sırasında gördüğü ışığın, doğu ile batı arasını kuşattığını söylemişti. Ebesi Şifa Hatun, aynı şeyden bahsederek söyle demişti:

"Allah Resulü doğduğunda, kulağıma bir takım sesler geldi. Ve maşırıkla mağrip (doğu ile batı) arasını bir nur kapladı. O anda, bazı Rum diyarlarındaki sarayları gördüm ki, yıkılmakta idiler. Sonra, Allah Resulü'nü emzirmeye koyuldum. O sırada vücudum titremeye, gözlerim de kararmaya başladı. O küçük yavruyu gözden kaybettim."

Doğum sırasında Hız. Âmine'nin yanında bulunan Fâtıma Hatun da:

"Allah Resulü doğmak üzereyken, her taraf nurla doldu.

Nereye baksam, gündüz gibi aydınlık görüyordum. Gökteki yıldızlar, üstümüze salkım salkım iniyor sandım ve onların altında kalırım diye korktum. Bu durumu ömrümce unutmadım. Ve Allah Resulü Peygamberliğini ilan eder etmez, ilk müslümanlardan olmak için hemen yanına koştum.” demişti.

DEVİRİLEN PUTLAR

Doğum sırasındaki harikalar, Peygamber evinden sonra bütün Mekke'ye, daha sonra da dünyaya yayıldı.

Kabe'de bulunan putlar, o gece hep baş aşağı devrildiler.

Sava (Save) adıyla bilinen ve ateşperestler (ateşe tapanlar) tarafından mukaddes kabul edilen gölün suları, yine o gece kurudu.

İstahr-Âbad bölgesinde bulunan ve ateşperestler tarafından tanrı olarak kabul edildiği için, bin seneden beri söndürülmeyen ateş, o gece söndü.

Meşhur Fars Hükümdarı Nuşirevan'ın sarayı, sanki deprem oluyormuş gibi sallandı ve on dört kulesi o gece devrildi. Fars Hükümdarı, kulelerin yıkılış sebebini, o devrin en ünlü kâhini (gelecekte haber veren kişisi) Sâtih'a sordu. Bu adam, yüz yaşını geçmişti ve ömrünün son günlerini yaşıyordu.

“Kitaplarda haber verilen son Peygamber, öyle sanırım ki şu an gelmiştir. Sarayın yıkılan on dört kulesi, sizden on dört hükümdar geçtikten sonra, devletinizin yıkılıp gideceğini gösterir. Kutsal ateşinizin sönmesi de, o Peygamber'in ateşe ya da puta tapanlara karşı üstün geleceğine işarettir.” dedi.

Satih'in dedikleri aynen çıktı.

Taştan oyulmuş putlara tapanlar, sonunda o putlar gibi darmadağın oldular.

Ateşe tapmakta ısrar edenler, ebedî bir ateşe kavuştular.

Fars (İran) Hükümdarı Perviz, daha sonraki yıllarda, Peygamberimizin gönderdiği "İslam'a davet" mektubunu parçalamıştı. Bunun cezası olarak, öz oğlu tarafından hançerle parçalandı. Ülkesi ise, on dört hükümdarın idaresinden sonra, (2. halife Hz. Ömer zamanında) İslam toprakları arasına katıldı.

AHMET'İN YILDIZI

Peygamberimize ait özellikler, Kur'andan önceki mukaddes kitaplarda belirtilmişti. Bu yüzden, Hristiyan ve Yahudi din adamlarından çoğu, Efendimizin (s.a.s.) Mekke'de dünyaya geleceğini ve doğumunun yakın olduğunu biliyorlardı.

Mekke'deki Yahudilerden biri, bir gece gökyüzünü incelerken, farklı bir yıldız görmüş ve bu yıldızın, Âhirzaman Peygamber'inin doğumuna ait bir işaret olduğunu tahmin etmişti. (Gördüğü şey, bir kuyruklu yıldız olabilirdi.) Hz. İsa'nın dünyaya gelişinde de buna benzer bir yıldızın görüldüğünü duyan Yahudi, Kureyşlilere gidip:

"Ey Kureyş cemaati!. Bu gece bir çocuk doğdu mu?" diye sordu.

"Bilmiyoruz!." dediler. Adam bunun üzerine:

"Şimdi anlatacaklarımı ezberleyiniz!. Âhirzaman Peygamberi doğmuştur. Onun iki kürek kemiği arasında, üzerinde

tüyler bulunan kırmızı bir ben vardır. Bu ben, onun Peygamberlik mührüdür." dedi.

Kureyşliler, merak edip etrafa dağıldılar ve o gece doğan çocuğu araştırdılar.

"Abdullah bin Abdulmuttalip'in (Abdulmuttalip'in oğlu Abdullah'ın) bu gece bir oğlu olmuş, ismini de Muhammed koymuşlar." dediler.

Kureyşliler bu haberi verdiklerinde, Yahudi bilgin:

"O çocuk, ben size onun doğduğunu söyledikten önce mi, yoksa daha sonra mı doğmuş?" diye sorunca: "Önce doğmuş." dediler.

Yahudi bu cevabı aldığı anda, o küçük yavruyu görmek istedi.

İsteğini, Hz. Âmine'ye bildirdiler.

KISKANÇLIK

Hız. Âmine, Yahudi'nin gelmesine izin verince, adam o be-beğle dikkatle baktı. Ve sırtındaki mührü görünce fenalaştı. Kendine geldiğinde:

"Peygamberlik, İsrail Oğulları'ndan gitti!. Onların elindeki kitap da (Tevrat) gitti!. Bu durum, İsrail Oğulları'nın perişan olacağına işarettir." dedikten sonra:

"Ey Kureyşliler!. Sevinmeniz gerekir. Vallahî siz, gücü doğudan batıya kadar ulaşacak olan Peygamberlik şerefine ulaşacaksınız." dedi.

Medineli bir şair olan Hasan b. Sabit, Peygamberimizin doğduğu geceyi ve o gece bağırarak Yahudi'yi iyi hatırlıyordu.

Bu olayı şöyle anlatmaktaydı:

“O zamanlar 7-8 yaşlarındaydım. Bir Yahudi, yüksekçe bir evin damına çıkıp:

'Ey Mekkeliler! Ahmet'in yıldızı bu gece doğdu.' diye bağırmıştı.”

Allah Resulü'nün ismi Tevrat'ta “Ahyed”, İncil'de “Ahmet”, Kur'anda “Muhammed” di. Hatta Rabbimiz, Ahmet ismini Kur'anda da bir kere kullanmıştı. Bu yüzden de Hristiyan bilginler, hatta bazı Yahudiler, ona “Ahmet” derlerdi.

Yahudi âlimlerin birçoğu, Âhırzaman Peygamber'inin İsrail Oğulları içinden çıkacağına, yani kendilerinden biri olacağına inanırlardı.

Ancak hepsi yanıldı. Bu yüzden kıskançlığa kapıldılar ve onu bildikleri halde yalanladılar. İnsaflı olanlarsa, çok önceden müjdeleyip haber verdiler.

Dağatır adındaki meşhur Hristiyan âlimi, Peygamberimiz henüz dünyaya gelmeden önce ona iman etmişti. Çünkü Allah Resulü'nün özellikleri, İncil'de vardı. Dağatır, bu gerçeği ilan edince, Rumlar tarafından şehit edildi.

DOĞUM MÜJDESİ

Abdulmuttalip, torununun doğduğunu duyunca yanına koştu, çok sevinçliydi.

Hz. Âmine, doğum sırasında gördüğü harikaları tek tek anlattı ve o sırada duyduğu bir sesle, bebeğe “Muhammed” ismi konmasının emredildiğini söyledi.

Hz. İbrahim'in eski asırlardan yansıyan Hanif dinine uy-

duğu için içki, kumar ve zina gibi günahlardan uzak kalan, Allah'a olan imanı, cömertliği ve dürüstlüğüyle tanınan Abdulmuttalip, Hz. Âmine'nin anlattıklarına fazla şaşırmamıştı.

"Ben bu gece torunum doğduğunda, Kabe'yi tavaf etmekle meşguldüm. Vakit gece yarısını geçtiğinde, onun Makam-ı İbrahim tarafına doğru secde eder gibi eğildiğini gördüm. Bu sırada tekbir sesleri gelmekteydi. Ayrıca: 'Beni müşriklerin pisliklerinden ve câhiliye (İslam öncesi) zamanının kötülüklerinden temizlediler.' diye bir ses yükseldi." dedi.

Yavrusunun doğumu sırasında yaşadığı şaşkınlığı henüz üzerinden atamamış olan Hz. Âmine, bir kez daha hayretler içinde kalmıştı. Abdulmuttalip, mübarek torununu kucaklayıp Kabe'ye gitti ve onunla birlikte tavaf etti. Yaratılan ve yaratılacak olanların en hayırlısı, sevgili Kabe'siyle tanışmıştı.

ZİYAFET

Abdulmuttalip, çok zengin ve son derece cömert bir insandı. Âhiret gününe (öldükten sonra tekrar dirilip, ebedî bir âleme gidileceğine) inanmaktaydı.

"Vallahî şu dünyanın arkasında bir dünya daha vardır ki, iyilik edenler orada mükafat görecektir, kötülük edenler de, ceza çekeceklerdir." derdi. İçkiyi ve zinayı yasaklamıştı.

Zemzemi bulmuş olması, ona büyük bir şeref kazandırmıştı. Bu kuyunun kullanma hakkı da kendisine aitti. Fakat ondan para kazanmayı hiç düşünmemiş ve halka açmıştı. İnsanları su çekme zahmetinden kurtarmak için, Zemzemin başına bir havuz yaptırmıştı. İkramı çok severdi. Mallarının

önemli bir kısmını, fakirlere verirdi. Hac zamanı geldiğinde, cömertliği bir kat daha artardı. Hacılara, bol bol kuru üzüm hoşafı dağıtır, balla karıştırdığı deve sütlerini, onlara ikram ederdi.

Abdulmuttalip, bütün ömrü boyunca "oğlum" diye hitap edeceği torunu şerefine, doğumundan bir hafta kadar sonra, Mekke'de büyük bir ziyafet verdi. Develerle birlikte, koyun ve keçiler kurban edildi. Ziyafet üç öğün sürdü. Karnı doymamış bir insan kalmadı. Hatta, dağlardaki aç hayvanlar bile düşünlümüştü.

Kureyşliler, o ana kadar böyle bir ziyafet görmemişlerdi. Merak içinde:

"Ey Abdulmuttalip! Doğumundan ötürü bize ikramlarda bulunduğun torununa ne isim verdin?" dediler. Ondan cevap alınca da, memnun olmayıp:

"Ne için halkından ya da atalarından birinin adını koymadın da, "Muhammed" ismini verdin?" diye dudak büktüler.

Abdulmuttalip: "Gökte Allah'ın, yerde ise insanların, onu övmesini istedim." dedi.

"Muhammed", "Övülmeye layık özellikleri çok olan kişi" anlamındaydı.

YAYGIN BİR ÂDET

Yeni doğan çocukları bir sütanneye vermek, o zamanlar çok yaygın bir âdetti. Bu yüzden sütannelik, bir tür meslek olmuştu. Özellikle kırsal kesimlerde yaşayan dürüst ve şerefli kadınlar, her yaz ve sonbaharda Mekke'ye gelir, yeni doğan bebeklere (ücret karşılığında) annelik yaparlardı.

Bebekleri süt annelere vermek, bir tür zorunluluktur. Çünkü Mekke havası, hiç sağlıklı değildi. Şehir, iki dağ arasında kurulmuş olduğundan, bunaltıcı bir havaya sahipti. Bütün bunların yanında, "Mekke Humması" denilen ateşli bir hastalık, sık sık baş gösterirdi. Bu yüzden de varlıklı aileler, çocuklarını Mekke dışına göndermek ister, böylelikle daha sağlıklı yetişmelerine gayret gösterirlerdi.

Arap Yarımadası'ndaki insanların çok büyük bir bölümü, o dönemde okur yazar değildi. Bu yüzden de tarihî zaferlerini ya da gurur duydukları olayları kitaba dökmek yerine, sözle anlatırlardı. Güzel bir söz ya da güzel bir şiir, dilden dile bütün ülkeyi dolaşırdı. Toplumda en saygıdeğer insanlar, şair ve ediplerdi. Ve bazen onların tek bir sözü ile, kabileler arasında savaş çıkardı.

Kısacası, güzel ve etkili konuşmak, o asrın insanları için çok önemliydi. En güzel Arapça ise, Mekke'nin dışında konuşulurdu. İşte çocukların o bölgelerdeki sütannelere verilmesinin ana nedeni buydu. Emevî halifelerinden Abdülmelik b. Mervan bile, çocuklarını şehir dışına göndermiş, fakat onlardan birini (Velid'i) çok sevdiği için, yanında bırakmıştı. Fakat daha sonradan:

"Velid'i sevmek, hem ona, hem de bize kötülük oldu." diyordu. Çünkü Velid'in kardeşleri (Süleyman ve diğerleri) Arapçayı çok mükemmel konuşur, Velid ise çok büyük hatalar yapardı.

SÜTANNE ARAYIŞI

Peygamberimiz, bir sütanne bulunana kadar, önce Hz.

Âmine, daha sonradan da, Hz. Hamza'nın annesi Süveybe Hatun tarafından emzirildi. Bu yüzden Hz. Hamza, Peygamberimizin hem amcası, hem de sütkardeşi idi.

Aradan günler geçti ve bir sütanne bulma zamanı geldi.

Hız. Âmine, bu sütannenin Benî Sa'd adıyla bilinen kabile-den olmasını arzu etmişti. Çünkü ona, tam üç gece boyunca:

"Yavrunu, Benî Sa'd Kabilesindeki Ebuz-Züeyp ailesine verecek ve orada emzirteceksin!" diye seslenilmişti. (Ebuz-Züeyp, Halime Hatunun babası idi.)

Rabbimiz, kıymetli Resulü'nün her an yanında idi. Önce ismini, daha sonra da nerede büyümesi gerektiğini bildirmişti.

Sa'd Kabilesinde yaşayanlar, hem şeref ve cömertlikleri, hem de pürüzsüz ve güzel konuşmalarıyla ün salmışlardı. Arap Yarımadasındaki bütün kabileler, sadece tek bir lügate sahip oldukları halde, Sa'd Kabilesinde yedi ayrı lügat bulunuyordu.

Kısacası bu kabile, eğitim ve öğretim açısından, o dönemin en iyi okuluydu.

İLK ÖPÜCÜK

Allah Resulü dünyaya gelmeden önce bir kuraklık yaşamış ve arkasından kıtlık baş göstermişti. Bu nedenle Mekke dışındaki kadınlar, emzirecek bir çocuk bulmak için, yollara koyulmuştu.

Bunlar arasında olan Halime Hatun, o günleri şöyle anlatmaktaydı:

"Mekke'ye gelir gelmez, yeni doğan bebekleri soruştur-

duk. Onların arasında, bir yetimin bulunduğunu öğrenince, bunu sanki duymamış gibi yaptık. O zamanki âdetlere uyarak, yetim çocukları pek almıyorduk.

Benimle birlikte gelen kadınlar, Mekke'yi dolaşarak birer bebek buldular. Ben açıkta kalmıştım. O sırada Abdulmuttalip, bir sütanne arayıp duruyordu. Onunla karşılaşınca adımı sordu ve Sa'd Kabilesinden olduğumu duyunca:

'Ey Halime!. Benim yetim bir torunum vardır ki, hiçbir kadının almaya yanaşmadı. Onu emzirir misin? Belki bu yüzden, Allah sana mutluluk verir.' dedi.

Bu teklifi kabul etmeye korktum ve eşime danışmak için yurduma döndüm.

Eşim Haris, kıtlıktan bahsederek:

'Belki o bebek sayesinde, Allah bize bolluk verir.' diyerek razı oldu.

Tekrar Mekke'ye gittim. Abdulmuttalip, beni beklemekteydi. 'Torununu alacağım!.' dediğim zaman, beni büyük bir sevinçle Âmine'ye götürdü.

Bebeğin yanına birlikte çıktık. Sütten beyaz bir yün kumaşa sarılmıştı. Altına da, yeşil ipekten bir örtü serilmişti. Yanına yaklaşıncı, inanılmaz güzellikte bir koku duydum. Sırt üstü yatmış durumda uyumaktaydı. Onu uyandırmaya kıyamadım. Ellerimi göğsüne koyduğumda, gözlerini açarak gülümsedi. Dayanamadım. Kucağıma alarak o güzel gözlerinin arasından öptüm."

BEREKETLİ MİSAFİR

Hz. Âmine, gerek hamilelik döneminde, gerekse doğum

sırasında gördüklerini Halime Hatuna anlattı ve oğluna iyi bakmasını defalarca tembihledikten sonra, iki yıl boyunca göremeyeceği o nur yüzlü oğlunu, gözyaşları içinde yolcu etti.

Yeni sütanne, kucağına aldığı o mukaddes emanetle yola koyuldu.

Halime Hatun, daha sonrasını şöyle anlatıyordu:

"Mekke'den ayrılınca, ona ilk sütü verdim. Yanımda da kendi çocuğum vardı. İkisi de süt içip uyudular. Halbuki benim çocuğum kolay kolay uyumaz, bizi de uyutmazdı. Daha sonra, hanım arkadaşlarla yola çıktık. Bu sırada binmiş olduğum merkep (eşek), bir at gibi yarışmaya başladı. Oysa Mekke'ye gelirken son derece yavaştı. Bu yüzden de yanımdaki kadınlar, beni beklemekten bıkmışlardı.

Arkadaşlarım: 'Biraz yavaş git! Sana yetişemiyoruz!.' dediler. Durup onları bekledim, geldiler. Bindiğim merkebi gördüklerinde:

'Mekke'ye giderken bindiğin hayvan, bu değil miydi?' dediler. 'Evet!.' dedim.

'Vallahî bu merkebe bir hal olmuş!.' diyerek şaşırdılar.

Kabileme döndüğümde, süt vermeyen devemizden bol miktarda süt geldi. Eşim de bu işe hayret etmişti.

'Ey Halime! İyi bil ki mübârek bir çocuk bulmuşsun.' dedi.

Halime Hatunun evindeki yaşlı devenin süt vermesiyle başlayan harikalar, Allah Resulü'nün hayvanlarla ilgili mucizelerinin başlangıcıydı. Kısa bir süre sonra, bu bereket diğer hayvanlarda da görüldü.

Sa'd Kabilesindeki davarlar, kuraklıktan ötürü süt vermezlerken, Halime Hatunun hayvanları, gittikleri otlaktan, memeleri sütle dolu dönüyorlardı.

Kabilenin büyükleri çobanlara kızarak: "Yazıklar olsun size!. Halime'nin çobanı nereye gidiyorsa, siz de oraya gidin!." diye söylenirlerdi. Çobanlar ise:

"Zaten öyle yapıyoruz ama olmuyor. Vallahî bu işi anlamadık." derlerdi.

FARKLI BİR BEBEK

Peygamberimizin büyümesi, her bebekten farklıydı.

Diğer çocukların bir ayda gösterdiği gelişmeyi, o bir günde gösterirdi.

Henüz iki aylıkken emekledi. Üç aylık olduğunda, tay tay durmaya başladı.

Duvarlara tutunup yürümesi, dördüncü ayda oldu.

Beş aylıkken serbestçe yürüyordu, bir ay sonra yürümesi hızlandı.

Yedinci ay içinde konuşmaya başladı. Dokuzuncu ayında, konuşması netleşti.

On aylık olduğunda, çocuklarla oynamaya başladı.

İki yaşında iken, iri ve gösterişli bir çocuk haline gelmiş, Halime Hatun da süt vermeyi kesmişti. Bu durum, bebeğin büyüdüğünü ve ailesinin yanına teslim vaktinin geldiğini gösteriyordu.

Halime Hatun ve kocası, yanlarına aldıkları o küçük çocuğun ileriki yıllarda Allah'ın sevgilisi ve en büyük Peygamber-

ri olacağını bilmiyorlardı. Bildikleri tek şey, süt evlatlarının diğer çocuklara hiç benzemediği, geldiği günden beri evlerinin bereketle dolup taşıdığı ve onu kendi çocuklarından fazla sevdikleriydi. Bu yüzden de misafirlerinden ayrılmak, onları üzüyordu.

Fakat âdet öyleydi. Bebek iki yaşını doldurduğunda, teslim edilmeliydi.

Halime Hatun, yavrusunu alarak yollara koyuldu.

ÇOCUĞU ALACAĞIZ!

Halime Hatun, Sire Vadisi'ne geldiğinde, bir grup Habeşli Hristiyan'la karşılaştı. Bunların bir çoğu din adamıydı. Kucağındaki çocuğun kim olduğunu ve nereye gittiklerini sordular.

Daha sonra da, çocuğu yakından bakmak istediler.

Halime Hatun, belki de sevmek istediklerini sanarak çocuğu verdi.

Habeşliler, önce onun sırtındaki peygamberlik mührüne, daha sonra gözlerini bakarak:

“Bu çocuğun, gözlerinden yana bir şikayeti var mı?” diye sordular.

Habeşliler, Mekke'de doğacak son Peygamber'in gözlerinde bir kırmızılık olacağını da (İncil'den ve Tevrat'tan) öğrenmişlerdi. Fakat Halime Hatun, bunlardan habersizdi. Bu yüzden de:

“O kırmızılık, doğduğu günden beri vardı.” dedi.

Habeşliler: “Çocuğu alacağız!. Çünkü kim olduğunu biliyoruz.” dediler.

Halime Hatun, paniğe kapılmıştı. O adamlara karşı hiçbir şey yapamazdı. Fakat Peygamber'ini her an koruyan Allah, onu yine korudu ve Halime Hatun, kendisinin bile anlayamadığı bir şekilde kurtulup Mekke'ye geldi. Hz. Âmine'nin evine koşup, olanları anlattı.

Daha sonra da, sutoğlundan gördükleri hayır ve bereketleri haber verdi.

Hız. Âmine, nurlu yavrusunu bağrına bastı. İki yıllık hasreti, ona iki asır gibi gelmişti. Fakat "Mekke Vebası", ortalığı kasıp kavuruyordu.

YAĞMUR MEVSİMİ

Halime Hatun, bütün şehre yayılan hastalığın, o bebeği tekrar götürmek için iyi bir fırsat olduğunu anlamıştı. Hz. Âmine'ye defalarca yalvarıp:

"Oğulcuğumu, büyüyene kadar benim yanımda bırak!. Çünkü onun hastalığa yakalanmasından korkuyorum" dedi.

Hız. Âmine, dayanılmaz acılar içindeydi. İki yıldır ayrı kaldığı evladını bırakmak istemedi. Günler boyu ağladı. Her an öpüp kokladığı yavrusu, gözünden akan yaşlarla, sanki yağmur altındaymış gibi ıslandı. Tehlike sadece hastalık olsa, buna belki çözüm bulabilirdi. Fakat Âhırzaman Peygamber'inin doğduğu ve bunun da Abdulmuttalip'in torunu olduğuna dair haberler, Mekke dışına kadar yayılmıştı. Halime'nin yolda yaşadıkları, bunu doğruluyordu.

Hız. Âmine, sonunda şefkatine mağlup oldu. Ve yavrusunu tehlikeye atmak yerine, onun hasretini içine atmayı,

onunla kavrulmayı tercih etti.

“Ey Halime!. Yavrum için gerçekten korkuyorum. Oğlum seninle kalsın!. Vallahî onun şanı, çok yüce olacaktır!.” deyip, yavrusunu bıraktı.

Halime Hatun, Mekke’ye gelirken yaşadığı korkuyu unutmuştu.

Sevinçten uçarcasına yurduna döndü.

Sevgili oğulcuğu yine kucağındaydı.

SEVİNÇTEN SONRA KORKU

Hız. Âmine’nin duyduğu korku, çok yerindeydi. Çünkü Yahudilerin bir bölümü (kıskançları), bebeği öldürmek için arıyorlardı. Dindar Yahudilerse:

“Onu bulsanız da bir şey yapamazsınız!. Çünkü Allah onu korur!.” derlerdi.

Halime Hatun, yurduna döndüğünde, belki de o yavruyu sahiplenmiş olmanın verdiği duygularla, Hz. Âmine’nin doğum sırasında gördüğü harikaları, kendi doğumunda görmüş gibi anlatmaya başladı.

“Ben ona hâmileyken şöyle rüyalar, onu doğururken de, şöyle şöyle harikalar gördüm.” diyordu.

Bu sözler, kulaktan kulağa yayılarak, çevredeki Yahudilere kadar gitti.

Bir gün Halime Hatuna gelerek: “Bu çocuk yetim mi?” diye sordular.

Halime Hatun, yapmış olduğu hatayı fark etti ve kendini toparlایp:

"Hayır, yetim değildir!. Ben onun annesiyim, şu adam da babasıdır." diyerek, kocasını gösterdi.

Yahudiler: "Eğer yetim olsaydı, onu öldürecektik." diyerek ayrıldılar.

Büyük bir korku yaşayan Halime Hatun:

"Az kalsın emanetimi mahvedecektim." diyerek kendine kızdı.

Süt yavrusuna, daha fazla dikkat etmesi gerekiyordu.

MELEKLERİN YAPTIĞI AMELİYAT

Peygamberimiz, Sa'd Kabilesinde çok mutluydu. Halime Hatunun Abdullah, Şeyma ve Enise adlı çocuklarıyla, yakındaki otlaklarda kuzu otlatırlardı.

Halime Hatun, bir gün yanlarından uzaklaşan çocuklarına kızıp:

"Bu sıcakta Muhammed'i nereye götürdünüz? dediğinde, Şeyma lafa karışıp:

"Hava sıcak değildi!. Üstümüzdeki bulut, bize gölge yapıyordu!." demişti.

Yine böyle bir günde, Abdullah koşarak çadıra geldi.

Gerisini, Halime Hatun anlatıyor:

"Oğlum Abdullah, nefes nefese gelip:

'Üzerinde beyaz elbiseler bulunan iki adam, Kureyşli kardeşimi tutup yere yatırdılar ve karnını yarıdılar. Şimdi onun içini karıştırıyorlar!.' dedi.

Eşimle birlikte oraya koştuk. Kendisi ayaktaydı ve yüzü sapsarı idi. Hemen onu kucaklayıp sakinleştirdik. 'Beyaz elbiseli iki adam, beni tutup yatırdılar ve karnımı yarıdıktan

sonra, içinde bir şey aradılar!.' dedi.

Çok şaşırmiştık. Hemen çadıra döndük. Eşim Haris:

'Ey Halime!. Bu çocuğun başına kötü bir şey gelmesinden korkuyorum. Onu hemen Mekke'ye götür de teslim et!.' dedi.

ALLAH RESULÜ ANLATIYOR

Peygamberimiz, dört ya da beş yaşındayken yaşadığı bu olayı, daha sonraki yıllarda şöyle anlatmaktaydı:

"Ben, Sa'd Kabilesinde büyüdüm. Abdullah'la birlikte kuzu otlatmaktayken, beyaz elbiseli iki adam, içi karla doldurulmuş altın bir leğen ile yanıma geldiler. Beni tutarak karnımı yardılar. Daha sonra kalbimi çıkarttılar, onu da yardılar. Kalbimin içinden, pıhtılaşmış bir kan parçası çıkartarak attılar.

Sonra, getirdikleri karla, kalbimi ve karnımı temizlediler.

Onlardan biri, diğerine: "Onu, (Allah Resulü'nü) ümmetinden on kişi ile tart!." dedi. O da tarttı. Ben onlardan ağır geldim.

'Yüz kişi ile tart!.' dedi. Tarttı, yine ağır geldim.

'Onu ümmetinden bin kişi ile tart!.' dedi. Tarttı, yine onlardan ağır geldim.

Bunun üzerine, ilk konuşan: 'Artık tartmayı bırak!. Valla-hî onu bütün ümmeti ile tartacak olsan bile, o yine ağır gelir.' dedi."

MEKKE'YE DÖNÜŞ

Halime Hatun, yanlarındaki emanetin büyüklüğünü fark

ettiğinde, kocasının dediğini yapmayı uygun buldu. Veda etme sırası kendisindeydi

Sütoğluyla birlikte Mekke'ye geldi. Şehir, her zamanki gibi kalabalıktı.

Halime Hatun, bir dalgınlık anında yavrusunu kaybetti. Mekke sokaklarında koşuşmaya başladı. Onun, Yahudiler tarafından kaçırılıp öldürüldüğünü düşündükçe, aklını kaybedecek gibi oluyor ve bulamadığı taktirde, kendisini karşı dağların en yüksek yerinden atacağına yeminler ediyordu.

O kadar ağlıyordu ki, çarşıdaki insanlar da onunla birlikte ağladılar.

Halime Hatun, öz evlatlarından daha iyi baktığı süt oğlunu teslim edeceği sırada başına gelen bu felaketten ötürü perişandı. Abdulmuttalip'e gidip, olanları anlatmaktan korkuyordu. Ama ister istemez öyle yaptı.

Abdulmuttalip, bu haberi duyduğunda çılgına döndü ve hemen Safa Tepesine çıkarak, torununun kaybolduğunu Mekke'ye ilan etti.

Kureyşliler onu çok severlerdi. Böyle zorlu anlarda:

“Sen ne dersen yaparız!. Denize dalsan bile, seni hiç düşünmeden izleriz.” derlerdi. Atlarına binerek, Mekke'nin dört bir yanını didik didik ettiler.

Onu saatler sonra, bir ağacın yapraklarıyla oynarken buldular.

Abdulmuttalip, torununu öperek kucakladı ve:

“Canım sana feda olsun!. Ben senin dedenim.” dedi.

Kıymetli torununu, atının önüne bindirip Kabe'ye geldi ve onunla birlikte yedi kez tavaf etti. Daha sonra da, Mekke halkına bir ziyafet verdi.

Bu ziyafet, öncekinden de muhteşemdi. Yirmi deveyle birlikte, çok sayıda sığır kurban edildi. Sürülerle koyun-keçi kesildi. Fakat bu ikramlar, Abdülmuttalip'i tatmin etmedi. Torununa duyduğu o eşsiz sevgiyle, Mekke'deki fakirlere altın dağıttı. Bu altınların toplamı, yetmiş iki kiloydu.

SÜTANNELİK HEDİYESİ

Abdülmuttalip, torunu ile birlikte tavaf yaptıktan sonra, Hz. Âmine'nin yanına döndü. En hayırlı anne ile yavrusu, yıllar sonra tekrar kucaklaşmıştı. Evde tam bir bayram havası esiyordu. Halime Hatun ise, hâlâ şoktaydı. Kendine geldiğinde, küçük Muhammed'le birlikte yaşadığı harika olayları, dedesine anlattı.

Abdülmuttalip, duydukları karşısında torununa sarılıp:

"Ey Halime! Bu oğlum (torunum) için, şüphesiz ki büyük şeref vardır. O zamana kavuşmayı, o kadar çok isterdim ki." diye ağladı.

Cömertliğiyle bütün Mekkelilerin yüzünü güldüren Abdülmuttalip, Halime Hatuna da, inanılmaz miktarlarda paralar verdi. Birkaç saat öncesine kadar canına kıymayı düşünen ve yaşadığı endişeden ötürü aklını kaybetme noktasına gelen Halime Hatun, şimdi de kendisine verilen o para karşısında şaşırmış durumdaydı.

Bu konuda: "Ben, yurduma tarif edemeyeceğim kadar büyük bir dünyalıkla (para ile) geri döndüm." diyordu.

Fakat o Peygamber'e sûtanne olmak, dünyadaki her şeyden değerliydi.

BU ÇOCUĞU ÖLDÜRÜN!..

Abdulmuttalip, Mekke'deki kaybolma olayından sonra, yavrusunu yanından ayırmadı. En büyük tehlike Yahudilerdi. Mekke'deki putperestlerden korkmuyordu. Çünkü o nurlu torun, henüz beş yaşındaydı. Ve putlar için şimdilik zararsızdı.

İşte bu sıralarda, Mekke'ye bir Kâhin geldi. Müşrikler, görünmeyen ya da bilinmeyen âlemlerden haber verdiğini söyleyen bu kişinin etrafına toplanmışlardı.

Abdulmuttalip, her zaman olduğu gibi, kıymetli torunuyla birlikte geziyordu. Kalabalığı görünce, oraya gitti. İnsanların arasına sokuldu.

Kâhin, çevresini saran yüzlerce insanı tek tek süzerken, bir anda durdu. Küçük çocuğu görmüştü. Ona baktıktan sonra, müşriklere dönerek:

“Ey Kureyşliler!. Bu çocuğu öldürün!. Çünkü o, sizi bölüp perişan edecektir!” diye bağırdı. Abdulmuttalip, torununu aceleyle kaçırdı.

Onu çok daha iyi koruması gerektiğini, bir kez daha anlamıştı.

İKİ DEVELİ KERVAN

Hız. Âmine, eşinin (Hız. Abdullah'ın) kabrini ziyaret etmek için, her yıl Medine'ye gider ve dayısının yanında birkaç hafta kalırdı. Ama oğlu, sütannesinin yanındaydı. Bu yüzden de Medine'ye yalnız giderdi.

Hız. Âmine, yıllar süren bu özlemini, oğlu yanına dönünce

gidermeyi düşündü ve Medine'ye gitmek için iki deve hazırlattı. Develerin birinde, kendisiyle birlikte, sıkı sıkı sarıldığı yavrusu olacaktı.

İkinci deve ise, oğlunun dadısı olan Ümmü Eymen içindi.

İki develi kervan / Allah yoluna revan,

Önde o ve annesi / Arkada Ümmü Eymen

Mekke'nin boynu bükük / Medine düğün bayram..

İki develi kervan, Mekke'yi garip bırakıp yola koyulduğunda, Peygamberimiz, daha sonraki yıllarda hicret edeceği bir diyara doğru gittiğinden; Hz. Âmine ise, oğluyla birlikte yaptığı bu ilk yolculuğun, son yolculuğu olduğundan habersiz idi.

Medine'de birkaç gün misafir kaldılar. Daha sonra da, Hz. Abdullah'ın kabrini ziyaret etmek üzere, Daru'n-Nabiga'ya doğru yola çıktılar. Allah Resulü, orada kaldıkları iki ay boyunca, hayatının en mutlu günlerini yaşadı. Hiç görmemiş olsa da, babacığı yanında sayılırdı. Yıllar boyu hasret çektiği annesi de...

Bu bölgede küçük bir göl bulunuyordu. O gölde serinlerdi. Peygamberlik döneminde oralardan geçerken, babasının kabrini mutlaka ziyaret eder ve:

"Ben annemle birlikte, buraya altı yaşında geldim ve yüzmeyiy bu gölde öğrendim." derdi.

AHMET'İ GETİRİ.

Hz. Âmine ve küçük oğlu, Daru'n-Nabiga'da sadece iki ay

kalmalarına rağmen, yine de Yahudiler tarafından rahatsız edildiler.

Ümmü Eymen, bu olayı şöyle anlatmaktaydı:

"Bir gün, ikindiye doğru, Medineli iki Yahudi gelip:

'Ahmet'i buraya getir!.' diye ısrar ettiler. Dediklerini yaptım.

Onu aldıktan sonra evirip çevirdiler. Hatta edep yerine bile baktıktan sonra:

'Bu çocuk, bu ümmete Peygamber olacaktır!. Medine de onun hicret yurdudur!. Bu civarda çok kan dökülecektir!.' dediler."

Son Peygamber'in geldiği her yerde duyulmuştu. Özellikle Yahudi ve Hristiyanlar, bu durumu çok iyi biliyordu. Rabbiniz bu gerçeği, Kur'anda şöyle bildirdi:

"Kendilerine kitap (Tevrat ve İncil) verdiklerimiz (Yahudi ve Hristiyanlar), Allah Resulü'nü, evlatlarını tanır gibi tanır-lar!. Buna rağmen onlardan bir bölümü, bu gerçeği bile bile saklarlar!." (Bakara Suresi, 146)

ANNEYE VEDA

Hız. Âmine, Medine'den dönerken, Ebva denilen yerde hastalandı. Şiddetli bir karın ağrısı çekiyordu. Vefat edeceğini anladığında evladını çağırdı, ona sarıldı, nurlu yüzünü öpüp koklayarak:

"Allah seni mübarek kılsın oğlum. Eğer doğum anında ve daha sonraki rüyalarımnda gördüğüm şeyler gerçekleşirse, sen bütün insanlara helal ve haramı bildirmek, ceddin olan Hız.

İbrahim'in dinini tamamlayıp talim ettirmek üzere, Peygamber olarak gönderileceksin.

Allah seni, putlardan ve putperestlerden koruyacaktır.

Her canlı ölür, her yeni eskir. Eskiye şeyler ise, sonunda zeval bulur.

Ben de öleceğim ama, devamlı anılacağım.

Çünkü arkamda, tertemiz ve hayırlı bir evlat bırakıyorum." dedi.

Hız. Âmine'nin bu güzel sözleri, (İslam dini henüz gelmemiş olmasına rağmen) onun Allah'a bağlılığını ve âhiret inancını açıkça gösteriyor, bu arada kültür seviyesini ortaya koyuyordu.

Vefat ettiğinde, otuz yaşında idi. Ebva'ya defnedildi.

Peygamberimiz, annesinin başında, uzun bir süre bekleyip gözyaşı döktü.

Hem öksüz, hem de yetim kalmıştı ama, yalnız değildi.

Rabbi her an onunla birlikteydi.

MEKKE'YE DÖNÜŞ

İki develi kervan, yine yoldaydı. Ama develerden biri, bu sefer boştu.

Ümmü Eymen o deveyi yedeğine, küçük yavruyu da, bindiği devenin önüne oturarak, beş günlük bir yolculuktan sonra Mekke'ye döndü.

Dede Abdulmüttalip, oğlu Ebu Talip ile birlikte, onların yollarını gözlüyordu. Develerden birini boş görünce, Hız. Âmine'nin vefat etmiş olduğunu hemen anladı. Çünkü Âmine, ço-

cuğunu böyle zorlu bir yolculukta, başka türlü yalnız bırakmazdı.

Torununu şefkatle kucakladı. Üstüne düşen görev, ağırlaşmıştı.

Küçük çocuğun duyduğu anne hasretini gidermek, dadısı Ümmü Eymen'e düşüyordu. Bu mübarek kadın, Allah Resulü'ne karşı her zaman bir anne gibi davrandı. Hiçbir zorluk onu yıldırmıyordu. Merhametli Rabbimiz, kıymetli Resulü'nü, elbette ki kötü ellere bırakmazdı.

Peygamberimiz, asıl adı "Bereke" olan Ümmü Eymen'e "anne!." diye seslenir ve: "O benim ailemden, annemden ve babamdan geriye kalandır." derdi.

DEDE VE TORUN

Abdulmuttalip, Hz. Âmine'nin vefatından sonra, Peygamberimizi yanına aldı ve hiçbir torununa göstermediği şefkati ona gösterdi.

Kızdığı zamanlarda herkesi titreten bu heybetli ihtiyar, artık onun üzerine titremekteydi. Eğer torunu yoksa, yemeğe başlamazdı. Onu hemen çağırır, gelince de dizine oturturdu. Yemeğin en beğendiği yerini ona verir, yüzünü gözünü öper, sırtını ve başını sıvazlardı.

Abdulmuttalip, Mekke'nin reisi olduğu için, Kabe'nin yanında bulunan gölgelikte, ona ait bir danışma odası (Dâru'n-Nedve), odada da özel bir minder vardı. Bu mindere ondan başka kimse oturamazdı.

Hatta oğulları bile, saygıları gereğince ayakta dururlardı.

Henüz altı yaşında olan Allah Resulü, Kabe'ye geldiğinde o mindere kurulur, bunun için hiç kimseden izin almazdı. Amcalarından bazıları, ilk önceleri bu mindere oturmaması için onu ikaz etmişler ve hatta kolundan tutup çekmişlerdi. Fakat Abdulmuttalip:

"Bırakın benim oğlumu!. Vallahî o, kendisinden önce gelmiş ve gelecek insanlardan daha hayırlı olacaktır." diyerek onları azarladı.

Abdulmuttalip, yorulduğu zamanlarda, danışma odasının yanındaki dinlenme odasına çekilirdi. Çevredeki insanlar, o dinlenirken, yüksek sesle konuşmaya cesaret edemezdi. O odaya girmek ise, aslan kafesine girmekten tehlikeliydi. Fakat küçük torunu rahatça girer, dedesinin saç ve sakallarını keçiştirip uyandırdıktan sonra, onunla arkadaş gibi oynardı.

Abdulmuttalip, torununu başkalarına anlatırken:

"Bu çocukta Kureyşlilerin güzelliği, Medineli insanların terbiye ve cömertliği, Sa'd Kabilesinin de dillere destan konuşması var." derdi.

Abdulmuttalip, reislik makamında yan yana oturduğu sevgili torununun, ileride "Kâinatın Reisi" olacağını ve Allah'ın sevgilisi (Habibullah) unvanıyla en yüce makama ereceğini hissediyordu.

HÜKÜMDARIN MÜJDESİ

Seyf b. Zî Yezan, Yemen Hükümdarı olduğunda, Abdulmuttalip on kişilik bir heyetle Yemen'e gitti. Hükümdarı tebrik ettikten sonra, geri döneceklerdi.

Hükümdar, sohbetleri sırasında, (Hz. Âmine'den ötürü) Abdulmuttalip'le akraba olduğunu anladığında çok şaşırdı ve onların Yemen'de bir süre daha kalmalarını istedi. Razi olduklarında da, kendilerini kıymetli konuklar ve elçiler için ayrılmış olan mükemmel bir konakta ağırladı.

Orada kaldıkları bir ay boyunca, akıl almaz bir ikramla karşılaştılar.

Hükümdar, bir gün Abdulmuttalip'e haber göndererek yanına gelmesini, ama bu sırada mutlaka yalnız olmasını istedi. Abdulmuttalip, dediği gibi yapıp yanına gittiğinde, hükümdar Seyf:

"Ey Abdulmuttalip!. Sana öyle bir sırrımı açacağım ki, eğer senin yerinde başka biri olsaydı, bunu asla yapmazdım. Ama seni, sır tutacak biri olarak gördüm. Yüce Allah izin verene kadar, bu sırrını hiç kimseye söyleme." dedi

Abdulmuttalip, meraklanmıştı. Hükümdar, sözlerine devam ederek:

"Ben, sadece din adamları tarafından bilinen eski kitaplarda, seni ve arkadaşlarını ilgilendiren çok önemli bir habere rastladım." dedi.

Abdulmuttalip, daha da meraklandı.

SEN ONUN DEDESİSİNİ.

Hükümdar Seyf:

"Bizim gizli tuttuğumuz o kitaplara göre, Mekke bölgesinde bir çocuk doğacak, onun iki kürek kemiği arasında bir ben bulunacak, kendisi; kıyamet gününe kadar yol gösterici un-

vanını kaybetmeyecek, siz de ondan dolayı, şan ve şeref kazanacaksınız!." dedi.

Abdulmuttalip, heyecanlıydı. Tarif edilen kişi, kıymetli torunuydu.

Hükümdar, devam etti:

"O çocuğun doğumu yaklaşımıştır. Hatta belki de doğmuştur. Onun ismi Muhammed'dir. Kendisi, doğruları ve yanlışları apaçık söyleyen bir Peygamber olarak gelecek ve dünyanın en kıymetli yerlerini fethedecektir. Onun sayesinde taşkınlıklar kalkacak, putlar kırılacak ve tek olan Allah'a ibadet edilecektir."

Yemen Hükümdarı Seyf, daha başka özellikleri de sıraladıktan sonra:

"Mukaddes kitaplar üzerine yemin ederim ki, o çocuk senin neslinden gelecektir!." deyince, Abdulmuttalip:

"Hükümdarım!. Çok sevdiğim bir oğlum (Hz. Abdullah) vardı ki, ben onu, kavminizin ulu kişilerinden birinin kızıyla (Hz. Âmine ile) evlendirdim. Ve onlardan doğan çocuğa Muhammed ismini verdim. Onun iki kürek kemiği arasında bir ben bulunmaktadır.

Diğer işaretler de kendisindedir. Annesi ve babası vefat ettiği için, şimdi ona ben ve oğlum (amcası) birlikte bakıyoruz." dedi.

ONU ÇOK İYİ KORU!

Hükümdar Seyf, Abdulmuttalip'i ikaz ederek:

"Torununa iyi bak!. Çünkü o, Peygamber olacaktır. Onu

Yahudilere yaklaştırmalı. Çünkü en büyük düşman, Yahudilerdir. Eğer o günleri görebilseydim, o Peygamber'in hicret edeceği Medine'ye giderek, orayı kendime başkent yapardım." Keşke onu, düşmanlarından koruyan ben olsaydım." dedi.

Hükümdar Seyf, bu haberleri verdikten sonra, Abdulmuttalip'le birlikte Yemen'e gelen adamların her birine yüzer deve ile birlikte beş ratl (7,2 kg) altın, on ratl (14,4 kg) gümüş, Yemen kumaşından ikişer kat elbise ve içi amberle (kokulu bir maddeyle) doldurulmuş bir kutu hediye etti.

Abdulmuttalip'e ise, bu hediyelerin on katının verilmesini emretti.

Abdulmuttalip, bu baş döndürücü hediye kiskanmaları için arkadaşlarını sık sık ikaz eder ve: "Hükümdardan gelenler, bana torunumdan gelecek olanların yanında çok sönük kalacaktır." diye müjde verirdi.

Hükümdar Seyf, Abdulmuttalip ve arkadaşlarını uğurlarken, onlardan Peygamberimizle ilgili haberleri kendisine bildirmelerini rica etti. Fakat ne yazık ki ömrü vefa etmedi. Bir av için saraydan ayrıldığında, Habeşli hizmetçilerinden biri tarafından öldürüldü.

BEKLENEN KİŞİ BUDUR!.

Abdulmuttalip, misafirlerinin çoğunu Kabe'nin yanındaki makamında karşılar, orada görüşürdü. Bir gün yanına gelen Necranlı bir papaz:

"Biz, İsmail Oğulları içinden çıkacak olan son Peygam-

ber'in özelliklerini kitaplarımızda bulduk!. Ve onun burada (Mekke'de) doğacağını anladık." dedikten sonra, bildiği şeyleri tek tek anlattı.

O sırada kıymetli torun geldi. Abdulmuttalip, ona büyük bir ilgi gösterince, papaz buna bir anlam veremedi. Meraklanmıştı. Çocuğa dikkatle baktıktan sonra, ona sokuldu. Önce ayaklarına, sonra gözlerine, en sonra da sırtına bakıp:

"Beklenen kişi budur!." diye bağırdı.

Abdulmuttalip, hükümdar Seyf'le yaptığı konuşmadan sonra, torununun büyük bir makama yükseleceğine gönülünden inanmıştı. Bu yüzden de papazın davranışı, onu şaşırtmamıştı. Bu çocuğun kim olduğunu söyleyince, Papaz hemen atılıp:

"Bu çocuğa dikkat et!. Onun hakkında yapılan konuşmaları duymuyor musun?" diye uyarıda bulundu.

OĞLUMU İHMAL ETME!.

Abdulmuttalip, işlerinin yoğunluğuna rağmen, torununu yalnız bırakmak istemezdi. O yanında değilse tedirgin oluyordu. Bu konuda (dadı) Ümmü Eymen'i, sık sık ikaz ederdi. Buna rağmen, yine de aksilikler olurdu.

Bunlardan birisini, Ümmü Eymen (Bereke) şöyle anlatıyordu:

"Bir gün yavruma bakarken dalıp gitmişim. Yanımdan uzaklaşmış fark etmemişim. Bir de baktım Abdulmuttalip başucuma dikilmiş, bana dik dik bakıyor.

'Ey Bereke!. Çocuğumu nerede buldum, biliyor musun?' dedi.

Korkudan, elim ayağım titremeye başladı. 'Bilmiyorum!.' deyince:

'Oğlumu ihmal etme!. Onu, bir ağacın altında, çocuklarla birlikte oynarken buldum. Yahudi ve Hristiyanlar, oğlumun bu ümmetin Peygamberi olacağını söyleyip duruyorlar. Ona zarar verirler diye korkuyorum.' dedi.

Dede Abdulmuttalip, bu olaylardan sonra daha da hassaslaştı. Nereye giderse gitsin, torununu yanına alıyordu. Mekke'de kuraklık hüküm sürdüğü bir yıl, kendisinden yağmur duası istenmişti. Bu dualar, Kubeys Dağı'nda yapıldı. Abdulmuttalip, torununu omuzlarına alıp, dağın tepesine kadar taşıdı.

Bu şefkatli ihtiyar, her yağmur duasına onunla çıkar, her duadan sonra da, sırlıslıkla ıslanarak geri dönerdi. Oğlu Ebu Talip de bu sırrı keşfetmişti. Kendisinden yağmur için dua istendiğinde, yeğenini mutlaka yanına alırdı.

KÜÇÜK ÇOCUK

Allah Resulü'nün getirdiği bereket, o yıllarda kıtlık çeken Mekke'li insanları ferahlattı.

Cürhüme b. Urfuta, bu durumu şöyle anlatmaktaydı:

"O yıllarda Mekke'ye uğramıştım. Korkunç bir kıtlık vardı. Bu yüzden de insanların bir kısmı Lat ve Uzza'dan, bir kısmı da Menat'tan yardım istiyorlardı.

O sırada bir ihtiyar yüksek sesle bağırp:

'Ey İnsanlar!. Aranızda Hz. İbrahim'in soyundan gelen bir kişi (Ebu Talip) varken, başka bir şeye baş vurmak gereksiz.' dedi.

Bunun üzerine Ebu Talip'e gidip, yağmur duası için ricada bulundular. Ebu Talip, teklifi kabul etti ve hiç vakit geçirmeden Kabe'ye geldi. Yanında da küçük bir çocuk vardı, elinden tutuyordu. Çocuğa dikkat ettim, yüzü sanki güneş gibi parlarmaktaydı.

Ebu Talip, arkasını Kabe duvarına dayayıp dua etmeye başladı. Küçük çocuğa baktım. Parmağıyla gökyüzünü işaret ediyordu. O sırada hiçbir bulut görünmüyordu. Hava açıktı. Biraz sonra tek bir bulut ortaya çıktı, her tarafa yayıldı. Sanki bir sel akar gibi yağmur başladı."

Ebu Talip, yeğeni ile birlikte yapacağı bir duanın asla reddilmeyeceğini çok iyi anlamıştı.

DEDEYE VEDA

Abdulmuttalip, torunuyla birlikte, üç yıl boyunca mutlu bir hayat yaşadı. Onun dedesinden çok, arkadaşıydı. En büyük dileği, Peygamberlik dönemine yetişmek, her zaman olduğu gibi, onu düşmanlarından korumaktı. Ama çok yaşlanmıştı. Üstelik de hastaydı.

Vefat edeceğini anlayınca, çocuklarını çağırdı. Hepsinin gönlünü tek tek aldıktan sonra, torununu Ebu Talip'e emanet etti. Zaten Ebu Talip ve Hz. Abdullah (Peygamberimizin babası), aynı anneden doğan çocuklardı. Diğer çocuklar, Abdulmuttalip'in başka bir eşinden dünyaya gelmişlerdi.

Abdulmuttalip, torununu doya doya öpüp koklarken, Ebu Talip'e dönüp:

"Oğulcağızım! Bu yavruma iyi bak!. Vallahî ben, onun

kokusundan ve onun yüzünden daha güzel bir şey görmedim!." dedi.

Daha sonra da:

"Ey Oğul!. Evindeki kişilere iyi tembih et!. Bu çocuğa gece gündüz hizmet etsinler. Her nerede bulunursa bulunsun, baş köşe onun olsun. Hiç kimse, ondan yukarda oturmasın. Ondan önce hiç kimse, yemeğe el sürmesin. Çünkü ben onu defalarca sınavıyıp gördüm ki, onun eli ayağı mübarektir. Her ne zaman yemeğe el değdirse, bereketlenip çoğalmıştır. Hangi zayıfa dokunsa, o kişi kuvvetlenmiştir. O kişinin mucizelerini görmek, sizlere nasip olacaktır. Ne iş yaparsan yap ama mutlaka ona danış, onun buyruğu dışında hareket etme!." dedi.

Vefat ettiği günde, torunu henüz sekiz yaşındaydı. Anne acısı biraz küllenmişken, bu sefer de dedesinden ayrılıyordu. Gözyaşları sel gibi akmaktaydı.

Mekkeliler, uzun günler boyunca yas tuttular. Sokaklar tenhalaştı. Dükkanlar, haftalarca kapalı kaldı.

YENİ EVDEKİ BEREKET

Allah Resulü, dedesinin evinden, amcasının evine gelmekteyken, yolunu gözleyen bir hanım vardı. Bu bahtiyar kadın, Ebu Talip'in eşi Hz. Fâtıma'ydı. Kainat Sultanının üçüncü anesiydi. Kapıda bekliyordu.

- Benim ay yüzlü yavrum!. Bu gün meğer ne mübarek bir günmüş!. Ne mübarek bir vakitteymişiz ki, evimizin eşiğinden sen girdin!. Bize o nurlu yüzünü gösterdin!. deyip ağlamaya başladı.

Yüce Rabbimiz, kıymetli Resulü'ne, birbirinden değerli aneler veriyordu.

(Hz. Ali'nin babası) Ebu Talip de, bambaşka bir insandı. Abdulmuttalip gibi seviliyordu. Son derece cömert ve şefkatliydi. İçki, kumar, zina gibi kötülöklere yanaşmazdı. Yeğeni-ni, (tüm hayatı boyunca) kendi çocuklarından üstün tuttu. Mala mülke hiç önem vermiyordu. Zaten malı olsa da, cömertliğinden ötürü elinde tutamazdı. Sağılacak develerden başka bir malı yoktu.

Peygamberimiz, yeni evine gelince, o evde de bir bereket başladı.

Yemekleri onunla birlikte yerlerse, karınları doyardı. Yemekler de artardı. Fakat sofrada yoksa, yarı aç kalkarlardı. Bu yüzden Ebu Talip:

"Biraz bekleyin de oğlum gelsin!." diyerek, yemeğe başlamazdı.

Ebu Talip, kıtlık yıllarındayken, hayvanlarından sağabil-diği birkaç kişilik sütü ilk önce yeğenine yudumlatır, daha sonra da masaya koyardı. Böyle yaptığı zaman, bütün herkes doyardı. Aksi halde süt hemen bitiyordu.

Ümmü Eymen, Allah Resulü'nün yemek konusundaki davranışlarını şöyle anlatıyordu:

"Ben, gerek çocukluğunda, gerekse gençliğinde, Peygamberimizin açlık ve susuzluktan ötürü şikayet ettiğini bir an bile görmedim. Çoğu zaman sabahları bir miktar zenzem içer ve yemek verdiğim zaman:

'İstemem!. Benim karnım tok!.' derdi.

Sofraya zor zoruna oturturduk. Yemekler geldiğinde, am-

casının çocukları bir anda saldırırdı. Sıra ona gelmeden, yemeklerin bir kısmı bitiyordu. Bu yüzden Ebu Talip, bazen ayrı bir masa kurdururdu.”

CENNETLİK ANNE

Peygamberimiz, Hz. Fâtıma için şöyle demiştir:

“Ebu Talip’ten sonra, bu kadıncağz kadar bana iyilik eden başka biri olmadı. O, beni doğuran annemden sonraki annemdi. Bana kendi çocuklarından daha iyi bakar, saçlarımı tatar, gülyeğlari sürerdi. Kendisi aç kalsa bile beni aç bırakmazdı. Allah, bu kadının Cennetlik olduğunu bildirmek için, Cebrail’i bir gün bana gönderdi.”

Efendimizin (s.a.s.) Ebu Talip ve eşi için söylediği bu güzel sözler, kendi annesini ya da dedesini daha az sevdiğinden değildi. Çünkü Peygamberimizin annesiyle birlikte yaşadığı mutluluk, sadece bir yıl kadar sürmüş, dedesinin yanında da üç yıl kalmıştı. Oysa ki, amcası ve yengesıyla uzun yıllar yaşamış ve özellikle Peygamberlik dönemi, Ebu Talip için çok zor geçmişti.

Peygamberimiz, daha sonraki yıllarda Fâtıma Hatunu sık sık ziyaret etmiş ve "kaylule" adı verilen öğle uykularına yatacağı zaman, bu evde bulunmayı istemiştir. Bir sünnet olarak tavsiye edilen bu uykunun, öğleye yakın saatlerden, öğlen namazının biraz sonrasına kadar sürebileceği ifade edilmiştir. Bu uykunun yarım saati, gece uykusunun bir buçuk saatine eşdeğerdir.

Peygamberimiz, anne acılarının ikincisini, Fâtıma Ha-

tun'un vefatıyla yaşamış ve onun için göz yaşları döküp dua etmiştir. Allah Resulü, daha sonra sırtındaki gömleği çıkartarak, ona kefen yapılmasını istemiştir.

İKİNCİ AMELİYAT

Peygamberimiz, on yaşını birkaç ay geçtiğinde, süt annesi Halime Hatun'un evinde yaşadığı olayın benzerini yaşadı. Bir gün kırdı dolaşırken, başının üstünden gelen bir takım sesler duydu. Yukarıya bakınca, giyinişleri hiç kimseye benzemeyen iki kişi fark etti.

Onlardan biri: "Bu o mudur?" deyince, diğeri "evet!." dedi.

Kendisini tuttular. Allah Resulü, bu durumdan hiç rahatsız olmadı.

İlk konuşan: "Yatır onu!." deyince, hiç rahatsız etmeden yatırdılar.

"Yar onun göğsünü!." dediği zaman, diğeri yarı. Efendimizin göğsü ne acıdı, ne de kanadı. "Kin ve kıskançlığı çıkar içinden!." dedi. O da pıhtılaşmış kan gibi bir şey çıkartıp attı. "Şimdi şefkat ve merhamet doldur!." deyince, diğeri öyle yaptı.

İşleri bitince yanından ayrıldılar.

Arapçada "şakk-ı sadr" kelimeleriyle ifade edilen "göğsün yarılma" olayı, Allah Resulü'ne beş kez uygulanmıştır. En sonuncusu, Efendimizin (s.a.s.) miraca çıkacağı gece, Cebrail Aleyhisselam tarafından gerçekleştirilen bu tür ameliyatlara, Peygamberimizin miraca hazırlanması ve vücudunun vahye

(Allah kelamına) dayanabilecek bir duruma gelmesi sağlanmış olsa gerektir. Çünkü daha sonraki bölümlerde görüleceği gibi, vahyin dayanılmaz bir ağırlığı bulunmaktadır.

Rabbimiz, İnşirah Suresi'nin ilk ayetlerinde şöyle buyurur:

"(Ey Resul!.) Biz senin göğsünü açıp genişletmedik mi? Belini büken yükü, sende kaldırmadık mı? Şanını ve ününü, yüceltmedik mi?"

RAHMET PEYGAMBERİ

Melekler, bir insan olarak Allah Resulü'nün kalbinde yer alan ve "pıhtılaşmış kan parçası" şeklinde tanımlanan kin ve kıskançlığı çıkartıp atmışlar, yerine de şefkat ve merhamet doldurmuşlardı.

Peygamberimiz, her insandan daha merhametliydi.

Rabbimiz de bu konuda şöyle buyurdu:

"Size öyle bir Peygamber geldi ki, sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O size çok düşkündür ve bütün müminler için, çok şefkatli ve merhametlidir." (Tövbe Suresi, 128)

Peygamberimiz, o eşsiz şefkatiyle, hiç kimseyi kırmadı, azarlamadı. Şahsına bir hakaret yapılırsa, önem vermezdi. İnsanları Cehennemden kurtarmak, en büyük hedefiydi. Bu yüzden çırpınıp durdu, gözyaşı döktü.

İnsanlar helâk olmasınlar diye, kendini helâk etti. Hatta Rabbimiz:

"Ey Resulüm!. Onlar (müslüman olmasını istediğin kişiler) iman etmeyecekler diye, âdeta kendine kıyacaksın." buyurdu. (Şuara Suresi, 3)

Öldürmeye gelenler, onun şefkatiyle hayat buldular.

Kendisini Taif'te taşıyanlar, onun duaları ile Cehennemden kurtulup, Cennetlere lââyık hale geldiler. Çünkü o Peygamberdi, âlemlere rahmetti.

ŞAM'A YOLCULUK

Peygamberimiz, on iki yaşındayken, amcasının (bir ticaret kervanıyla) Şam'a gitmek istediğini duydu. Kendisi de onunla gitmek isteyince, ailede birçok kişi itiraz etti. "Yaşı küçük olduğundan, bu yolculuğa dayanamaz." diyorlardı.

Hanımlar da bastırınca, Ebu Talip yeğenini götürmekten vazgeçti.

Allah Resulü, bu karara son derece üzüldü. Amcasının yanına sokularak: "Zaten benim ne babam var, ne de annem." diyerek, boynunu büküdü.

Bu sözler, Ebu Talip'in gönlünde fırtınalar estirdi ve yeğenini kucaklayıp:

"Vallahî bundan sonra, kesinlikle senden ayrılmam!." dedi.

Peygamberimiz, bir ticaret kervanına katılıyordu. Hiçbir kervanın yükü, bu kadar değerli olmayacaktı.

RAHİP BAHİRA

Kervan, günler boyunca ilerledi. Ve Şam topraklarındaki 'Busra' denilen yerde konakladı. Buradaki manastır, Hıristiyan âleminin en önemli sırlarını taşımaktaydı. Manastırın Bahira adıyla bilinen (fakat esas adı Circis ya da Sercis olan) rahibi ise, en büyük âlimlerden biri sayılıyordu.

Manastırın ün yapmasındaki sır, asırlar boyunca özenle korunan ve sadece büyük din âlimleri tarafından bilinen bir kitaba sahip bulunmasıydı.

Kur'andan önceki mukaddes kitaplar (Zebur, Tevrat ve İncil), zamanla yok edilmiş, ya da papazlar tarafından tekrar yazılmışlardı. İslam âlimlerinden Hüseyin-i Cîsrî, (defalarca değiştirilmiş olmasına rağmen) o kitaplarda Peygamberimizin geleceğini müjdeleyen yüz on işaret bulmuş ve bu işaretleri, "Risale-i Hamidiye" adlı eserinde yazmıştı.

Manastırdaki kitap, büyük bir ihtimalle, o mukaddes kitaplardan biriydi ve değiştirilmemişti. Rahip Bahira, Âhirzaman Peygamber'inin özelliklerini, o kitaptan çok iyi öğrenmişti. Onun doğduğu yerden de haberi vardı. Bu yüzden, Mekke'den gelen kervanları kollar, onların yanına gidip, beklenen kişiden haber sorardı.

Rahip Bahira, Allah Resulü'nün bulunduğu kervanı izlemeye koyuldu. Kervanın üstünde küçük bir bulut, küçük bir çocuğa gölge yapmıştı. Bahira, bu durumu yanındaki rahiplere gösterdi. Küçük çocuk, daha sonra bir ağacın altına oturunca, dallar bir şemsiye gibi toplandı. Bulutun görevi şimdi o ağaçtaydı.

Bahira, artık emindi. Kervanla gelen misafir, beklenen Peygamberdi.

BANA ONLARDAN BAHSETME!

Bahira, Mekke kervanı için, muhteşem bir ziyafet hazırlattı. Böylelikle o çocuğu yakından görecekti. Yanlarına gidince,

hepsine tek tek baktı. Aradığı kişi orada yoktu.

"Ey Kureyşliler!. Sizinle birlikte gelen, başka biri var mı?" diye sorunca:

"Sadece bir çocuk var!. Yüklerin başında duruyor." dediler.

Rahibin isteğiyle çocuğu çağırdılar. Bahira, bütün yemek boyunca ona baktı. Her yaptığı hareketi izlemekteydi. Daha sonra da yanına çağırıp:

"Ey çocuk!. Sana soracaklarıma, Lat ve Uzza hakkı için cevap ver!." dedi.

Lat ve Uzza, müşriklerin en büyük putlarıydı. Bu yüzden de yeminler, onların adına yapılmaktaydı. Çocuk, hemen atılıp:

"Onlardan söz etmeyin!. Vallahî ben, o putlardan nefret ettiğim kadar, hiçbir şeyden nefret etmem!." diye konuştu.

Bahira, belki de tepkisini ölçmek için öyle demişti. Sorularını Allah adına sorduğunda, hepsine cevap aldı.

Daha sonra onu dikkatle inceledi. Gözlerinde bir kırmızılık vardı. Surtunda ise, Peygamberlik mührü bulunuyordu.

Kitaplarda tarif edilen kişi oydu.

HEMEN MEKKE'YE DÖNÜMÜ.

Rahip Bahira, Ebu Talip'i çağırıp:

"Vallahî benim bu çocukta gördüğüm şeyleri Yahudiler de görecektirler, onu hiç acımadan öldürürler. Çünkü bu çocuk, Peygamber olacaktır ve ona ait özellikler, bizdeki kitaplarda vardır." dedi. Daha sonra da:

"Çocuğu hemen alıp Mekke'ye dön!. Çok acele et!. Eğer

Şam'a giderseniz, bu çocuk bir daha geri dönemez." dedi.

Bahira bu ikazında haklıydı. Çünkü Allah'ın da belirttiği gibi (Bakara Suresi 146), Yahudi ve Hıristiyan âlimleri, Peygamberimizi görmemiş olsalar da, onu öz oğulları gibi tanır-lardı.

İslam dinini seçen meşhur Yahudi âlimlerinden Abdullah b. Selam: "Ben Allah Resulü'nü, (daha onu görmeden) kendi oğlumdan da iyi tanırdım. Çünkü onun bütün özelliklerini kitaplarda bulmuştum." dediği zaman, Hz. Ömer:

"Allah seni doğru yola ulaştırmış." diyerek, onun başını öpmüştü.

Ebu Talip, Rahip Bahira'nın ikazı üzerine, apar topar Mekke'ye döndü.

YUMRUKI.

Yüce Allah, kıymetli Resulü'nü düşmanlarından koruduğu gibi, kötülüklerden de koruyordu. Hatta başka insanlar için suç olmayan birçok şey, ona yasaktı.

Cabir b. Abdullah (Abdullah'ın oğlu Cabir) bunlardan birini şöyle anlatıyordu:

"Peygamberimiz, (küçük yaşlarda iken) diğer insanlarla birlikte, Kabe'yi onarmak için taş taşıyordu. Amcası Abbas, ona üstündeki gömleği çıkartmasını ve taşları içine koyup öyle taşımamasını söyledi. Allah Resulü öyle yapınca bir anda fenalaştı. Bu olaydan sonra, kimse onu belden yukarısı çıplak iken görmedi."

Peygamberimiz, daha sonraki yıllarda, bu olayı sahabilere anlatırken:

"Üstümdeki gömleği çıkartınca, görmediğim bir kişi, bana canımı yakan bir yumruk attı." demişti.

Dadısı Ümmü Eymen, buna benzer bir olayı şöyle anlatıyordu:

"Peygamberimiz on iki yaşında iken, bir törene götürülmek istendi. Bu törende, Buvane adı verilen bir putun yanında toplanılır ve onun için kurbanlar kesilirdi. Ziyaretçi erkekler, daha sonra saçlarını tıraş ediyorlardı. Peygamberimiz, putlardan nefret ettiği için, bu törene gitmeyi istemedi. Fakat amcaları ve halaları ısrar ettiler, hatta ona kızdılar. Gitmek zorunda kaldı. Biraz sonra koşarak geldiğinde, rengi korkudan ötürü sapsarı kesilmişti. Zorlukla konuşarak:

'O puta yaklaşınca, beyaz ve uzun boylu bir adam gördüm. Bana: Ey Muhammed!. Hemen geri dön!. O putu sakın elleme!. diye bağırdı.' dedi. Küçük Muhammed, o günden sonra, hiçbir müşrik törenine gitmedi."

DÜĞÜNDE UYUYAN GENÇ

Küçük yaşta yetim kalan Peygamberimiz, bizzat Allah tarafından terbiye edilmişti. Bu yüzden, küçük kusurlarında bile ikaz edilir, hata yapmasına izin verilmezdi.

Peygamberimiz, geçim zorluğu çeken amcasına bir yardımda bulunmak amacıyla çobanlık yapıyordu. Bu sırada yaşadığı iki olayı, şöyle anlatmaktaydı:

"Ben, İslâmiyet'ten önceki devirlere ait kötülüklerden birini işlemeye iki kere niyet etmeme rağmen, Allah beni onlardan uzak tuttu. Onlar şu idi:

Bir gece, Mekke bayırlarında koyun otlatıyorduk. Yanımdaki kişiye:

'Benim koyunlarıma göz kulak ol da, diğer gençlerin yaptığı gibi, Mekke'deki düğünlerden birini seyredeyim.' diyerek yola çıktım.

Mekke'ye indim. Bir evden, def ve düdük sesleri geliyordu.

'Falan erkek, filanca kadınla evleniyor.' dediler.

Oturup onlara bakmak istediğimde, kulaklarım tıkanıp, uyuyakaldım. Ancak ertesi sabah, güneşin sıcaklığıyla uyan-dım.

Bir başka gece, yine aynı şeyi yapmak istedim. Daha önceki gibi, güneş yükseldiği zaman kendime geldim. Ve Yüce Allah beni Peygamberlikle şereflendirinceye kadar, hiçbir kötü şeye adım atmadım."

İbn İshak, bu konuda şöyle diyordu:

"Allah, insanoğlunda bulanabilecek bütün güzel huyları ve özellikleri, o yüce Resulünde toplamıştı. Bu yüzden, Peygamberlik gelmeden önce bile herkes onu 'el-Emin' (doğruluğuna inanılan ve kendisine güvenilen kişi) adıyla anmakta idi."

2. BÖLÜM

GENÇLİK DÖNEMİ

Peygamberimiz on altı yaşına geldiğinde, diğer amcası Zübeyr ile birlikte bir ticaret kervanına katıldı. Kervan, Mekke'den yüklenen malları Yemen'e götürecekti, orada sattıktan sonra, dönüşte de Yemen malları alacaktı.

Dar bir vadiye girince, karşılarına azgın bir deve çıktı. Bu hayvan, sanki kudurmuş gibi saldırıyor, vadiden geçişi engelliyordu. Yollarını değiştirmeyi düşünürken, Peygamberimiz devesinden inerek bu hayvana yaklaştı ve daha sonra onun üstüne bindi. Kafiiledaki diğer hayvanların yanı sıra insanlara da saldıran o azgın deve, bir anda uysallaştı. Kervandakiler, o dar vadi boyunca peşlerinden gittiler.

Peygamberimiz, vadinin çıkışında onun sırtından indi ve serbest bıraktı.

Kervanlar, o günün şartlarına göre günler boyu yol almak ve her adım başı karşılaştıkları güçlükleri aşmak zorundaydı. Yolları üstündeki başka bir vadi, büyük bir sel sonucunda suyla dolmuştu. Suyun çekilmesini beklemek de, kervan için bir zaman kaybı olacaktı. Allah Resulü, bu durumda yine öncülük etti ve devesini suyun içine sürdü. Musa Peygamber için Kızıl Deniz'in ortasında bir yol açan Rabbimiz, elbette ki en büyük Resulü'nü yolda bırakamazdı. Kervandakiler, onu takip ederek selamete çıktılar ve Mekke'ye döner dönmez, yolda gördüklerini herkese anlatarak:

"Bu gencin şanı, Vallahî çok büyük olacaktır." demeye başladılar.

KIZIL DEVE ÜSTÜNDEKİ İHTİYAR

Allah Resulü, gençlik yıllarındayken, Mekke'nin dışındaki Ukaz Panayırına uğramıştı. Pazar yeri, her zamanki gibi kalabalıktı. O sırada bir kaynaşma görüldü. İnsanlar, kızıl renkli bir deve üstünde bulunan çok yaşlı bir adamın etrafını sarmıştı.

Bu kişi, o devrin en büyük şairlerinden biri olan Kus bin Said'di. Yüz yaşını geçmişti. Hitabet (insanlara hitap etme, seslenme) konusunda, eşsiz sayılıyordu. Her yerde tanınırdı. Allah Resulü de o yöne gitti.

Kus b. Said konuşmaya başladığında, sesler kesildi. Şöyle diyordu:

"Ey insanlar!. Geliniz dinleyiniz, ibret alınız!. Yaşayan her şey ölür!. Ölenler fena bulur (geçer gider)!. Olacak olur!. Yağmur yağar, otlar biter, çocuklar doğar!. Sonra onlar, anne ve baba olur!. Yıldızlar yürür, denizler durur!. Gelen kalmaz, giden gelmez!. Gökte haber var, yerde ibret alacak şeyler mevcut!.

Yeminle söylüyorum!. Allah'ın indinde bir din vardır ki, şimdiki dininizden çok daha hayırlıdır. Allah'ın göndereceği bir Peygamber vardır ki, gelmesi çok yakındır. Gölgesi, üstüne düşmüştür. Ne mutlu o kimseye ki, o Peygamber'in yanında yer alsın. Peygamber de ona hidayet etsin. O'na isyan edenlere yazıklar olsun!."

ONU HATIRLIYORUM!

Kus b. Said, müjdelediği Peygamber'in, kendisini dinlediğinden habersizdi. Devam ederek:

"Ey insanlar!. Asla yıkılmaz dedikleri muhteşem sarayları ve taştan evleri yapanlar, (Allah'ın gazabına uğrayan Âd ve Semud Kavimleri) şimdi neredeler? Hani gurura kapılıp: 'Ben sizin Rabbinizim!.' diyen firavun?

Onlar sizden daha güçlü değiller miydi? Bu toprak, onları bir değirmen gibi öğüttü, tuz buz edip dağıttı. Kemikleri bile çürüyerek dağıldı. Evleri yıkılıp ııssız kaldı. Yerlerinde yurtlarında köpekler geziyor şimdi. Sakın onlar gibi gaflet etmeyin!. Onların yoluna sakın sapmayın!. Her şey geçicidir ama Allah bâkidir. Onun eşi ve benzeri bulunmaz. İbadet edilecek, sadece O'dur."

Efendimiz (s.a.s.), gençlik yıllarında dinlediği bu konuşmayı Peygamberlik yıllarında anlatırken:

"Kus bin Said'in: 'Yaşayan ölür, ölen fena bulur, olacak olur' şeklindeki ifadeleri, hiç aklımdan çıkmıyordu." demişti.

Peygamberimiz, bu sözleri söyledikten sonra, Kus b. Said için dualar etti. Ve onun konuşmasını hatırlayan başka bir kişinin daha olup olmadığını sordu. Hz. Ebu Bekir, bu konuşmayı hatırladığını söyleyerek baştan sona okudu.

Bunun üzerine Peygamberimiz:

"Umarım ki Cenâb-ı Hak, onu ayrı bir ümmet olarak diriltir." dedi.

HZ. HATİCE İLE TANIŞMA

Ebu Talip, geçim derdi çektiği için, Kureys'in en zengin ve en şerefli kadını olan Hz. Hatice'nin kervanlarına katılarak ticaret yapmanın en iyi yol olduğunu söyleyip duruyordu. Hz. Hatice, onun bu niyetini öğrenince, Allah Resulü'nü yanına çağırarak:

"Senin, son derece güvenilir bir kişi olduğunu çok iyi biliyorum. Eğer kabul edersen, Şam'a göndereceğim kervanların başında olmanı istiyorum. Bunun için de sana, hiç kimseye vermediğim ücreti vereceğim." dedi.

Kervanları yöneten kişilere, o zamanlar para değil deve veriliyordu. Bu da genellikle bir deve oluyordu. Hz. Hatice'nin Peygamberimize vereceği ücret ise, hepsi genç olmak üzere, dört erkek deve idi. Teklif kabul edildi.

Peygamberimiz, çocuk yaşlardayken gittiği Şam'a, bu se-

fer genç bir ticaret adamı olarak gidecekti. Aynı kervanda, sevgili arkadaşı Ebu Bekir de vardı.

ŞANSLI DEVELER

Ebu Talip, Rahip Bahira'nın yaptığı ikazları unutmadığı için, yeğeninin Şam tarafına gitmesini istemiyordu. Ama geçimleri için buna mecburdu. Hz. Hatice, onun bu kaygısını çok iyi anlamıştı. Güvenilir adamlarından Huzeyme ve Meysere'yi, Allah Resulü'nü korumak ve hizmetinde bulunmak amacıyla kervana kattı.

Yola çıktıklarında, kervandaki iki deve geride kaldı. Kervan yavaşlayınca, en önde bulunan Allah Resulü geriye döndü. Develerin ayak kemiklerini ve tabanlarını ovaladı. Onları sevdi. Yorgun develer, Âhirzaman Peygamber'inin mübarek elleriyle okşanmanın verdiği şevkle koşmaya başladılar. Kervanın en önünde yer aldılar.

Meysere ve Huzeyme, bu durumu hayretle seyrettiler.

Kervan artık daha hızlı yol alıyordu. Şam'a yaklaşmışlardı. Konaklama yeri yine Busra'ydı. Burası, Peygamberimizin on iki yaşındayken geldiği yerdı. Bir zamanlar Bahira'nın yaşadığı manastır, uzaktan uzağa görünüyordu. Kervan oraya gelince, develer çöktürüldü. Bahira öldüğü için, manastırda başka bir rahip (Nastura) yaşıyordu.

Meysere bu rahibi tanıyordu. Hz. Ebu Bekir ile birlikte onun yanına gitti. Ve yolda gördüklerinden (yorgun develerin koşar hale gelmesinden) bahsetti.

Rahip Nastura, (Rahip Bahira gibi) Allah Resulü hakkın-

da (göz rengine varıncaya kadar) bir sürü soru sorup cevap aldıktan sonra:

"Ey Meysere!. Bu genç, Peygamber'lerin sonuncusu olacaktır!. Keşke ben de o günleri görseydim." dedi. Hz. Ebu Bekir, rahibin bu sözlerinden çok etkilendi.

Peygamberimiz, Mekke'den getirdikleri malların Busra çarşısında satılmasını ve onların yerine de yeni mallar alınmasını isteyince, o güne kadar görülmeyen bir kâr elde edildi. Meysere bu konuda:

"Ey Muhammed-ül Emin!. Hatice için kırk yıl boyunca ticaret yapsaydık, senin sayende elde ettiğimiz şu kazançtan fazlasını elde edemezdik." dedi.

MELEKLERİN GÖLGESİ

Mekke'ye dönmek üzere yola çıkıldığında, kervanın üstünde yine bir bulut vardı. Meysere, Allah Resulü'ne gölge yapan o buluta dikkatle baktığında, iki melek fark etti. Bu olaydan sonra da, kendisini onun bir kölesi olarak kabullendi.

Allah, insanoğlunu yarattıktan sonra, onların Rablerini arayıp bulmasını, bunun için de akıllarını kullanarak düşüncelerini istemişti. Kısacası dünya bir imtihan yeri idi. Bu yüzden her mucize, insanlara açık seçik gösterilmiyor ve sadece bir ipucu veriliyordu. Allah eğer isteseydi, yıldızları dağınık (gibi görünen) bir şekilde yerleştireceğine, onlarla 'La ilâhe illallah-Allah'tan başka ilah yoktur' yazabilirdi. Bu takdirde insanlar, Allah'a inanmak zorunda kalırlardı. Fakat

böyle bir inancın kıymeti yoktu. Çünkü Ebu Cehil gibi bir Allah düşmanı, Ebu Bekir gibi yüce bir insanla aynı değere yükselirdi. Diğer bir ifadeyle, en ucuz bir cam parçası, en değerli bir elmasla aynı kefeye konurdu.

İşte bu sebeplerle, her mucize açık seçik görülmüyordu. Peygamberimize gölge yapan melekler bile, ilk bakışta bir bulutu andırıyordu. Oradaki harikayı görebilmek için de, sadece gözlerin değil, kalp gözünün de açık olması gerekirdi. Bu özellikleri taşımayanlar, gözleri önünde cereyan eden mucizelere bile "sihir" deyip geçmişti.

BEN SENDEN DAHA ŞANSLIYIM!

Peygamberimiz, çok sıcak bir günde Mekke'ye döndüğünde, Hz. Hatice, en sevdiği arkadaşı Nefise ile, evinin üst katında oturuyordu. Fakat gözleri günlerdir yoldaydı. Gelen kervanı gördü. Hava açıldı ama, küçük bir bulut parçası onun peşinde idi. O bulutu Nefise'ye gösterdi.

Hz. Nefise, belki sadece bir bulut görmüştü ama, ileriki yıllarda Allah Resulü'nün eşi ve müminlerin annesi olma şerefini kazanıp Hz. Cebrail tarafından inciden yapılmış bir Cennet köşküyle müjdelenen bu yüce insan, elbette ki melekleri de görecekti.

Kervan Mekke'ye girince, Meysere aceleyle Hz. Hatice'nin yanına koştu. Ve bulutların içindeki meleklerden bahsetti. Hz. Hatice, sakın görünüyordu. Bildiği bir şeydi bu, fazla şaşırmamıştı. Fakat Meysere hiç memnun değildi. Çünkü bu haber için, günler boyu heyecan yaşamıştı.

Sonunda, kendisinin Hz. Hatice'den daha şanslı olduğunu söyleyip:

"Ben, senin kısa bir sürede gördüğün o melekleri bütün yolculuk boyunca seyrettim." dedi. Ve diğer harikaları da tek tek anlattı.

Meysere, Peygamberlik yıllarından sonra ayrı kaldığı Allah Resulü'ne büyük bir hasret duydu. Ve yıllar sonra ona koşup müslüman oldu.

BİR TABAK HURMA

Kervandaki yükler indirilince, Peygamberimiz, Hz. Hatice'nin evine geldi. Yapılan ticareti anlatacak, Mekke'ye hangi mallarla döndüğünü bildirecekti.

O sırada Hz. Hatice'nin yanında, kız kardeşi Hâle bulunuyordu. Evdeki hizmetçiler, kendisine taze hurma ikram ettiler.

O hurmalar hep birlikte yendiği halde, hiçbiri eksilmedi.

Hz. Hatice, misafiri gidince, amcasının oğlu Varaka b. Nevfel'in yanına koştu. Hem Meysere'nin anlattıklarını, hem de kendi gözüyle gördüklerini ona ilettiler.

Varaka, büyük bir Hıristiyan âlimiydi ve çok fazla kitap okurdu.

"Ey Hatice!. Söylenenler doğruysa, Muhammed bu ümmetin Peygamberi olacaktır. Ben zaten, gelmesi beklenen Peygamber'in bu ümmetten çıkacağını, tarihiyle birlikte biliyordum." dedi.

ACELE EDİNİ.

Mekke'deki kadınlar, her Recep Ayında Kabe'de toplanarak bir tören yaparlardı. Hiçbir kadın, bu töreni kaçırmak istemezdi.

Bu tören sırasında, nereden çıktığı bilinmeyen bir adam, yüksek bir sesle:

"Ey Kureyş kadınları!. Çok sürmez, yakında, hemen burada, Ahmet ismiyle anılan bir Peygamber çıkacak, gönderilecek!. Sizden hangi kadın ona eş olacaksa, çok acele etsin!." diye bağırdı.

Kadınlar o adama, ağır sözlerle hakaret ettiler, hatta bazıları da taş attılar.

Hız. Hatice, başını öne eğip oradan uzaklaştı. O adama bir şey söylemekten çekinmiş, duyduğu sözlerden ümitlenmişti.

Hız. Hatice, Kureyş kadınlarının en şerefli ve mal bakımından en zenginiydi. Soy ve sop olarak da en üstünüydü. Bütün erkekler, onunla evlenmek için can atarlardı. İslamiyet'ten önceki devirde bile adı çok güzel olup, 'Tahire' idi. Bunun anlamı: 'bütün ayıp ve kirlerden uzak' anlamındaydı.

Daha önce iki kere evlenip dul kalmıştı.

Allah, bir kadının sahip olabileceği en büyük şerefi ona vermeyi dilemiş, bu yüzden de kalbine, Allah Resulü ile evlenme sevdası düşürmüştü.

Bu niyetini, en yakın arkadaşı olan Nefise'ye açmakta gecikmedi.

Gölge yapan bulutu, birlikte görmüşlerdi. Bu işi de birlikte çezeceklerdi.

MÜMİNLERİN ANNESİ

Hız. Nefise, o günleri şöyle anlatmaktaydı:

"Kendisine giderek:

'Ey Muhammed!. Seni evlenmekten alıkoyan şey nedir?' diye sordum.

'Elimde avucumda bir şey yok.' dedi.

'Eğer evlenme masrafların sağlansa ve sen şerefe, mala ve denklığe davet edilsen, bu daveti kabul etmez misin?' deyince, o kadının kim olduğunu sordu.

'Hatice'dir!.' cevabını verdiğim zaman, biraz düşündü. Daha sonra da:

'Sana göre bu evlilik uygun düşer mi? Düşse bile gerçekleşir mi?' dedi.

'Orası benim vazifemdir.' dedim. Ve bu evliliğe razı olduğunu anlayınca, hemen koşup Hatice'ye müjde verdim."

Hız. Hatice, bu haberi duyunca çok sevindi. Ve evlilik için neler yapılması gerektiğini bildirdi. Ebu Talip, yanına bütün kardeşlerini alarak Hız. Hatice'nin evine gitti. Ve onu, amcasından isteyip nikah kıydı.

Düğünde, koyun etinden yapılmış yemekler yendi. Ayrıca, bir ya da iki deve kesildi. Komşulara bol bol ikram edildi.

Evlendiklerinde, Peygamberimiz yirmi beş, Hız. Hatice ise kırk yaşındaydı.

Peygamberimizin bu evliliği, Hız. Hatice Validemiz vefat edene kadar, yirmi yedi yıl sürdü. Ve Allah izin vermesine rağmen, Peygamberimiz bu süre içinde başka bir eş almadı. ('Valide' kelimesi, 'Anne' anlamına gelmektedir.)

EŞYALARI 'İNSAN' YAPAN PEYGAMBER

İslamiyet'ten önceki dönemde, kölelik son derece yaygındı. Savaşlarda esir alınan kişiler, bir mal gibi pazarlarda satılır, kesinlikle insan yerine konmazlardı.

Kadınlar ve çocuklar da köle olabilirdi. Onları dövmek, işkence etmek ya da öldürmek, bir sineği öldürmekten farksızdı. Peygamberimiz, bütün ömrü boyunca:

“Ey İnsanlar!. Analarından hür doğanları, ne zamana kadar köleleştirmeye devam edeceksiniz?” diye seslenip durmuş ve köle pazarlarında satılan kadınları, bir anda en saygıdeğer mahluk yapmıştı.

Cennet, artık anaların ayağı altındaydı.

Kölelik, Avrupa ve Amerika gibi kıtalarda bile asırlar boyu sürdü. Hatta Amerika'da, zencilerin beyazlarla aynı otobüslere binmeleri, ancak 1950'li yıllarda çıkartılan özel kanunlar ile, yani saadet asrından on üç asır sonra gerçekleşti. Oysa ki Allah Resulü, daha o zamanlarda:

“Ey İnsanlar!. Kölelerinize iyi davranın!. Onlara, yediğiniz şeylerden yedinin!. Giydiğiniz şeylerden giydirin!. Sakın onlara işkence etmeyin!.” buyurmuş, vefat etmesine dakikalar kalana kadar, hep bu sözlerini tekrar etmişti.

Allah Resulü, rahmet ve şefkat Peygamberiydi. Gelmesiyle birlikte, çocuklar da kurtuldu. Çünkü o, diri diri gömülen kız çocuklarını baş tacı etmiş, ne öz ve üvey evlatlar, ne de kız ve erkekler arasında, bir fark gözetmemişti.

Onun için, müslüman ya da müşrik çocukları arasında fark bulunmazdı. Savaşlar sırasında, bazı müşrik çocukları-

nın (bütün ikazlarına rağmen) kazayla öldürüldüğünü görünce, büyük bir üzüntüyle ağlamıştı.

"Putperestlerin çocukları için bu kadar ağlanır mı?" diye soran kişilere de:

"Onlar sizden hayırlıdır! Hepsi de, yaratıldıkları gibi tertemizdir." diyerek, çocuklara asla zarar verilmemesini, bir kez daha emretmişti.

HZ. ZEYD

Hız. Hatice'ye, yeğeni tarafından bir köle olarak hediye edilen küçük Zeyd, o zamanlar sekiz yaşında idi. Son derece sevimli bir çocuktı ve siyah tenliydi.

Peygamberimiz, Hız. Hatice ile evlendiğinde, Zeyd'i hürriyetine kavuşturdu. Bununla da yetinmeyip onu evlat edindi. Ve okuma yazma bilen bir savaş esirinden ders almasını sağladı. Bunun sonucunda Zeyd, on iki yaşındayken, İbranice ve Süryaniceyi çok iyi öğrenmişti. Bu diller, o günlerde çok geçerliydi. Peygamberimiz, Yahudilere göndereceği İbranice mektupları ona yazdırır, gelen mektupları da ona okuturdu.

Peygamberimiz, Mescidin hemen yanında, 'Suffa' denilen bir bölüm oluşturmuştu. Çocuk yaşlardaki birçok sahâbi, burada yatılı kalıp öğrenim görürlerdi. Onları yetiştiren bir çok öğrenci vardı. Fakat baş öğretmen Allah Resulü idi. O gençlere yaradılışın ve kulluğun sınırlarını öğretir, Allah'a ve meleklerine, Cennet ve Cehenneme dair akla gelebilecek her türlü sorunun cevabını verirdi. Çünkü ebedî âlemlerin haritası, onun elinde idi. Burada yetişen gençler, daha sonra ülkenin

dört bir yanına dağılır, insanları hak yoluna çağırırlardı.

Allah Resulü, risalet (Peygamberlik) görevini almadan önce, o zamanın en büyük hastalıklarından biri sayılan siyah-beyaz, köle-efendi sorununa neşter vurmuştu. Eşi Hz. Hatice ile birlikte Mekke'nin en zenginleri sayılırlardı ama, bir köleyi, üstelik bir zenciyi (Zeyd'i) evlat edinmişlerdi. Mekkeliler bu işe şaşmışlardı. Demek ki köleler de insan sınıfındaydı. Zengin-fakir, siyah- beyaz, fark etmiyordu.

İslam dini geldiğinde, Yüce Allah bu gerçeği bir âyetle bildirdi:

“Ey İnsanlar!. Biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Sonra da, birbirinizi tanıyın diye, sizi milletlere ve kabilelere ayırdık. Allah katında en kıymetliniz, en ziyade takva sahibi olanınızdır (kendisini günahlardan en fazla koruyandır). Allah her şeyi bilir. Her şeyden haberdardır.” (Hucurat Suresi, 13)

Bu âyetle köle-efendi farkı kalkmıştı. Başka bir ifadeyle, en güzel efendilik, Allah'a köle (kul) olmakla elde ediliyordu.

KÖLELİKTEN KUMANDANLIĞA

Küçük Zeyd'in evlat edinildiğini duyan amcasıyla babası (Harise), onu almak için Mekke'ye gelmişlerdi. Peygamberimiz:

“Zeyd özgür bir insandır. Sizle gitmeyi isterse serbesttir.” dedi.

Babası, tercihi ona bıraktı. Küçük Zeyd, en güzel şeyi yapıp:

“Ben burada (Allah Resulü'nün yanında) öyle şeyler gör-

düm ki, ayrılmayı kesinlikle istemem!" dedi. Peygamberimiz, o andan itibaren Zeyd b. Harise'yi yanından ayırmadı. Taifte taşlanırken, bu mübarek sahâbi onunla birlikteydi. Hz. Zeyd, Allah Resulü'ne siper olmaya çalışırken aldığı yüze yakın yarayı, bütün ömrü boyunca, bir madalya şerefiyle taşıdı.

Allah Resulü, dadısı Ümmü Eymen için:

"Cennetlik bir kadınla evlenmek isteyen, onunla evlensin." buyurduğunda, Hz. Zeyd, bu işe talip oldu ve son derece mutlu geçen evliliklerinden, Hz. Üsâme dünyaya geldi. Peygamberimiz, hem Zeyd'i, hem de oğlu Üsâme'yi, (aralarında Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer gibi sahâbilerin bulunduğu bir orduya) kumandan yapacak kadar çok seviyordu.

Hz. Üsâme, kumandan seçildiğinde on sekiz yaşındaydı.

Hem kendisi hem babası siyah tenliydi ama, ruhları bembeyazdı.

ALİ'Yİ BEN ALAYIM!

Peygamberimiz, kendisini henüz çocuk yaşlarda iken himayesi altına alan amcası Ebu Talip ve eşini (Hz. Fâtıma'yı) çok seviyordu. En kıymetli kızına da aynı ismi vermişti. Kıtık yıllarındayken, diğer amcası Hz. Abbas'a gidip:

"Amcacığım! İyi biliyorsun ki, Ebu Talip'in ailesi kalabalıktır. Mekke'de de şu anda bir kıtlık vardır. Seninle birlikte ona gidelim. Oğulları'ndan birini ben yanıma alayım, birini sen al. Bizlere, onun yükünü hafifletmek yakışır." dedi.

Hz. Abbas, çok zengin bir insandı. Teklifi kabul etti.

Ebu Talip, Âkîl ve Talip adındaki çocuklarını çok fazla

sevdiğinden, onları vermeye yanaşmıyordu. Diğer iki oğlu için bir şey demedi. Bunun üzerine Hz. Abbas, Cafer adlı yeğenini, Peygamberimiz ise, Hz. Ali'yi yanına aldı.

Peygamberlik görevi gelene kadar Efendimizin yanında kalan Hz. Ali, İslâmiyet'i kabul eden ilk çocuk olmasının yanında, ileriki yıllarda Peygamber damadı ve ev halkından biri olma şerefini kazandı. Dört büyük halifenin sonuncusuydu.

YIKARSAK HELAK OLURUZ!

Hız. İbrahim ve oğlu Hız. İsmail, Kabe'nin üstüne çatı yapmamışlardı. Peygamberimizin atalarından Kusay, bu eksikliği giderdi. Fakat yapılan çatı, bir kadının dikkatsizliği sonucunda yanıp kül oldu.

Daha sonra gelen seller duvarları çatlattı. Kabe o kadar harap hale gelmişti ki, tek çıkar yol, onu yıkıp tekrar yapmaktır. Fakat insanlar, tamir için olsa da, Kabe'yi yıkmaktan korkuyorlardı. Çünkü onu yıkmak için gelen Ebrehe ve ordusunun sonunu duymuşlardı.

Kureyşlilerin en yaşlılarından Velid b. Mugire, sonunda isyan edip:

“Kabe'nin üzerine ben çıkacak ve onu ben yıkacağım!. Allah, iyi niyetli kişileri helak etmez!. Başıma bir şey gelse de üzülmem, zaten ecelim yakın.” dedi.

Velid, Kabe'nin toprak üstünde kalan kısımlarını yıktığında, birbiriyle kaynaşmış gibi görünen yeşil renkli kayalara rastladı. Her birisi, ancak otuz adamın kaldırabileceği büyüklükteki bu taşlar, Kabe'nin Hız. Âdem zamanındaki ilk inşası

sırasında, Hz. Cebrail tarafından (temel oluşturmak için) yerleştirilmişlerdi.

Velid, bu taşlara hiç dokunmadı. Fakat yanında çalışan bir usta, taşları yerinden sökmek için kullandıkları demir levheyi o taşların arasına sokup zorladığında, Mekke'de deprem olmaya başladı. Bunun üzerine, temel kısmına hiç dokunmadılar ve Kabe'yi, sel sularından kurtarmak için, yerden yüksekçe yaptılar.

TAŞI BİZ KOYACAĞIZ!

Kâbe, yeryüzünde kurulan ilk mâbetti.

İlk insan ve ilk Peygamber Hz. Âdem tarafından inşa edilmişti. (Âl-i İmran Suresi, 96) Allah, daha sonraki asırlarda, bu mâbedin yerini Hz. İbrahim'e bildirmiş (Hacc Suresi, 26), o da oğlu Hz. İsmail'le birlikte, Kâbe'nin temellerini yükseltmişti. (Bakara Suresi, 127)

Hazreti İbrahim, insanların tavaf (Kabe etrafında dönme) vazifesine başlayacakları yeri kolayca bulabilmeleri için, duvarlardan birine bir taş yerleştirmeyi uygun görünce, Hazreti Cebrail, Hacer-ül Esved (siyah taş) adıyla anılan taşı getirdi. Esasında bu taş, Adem Peygamber'e Cennetteyken verilmiş ve onu Kabe duvarına yerleştirmesi emredilmişti. Fakat daha sonradan kaybolmuştu.

Hacer-ül Esved'in bir Cennet taşı olduğu, putperestler tarafından biliniyordu. Kabe'nin duvarları, bu taşın konacağı yere kadar yükselince, kabileler arasında anlaşmazlıklar çıktı. "Taşı koymak, bize yakışır." diyorlardı.

Tartışmalar, en sonunda bir kavgaya dönüştü. Sonunda savaş kararı alındı. Bu durumlarda, bir tören yapılırdı. Abdudhar Oğulları, ellerini kan dolu bir çanağa sokup yemin etmekte iken, Ebu Ümeyye yetişip:

"Ey Kureyşliler!. Size bir teklifim var!. Bu taşı koymak için bir hakem seçin!. Bu hakem de, mescidin kapısından ilk giren kişi olsun, aranızdaki anlaşmazlığı o çözsün!." dedi.

Teklif herkes tarafından kabul edildiğinde, gözler kapıya çevrildi.

BİZ ONA GÜVENİRİZ!

Mescidin Beni Şeybe Kapısından ilk giren kişi, üzerinde beyaz çizgili siyah bir ihram bulunan Allah Resulü idi. Kabileler, o genci görür görmez:

"İşte el-Emin!. Onun vereceği karara razıyız." dediler.

Kureyşliler, daha vahiy gelmeden önce, Peygamberimize el-Emin (inanılan ve güvenilen kişi) derlerdi. Tartışmanın sebebini anlattıkları zaman:

"Bana büyükçe bir örtü getirin!." dedi. Koşarak getirdiler.

Allah Resulü, Hacer-ül Esved'i alıp örtüye yerleştirdi. Daha sonra da, anlaşmazlığa düşen dört kabilenin her birinden bir adam çağırarak, örtünün dört bir ucundan tutturdu. Bu kişiler, Hacer-ül Esved'i konacağı yere kadar yükselttikleri zaman, Peygamberimiz, o taşı alarak yerine koydu.

Kabe, Allah Resulü'nün kiblesi olacaktı. Bu yüzden de onun mübarek elleri değmeden tamamlanamazdı.

KABENİN İÇİ

Kabe'nin inşaatı, nihayet sona erdi. İslam dini henüz ortada yoktu. Bu yüzden de müşrikler, Kabe'nin ortasına bir put (Hübel) diktiler. İçerdeki direklerden birine, Hz. Meryem ile, oğlu İsa'yı gösteren büyük bir resim astılar. Çeşitli yerlere, meleklerle ait olduğunu iddia ettikleri birçok resim koydular. Hz. İbrahim'i de, fal bakan ihtiyar bir adam şeklinde resmettiler.

Daha sonra Kabe'yi, Yemen kumaşından yapılmış bir örtüyle örttüler.

Bilindiği gibi, İbrahim Peygamber, Rabbine verdiği söze uyarak oğlu İsmail'i kurban etmek istemiş, fakat Allah bu dileği kabul etmediğinden, Hz. Cebrail'le, ona bir koç göndermişti. Bu koçun boynuzları, asırlar boyunca Kabe içinde saklandı. Peygamberimiz, müslümanları fazlaca meşgul eden ve ibadetlerine zarar veren bu boynuzları oradan çıkartmıştı. Bunlar, zamanla ufalanıp toz haline dönüştüler.

VAHYE DOĞRU

Şamlı Yahudi'lerden İbn Heyyiban, Peygamberimize vahiy gelmeden iki yıl kadar önce Medine'ye yerleşmiş ve çok geçmeden hastalanıp yataklara düşmüştü. Vefat edeceğini anlayınca, oradaki Yahudileri toplayarak:

"Ey İnsanlar!. Yiyecek ve içecekleri bol bir ülkeden ayrılarak, bu yoksulluk ülkesine neden geldiğimi biliyor musunuz?" diye sordu. Cevap veremediler.

“Yakında bir Peygamber gelecektir!. Onu görmek için buraya hicret ettim. Kendisine bağlanmayı umarım. Siz de ona bağlanmakta acele edin!.” dedi.

İbn Heyyiban, beklediği Peygamber'e erişemedi. Fakat birçok Yahudi, onun sözlerini hatırlıyordu. Daha sonraki yıllarda Allah Resulü'nü gördüklerinde:

“İbn Heyyiban'ın haber verdiği ve kendisine uymamızı emrettiği Peygamber budur!.” diyerek İslam dinini seçtiler. Bunlardan Salebe, Useyd ve Esed adlı gençler, İbn Heyyiban'ın anlattıklarını babalarından duymuşlardı.

3. BÖLÜM

PEYGAMBERLİK DÖNEMİ



NUR DAĞI'NDAKİ MAĞARA

Allah Resulü, kendisine risalet (peygamberlik) vazifesi verilmeden birkaç yıl kadar önce, bazı ışıklar görür, sesler işitir ve bu yüzden de korkuya kapılırdı.

Kalabalık yerlerden sıkılırdı. Mekke'den uzaklaşıp kuytu yerlere gider, Ramazan ayında da, Nur Dağı'nda bir ay boyu itikafta kalırdı. (İtikaf, tefekkür ve ibadet maksadıyla, sakın bir köşeye çekilmek anlamındadır)

Efendimiz (s.a.s.) Mekke'den beş kilometre kadar uzak olan Nur Dağı'na çıkarken, yanına genellikle süt ile et, ya da zeytinyağı ile çörek gibi yiyeceklerden alır, onlar bitinceye kadar dağda kalırdı. Nur Dağı'ndaki yeri, Hira Mağarası'ydı.

(Günümüzde her gün binlerce kişi tarafından ziyaret edi-

len bu mağara, iki kişinin bile rahatça sığamayacağı kadar dardır. Mekke'ye bakan giriş kısmında, büyük siyah taşlar bulunmaktadır. İçeri girerken bile zorluk çekilir.)

Bu mağara, Allah Resulü'nün hem sığınağı, hem mescidi, hem de tefekkür yeri idi. Gerçi küçüktü ama, bütün âlemleri kuşatacak nur, oradan çıkacaktı.

KORKUYORUM!

Allah Resulü'nün duyduğu sesler, gitgide fazlaştı.

Rastladığı bütün taş ve ağaçlar: "Esselamü aleyke yâ Resulallah (Sana selam olsun Ey Allah'ın Resulü) diyorlardı. Et-
rafa baktığında, taş ve ağaçlardan başka bir şey göremiyor-
du. Bir gün eşine:

"Ey Hatice! Ben bir takım ışıklar görüyorum. Bu arada sesler işitiyorum. Vallahî kâhin olmaktan çok korkuyorum. Oysa ki, kâhinlerden (bilinmeyen âlemlerden haber verdiği söylenen yalancı kişilerden) ve putlardan nefret ettiğim kadar, hiçbir şeyden nefret etmem." buyurdu.

Hız. Hatice, Efendimizin bütün güzel hasletleri topladığını, herkesin yardımına koştuğunu ve özellikle yakınlarına çok büyük iyilikler yaptığını belirttikten sonra:

"Endişe etme!. Allah senin gibi bir insanı, hiç bir zaman o hallere düşürmez!." deyip, eşini rahatlattı. Daha sonra Hz. Ebu Bekir'i bularak:

"Eşimle birlikte amcamın oğlu Varaka'ya gidin de, başına ne geldiğini öğrenin." dedi.

Kalkıp gittiler. Peygamberimiz, duyduğu seslerden bahse-
derek, korktuğunu belirtti.

Büyük bir Hıristiyan âlimi olan Varaka b. Nevfel, bütün Peygamber'lerin aynı şeyleri yaşadığını biliyordu. Bu yüzden de ona cesaret verdi.

FARKLI BİR UYKU

Peygamberimiz, o günlerde "sadık rüyalar" görmeye başladı. Rüyasında ne görmüşse, aynen gerçekleşirdi. Cenâb-ı Hak, bu rüyalar sayesinde onun duyduğu korkuları azaltıyor ve böylelikle kendisini, bir insanın dayanma gücünü aşan peygamberlik vazifesine hazırlıyordu. Atı ay kadar süren bu rüyalar, vahyin ilk adımları sayılırdı. Vahiyler daha sonra, Efendimiz uyanırken gelmeye başladı. Rabbimizin Peygamber'lerini hitabı, yani seslenişi şeklinde tarif edilebilecek vahiyler, ileride de görüleceği gibi, çok değişik şekillerde gerçekleşmişti.

Peygamberimizin Hz. Cebraîl ile tanışması da bir anda olmamıştı. Onunla ilk önce uykudayken görüşmüş, daha sonra uyanırken karşılaşmıştı.

Allah Resulü, uykusu hakkında şöyle demişti:

"Bana: 'Ya Muhammed!. Gözlerin uyusun, kulağın işitsin, kalbin ezberlesin!.' diye emir verildi. Benim gözlerim uyudu, kulaklarım işitti, kalbim de ezberledi."

İLK VAHİY VE PEYGAMBERLİK

Ramazan ayının on beşi idi. Günlerden de cumartesi günüydü.

Peygamberimiz, Hira Mağara'sında yalnızlığa çekilmiş tefekkür ediyordu. Mekke'den çok uzaktı ve koskoca bir dağda yapayalnızdı. Karanlık bastığında, abasına sarılıp uykuya daldı. Rüyasında, Hz. Cebrail'i gördü.

Cenâb-ı Hak bu rüyaıyla, kıymetli Resulü'nü vahiy meleği ile karşılaşmaya hazırlıyordu.

Peygamberimiz, bu rüyanın üzerinden iki gün geçtiğinde, (Ramazan ayının on yedinci gününe rastlayan pazartesi gününde) yine Hira Mağara'sına gitti. Buraya gelmek için, kendisinde dayanılmaz bir istek vardı. Mağarada uyanık halde iken, içerisi bir anda aydınlandı. Her yer misk gibi kokmaya başladı. Vahiy meleği Cebrail gelmişti. İnsan suretindeydi.

Allah Resulü'ne: "Oku!" buyurdu.

Peygamberimiz, daha sonraki günlerde: "Aklımı kaybetmekten korktum!" diyeceği bu olay karşısında son derece ürkmüştü.

"Ben okuma bilmem!" diye cevap verince, Hz. Cebrail, onu nefesi kesilinceye kadar sıktı. Allah Resulü, kendisini ölüyormuş gibi hissetti. Daha sonra aynı şeyler bir daha oldu. Efendimiz, yine öleceğini sandı. Emir üçüncü defa tekrarlanınca, Peygamberimiz:

"Ne okuyayım?" diye sordu.

Cebrail Aleyhisselam:

"Yaratan Rabbinin adıyla oku!. O, insanı bir kan pıhtısından yarattı. Oku!. Çünkü Rabbinin lütuf ve cömertliği sonsuzdur. Kalemle yazmayı öğreten O'dur!. İnsana bilmediklerini öğreten O'dur!." diyerek, Alâk Suresi'nin başındaki beş âyeti okudu. Okunan bu âyetler, Efendimizin (s.a.s.) kalbine, kitap gibi yazıldı.

ALLAH'IN SELAMI VAR!.

Hız. Cebraill:

“Ey Allah'ın Resulü!. Yüce Allah sana selam söylüyor. Senin, bütün insanlar ve cinler için Resul seçtiğini bildiriyor. Ve onları, kendisinden başka bir ilah olmadığı gerçeğine davet etmeni istiyor.” dedi.

Peygamberlik görevi verilmişti. Daha da önemlisi, Allah Resulü, yıllar boyu aradığı Rabbine kavuşmuştu. İşte o gün yetimlikten kurtuldu. Ve gerçek yetimler için, Allah'ı unutanlar için ağlamaya başladı.

Bunun için öyle acı çekti ki, Allah sonunda bir âyet indirip:

“Ey Resulüm!. Onlar iman etmeyecekler diye üzölüp, neredeyse kendine kıyacaksın!.” buyurdu. (Şuara 3)

Sıra, dinin ilk şartı namazdaydı.

Hız. Cebraill, (Zemzem suyunu çıkartırken yaptığı gibi) topuğuyla yere vurdu. Ve oradan çıkan suyla abdest aldı. Allah Resulü, gördüğü şeyleri tekrarlıyordu.

Cebraill Aleyhisselam, namazın nasıl kılınacağını göstermek için, Peygamberimizle birlikte iki rekat namaz kıldı.

Günün ilk ışıkları Nur Dağı'na vururken, bütün insanlar için yepyeni bir dönem başlamaktaydı.

Hız. Cebraill gittikten sonra, Allah Resulü yerinden doğruldu.

Müşriklerin Kabe'deki yüzlerce puta tapınırken çıkardıkları sesler, mağaranın duvarlarına yansıyor. İki cihan güneşi, şimdi onlara karşı tek başınaydı.

DEHŞET DAKİKALARI

Evine dönmek için mağaradan dışarı çıktığında, her yeri titreten dehşetli bir ses: "Ya Muhammed!. Sen Allah Resulü-sün, ben de Cebrail'im!." diye seslendi.

Peygamberimiz, başını kaldırıncı, Hz. Cebrail'i, yerle gök arasını kaplayan bir insan şeklinde görüp dehşete düştü. Bulunduğu yerde öylece kaldı. Adım atmaya bile mecâli kalmamıştı. Korkusundan gözlerini nereye çevirdiyse, hep onu görüyordu. Hz. Cebrail'in sesi bazen göklerden, bazen dağlardan, bazen de ağaçlardan gelmekte idi:

"Ey Allah'ın Resulü!. Yüce Allah, senin bütün insanlar ve cinler için Resul seçti. Ve onları, kendisinden başka bir ilah olmadığı gerçeğine davet etmeni buyurdu!."

Çocukluk yıllarından beri putlardan nefret eden Peygamberimiz, şimdi onları hem yıkmak, hem de onların yerine, Allah'ın dinini yerleştirmekle görevliydi.

Ümmetleri tarafından şehit edilen bazı Peygamber'ler de, aynı şeyi yapmaya çalışmıştı. Fakat o Peygamber'ler, sadece kendi kavimlerinden sorumlu idi. Oysa Allah Resulü, bütün insanlar ve cinler için Peygamber seçilmişti.

Omzuna konulan yük, Nur Dağı'ndan ağırdı. Kısacası, çileler başlıyordu.

BENİ ÖRTÜNÜZİ.

Peygamberimiz, Hz. Cebrail gitmiş olmasına rağmen, bulunduğu yerden ayrılamadı. Büyük bir sarsıntı geçiriyordu.

Bu yüzden de eve dönmesi gecikmişti. Hatice Validemiz, meraklandığı için, birkaç adam göndererek Nur Dağını arattı.

Onu bulamayınca Mekke'ye dönüp, amca ve dayılarının evlerine baktılar.

Peygamberimiz, ancak hava kararırken kendine geldi. O sırada yaşadıklarını, yıllar sonra Hz. Âişe Validemize anlatırken:

"Hz. Cebraîl bana Peygamberlik getirdiğinde, yanından geçtiğim her taş ve ağaç:

'Ey Allah'ın Resulü, sana selam olsun!.' diye beni selamlıyordu." demişti.

*Allah Resulü yolda, taşlarda bir heyecan,
ard arda selamları
Kuru ağaçlar bile tazecik çiçek açmış,
titremekte dalları
Gözlerimiz yoldaydı, gönüllerimiz sende,
konuştuk usûl usûl
Putlar çatlasın artık, devrilsin birer birer,
selam sana ey Resul!.*

Ağaçlar ve taşlar sevinçlerinden, Allah Resulü ise, duyduğu korkudan titremekteydi. Evine döndüğünde, hemen bir yere uzandı ve Hz. Hatice'ye, üstünü örtmesini söyledi. Titremesi geçene kadar öyle kaldı.

O taşlar ve ağaçlar, daha sonraki günlerde de ona selam vermeye devam etti. Taş kalpli müşriklerse, ona savaş açtılar.

İŞKENCEYE HAZIR OL!

Hatice Validemiz, hemen Varaka'ya koşup olanları anlattı. Varaka:

"Ey Hatice!. Anlattığın şeylere bakılırsa, Muhammed'e Peygamberlik gelmiştir. Gördükleri karşısında korkmasın. Sabredip dayansın." dedi.

Daha sonra Allah Resulü'nün yanına geldi. Efendimiz o sırada Kabe'de idi.

"Ey kardeşimin oğlu!. Görüp işittiklerini, bir de sen anlat." dedi.

Peygamberimiz, sıkıntılı halinden kurtulmuştu. Olanları anlattı. Varaka:

"Allah'a yemin olsun ki, sen Peygambersin!. Bu yüzden diğer Peygamber'ler gibi, kavmin tarafından yalanlanacaksın. Sana işkence de yapacaklardır. Seni yurdundan çıkartacak, hatta seninle çarpışacaklardır. O günlere yetişirsem, bütün gücümle sana yardım ederim." diyerek, Peygamberimizin başını öptü.

Varaka çok yaşlıydı. Ne yazık ki o günlere ulaşamadı.

Peygamberlik görevi, Hz. Hatice için sürpriz değildi. Bu yüzden de hemen müslüman oldu. İlk isteği, namaz kılmayı öğrenmektir. Zaten Allah Resulü de bunu istemekteydi. Risalet görevinin verildiği Pazartesi günü henüz sona ermeden, eşiyle birlikte secdedeydiler. Cemaatle kılınan ilk namazdı bu. Turfanda meyveler gibi taptaze, onlar gibi tatlı ve doyumsuzdu.

Peygamberimiz, dünyada en çok sevdiği üç şeyden birine, "gözümün nuru" dediği namaza kavuşmuştu.

KULLUK MU, KRALLIK MI?

Cebraîl Aleyhisselam, bir gün Allah Resulü'nün yanına geldi. Yanında da başka bir melek vardı. O melek: "Ya Resulallah!. Allah seni "Kul Peygamber" olmakla; (Hz. Süleyman ve Hz. Yusuf gibi) "Kral Peygamber" olmak arasında serbest bıraktı. Bunlardan birini seçiniz!." dediğinde, Peygamberimiz:

"Kul Peygamber olmak isterim!." dedi.

Daha sonra da:

"Şüphesiz ki ben sadece bir kulum. Allah'ın kulu ve Resulüyüm. O halde bana, "Allah'ın kulu ve Resulü" deyin." buyurdu.

Büyük sahabilerden Abdullah b. Mesud, Peygamberimizin "kul Peygamber" olduğunu gösteren bir tabloyu şöyle anlatmaktaydı:

"Bir gün Allah Resulü, bir hasır üstünde uyumuş, bu yüzden de o hasır, göğsünün üzerinde iz bırakmıştı. Uyanınca göğsünü ovuşturdum ve:

'Ya Resulallah!. Anam babam sana feda olsun!. Keşke bize haber verseydin de, o hasırın üzerine yumuşak bir şeyler serseydik.' dedim.

'Ey Abdullah!. Dünyaya ait şeyler, benim neyime gerek? Benim bu dünyayla olan ilişkim, bir ağacın altında biraz gölgelendikten sonra, onu bırakarak yoluna devam eden bir süvari (atlı asker) gibidir.' cevabını verdi."

Allah Resulü, gerçek bir süvari idi. Ülkelerle birlikte gönülleri fethetti.

"Gerçek hayat, âhiret hayatıdır." derdi.

KOLAY GELEN VAHİYLER

Vahiyler, çok değişik şekillerde olurdu. En basit türü, uykuda görülen ve görüldüğü gibi (apaçık) çıkan rüyalardı. Peygamberlik görevi, onlarla başlamıştı.

Vahyin diğer bir türünde, Allah bildireceği şeyleri Resulü'nün kalbine yerleştirir, bu sırada Cebrail Aleyhisselam hiç görünmezdi.

Üçüncü bir vahiy türünde ise, Hz. Cebrail, Peygamberimizin yanına insan suretinde (ve genellikle Dihyetü'l-Kelbî adlı sahabiye benzer şekilde) gelir ve Allah'ın emirlerini bildirirdi. Allah Resulü, kendisine en kolay gelen vahiylerin bunlar olduğunu belirtirdi. Bu vahiyler, iki insanın karşılıklı konuşması gibiydi.

Âişe Validemiz, bu konudaki bir hatırasını şöyle anlatmaktaydı:

"Bir gün oturmaktayken, Resulallah sıçrayarak yerinden kalktı ve dışarı çıktı. Pencereden bakınca, iri bir at üzerinde bir adam gördüm. Başındaki beyaz sarıgın ucu, iki omzu arasına sarkmıştı. Allah Resulü, yanına gittiğinde, bir elini atın yelelerine koydu ve kendisiyle konuşup geri döndü.

'Ya Resulallah!. O adam geldiğinde öyle hızlı kalktın ki, beni korkuttun.' dedim.

Bana, o adamı görüp görmediğimi ve gördüysem, kime benzettiğimi sordu.

'Dihyetü'l-Kelbî'ye benzettim.' dedim.

'Ey Âişe!. Sen hayırlı bir şey görmüşsün!. O Cebrail'di.' dedi."

YİNE O

Cebrail Aleyhisselam, Peygamberimizin bir topluluk içinde bulunduğu yerlere de gelirdi. Hz. Ömer, bu konuda şunları anlatmıştı:

“Bir gün, kalabalık bir grupla mescitte idik. Allah Resulü ile sohbet ederken, yanımıza çok güzel bir genç geldi. Saçları simsiyahtı ve kulak memelerine kadar uzamıştı. Ortalığı mis gibi bir koku kapladı. Kendisinde, yoldan gelmiş bir insan hali yoktu, yorgun görünmüyordu. Elbisesi son derece temizdi.

Hiçbirimiz onu tanımıyorduk.

Karşılıklı olarak selamlaştıktan sonra, Allah Resulü'nün yanı başına oturdu ve:

'Ya Resulallah!. Bana biraz yaklaş!.' dedi.

Peygamberimiz yanaştıkça, o daha fazla yanaşmasını istiyordu.

Allah Resulü, dizleri onun dizine değecek kadar yaklaştı. O adam daha sonra, bir saygı ifadesi olarak, ayağa kalktıktan sonra tekrar oturdu. Ve peygamberimize iman, İslam ve ih-sanla ilgili sorular sordu.

Allah Resulü onlara cevap verdikçe, 'doğru söyledin!.' diye tekrarladı.

Biz, o adamın bir taraftan soru sorarken, bir taraftan da 'doğru söyledin!.' demesine çok şaşıyorduk. O güne kadar, Allah Resulü'ne bu kadar saygı gösteren bir insan görmemiştik.

Adam, yerinden kalkarak gidince, Peygamberimiz onu çağırmamızı rica etti. Hemen peşine düştük. Ama onun ne izi-

ni, ne de tozunu bulduk. Nereye gittiğini, bir türlü anlamadık. Geri döndüğümüzde, Peygamberimiz:

'Ey Ömer!. Bana o soruları soran kişinin kim olduğunu biliyor musun?' diye sordu.

'Ya Resulallah!. Onu ancak siz bilirsiniz.' dedim.

'O Cebrail'di!. Size dininizi öğretmek için geldi.' buyurdu."

ZOR GELEN VAHİYLER

Rüya şeklinde görülen, ya da Hz. Cebrail'in bir insan suretinde gelmesiyle gerçekleşen vahiyler, Allah Resulü için zahmetli olmuyordu. Fakat diğerleri için durum farklıydı. Peygamberimiz, onlardan bahsederken:

"Bazı vahiyler, bir uğultu şeklinde geliyordu. Benim için en zor vahiyler buydu. Bu tür vahiylerin gelmek üzere olduğunu hissedip susuyordum. Vahiy bittiğinde de, onları ezberlemiş olurdum." derdi.

Peygamberimiz, sahabilerin soruları üzerine, şunları söylemişti:

"Yüce Allah, bir emrini vahiy suretiyle bildirmek isteyince, bu emrin dehşetinden, göklerde şiddetli bir titreme başlar. Melekler, Allah'ın kelamını, düz ve sert bir kayaya çarpan demir zincirlerin çıkardığı müthiş bir ses gibi duyduklarında, hemen secdeye kapanır ve duydukları korkudan bayılırlar.

İlk önce ayılan ve başını secdeden kaldıran, Hz. Cebrail olur.

Yüce Allah, dilediği vahiyleri ona bildirir. Cebrail Aleyhisselamı, yanlarına gelene kadar, diğer melekler baygın durum-

da kalırlar. Ve kalplerinden korku kaldırılınca, Allah'ın emri-
ni ondan sorarlar. Hz. Cebrail, yerden göğe, gökten göğe ge-
çerek, o vahiyleri Rabbimizin emrettiği yerlere ulaştırır."

Peygamberimizin bu sözleri, vahyin dayanılmaz ağırlığını göstermekteydi. Allah Resulü'nün (çocukluk yıllarından baş-
layıp Miraca çıktığı güne kadar) geçirdiği (manevi ağırlıklı)
beş ameliyatın hikmeti de, bu sözlerle ortaya çıkıyordu. Çün-
kü o, her şeyden önce bir insandı. Ve meleklerin bile korku-
dan bayıldıkları Allah kelamı karşısında ayakta olmalıydı.
Belki bu ameliyatlar, onun içindi. Bütün bunlara rağmen, bir
çok defa kendinden geçiyordu.

ARI UĞULTUSU GİBİ

Peygamberimiz, uğultu şeklindeki vahiyler gelmeden önce
sık sık nefes almaya başlar ve müthiş bir sıkıntı duyup, mü-
barek başını öne eğdi. Bu sırada yüzü bir gül gibi kızarır ve
en soğuk günde bile, alnından ter boşanırdı. Vahiy hali sona
erene kadar, yanında bulunanlardan hiç kimse, istese de yü-
züne bakamazdı.

Efendimizin (s.a.s.) hem evlatlığı, hem de vahiy katibi
(vahiyleri yazan kişi) olan Hz. Zeyd'in bildirdiğine göre, va-
hiy halinin ağırlığı, inen âyetlerle ilgili idi. Müslümanlar için
Cennet'i vadeden ya da müjdeleyen âyetler, insan suretinde
gelen Hz. Cebrail tarafından bildirilirdi. Fakat Cehennem aza-
bıyla (ya da korkutmakla) ilgili âyetler, bir çan ya da çingirak
uğultusu şeklindeydi. Bu tür bir vahiy sırasında Peygamberi-
mizin yanında bulunan Hz. Ömer:

“Ben o vahiy anında, Allah Resulü'nün baş ucundan, arı uğultusuna benzeyen sesler geldiğini duydum.” demişti.

DAYANILMAZ AĞIRLIK

Uğultu şeklinde gelen vahiylerin, manevî olduğu kadar, maddî ağırlığı da bulunuyordu. Bunlardan biri de, Mâide Suresi'ydi. Peygamberimize deve üstündeyken gelmeye başlayınca, Adba adlı devenin bacakları, vahyin ağırlığından ötürü iki yana ayrılmış ve neredeyse kırılacak hale geldiği için, deve yere çökmüştü.

Meleklerin, Allah kelamı karşısında secdeye kapanarak bayıldıklarını ifade eden Peygamberimiz, o vahiyler hakkında:

“Bu şekilde hangi vahiy geldiyse, hepsinde de, sanki ruhum alınıyormuş (ölüyormuş) gibi oldum.” diyordu.”

Hız. Zeyd, Peygamberimizin bu hallerinden birini şöyle anlatıyordu:

“Bir gün, Allah Resulü ile yan yana otururken, kendisinde vahiy hali belirdi ve biraz sonra bayıldı. Bu sırada dizleri, benim dizlerimin üstüne düştü.

Vallahî onun dizlerinden daha ağır olan bir şey daha görmedim. Ayıldığında:

'Ey Zeyd!. Hemen yaz!.' dedi. Öyle yaptım.

Daha sonra bir vahiy daha geldi ve Allah Resulü tekrar kendinden geçti. Yanında olduğum için, dizi yine benim dizime düştü. Bu seferki ağırlık, ilkinden de fazlaydı. Ayağım sakat kalacak zannettim ve:

'Artık bu ayağımla, bir daha yürümem imkansız!.' dedim."

Rüyalarla başlayan ve daha sonra Hz. Cebrail vasıtasıyla ulaştırılan vahiyler, çok değişik şekillerde devam etmiştir.

Allah Resulü, Cebrail Aleyhisselam'ı bazen bir sahabi suretinde, bazen (yerle gök arasını dolduran büyüklükte) bir insan şeklinde gördüğü gibi, Allah'ın onun yarattığı aslı şekliyle (muhteşem kanatlarıyla) iki defa görmüştür.

Peygamberimizin, Cenâb-ı Hak'la uykuda görüşmesi, ya da miraç sırasında olduğu gibi, uyanıkken (dolaylı ya da dolaysız) sohbet etmesi de, vahyin diğer çeşitleri arasındadır. (Bir insanın diğer bir insanla yaptığı telefon konuşması 'dolaylı', yüz yüze yaptığı görüşme ise, 'dolaysız' görüşmedir.)

SADECE DİNLE!

Kur'an-ı Kerim, Ramazan Ayının 27. gecesinde (Kadir gecesinde) nâzil olmaya başlandı ve yirmi üç yıl içinde tamamlandı.

Sahabilerden İbn Abbas'ın bildirdiğine göre, Peygamberimiz, Hz. Aleyhisselam tarafından indirilen âyetleri unutmamak için onları ezberlemeye çalışır, bu arada büyük bir sıkıntı çekerdİ. Fakat:

"Sadece dinle!. Biz sana ezberletiriz!." mealindeki âyet (Kıyâmet Suresi, 16-19) nâzil olduktan sonra, dinlemekle yetindi. Ve her okunan âyeti, bir anda ezberledi. Bu yüzden Allah Resulü, Kur'anın ilk hafızıydı.

Hz. Cebrail, Ramazan ayı boyunca her akşam gelir ve o güne kadar indirilen Kur'an ayetlerini, Peygamberimizle kar-

şıklı okurdu. Günümüzde, Ramazan aylarında yapılan ve 'karşılıklı okuma' anlamına gelen mukabeleler, bu güzel hatıranın devamıdır.

Kur'andaki âyetlerin vahyedilmesi yirmi üç yıl boyunca devam ettiği için, bu sürede bir araya toplanamadı. Bu iş, Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Zeyd'in gayretleriyle, Efendimizin vefatından sonra (bir tek harfine bile dokunulmadan) tamamlandı. Zaten onu değiştirmek mümkün değildi. Çünkü Rabbimiz:

"Kur'anı indiren biziz!. Onu koruyacak da, kuşkusuz biziz!." buyurmuştu. (Hicr Suresi, 9)

PEYGAMBER ÇOCUKLARI

Peygamberimizin Hz. Hatice Validemizle süren evliliğinden, iki erkek, dört kız çocuğu doğdu. İlk çocukları erkekti ve ismi Kâsım'dı. Fakat iki yaşında vefat etti. Müşriklere ait çocukların vefatına bile ağlayan Allah Resulü, bu vefat karşısında çok sarsılmıştı. Hz. Hatice de, gece gündüz göz yaşları dö-küyordu.

"Oğlumuzun, süt emme dönemi içindeyken ölmesine ya-nıyorum" diyordu.

Hz. Hatice validemizin bu üzüntüsü, uzun yıllar boyu hiç azalmadı. Efendimiz (s.a.v.) peygamber olduğunda, onun bu üzüntüsünü sona erdirmek için:

"Ey Hatice, üzülme!. Onun için Cennette bir sütanne vardır. İstersen sana, Kâsım'ın Cennetteki sesini işittireyim" dedi. Hz. Hatice, bir anda rahatladı.

"Ya Resulallah!. Eğer bunu önceleri bilseydim, daha az üzüldüm. Ben hem Allah'ı, hem de senin doğruluğunu, kesinlikle tasdik ederim" dedi.

Kâsım'ın vefatını takip eden yıllar içinde, Allah Resulü'nün kızları doğdu.

Hatice Validemizin son yavrusu, yine erkekti. Efendimiz bu oğluna, hiç görmediği babasının ismini verdi. Ne yazık ki Abdullah da dört yaşındayken vefat etti.

Peygamberimizin, hicretin 10. yılında (Hz. Mâriye'den) doğan son oğlu İbrahim'di. Çok kısa ömürlüydü. Öldüğünde bir buçuk yaşındaydı.

Allah Resulü ona: "Meme emerken ölen süt kuzusu" diyordu.

Vefat ettiği zaman: "Ey süt kuzusu!. Vallahî ayrılığın beni çok üzdü." dedi.

Daha sonra, yakındaki bir dağa dönüp:

"Bendeki üzüntü sende olsaydı, yıkılıp gitmiştin!." diye gözyaşı döktü.

Peygamberimiz, evlat acısını herkesten fazla tattı. Çünkü Hz. Fâtıma'nın dışındaki bütün çocukları, kendisinden önce vefat etmişti.

KIZ EVLATLARI

Peygamberimizin, Hz. Kâsım'dan sonra doğan kızları, sırasıyla Hz. Zeynep, Rukiyye, Ümmü Gülsüm ve Fâtıma idi.

Peygamberimizin ilk üç kızı, küçük yaşlarda ve İslamiyet'ten önceki dönemde evlendikleri için, kocaları müşrikti.

Hız. Zeynep'in eşı Ebu'l-As, onu çok seviyordu. Fakat eski dinini terk etmedi. Bu yüzden de ondan ayrı yaşadı. Fakat altı yıl sonra müslüman oldu. Eşine ve kızına kavuşmuştu.

Hız. Rukiyye ve Ümmü Gülsüm de yine müşriklerle, üstelik de Allah Düşmanı Ebu Leheb'in oğullarıyla evliydi. İslam dini gelince, her iki tarafın da isteğı üzerine evlilikler bozuldu. Hız. Rukiyye, daha dünyada iken Cennetle müjdelenen on kişiden biri olan Hız. Osman'la evlendi. Onunla birlikte Habeş ülkesine hicret etti. Büyük sıkıntılar çekti. Ne yazık ki ömrü uzun değildi. Bedir Savaşı sırasında vefat etti.

Allah Resulü'nün üçüncü kızı Ümmü Gülsüm, ablasının vefatından sonra, Hız. Osman'la evlendi. Allah Resulü, Hız. Osman'ı o kadar severdi ki, on kızı olsa bile kendisine vermek istediğini söylemişti.

Peygamberimizin en küçük kızı (ve Hız. Ali'nin eşı) Hız. Fâtıma, konuşmasından yürüyüşüne kadar Allah Resulü'ne benziyordu. Efendimizin bütün çocukları, peygamberlik gelmeden önce doğmuşlardı. Hız. Fâtıma ise, peygamberlik yıllarında dünyaya geldiğinden, müslümanlara yapılan hücum ve işkencelerin zirveye çıktığı yıllarda büyüdü. Bu yüzden de çocukluğunu anlamadı. Çekilen sıkıntılar, onu küçük yaşta olgunlaştırdı. Ve annesinin vefatından sonraki yıllar içinde, Allah Resulü'ne en büyük yoldaş oldu.

Peygamberimiz, Fâtıma'nın dışındaki bütün çocuklarının vefat etmesi üzerine, tüm evlat sevgisini ona vermişti. Kızını ne zaman görse kucaklar ve çocuk konusundaki hasretini, torunları Hız. Hasan ve Hüseyin'le gidermeye çalışırdı.

Yüzündeki beyazlık, parlaklık ve nur sebebiyle, (bu an-

lamlara gelen) Zehra ismiyle de çağırılan Hz. Fâtıma, babasının vefatından sadece altı ay sonra, ona kavuştu.

Peygamber nesli, Hz. Fâtıma'nın çocukları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin ile devam etti.

PUTLARIN MERKEZİNDEKİ PEYGAMBER

Peygamberimiz, risalet vazifesini yüklendiğinde, Mekke şehri putların merkeziydi.

Kabe'nin etrafında, yere kısmen gömülen 360 put vardı. İnsanlardan bazıları da, Allah'ın kızları olduğuna inandıkları meleklerle ya da 'Şira' adlı yıldıza ve güneşe tapıyorlardı.

Kudaa Kabilesinden Müleyhe Oğulları ve yakınları da, cinlere taparlardı.

Putperestlik, çok eski çağlara dayanıyordu. İbrahim Peygamber'in torunları, Mekke şehrinin kendilerine dar gelmesi üzerine buradan göç etmişler, giderlerken de, bu kutsal şehirden bir hatıra olarak, yanlarına çeşitli taşlar almışlardı. Bu kavim, ilk önceleri Kabe'yi tavaf eder gibi bu taşların etrafında dönmeye, daha sonraları da onlara tapmaya başladılar. Geçen zaman içinde, her güzel taşı bir put kabul ettiler.

Amr b. Luhay adlı bir adam Mekke'ye reis seçildiğinde, Kabe'nin etrafına bir sürü put diktirmiş ve İbrahim Peygamber'in dinini bozup değiştirmişti. Ağzından çıkan her kelime Araplar tarafından bir din hükmü (âyet) kabul ediliyordu. Bu adam, daha sonraki yıllarda Kabe'nin içine dikilen Hübel putunu Mekke'ye getirtmiş ve insanların, bu putla birlikte Lat, Uzza, Menat, İsaf ve Naile gibi isimler verilen bir çok puta

tapmalarını emretmişti. Bunların dışında da, herkesin evinde özel bir putu vardı.

Kısacası Mekke'nin her tarafı, putlarla ve putperestlerle kaynıyordu.

KÖTÜ BİLİLEN NE VARSA...

Sahabilerden Mikdad b. Esved'in yeminle belirttiği gibi, Peygamberimiz dışındaki hiçbir Peygamber, bu kadar kötü bir kavme gönderilmiş değildi.

Kan dâvâları yüzünden, insanlar birbirini boğazlıyordu. Küçük bir inat yüzünden kabileler çarpışır, oluk oluk kan akardı. İnsanlar, fakir olduklarını bahane ederek çocuklarını öldürürken, evlerinde sürüyle köpek beslerlerdi.

Bir kız çocuk doğurmak, anne için yüzkarası, baba için bir utanç sebebiydi. Doğan çocuğunun kız olduğunu öğrenen bir adam, öfkesinden ötürü mosmor kesilir ve onu nasıl yok edeceğini düşünmeye başlardı. Genellikle tercih edilen şekil, onu ya bir kör (susuz) kuyunun içine atmak, ya da toprağa gömmektir.

"Fakirlik korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin!. Hem onların, hem de sizin rızkınızı Biz veriyoruz. (En'am Suresi, 151) Bilgisizlik yüzünden kız çocuklarını öldürenler, muhakkak ki zarara uğramışlardır. Onlar gerçekten sapmışlardır ve doğru yolu bulacak değillerdir." (En'am Suresi, 140) mealindeki Kur'an âyetleriyle bu tür cinayetler yasaklanınca, çocuklar hayat buldu.

İçki, sudan fazla içiliyordu. Kumar ise, gerçek bir faciaydı.

Parası kalmayanlar, kızlarını ve eşlerini ortaya sürerlerdi.

Mekke'ye gelen yabancıların malları ellerinden alınır, direnirse öldürülür, eşleri ve kızları kaçırdı. Hiç kimse, bu duruma karşı gelmeye cesaret edemezdi.

İşte Peygamberimiz, bütün bu kötülükleri ortadan kaldırmak, putperestliği yok etmek, İslam dinini bütün dünyaya hâkim kılmak; ama bunların karşılığında hiçbir şey beklememek üzere gönderilmişti. Bu işleri yapmak için ordular gerekirdi. Fakat tek başınaydı.

İLK HANIM MÜSLÜMANLAR

Allah'ın birliğine ve Efendimizin (s.a.s.) Onun Resulü olduğuna ilk iman eden kişi, Hz. Hatice'ydi. Peygamberimiz:

“Cennet kadınlarının en üstünleri: Hüveylid kızı Hatice (Peygamberimizin eşi), Muhammed kızı Fâtıma (Efendimizin küçük kızı), İmran kızı Meryem (Hz. İsa'nın annesi) ve firavunun hanımı Asiye'dir!” demişti. Hz. Asiye, müslüman olduğu ve namaz kıldığı için, firavun tarafından işkence edilerek öldürülmüştü.

Peygamberimiz, Hz. Hatice için: “Bu ümmetin en hayırlı kadını” buyurmuştu. Bu mübarek hanım, Allah'ın selamına nail olma şerefini de kazanmış ve Hz. Cebrail tarafından, Cennette bir inci köşkle müjdelenmişti.

Hatice Validemizi diğer hanımlardan hayırlı kılan başka bir özellik de, İslamiyet'i ilk seçen, Allah'a ilk secde eden, üstelik de bunu Allah Resulü ile birlikte yapan ilk hanım olmasıydı. Allah Resulü'nün kızları, Hz. Hatice'nin hemen ardından, ilk hanım müslümanlar arasına girmekle şereflendiler.

İLK ÇOCUK MÜSLÜMAN

Hız. Ali, Allah Resulü ve eşinin namaz kıldığını görünce meraklanmıştı. Onlara, ne yaptıklarını sorunca, Peygamberimiz, İslam dinine ait ilk bilgileri verip:

“Ey Ali!. Ben seni bir ve tek olan Allah’a iman etmeye, Lat ve Uzza gibi putlardan yüz çevirmeye davet ediyorum.” dedi.

Hız. Ali, yaşı küçük olduğundan, babasına danışmak istiyordu. Fakat Allah Resulü, Peygamber olduğunu ilan etmiş değildi. Bu nedenle Ali’ye:

“Ey Ali!. Sana söylediğimi yaparsan yap!. Yapmak istemiyorsan, bu işi gizli tut, açığa vurma.” dedi.

Hız. Ali, o geceyi düşünceli geçirdi. Sabah olduğu zaman, yanına gelip:

“Dün babama danışmak istiyordum. Ama biraz düşündüm ki, Allah beni yaratırken ona sormadı. Ben Allah’ın dinine girmek için, neden babama sorayım?” deyip müslüman oldu.

Hız. Ali’nin bu cevabı, o yaştaki biri için çok mükemmeldi. Çünkü İslam dinine girmek ve Allah’a kul olmak için, hiç kimsenin gönlünü almak gerekmiyordu.

Peygamberimiz, ona sevgiyle sarıldı, alnından öptü. Hız. Ali, bu konuda:

“Peygamberlik, Efendimize Pazartesi günü verilmişti. Ben de salı günü müslüman oldum.” der ve onunla birlikte namaz kılan ‘ilk erkek’ olduğu için, büyük şeref duyardı.

Hız. Ali, İslam dinini seçip namaza başladığında, on yaşındaydı. Peygamberimiz, belki de bu nedenle, on yaşındaki bü-

tün çocukların namaza başlamalarını istemişti. Namaz kılan bir çocuk, kılmayan büyüklerden daha büyüktü.

Hız. Ali, Peygamberimizle birlikte kıldığı bir namaz sırasında gördüklerini, şöyle anlatmaktaydı: "Bir gün, namaz kılmak için Mekke'den uzaklaştık. Dağların ve ağaçların arasından geçerken, karşımıza çıkan taşlar, tepeler ve ağaçlar:

'Ey Allah'ın Resulü!. Sana selam olsun!.' diye sesleniyordu."

ONUN YOLUNDA YÜRÜ!

Hız. Ali, arada bir ailesini görmeye gider ve tekrar Allah Resulü'ne dönerdi. Son günlerde pek uğramaz olunca, annesi Fâtıma Hatun çok meraklandı. Babası Ebu Talip, oğlunu ve yeğenini takibe aldı. Bir vadide namaz kıldıklarını gördüğünde:

"Ey kardeşimin oğlu!. Yeni bir din edinmişsin, bu nedir?" diye sordu.

Peygamberimiz, bu dinin Allah'ın, Peygamber'lerin ve meleklerin dini olduğunu, kendisinin de bu dini bildirmek için gönderildiğini belirtip:

"Ey benim amcam!. Sen bu dine girmeye, herkesten çok layıksın." dedikten sonra, onu İslam'a çağırdı. Ebu Talip, bir süre düşünerek:

"Yaptığınız bu şeylerde hiçbir sakınca yoktur. Ama ben, atalarımın dinini terk etmek için gerekli olan gücü, kendimde görmüyorum. Vallahî ben yaşadığım sürece, yapmak istediklerini yapana kadar, seni her tehlikeden koruyacağım!." dedi.

Daha sonra da oğluna dönerek:

"Ey Ali!. Muhammed seni, her zaman hayra ve iyiliğe davet eder. Sen onun yolunda devam et!." dedi. Amcasının sözleri, Allah Resulü'nü sevindirmişti.

ÜÇ KİŞİLİK CEMAAT

Sahabilerden Ufeyfü'l-Kündî anlatıyor:

"Ben, ticaret yapmak için Mekke'ye geldiğimde, Hz. Abbas'a uğramaktaydım. Onunla birlikte Kabe'de bulunurken, genç bir adam görüldü. Başını göğe kaldırıp baktıktan sonra, Kabe'ye döndü. Hemen onun arkasından bir çocuk gelip, biraz sağında durdu. Çok geçmeden bir kadın onlara katılarak, arkaya geçti.

O olgun genç, biraz sonra rükua vardı. Onlar da eğildiler. Öndeki genç, daha sonra doğruldu ve hemen secdeye yattı. Kadın ve çocuk da öyle yaptılar.

Abbas'a dönüp: 'Bunlar ne yapıyorlar, çok şaşırdım.' deyince:

'Evet!. Bu iş, şaşılacak bir iştir.' dedi. Ve o kişilerin, kardeşinin oğlu Muhammed, onun eşi Hatice ve Ebu Talip'in oğlu Ali olduğunu söyledi."

(Allah Resulü'nün amcası) Hz. Abbas, onlara özenmişti.

"Ben bu dine (İslamiyet'e), şu üç kişiden başka bir insanın girdiğini bilmiyorum. Keşke dördüncüsü de ben olsaydım." dedi.

Hız. Abbas, ağır davrandı. Bu yüzden de ilk müslümanlardan değildi.

İLK ON MÜSLÜMAN

Bir köle iken, Allah Resulü tarafından evlat edinilen Hz. Zeyd, Hz. Ali'den sonra İslam'ı seçti. Erkeklerden üçüncü müslümandı.

Hız. Ebu Bekir, dördüncü sıradaydı. Asıl adı Abdullah'tı. Bir kumaş tüccarıydı ve Mekke'nin en zenginlerinden sayılırdı. Bu yüce insan, Efendimiz Peygamberlikle şereflenmek üzereyken bir rüya gördü. Ay, olanca parlaklığıyla Mekke üzerine inerken parçalanıyor ve parçalardan her biri, bir eve giriyordu. Bunun sonucunda da, bütün Mekke ısıll ısıll parlıyordu. Sonra Ay'ın parçaları tekrar birleşip, sadece kendi evinin üstüne iniyordu.

Hız. Ebu Bekir, bu rüyasını bazı Yahudilere anlatmış, onlar da, beklenen Peygamber'in Mekke'de çıkacağını söylemişlerdi.

Peygamberimiz, kendisini İslamiyet'e davet eder etmez müslüman oldu. Çünkü Allah Resulü'nün en yakın arkadaşı, en sevgili dostuydu. Onun doğruluğunu yakından biliyordu. Peygamberimiz:

"İslamiyet'e davet ettiğim kişilerin bazıları düşündü, bazıları da ağırdan aldı. Ama Ebu Bekir, kabulde hiç gecikmedi, bir an bile beklemedi." buyurmuştu.

Hız. Âişe Validemiz: "Allah Resulü, babamın (Hız. Ebu Bekir'in) müslüman olmasına sevindiği kadar, hiçbir şeye sevinmedi!." diyordu.

İslam'ın ilk müezzini Hız. Bilâl ve annesi de, ilk on müslümanın arasındaydı. Hız. Bilâl, en azılı müşriklerden birinin,

Ümeyye b. Halef'in kölesiydi. Bu yüzden kendisini, çok ağır işkenceler bekliyordu.

HZ. OSMAN VE HZ. TALHA

Putları terk ederek Allah yoluna giren, bu yüzden de cefayı, hakareti, işkenceyi ve hatta ölümü göze alan kahramanlar, ilk safları oluşturmaya başladılar.

Bunlardan biri de, Aşere-i Mübeşşere'den biri olan Hz. Osman'dı.

(Aşere-i Mübeşşere, Allah'a ve Resulü'ne kalben inanan, onların emirlerine gönülden itaat eden, yaptıkları sayısız fedakârlıkla Cenâb-ı Hakkın rızasını kazanan ve henüz dünyada iken, Allah Resulü tarafından Cennetle müjdelenen on kişiydi. Bu kişiler Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali, Hz. Abdurrahman bin Avf, Hz. Ubeyde bin Cerrah, Hz. Said, Hz. Sa'd bin Ebi Vakkas, Hz. Talha ve Hz. Zübeyr idi.)

Hiz. Osman İslam'ı seçtiğinde, Peygamberimizin yanına gelip:

"Ya Resulallah!. Ticaret için gittiğimiz Şam'dan dönerken, Maan ile Zerka arasında konaklamıştık. Biraz uyuduk. Bu sırada bir ses, bize:

'Ey insanlar uyanın!. Çünkü Ahmet, Mekke'de zuhur etti!. (Peygamber olarak geldi!.)' diye bağırdı. Mekke'ye geldiğimizde, senin Allah tarafından resul seçildiğini öğrendik." dedi.

Yine Aşere-i Mübeşşere'den biri olan Hz. Talha ise, Âhir-zaman Peygamber'inin geldiğini Şam civarında duymuştu.

Bu hatırasını şöyle anlatmaktaydı:

"Busra panayırında bulunduğum sırada, bir rahip yüksek sesle:

'İçinizde, Mekke halkından var mı?' diye bağırdı. 'Ben varım!.' dedim.

'Ahmet geldi mi?' diye sordu. 'Hangi Ahmet?' dedim.

'Abdullah oğlu Ahmet. O, Mekke'de gelecektir. Kendisi son Peygamber'dir. Sana tavsiyem odur ki, hemen ona koş!.' dedi.

Bu sözlerden çok fazla etkilendim. Mekke'ye geldiğimde:

'Muhammed, Peygamber olduğunu söylemiş. Ebu Bekir de ona uymuş.' dediler.

Hemen Ebu Bekir'in yanına koştum. Durumu sorduğumda:

'Duydukların doğrudur!. Sen de vakit geçirmeden ona tâbi ol.' dedi."

Hız. Talha, Allah Resulü'ne koşup müslüman oldu ve rahipten duyduklarını ona anlattı.

DÂRU'L-ERKAM

İslam dini, en zengin soylulardan en fakir kölelere kadar bütün insanları kucaklamaya başlayınca, müşrikler telaşlandı. Eğer böyle giderse, putlara duyulan ilgi azalacak, şehre gelen putperestlerin sayısı düşecekti. Müşriklerin ticaretle uğraşan liderleri, dışarıdan gelen insanların sırtından elde ettikleri büyük kârları kaybetmek korkusuyla, İslam dinine karşı bir çıkar birliği oluşturdular.

Peygamberimiz bu durumu sezince, (göze batmamak için) genç sahabilerden Hz. Erkam'ın evine çekildi. 'Dâru'l-Erkam' (Erkam'ın evi) adıyla bilinen bu ev Kabe'ye çok olduğu için, çevredeki kalabalıktan ötürü hiç göze çarpmıyordu. Peygamberimiz, İslamiyet'in açıklanması için Allah'tan emir gelinceye kadar, bu evde üç yıl kaldı. Yanına gelenlere İslam dini hakkında bilgi verir, onlara Kur'an âyetlerini açıklar ve namaz kılmayı öğretirdi.

Dâru'l-Erkam, kısa süre içinde yatılı bir okul haline geldi. Fakir ve evsiz ailelerin gençleri de burada kalır, geçimlerini sağlamak için, gündüz saatlerinde su taşıyıp odun toplarlardı.

Hız. Erkam'ın evinde yetişen öğretmenler, bir süre sonra ülkenin dört bir yanına dağılarak, İslam dininin yayılmasında baş rolü oynadılar.

BÖYLE SİHR GÖRMEDİKİ.

Şuara Suresi nâzil olunca, Peygamberimizin yükü daha da ağırlaştı. Çünkü Allah bu surede: "Önce yakın akrabayı uyar!" buyurmaktaydı. (Şuara Suresi, 214)

O ana kadar gizli tutulan İslam dini, genişleme dönemine girmişti.

Hız. Ali'nin anlattığına göre Allah Resulü, bu surede emredilen şeyi yapmaktan endişe ediyordu. Çünkü uyarmak, Cehennem azabıyla korkutmaktı. Bu durumda tepki göreceği kesindi. Peygamberimiz, Allah'ın bu emri karşısında biraz geciktiğinde, Hız. Cebrail gelip:

"Ya Resulallah!. Eğer o emri yapmazsan, Allah sana azap eder!." dedi.

Peygamberimiz, bunun üzerine Hz. Ali'yi çağırarak:

"Hemen Abdulmuttalip Oğulları'nı topla ve onlar için koyun budundan yemek yapıp süt hazırla!." buyurdu.

Hz. Ali, bundan sonrasını şöyle anlatmaktaydı:

"Denilenleri yaptım. Kırk kişi geldi. Allah'a yemin ederim ki, hazırladığım eti, bir kişi istese yiyebilirdi. Fakat hepsi doya doya yediler. Sonra sütü getirdim. Onu da bir kişi içebilirdi. Ama hepsi kana kana içtiler. Hem yemeğin, hem de sütün tamamı, hiç el değmemiş gibi ortada kaldı. Bunun üzerine amcası Ebu Leheb:

'Doğrusu biz, bu güne kadar böyle sihir görmedik!. dedikten sonra, Allah Resulü'ne dönüp:

'Kureyşliler, bütün kabileleriyle birlikte üzerimize saldırmadan, sen bu yeni din sapkınlığını bırak!. İyi bil ki senin için savaşacak değiliz!. Bizler, kavmine senin kadar kötülük getiren bir kimse daha görmedik!.' dedi. (Allah'ın, Cehennemde alevli bir ateşe gireceğini haber verdiği) Ebu Leheb, bu tür sözler söyleyip, Allah Resulü'nü konuşturmadı. Gelenler, biraz sonra evlerine döndüler."

Hz. Cebail, akrabalarının ayrılması üzerine Peygamberimizin yanına tekrar geldi ve Allah'ın buyruğunu hemen yerine getirmesi için, onu bir kez daha ikaz etti.

BİR DAVET DAHA

Hz. Ali, anlatmaya devam ediyor:

"Peygamberimiz, Hz. Cebail'in ikazı üzerine, yakınları

için bir davet daha verdi. Tekrar geldiler. Yenilip içilen şeyler hiç eksilmedi. Allah Resulü, yemekten sonra onları bir olan Allah'a ve Peygamber'ine iman etmeye çağırıp:

'Vallahî sizler, uyur gibi öleceksiniz!. Ve uykudan uyanır gibi diriltildikten sonra, yaptığınız şeylerden hesap vereceksiniz!. Bunların sonucuysa, ya temelli Cehennem, ya temelli Cennettir!. Hanginiz, bu dâvâmda bana yardımcı olmayı ve Cenneti kazanmayı kabul eder?' diye sordu.

Benden başka hiç kimse kalkmıyordu. Peygamberimiz, sorusunu üç defa tekrarladi. Her defasında ayağa kalktığımda: 'Ya Ali!. Sen otur!.' diye tekrarladi.

Allah Resulü, üçüncü tekrarından sonra, elini elimin üstüne koyup:

'İçinizde, bu benim vekilimdir!. Onu dinleyin ve kendisine itaat edin!.' dedi.

Davetliler gülüşerek ayağa kalktılar ve babama dönüp:

'Ey Ebu Talip!. Muhammed sana, oğlunu dinlemeni emrediyor!. Ona itaat et!.' diye alay ettiler. Babam, kızarak: 'Oğlum rahat bırakın!. Muhammed, onu hayırdan başka bir şeye sevk etmez.' dedi.

Daha sonra da: 'Ey Muhammed!. Sana yardımcı olmak, benim için büyük bir mutluluktur. Sen yoluna devam et!. Fakat ben, atalarımın dinini değiştirecek güçte değilim. Ve ölene kadar, eski dinimde kalacağım.' dedi.

Ebu Leheb, sadece babamın konuştuğunu ve diğerlerinin sessiz kaldıklarını görünce:

'Ey Abdulmuttalip Oğulları!. Eğer siz bugün Muhammed'i korur ya da baş eğerseniz, bütün Araplar tarafından hakarete uğrar, hatta öldürölürsünüz.' dedi.

Peygamberimizin halası (Abdulmuttalip'in kızı Hz. Safiye) bunun üzerine ona dönerek:

'Ey Ebu Leheb!. Kardeşinin oğlunu, dininde yalnız bırakmak sana yakışmaz. Vallahî bilginler, bizim neslimizden bir peygamber çıkacağını haber verip durdular. İşte o Peygamber budur!.' diye söze karıştı. Ebu Leheb ise:

'Boşuna ümitleniyorsunuz. Zaten kadınlar, erkeklere her zaman ayak bağı olurlar.' diyerek kız kardeşini azarladıktan sonra:

'Kureyşliler, bütün Araplarla birlikte ayaklandığında, onlara karşı koyacak gücünüz var mı?' diye sordu. Bu söz üzerine babam (Ebu Talip) ona kızarak:

'Ey korkak adam!. Vallahî biz yaşadığımız sürece, ona yardım ederek koruyacağız!.' dedi ve yeğenine dönerek:

'Ya Muhammed!. Sen, insanları Rabbine davet edeceğin zamanı bize söyle!. O zaman silahlanıp, seninle birlikte ortaya çıkarız!.' dedi."

'İyiler' ve 'kötüler' ayrılıyordu.

SAFA TEPESİNDEN SESLENİŞ

Peygamberimiz, Şuara Suresi'nin nâzil olmasından hemen sonra Sâfa Tepesi'ne çıktı ve bütün Kureyşlilerin gelmesi için, yüksek sesli bir çağrıda bulundu.

Gelenler geldi. Gelmeyenler, yerlerine adam gönderdi.

Peygamberimiz: "Ey Kureyşliler!. Ben size şu dağın eteğinden, mallarınızı yağmalamak isteyen bir takım atıların çıkacağını, ya da bir düşmanın size saldırmak üzere olduğunu söylersem, bana inanır mısınız?" diye sordu.

"Evet!. İnanınız!. Çünkü senin yalan söylediğini hiç duymadık!." dediler.

Allah Resulü:

"Ben sizi, şiddetli bir azaba karşı uyarmak için görevlendirildim. Bunun için, sizden bir şey beklemiyorum. İsterseniz mallarımı da alın!. Yeter ki kendinizi Cehennem'den kurtarın!. Fakat Allah'tan başka bir ilah olmadığını kabul etmedikçe, benim size hem dünyada, hem de âhirette bir faydam dokunmaz!." dedi.

Peygamberimiz, yaptığı çağrıya hangi kabilelerin uyacağını öğrenmek için, onların isimlerini tek tek saymaya başlarken, hepsi uzaklaştılar. Geriye sadece Abdulmuttalip Oğulları kalınca:

"Ben sizi, 'Allah'tan başka bir ilâh yoktur!.' demeye çağırıyorum. Ben de O'nun kulu ve Resulüyüm!. Bunu böylece kabul ve ilan ederseniz, Cennet'e gireceğinize kefil olurum!." dedi.

Bu konuşmadan sonra, Safiye ve Atike adlı halaları ile, amcası Hz. Abbas ve eşi müslüman oldu. Bunların yanında üç kişi daha, İslam dinini seçti. Ama diğer amcası Ebu Lehep:

"Senin ellerin kırılsın!. Bizi bunun için mi buraya çağırдың?" diye bağırdı. Ve bir taş alıp Allah Resulü'ne fırlattı.

Bu adam, gerçek bir Allah düşmanıydı. Şeytan sanki onda şekillenmişti.

DAYANILMAZ BİR İSTEK

Sahabilerden Ebu Zer anlatıyor:

"Mekke'nin dışında yaşadığımdan, bu şehri bilmiyordum. Oraya gelir gelmez Allah Resulü'nü bulup müslüman oldum.

'Ey Ebu Zer, dinini gizli tut!.' diyerek, eve dönmemi istedi.

'Ya Resulallah!. Ben dinimi açıklamak istiyorum.' deyince izin vermedi.

'Mekkeliler seni öldürürler diye korkuyorum.' buyurdu.

'Ya Resulallah!. Öldürüleceğimi bilsem de, bunu yapacağım.' dedim. Allah Resulü sustu, cevap vermedi.

Kureyşliler Kabe civarındayken, yanlarına giderek, Allah'tan başka bir ilâh bulunmadığını ve Muhammed'in de O'nun Resulü olduğunu haykırdım.

Hep birlikte saldırıp beni dövdüler. Hz. Abbas koşarak beni kurtardı.

Ertesi sabah tekrar Kabe'ye gittim ve aynı şeyleri yaptım. Onlar da aynı şeyi yaparak beni yere serdiler. Hatta öldüğümü sanıp yanımdan ayrıldılar. Allah Resulü, o halimi görünce:

'Ben sana öyle yapmanı yasaklamıştım.' dedi.

'Ya Resulallah!. Dinimi açıklamak, benim kalbimde dayanılmaz bir istekti. Ben de onun yerine getirdim.' deyince, tebessüm etti. İyileşir iyileşmez ülkeme dönmemi ve haber verdiği zaman, İslam dinini anlatmamı söyledi."

ONLARA ALDIRIŞ ETME!

Ebu Zer'e: "Müslüman olduğunu kimseye duyurma!." diyen Peygamberimiz, "Sana emredilenleri apaçık bildir!. Müşriklere aldirış etme!." âyeti (Hicr Suresi, 94) nâzil olunca, İslamiyet'i herkese duyurmakla vazifeli kılındı.

Artık ona korku ve endişe yasaktı. Bu yüzden, gece-gündüz demeden, insanların sayısına bakmadan, onları İslam dinine çağırdı. İster açıkta, ister gizli yerlerde olsun, bu vazife aksamadan yürümeliydi.

Müşriklerin, Allah Resulü'ne karşı kurmuş olduğu menfaat birliği, kısa bir süre içinde güçlendi. Çünkü Peygamberimiz, (Allah'ın emrine uyarak) putlara tapanların helak olacağını ve Cehenneme gitmekten kurtulamayacağını haykırıyordu.

Kureyşliler için bütün müslümanların bir günde yok edilmesi basit bir işti. Fakat Peygamberimizin, amcası Ebu Talip tarafından korunması, bütün planlarını bozuyordu. Arabistan'daki en güçlü âdetlerden biri, bir insanın diğer bir insanın himayesi (koruması) altına girmesi idi. Araplar, düşman oldukları bir kişinin, kendilerinden birinin himayesi altına girmesi halinde, o kişiye kesinlikle dokunmazlardı. Onlara zarar vermeyi, büyük bir şerefsizlik sayarlardı.

Müşrikler, bu yüzden Ebu Talip'e gidip:

"Ey Ebu Talip!. Kardeşinin oğlu, bizim ilâhlarımıza dil uzattı! Babalarımızın ve atalarımızın, sapkınlık içinde ölüp gittiklerini söyledi!. Bizi akılsız saydı!. Sen, ya onu bizimle uğraşmaktan men edersin, ya da onu korumaktan vazgeçip, bizi baş başa bırakırsın!. Bu taktirde, onun hakkından geliriz!." dediler.

Ebu Talip, onları tatlı dille başından savdı.

Peygamberimiz, Mekke'nin en sevilen insanı tarafından korunuyordu ama, diğer müslümanların büyük bir çoğunluğu korumasızdı.

Onlara işkence yapmak kolaydı.

BANA NE VERİLİR?

Ebu Cehil, Ebu Leheb ve Ukbe gibi Allah düşmanları, kendilerine hiçbir üstünlük tanımayan ve insanları "bir tarağın dişleri gibi" eşit gören İslam dinini, elbette ki kabul edemezlerdi. Çünkü İslam'a göre, Allah katında en değerli insanlar, çok para kazanan değil, Allah'tan en çok korkanlar, yani O'nun emirlerini yerine getirememekten ötürü, en fazla endişe duyanlardı. (Hucurat Suresi 13)

Peygamberimiz, Ebu Cehil için, "Bu ümmetin firavunu" diyordu. Asıl adı Amr idi. Ebu'l-Hakem (Hakem'in babası) adıyla bilinirdi. Peygamberimiz ise, ona Ebu Cehil (Cehaletin Babası) ismini takmıştı. Diğer bir Allah düşmanı da, amcası Ebu Leheb'ti. Peygamberimize bütün hayatı boyunca eziyet eden bu adam, bir gün ona gelerek:

"Müslüman olursam, bana ne verilir?" dediğinde, Allah Resulü:

"Diğer müslümanlara ne verilirse, sana da o verilir." dedi.

"Benim onlar üzerinde hiçbir üstünlüğüm olmayacak mı?" diye sorduğundaysa:

"Daha ne istiyorsun? İslamiyet şerefi, sana yetmez mi?" dedi.

Ebu Leheb kızmıştı. Oradan ayrılırken:

"Benim, sıradan insanlarla eşit tutulacağım bir dine yuh olsun!." diye bağırdı.

BİLEREK KARŞI KOYMA

Efendimizi (s.a.s.) çok yakından tanıyan Ebu Leheb ve

Ebu Cehil gibi müşrikler, esasında onun Son Peygamber olduğunu çok iyi biliyorlar, fakat menfaatleri ya da kibirleri nedeniyle inat ediyorlardı.

Muğire b. Şu'be, bu durumu doğrulayan bir hatırasını şöyle anlatmaktaydı:

"Bir gün Ebu Cehil'le yolda yürümekteydik. Allah Resulü uzaktan bizleri gördü. Yanımıza geldi ve Ebu Cehil'e dönüp:

'Haydi gel, müslüman ol!. Senin için Allah'a dua edeyim.' dedi.

Ebu Cehil: 'Söylediğin şeylerin, hak ve gerçek olduğunu bilseydim, Vallahî senin yanında olurum.' dedi. Fakat Allah Resulü gittiğinde, kulağıma eğilip:

'Söylediği şeylerin hak ve gerçek olduğunu çok iyi biliyorum. Ama bizim kabilemize her bakımdan üstünlük sağlayan Kusayy Oğulları'ndan bir de Peygamber çıkmasını kabul edemem.' dedi."

Kibri nedeniyle Allah Resulü'ne savaş açan bu adam, Peygamberimizin:

"Kalbinde zerre kadar gurur ya da kibir bulunan bir insan, Cennet'e giremez!." şeklindeki mübarek sözlerinin en güzel örneği idi.

BİR ÖRNEK DAHA

Yahudilerin büyük bir çoğunluğu, Efendimizin (s.a.s.) son Peygamber olduğunu bilmelerine rağmen, (Ebu Cehil gibi) onu kabul etmekten kaçınmışlardı.

Bir Yahudi iken İslam dinini seçen Seleme b. Selâme, şunları söylemişti:

"Yaşadığımız mahalledeki komşularımızdan biri, bir gün bütün Yahudileri bir araya topladı. Ben onların içinde en genç kişiydim. Bu adam, bizlere kıyamet gününden, öldükten sonra tekrar dirileceğimizden, âhîret hesabından, Cennet ve Cehennemden bahsetti.

Diğerleri ona kızıp:

'Yuh olsun sana!. Sen, insanların öldükten sonra dirileceğine, Cennet ya da Cehenneme gideceğine inanıyorsun ha!.' dediler. Yahudi:

'Evet!. Vallahî inanıyorum!. Dünyadaki en büyük fırını kızdırsalar ve beni içine atıp ağzını sıvasalar bile, oradaki Cehennemden kurtulmak için, bunu kabul ederdim.' dedi.

Diğerleri tekrar lafa karışıp:

'Söylediğin bu sözleri kim doğrular?' dediler.

Yahudi, eliyle Mekke ve Yemen taraflarını gösterip:

'Yakında şu beldelerden çıkacak Peygamber, buna doğrular.' dedi.

Daha sonra beni işaret edip:

'Eğer bu çocuk yaşarsa, o Peygamberi görecektir.' diye konuştu.

Yüce Allah, çok geçmeden Resulü'nü gönderdi. Bunun üzerine arkadaşları, o Yahudi'nin yanına gittiler ve haber verdiği Peygamber geldiği halde, neden hâlâ İslam dinini seçmediğini sordular. Yahudi:

'Haber verdiğim Peygamber, bu olmayabilir.' dedi."

YAPIŞIK SAYFALAR

Allah düşmanlarından Uteybe'nin azatlı kölesi Hz. Sehl, müslüman olmadan önce, çok İncil okuyan yetim bir gençti. O anlatıyor:

"Amcamın incilini okurken, iki sayfanın birbirine yapışmış olduğunu fark ettim. Merak ettiğim için, onları ayırıp okumaya başladım. Sayfalarda, Allah Resulü'nün özellikleri şöyle belirtiliyordu:

'O ne uzun, ne de kısa boyludur. Ak tenlidir. İki kürek kemiği arasında peygamberlik mührü vardır. Saçları, iki bölük halinde örgülüdür. Sadaka kabul etmez. Eskimiş gömlek giyer. Gurur ve kibir eseri onda görünmez. Merkebe ve deveye biner, davar sağlar. İbrahim Peygamber'in soyundandır. İsmi Ahmet'tir.'

İşte tam bu sırada amcam geldi. Ve sayfaları okuduğumu gördüğünde, beni çok fena dövdü. Daha sonra da:

'Bu sayfaları açıp okumak senin neyine gerek?' dedi.

'O sayfalarda, Ahmet adlı bir Peygamber'in özellikleri yazıyor.' dediğimde:

'O bu tarihten sonra gelmez.' diye cevap verdi."

CENNET'TEN CEHENNEM'E

Allah düşmanlarından Velid b. Mugîre, o devrin en büyük şairi idi. Peygamberimiz, bir gün ona Kur'an okuduğunda,

şaşırp kaldı. Aynı yeri bir kez daha dinlemek istiyordu. Efendimiz (s.a.s.) ondan ümitlenmişti. Tekrar okudu.

Mugîre, diğer müşriklerin yanına koşup:

"Muhammed'in okuduğu şeylere şaşıp kaldım!. Vallahî o ne şiiirdir, ne de sihirdir. Söylendiği gibi, deli saçmaları da değildir. O sözlerde öyle bir güzellik var ki, bütün sözleri bastırır, hepsine üstün gelir. O'ndan duyduğum şeyler, kesinlikle Allah'ın kelimidir." dedi.

Müşrikler: "Velid müslüman olursa, bütün Kureyş onun peşinden gider." diye telaşlandılar. Ebu Cehil'e koşup durumu anlattılar.

Ebu Cehil, Velid'in yanına giderek:

"Ey amca!. Bütün Kureyş zenginleri, senin için sadaka topluyoruz." dedi.

Velid çok şaşırmıştı. Neden böyle yaptıklarını sorduğunda, Ebu Cehil : "Duyduk ki, bir şeyler almak için Muhammed'in yanına gidiyormuşsun. Bunu sana biz verelim diye düşündük." dedi.

Velid: "Kureyşliler, benim ne kadar zengin olduğumu bilmiyorlar mı ki, benim için sadaka topluyorlar?" diye kızıp köpürdü.

Ebu Cehil, Velid'in zayıf tarafını bulmuştu. İnsanların böyle düşünmesini istemiyorsa Muhammed'den uzak durmasını, hatta Kur'an aleyhine bir şeyler yazmasını istedi. Velid, böyle bir şey yazmak istemiyordu.

"Şimdilik bana dokunma!. Düşünmem lazım." dedi.

Velid, iman ile küfür; Cennet ile Cehennem arasında gidip gelmekte idi.

NİÇİN BEN DEĞİL DE O?

Velid b. Mugîre, sonunda gururuna yenik düştü. Ve müşrikleri toplayıp:

"Ey Kureyşliler!. Hac mevsimi başlamak üzeredir. Bu bakımdan yanınıza birçok kişi gelecek ve şöhreti her tarafa yayılan Muhammed hakkında, size birçok soru soracaklardır. Sakın onlara Muhammed'in deli olduğunu söylemeyin. Size kimse inanmaz. Çünkü onun sözleri, deli sözleri değildir.

Ona şair de demeyin faydası olmaz!. Çünkü sözleri, şiire benzemez.

Onun için 'bir kâhindir!.' dersiniz, yine kimse inanmaz!. Çünkü kâhinler, doğrunun yanında bir çok yalan söylerler. Ama herkes, çok eskiden beri bilir ki, Muhammed yalan söylemez!. İyisi mi ona 'sihirbaz' deyin. Çünkü söylediği sözler insanı büyülüyor. Ona böyle demeniz, diğerlerine göre daha mantıklıdır." dedi.

Müşrikler, onun bu sözlerine hak verip dağıldılar.

Ebu Cehil, Allah'a iman etme noktasına gelen Velid'i tekrar putlara döndürmüş, bunun için de onun gururundan faydalanmıştı. Nitekim Velid:

"Ben, Kureyşlilerin en ulu kişisi olduğum halde, neden bana değil de Muhammed'e vahiy iniyor?" demiş ve 'gurur' adı verilen hastalığın, bir insanı nasıl Cehennem'e sürüklediğini göstermişti.

KADINLARDAN UTANIYORUM!.

Bazı müşrikler, müslüman olmamak için çok komik baha-

neler ileri sürüyordu. Mesela, Münebbih b. Nübeyh adlı bir adam, Peygamberimizin yüzüne karşı:

“Senden daha yaşlı ve daha zengin insanlar varken, Allah senden başka bir Peygamber bulamadı mı?” demişti.

Ümeyye b. Ebi's-Salt adlı bir adamın İslam dinini kabul etmeme sebebi ise daha komikti. Mekke'nin ve müşriklerin reisi iken, Mekke fethi sırasında müslüman olan Ebu Süfyan, bu adamla ilgili hatırasını şöyle anlatıyordu:

“Bir gün Ümeyye'ye gidip, Hz. Muhammed'e Allah tarafından peygamberlik verildiğini bildirdim.

'Hemen ona tâbi ol!.(bağlan!.) O gerçekten bir Peygamber'dir.' dedi.

Bu sözleri karşısında çok şaşırmıştım. Çünkü hâla putlara tapıyordu.

'Benim müslüman olmamı istiyorsun ama, sen neden duruyorsun?' diye sorunca:

'Ey Ebu Süfyan!. Kabilemizdeki kadınlar, başka kabiledenki genç bir adama (Allah Resulü'ne) bağlandığım için beni ayıplar. Onlardan utandığımdan, müslüman olmaktan çekiniyorum.' dedi.”

Gurur ve kibir mikrobu, iş başındaydı.

İFTİRA KAMPANYASI

Hac mevsimi başlayınca, müşrikler dört bir tarafa dağıldılar ve akıl hocaları Velid'in sözlerine uyarak, Allah Resulü'nün bir sihirbaz olduğunu ortalığa yaydılar.

Ebu Talip, söylenenlerden rahatsızdı. Kureyş müşriklerine

uyan Arap halkının kıymetli yeğenine bir kötülük yapmalarından korkuyordu. Yazdığı bir kasidede şöyle demişti:

"Kabe adına yemin ederim ki, mızraklarla ve oklarla dövüşmedikçe ve çevresinde savaşıp yere serilmedikçe, Muhammed'i müşriklere teslim etmeyiz."

Ne gariptir ki Ebu Talip, yeğeninin peygamberliğine inanmasına ve onun için canını bile vermeye hazır olmasına rağmen, bunu bir türlü kelimelere dökemedi. Oysa ki Allah, iman kalp tarafından tasdik edilmesinden sonra, dille söylenmesini de şart koşuyordu.

İnanılmaz olaylar yaşanıyordu. Cenneti kazanmak kolay değildi.

GÜNEŞİ VERSELER BİLE...

Allah Resulü, insanları her fırsatta İslam dinine davet etmeye başlayınca, Kureyş müşrikleri Ebu Talip'in yanına giderek:

"Yeğeninin putlarımıza ve atalarımıza dil uzatmasına daha fazla katlanamayız!. Eğer onu bizimle uğraşmaktan vazgeçirmezsen, iki taraftan birisi yok oluncaya kadar, onunla ve seninle çarpışırız!." dediler.

Her zaman saygı gördüğü kavminden bu sözleri işitmek, Ebu Talip'e ağır gelmişti. Yeğenini çağırıp:

"Ey kardeşimin oğlu! Kureyşlileri kızdıracak sözler söyleme!. Hem bana, hem de kendine acı!. Altından kalkamayacağım bir işi, bana yüklemel!" dedi.

Peygamberimiz, amcasının artık kendisini desteklemek-

ten vazgeçtiğini ve müşriklere teslim edeceğini sanarak:

"Ey Amca!. Vallahî bu işten beni döndürmek için Güneşi sağ elime, Ay'ı da sol elime koysalar bile, Allah beni onlara üstün kılincaya, ya da bu yolda ölüp gidinceye kadar asla vazgeçmem!" dedi. Bu sözleri söylerken ağlıyordu.

Ebu Talip, şefkatli bir insandı. Onun üzüntüsünü anlayınca:

"Ey Kardeşimin oğlu!. Git ve yapman gereken şeyleri yap!. İstedliğini söyle!. Vallahî seni onlara hiçbir zaman teslim etmeyeceğim!" dedi.

KOMİK BİR TEKLİF

Ebu Talip'in sözleri bütün Mekke'ye yayıldı. Müşrikler, bunun üzerine Velid b. Mugire'nin oğlu Umare'yi alarak, onun yanına geldiler.

"Ey Ebu Talip!. Sen bu kavmin en üstün insanısın!. Yeğenini oğlun gibi kabul etmişsin!. Bizim sana teklifimiz şudur ki, biz sana Umare'yi evlat verelim, sen de bize yeğenini ver, öldürelim!. İşte sana adam yerine adam." dediler.

Ebu Talip, bu teklife çok şaşırmıştı. "Siz bana oğlunuzu vereceksiniz, ben onu sizin için besleyeceğim. Ben size oğlumu vereceğim, ama siz onu öldüreceksiniz. Böyle insafsız bir teklif olmaz!." diyerek onları azarladı.

"O zaman yeğenini çağır da, insafli bir teklif yapalım!." dediler.

Allah Resulü gelince, müşriklerden Ahnes adlı bir adam:

"Sen bize ve ilâhlarımıza dokunma!. Biz de senin İlâhına

dokunmayalım!" dedi. Ebu Talip'e göre, bu teklif insaflıydı. Fakat putlara karşı savaş açmakla vazifeli kılınan Allah Resulü, elbette ki böyle bir şeye yanaşmazdı.

Güneşi göstererek: "Gökyüzündeki güneşin ışığını engelleyemediğiniz gibi, Allah'ın nurunu da engelleyemezsiniz. Hem Araplara, hem de onun dışındaki milletlere üstün gelmek isterseniz, Allah'ın birliğine, benim de Onun Resulü olduğuma iman etmelisiniz." dedi.

Müşrikler: "Allah, Kuran'ı indirecek başka bir insan bulamamış mı?" diyerek ayrıldılar.

KİMSEYİ SAĞ BIRAKMAYIZ!

Kureyşliler, Ebu Talip'in yanından ayrıldıktan sonra Kabe'de toplandılar ve Allah Resulü'nü görür görmez öldürmeye ant içtiler.

Ebu Talip, bu durumu öğrendiğinde, Haşim Oğulları ile Muttalip Oğulları'nın eli kılıç tutan gençlerini bir araya topladı ve Peygamberimizi de yanlarına alarak, onların toplandığı yere gitti.

"Ey Kureyşliler!. Buraya ne için geldiğimizi biliyor musunuz?" dedi.

"Bilmiyoruz!." dediler. Ebu Talip, yanındaki gençlere:

"Çıkarın kılıçlarınızı!." dedi. Hepsi öyle yaptılar.

Ebu Talip: "Vallahî eğer Muhammed'e bir zarar verirseniz, sizden hiç kimseyi sağ bırakmayız!. Sonunda da beraberce helak oluruz." dedi.

Müşrikler, Ebu Talip'in bu kesin tutumu karşısında, bü-

yük bir hayal kırıklığı yaşadılar. Bir toplantı daha yaptıktan sonra, Allah Resulü'nü çağırdılar.

Peygamberimiz, tekrar yanlarına gitti. Bir çoğu kendisine akraba olan bu insanların kalplerini yumuşatmak için her yolu deniyordu. Hatta İslam dinini Ebu Cehil ya da Hz. Ömer ile güçlendirmesi için, Allah'a dua etmişti.

NE İSTERSEN YAPALIM!.

Efendimiz yanlarına gidince:

“Ey Muhammed!. Sen bizim babalarımıza, atalarımıza ve ilahlarımıza dil uzattın. Aramızdaki birliği bozdun. Eğer bu işleri, mal ve servet elde etmek için yaptıysan, mallarımızdan bir kısmını vererek seni bizden daha zengin yapalım. Eğer şan ve şeref kazanmak istiyorsan, seni önder ve ulu kişi kabul edelim!. Kral olmak istiyorsan, kral seçelim!. Bu işleri cinlerin etkisiyle yapıyorsan, seni tedavi edelim!.” dediler.

Peygamberimiz: “Ben, mallarınızı almak, şan ve şeref kazanmak, ya da başınıza geçmek için gelmiş değilim. Allah beni, sizlere Peygamber gönderdi. Bana Kur'anı verdi. Kendisine ve Resulü'ne iman edenleri Cennetle müjdelemek, inkâr edenleri de Cehennemle korkutmak için görevlendirdi. Allah'ın dinini kabul ederseniz, dünyada ve âhirette saadete erersiniz. Aksi taktirde, Allah'ın emirlerini yerine getirmek için her türlü güçlüğe katlanacağım.” dedi.

Müşrikler, Peygamberimizin kararlılığı karşısında ondan yine mucize istediler. Mekke'nin etrafındaki dağları kaldırmasını, yurtlarını genişletmesini, altın ve gümüşle dolu hazi-

neler bulmasını, hatta atalarından bazılarını diriltmesini istediler. Bunları yapmadıkça, kendisine inanmayacaklarını söyledikten sonra:

"Vallahî ya sen bizi, ya da biz seni yok edinceye kadar, yakanı asla bırakmayız!." dediler.

Peygamberimiz, onların bu sözleri üzerine, büyük bir üzüntüyle evine döndü.

TESELLİ

Yüce Allah, bu olaydan sonra indirdiği âyetlerle, kıymetli Resulü'nü şöyle teselli etti:

"Allah'ın âyetlerinden hangisi inerse insin, onlar (müşrikler) kesinlikle yüz çevirirler. İşte onlar, Kur'anı da yalanladılar. Fakat yakında, ne ile alay ettiklerini anlayacaklardır. Bizim, kendilerinden önceki nice kavimleri yok ettiğimizi görmediler mi? Üstelik biz onlara, yeryüzünde size vermediğimiz imkanları vermiş, üzerlerine gökten bol yağmurlar indirmiş, altlarından ırmaklar akıtmıştık. Sonra da onları, günahlarıyla yakaladık. Onların ardından da başka nesiller gönderdik. Biz sana kağıtta yazılı bir kitap indirsek ve ona elleriyle dokunacak olsalar bile, yine de: 'Bu besbelli bir büyüdür!.' derlerdi. Nitekim: 'Ona bir melek indirilseydi ya!.' dediler. Eğer biz o meleği indirseydik, o kâfirlerin işleri hemen bitirilir, kendilerine göz açtırılmazdı. De ki: Yeryüzünü gezip dolaşın!. Ve Peygamber'leri yalanlayanların sonu nasıl olmuştur bir görün!." (Enam Suresi, 4-11)

"Allah kime yol göstermişse, o doğru yolu bulur. Allah'ın

saptırdıklarına ise, onlardan başka dostlar bulamazsın. Kıyamet gününde, biz onları huzurumuzda kör, sağır ve dilsiz olarak yüz üstü toplayacağız. Onların varacağı yer Cehennemdir ki, ateşi yavaşladıkça, biz onun alevini artıracacağız!." (İsra Suresi, 90)

DÜŞMANLIK

Müşrikler, Allah Resulü'ne karşı, ellerinden gelen her kötülüğü yapmışlardı. Bunlardan biri olan Nadr b. Haris, bir ara Hire'ye gitmiş ve o bölgenin (Rüstem ve İsfendiyar gibi) halk kahramanlarına ait bir sürü hikaye ve şarkı öğrenmişti. Kendisi çok iyi ud (ya da kopuz) çaldığı için, bu şarkıları hem çalar, hem de söylerdi.

Peygamberimiz, etrafına topladığı insanları Allah'a iman etmeye çağırır ve onlara Kur'an okuduktan sonra, inançsız kavimlerin başına gelenleri anlatırdı. Fakat o daha ayrılır ayrılmaz, Nadr b. Haris oraya koşup:

"Ey Kureyşliler!. Vallahî ben Muhammed'den daha iyi konuşur, onun anlattıklarından daha güzelini bilirim!." der ve birkaç öykü anlatarak çalgı çalardı. Bir süre sonra iki rakkase (dansöz) tutup oynamaya ve böylelikle insanları, İslamiyet'ten uzak tutmaya çalıştı.

Peygamberimiz, Bedir Savaşı'ndan önce, müşriklerin önde gelenlerinin öldürülecekleri yerleri tek tek haber verince, Nadr b. Haris, onun yanına gelip:

"Ey Muhammed!. Sen, Kureyşlilerin yakında perişan olacaklarını söylemiş ve onların öldürülecekleri yerleri göster-

mişsin, öyle mi?" dedi. Peygamberimiz:

"Evet öyle!. Sen de öldürülecek olanların arasındasın!." dedi.

Nadr, alay ederek uzaklaştı.

Sazı ve dansözleriyle insanları yoldan çıkaran, bu yüzden de belki binlerce kişinin Cennete gitmesini engelleyen Nadr b. Haris, Peygamberimizin haber verdiği gibi, Bedir Savaşı'nda Hz. Ali tarafından öldürüldü.

KİM DIRİLTECEK?

Peygamberimiz, ölen insanların Allah tarafından diriltileceğini söylediğinde, Müşriklerden Übeyy b. Halef, eline çürümüş bir kemik alıp:

"Ey Muhammed!. Sen şu kemiğin çürüdükten sonra Allah tarafından diriltileceğini söylemişsin. Biz de bu kemik gibi olduğumuzda, bizi kim diriltecek?" diye sordu ve elindeki kemiği ufalayıp havaya üfördü. Peygamberimiz ise:

"Evet!. Allah seni de öldürecek ve bu kemik gibi olduktan sonra dirilip, Cehennem'e sokacaktır!." buyurdu.

Peygamberimiz, Bedir Savaşı'ndan önce, müşriklerin vurulup düşecekleri yerleri tek tek gösterirken: 'Ben kendi elimle Übeyy b. Halef'i öldüreceğim!.' demişti. Öyle de oldu.

Yüce Allah, bu adamın sözleri üzerine indirdiği âyetlerde şöyle buyurdu:

"İnsan, kendisinin bir damla sudan yaratıldığını görmedi mi ki, bize açıkça düşman kesiliverdi. O (Übeyy b. Halef), kendi yaratılışını unutarak bize böyle bir misal getirdi ve 'Çü-

rümüş kemikleri kim diriltecek?' dedi. Sen de ki: 'İlk defasında onu kim yarattıysa, yine o diriltecek!.' Allah, her türlü yaratmayı bilendir." (Yasin Suresi, 77-79)

"Gökleri ve yerleri yaratan Allah, insanları yaratmaktan âciz değildir. Çünkü her şeyi yaratan, her şeyi bilen O'dur!." (Yasin Suresi, 81)

Rabbimiz, bir başka âyette de, ölen insanların taş ya da demir olsalar bile mutlaka diriltileceklerini belirttikten sonra:

"Allah, (insanların diriltilecekleri haşır günü) sizi çağırdığında, hemen (kabirlerinizden kalkıp) O'nun emirlerine itaat edeceksiniz. Ve zannedeceksiniz ki, (kabirlerinizde) pek az bir süre kalmışsınız." buyurdu. (İsra Suresi, 49-52)

Peygamberimizin bütün hayatı, Kureyş müşriklerinin gözü önünde geçtiği için, okur-yazar olmadığı biliniyordu. Aksi taktirde müşrikler, Kur'anı onun yazdığını söyleyeceklerdi.

Müşrikler, Kur'an âyetlerine karşı bir şey diyemediler. Ve ellerinden gelen en iyi şeyi yapmaya, müslümanlara hakaret ve işkence etmeye karar verdiler.

HAKARET

Peygamberimiz, her fırsatta Kabe'ye uğruyor ve Hacer-ül Esved'i ziyaret ettikten sonra tavafa başlıyordu. Bir gün yine oraya geldiğinde, müşriklerin bir araya toplandığını ve kendisine baktıklarını gördü.

Onlara aldırmadan tavaf yaparken, yanlarından geçmek zorunda kalıyordu. Bu sırada kendisiyle alay ediyor, gülüp duruyorlardı. Üçüncü tavafta da aynı şeyler olunca, yanlarına

sokulup: "Ey Kureyşliler!. Allah'a yemin ederim ki, O'nun sizin hakkınızda verdiği helâk müjdesiyle geldim!." dedi.

Bu ifade, Peygamberimizin istemesi halinde, Allah'ın o müşrikleri hemen helâk edeceği anlamındaydı.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, müşriklerin birçoğu, Peygamberimizin Allah Resulü olduğunu biliyor, fakat inat ya da gururlarından ötürü kabul etmiyorlardı. Bu yüzden de helâk haberi karşısında, çok büyük bir korkuya kapıldılar. Başlarını öne eğip öyle kaldılar. Ebu Cehil bile tutulup kaldı. En nihayet konuşup:

"Ey Kasım'ın babası! Senin yolun doğrudur, öylece git!. Vallahî sen bunlar gibi câhil değilsin." deyip havayı yumuşattı.

İLK SALDIRI

Müşrikler, ertesi gün yine Kabe'de toplanıp:

"Muhammed'in bizim için ne kadar tehlikeli olduğunu konuşup duruyoruz!. Ama onu görünce, öylece susuyoruz!. Bu böyle devam edemez!." dediler. Ve o sırada, Hz. Ebu Bekir'le birlikte gelen Allah Resulü'nün çevresini sardılar.

Müşriklerden biri, Peygamberimizin yakasına yapışıp taktı. Diğerleri de saldırmak üzereyken, Hz. Ebu Bekir, onlerine geçerek:

"Yazıklar olsun size!. Bir insanı 'Rabbim Allah'tır!.' dediği için mi öldüreceksiniz?" dedi. Bunun üzerine müşrikler, Hz. Ebu Bekir'i dövmeye başladılar.

Allah Resulü'ne yapılan bu ilk saldırı, fazla uzun sürmedi.

Ama, ne yazık ki arkası gelecekti. Amcası Ebu Talip, yeğeni-ne yapılanları duyduğunda, Haşim ve Muttalip Oğulları'nı bir araya topladı ve Allah Resulü'nü korumak için, onun etrafında bir grup oluşturmayı teklif etti.

Bu teklif, Ebu Leheb hariç, bütün yakınları tarafından kabul edildi.

DİKENLİ YOLLAR

Peygamberimizin evi, azılı müşriklerden Ebu Leheb ile Ukbe b. Muayt'ın evleri arasındaydı. Bu adamlar, ona işken-ce etmek için her yolu denerlerdi. Kendisine taş atmanın dışında, evinin önüne hayvan işkembesi yığmayı severlerdi.

Peygamberimiz, onların yaptıklarına çok üzülür ve:

“Bu nasıl bir komşuluktur?” diyerek, kapısının önünü temizlerdi.

Hız. Hamza, henüz müslüman olmamıştı. Peygamberimizi ziyarete geldiği bir gün, Ebu Leheb'i suç üstü yakaladı ve elindeki işkembeyi alarak, kafasından aşağıya boşalttı. Ebu Leheb, temizlenmeye çalışırken, ona “ahmak!.” diye hakaret etti.

Ebu Leheb'in karısı Ümmü Cemil, Mekke Reisi Ebu Süfyan'ın kız kardeşi-ydi. Gündüz olduğunda kırlara çıkar ve hiç üşenmeden topladığı dikenli dalları, gece karanlığında Allah Resulü'nün yollarına döşerdi. Peygamberimiz, yaralanması için atılan bu dikenli dallara, bir ipeğe basar gibi basıp geçerd-i.

Yüce Allah, Ebu Leheb ve karısı için indirdiği Tebbet Su-

resinde şöyle buyurdu:

"Ebu Leheb'in elleri kurusun!. Nitekim öyle oldu. Ne malı fayda verdi, ne de kazandıkları!. O ve odun hamalı karısı, boğazlarında kısıvrak bükülmüş bir urgan (ip) oldukları halde, alevli bir ateşe gireceklerdir!."

O BENİ GÖREMEZİ.

Ümmü Cemil, kendisi ve kocası hakkında nâzil olan Tebbet Suresi'ni duyunca, eline bir taş alarak, Allah Resulü'nün peşine düştü. Hz. Ebu Bekir, o sırada Peygamberimizle birlikte idi. O kadının geldiğini görünce:

"Ya Resulallah!. Bize doğru gelen kadın Ümmü Cemil'dir. Size bir şey yapmasından korkarım." dediğinde, Peygamberimiz:

"O beni göremez." deyip telaş etmedi.

Ümmü Cemil yanlarına gelince: "Ey Ebu Bekir!. Arkadaşın nerede? Duydum ki bizleri küçük düşürmüş. Eğer onu görürsem, bu taşı ağzına vuracağım." dedi.

Yüce Allah, Hz. Ebu Bekir'in yanı başında oturan sevgili Resulü'nün, bir Cehennem oduncusu tarafından rahatsız edilmesine elbette ki izin vermeyecekti. Ümmü Cemil def olup gittiğinde, Hz. Ebu Bekir:

"Ya Resulallah!. Bu kadın sizi görmedi mi?" deyince, Peygamberimiz:

"Evet görmedi!. Allah onun gözlerini alıp, beni göremez hale getirdi." dedi.

KIZGIN KÜLLER

Allah Resulü'nün sadece müşriklerden değil, Yahudi ve Hıristiyanlardan da bir çok düşmanı vardı. Kendisini kıskanan bir Yahudi, Peygamberimizin yolunu gözler ve evinin altından geçmekte iken, üstüne sıcak küller boşaltırdı.

Efendimiz (s.a.s.) ona karşı kayıtsız kalır, evinin uzağından geçmeye çalışır, fakat bir dalgınlık nedeniyle aynı şeyler olursa, üstünü temizleyip yola devam ederdi.

Bir gün onun hastalandığını duyduğunda, evine giderek şifa diledi. Yahudi, müslüman olmadı ama, Allah Resulü'ne bütün ömrü boyunca saygı duydu.

YIRTI LAN GÖMLEK

Peygamberimizin kızlarından Hz. Rukiye ve Ümmü Gülsüm, İslamiyet'ten önce, Ebu Leheb'in Oğulları'ndan Utbe ve Uteybe ile evlenmişlerdi.

Tebbet Suresi nâzil olunca, Ebu Leheb'in karısı Ümmü Cemil, Oğulları'nı yanına çağırdı ve onlardan, Rukiye ve Ümmü Gülsüm'ü derhal boşamalarını istedi.

Utbe, bunun üzerine Peygamberimizin yanına giderek:

"Ben senin dinini tanımıyorum!. Kızını da boşadım!. Bundan sonra ne sen beni sev, ne de ben seni!. Ne sen bana gel, ne de ben sana!." dedi.

Daha sonra da, Allah Resulü'ne saldırarak gömleğini yırttı.

En büyük meleklerin bile saygı duyduğu Allah Resulü'ne

karşı yapılan bu hareket, onun temsil ettiği İslam dinine yapılmış sayılırdı. Bu yüzden Efendimiz:

“Ya Rabbi!. Köpeklerinden birini, onun üzerine sal!.” diye dua etti.

Daha sonra da: “Onu, Allah’ın bir köpeği yiyecek!.” dedi.

Ebu Leheb bu duayı öğrendiğinde, oğlu hakkında korkmaya başladı.

UTBE’NİN SONU

Ebu Leheb, oğullarıyla birlikte ticaret yapmaktaydı. Bir gün, elbise yüklü bir kervanı, Utbe idaresinde Şam’a gönderdi. “Zerka” denilen bölgede konakladılar.

Gece yattıklarında, çevrede bir aslan sesi duydular.

Utbe: “Vallahî bu aslan, Muhammed’in dediği gibi beni yiyecek!” diyerek titremeye başladı. Ve yalnız kalmaktan korktuğu için, kervandaki arkadaşlarının arasına girerek uykuya daldı. Gece vakti aslan tekrar gelerek yanlarına sokuldu. Arkadaşları, ya korktukları, ya da görmedikleri için, bir şey yapamadılar.

Aslan, kervandaki insanları tek tek kokladıktan sonra Utbe’yi buldu. Ve kafasından yakalayıp bir sıkışta kopardı.

Ebu Leheb, bu olaya dövnüp durdu.

“Ben size, Muhammed’in duasından korktuğumu söylemiştim.” diyordu.

NAMAZDAKİ İŞKENCE

— Müslümanlara yapılan hakaretler, her geçen gün biraz da-

ha artıyordu. Büyük sahabilerden Abdullah b. Mesut, bunlardan birisini şöyle anlatmaktaydı:

"Peygamberimiz, Beytullah'ın yanında namaz kılıyordu. Biraz ileride de, Ebu Cehil, Şeybe b. Rabia, Utbe b. Rabia, Ukbe b. Ebu Muayt, Ümeyye b. Halef ve başka iki kişiden oluşan yedi kişilik bir müşrik gurubu vardı.

Ben onların hepsini görüyordum. Bu adamlar, Kabe'de kurban edilen bir deve fark etiler. Ve onun işkembesini, döl yatağını ve bağırsaklarını aldılar. Ebu Cehil:

'Kim bu pislikleri Muhammed'in sırtına koyar?' deyince, Ukbe b. Ebu Muayt:

'Ben koyarım!.' diyerek öne çıktı ve Allah Resulü secdeye yatınca, o kanlı pislikleri sırtına koydu. Hepsi katıla katıla gülmeye başladılar. Hatta gülmekten ötürü yere düşmemek için, birbirine tutundular. Efendimiz (s.a.s.) secdeden kalkmıyordu. Keşke onu koruyacak cesaretim olsaydı. Ve sırtına konanları alıp atsaydım.

Nihayet biri gidip, Hz. Fâtıma'ya haber verdi. Peygamberimizin sevgili kızı, o zamanlar küçücük bir çocuktü. Koşarak geldi. Sessizce ağlıyordu. Babasının üstündeki pislikleri alarak bir kenara bıraktı. Ve bu iş yapanları, sanki büyük bir insan gibi azarladı. Müşrikler ise, küçük çocuklar gibi susup kaldılar. Fâtıma'ya bir karşılık veremediler.

Peygamberimiz, nihayet selam verip namazdan çıktı ve o kişilerin ismini yüksek sesle birer birer sayarak: 'Ya Rabbil. Bu yedi kişiyi sana havale ediyorum!.' buyurdu.

Müşriklerin rengi bir anda uçtu, gülmeleri kesildi. Çünkü hepsi, onun duasından korkardı.

Ben, Muhammed Aleyhisselam'ı peygamber gönderen ve ona Kur'anı indiren yüce Allah'a yemin ederim ki, Efendimizin (s.a.s.) isimlerini saydığı o yedi kişinin Bedir Savaşı'nda birer birer öldürüldüğünü ve sıcaktan ötürü kokuşup şişen cesetlerinin, yerlerde sürüklenerek kuyulara atıldığını gördüm."

SES ARKADAN GELİYOR!

Allah Resulü'nün sırtına işkembe koyduran, fakat hevesi yarım kalan Ebu Cehil, Kureyş müşriklerini toplayıp:

"Vallahî yarın büyük bir taş alacak ve secdeye vardığında, Muhammed'in başına vurup onu öldüreceğim!. Beni ister koruyun, isterseniz müslümanlara teslim edin!. Onu öldürdükten sonra, başıma gelecekler önemli değil." dedi.

"İstedğin şeyi yap!. Ses çıkartmayız." dediler.

Ebu Cehil, bu iş için büyük yeminler etti. Ve bir taş bulup beklemeye koyuldu. Diğer müşrikler ise, uzun zamandır bekledikleri bir olayın gerçekleşeceği ümidiyle yerlerini aldılar.

Peygamberimiz, Kabe'ye gelerek namaza durduğunda, Ebu Cehil ona doğru yaklaşmaya başladı. Fakat aniden irkilip titremeye başladı. Taş da elinden düştü. Aceleyle oradan uzaklaşıp, arkadaşlarının yanına döndüğünde:

"Muhammed'in yanına gittiğimde, öyle korkunç bir deveye karşılaştım ki, Vallahî hiçbir devede öyle bir boyun, öyle bir baş, öyle dişler bulunmaz. Neredeyse beni yiyecekti." dedi.

Diğer müşrikler, Ebu Cehil'in bu sözlerine inanmadıklarından, hep birlikte harekete geçtiler. Allah Resulü'ne doğru git-

tiklerinde, (Peygamberimizin namaz sırasında okuduğu sureleri işitmelerine rağmen) onu göremediler. Ses hep arkalarından geliyordu. Hangi yöne dönseler, fark etmiyordu. Kuyruğuna bir şey bağlanan köpekler gibi dönmeye başladılar.

Bazı İslam alimleri: "Biz onların önlerinden ve arkalarından bir set çektik!. Bu yüzden göremezler!." (Yasin Suresi, 9) mealindeki âyetin, Ebu Cehil ve arkadaşlarının bu saldırıları için indiğini söylemektedir.

YENİ BİR KEŞİF!

Müşrikler, İslam dininin câzibesine kapılan insanların gözünü, işkenceyle korkutmak istediler. Bunun için ilk önce, korunmasız köleleri seçtiler.

Bilâl-i Habeşî (Habeş'li Bilâl) ilk iman edenler arasındaydı. En zengin müşriklerden Ümeyye b. Halef'in kölesiydi. Putlara tapmamakta ısrar edince, başına gelmeyen şey kalmamıştı.

Ümeyye, Hz. Bilâl'in el ve ayaklarını sıkıca bağlatır, onu çiğ eti bile pişirecek kadar sıcak olan Ramda Çölü'ne öğle vakti çıkartıp, kızgın kumlar üstüne yatırır, bir gün bir gece boyunca susuz bırakır, öldü sanıp yanından ayırırdı. O da yetmezmiş gibi, göğsünün üzerine, birkaç kişinin kaldırabileceği büyüklükte bir kaya koydururken: "Ya Muhammed'i inkar edip Lat ve Uzza'ya taparsın. Ya da ölünceye kadar bu şekilde kalırsın." derdi.

Bilâl ise, Allah'ın bir olduğunu söyleyip, Ümeyye'yi çılgına döndürürdü.

Ümeyye b. Halef, yaptığı işkencelerden sonuç alamayınca, işkence tarihinde bir örneği daha bulunmayan yeni bir şey keşfetti. Ve Bilâl'e, savaşlarda kullanılan demir bir zırh giydirdikten sonra onu çöle çıkarttı. Bu yüce sahabe, sanki kızgın bir fırına sokuluyordu. İkide bir bayılır, vücudunun yağları damla damla erirdi.

'Demir gömlek işkencesi', Hz. Bilâl'den sonra Ammar b. Yasir, Suheyb b. Sinan, Hz. Habbab ve Mikdad b. Amr gibi İslam kahramanlarına da uygulandı.

BU BÖCEK TANRI MIDIR?

Hasan b. Sabit, Hz. Bilâl'e yapılan işkencelerden birini şöyle anlatıyordu:

"Mekke'ye hac için geldiğim zaman, Ümeyye bin Halef'e rastlamıştım. Bilâl'e işkence yapmakla meşguldü. El ve ayaklarını bağlatmıştı. Bu işten yorulunca, boynuna bir ip takıp, müşrik çocuklarına teslim etti. Çocuklar, onu Mekke sokaklarında sürüyüp götürdüler. Bilâl o sırada: 'Allah birdir!. Ben ne Lat'ı, ne Uzza'yı, ne de diğer putları kabul etmem!.' diye bağıyordu."

Peygamberimiz, Hz. Bilâl'e yapılan işkenceleri duyduğunda, Hz. Ebu Bekir'e: "Bilâl'i kölelikten kurtar!." demişti.

Mekke'nin en zengin tüccarlarından biri olan Hz. Ebu Bekir, bütün mal varlığını Allah yolunda harcamış, bir çok kölenin diyetini (özgürlük parasını) vererek onları kurtarmıştı.

Bilâl'i da kurtarmak isteyince, müşrikler onun diyetini git gide yükselttiler.

Hız. Ebu Bekir, bu işten çekilmedi. Ve Bilâl için çok büyük bir para ödedi.

Onun için, dünyalar verilse de azdı.

Abdullah b. Abbas, müslümanlara yapılan işkenceleri anlatırken:

"Vallahî onları kızgın güneş altında o kadar susuz bırakır ve o kadar döverlerdi ki, çektikleri acılardan ötürü istenilen şeyleri söylerlerdi. Hatta: 'Lat ve Uzza tanrı mıdır?' diye sorduklarında, 'Evet!.' demek zorunda kalırlardı. Daha sonra bazı böcekleri tutarlar ve ona 'tanrı' demelerini isterlerdi. Onlar da, işkenceden kurtulmak için: 'O böceği tanrı kabul ettim!.' derlerdi. İşkence sırasında çoğu bayılır ve ayıldıkları zaman, tövbe edip tekrar Allah yoluna dönerlerdi."

Yüce Rabbimiz, müslümanların işkence altında söylediklerinden sorumlu olmayacağını belirterek onları rahatlattı. (Nahl Suresi, 106)

TAMAMI. ÖLDÜ!

İşkence görenlerden biri de, Ebu Fukeyhe idi. Bilâl'e yapılanlar, ona da yapılmıştı. Bu işkenceler sonucunda ne söylediğini bilemez hale gelir, aklı başından gider, dili dışarı sarkardı. "Tamam!. Öldü!." diyerek başından giderlerdi.

Bir gün Ümeyye, onun ayaklarını bağlattı ve yerde sürükleterek çöle çıkarttı. Daha sonra da, yanlarından geçmekte olan bir böceği gösterip:

"Senin Rabbin bu!. Öyle değil mi?" dedi. Fukeyhe ise:

"Benim Rabbin Allah'tır!. Beni de, seni de, böcekleri de yaratan O'dur." diye cevap verince, Ümeyye onun boğazını sık-

maya başladı.

Ümeyye'nin kardeşi Übeyy ise, onu gayrete getirip:

"Boğazını iyi sık!. Muhammed gelsin de onu kurtarsın!." diye bağırıyordu.

Ebu Fukeyhe bayılınca, öldüğünü zannederek gittiler.

ATEŞE ATILAN KÖLE

Habbab b. Eret, müşrik kadınlardan biri olan Ümmü Enmar'ın kölesiydi. Bir kılıç ustasıydı. müslüman olduğunda, demir gömlek ona da giydirildi. Vücudunun yağları eritildi. Fakat bu işkence bile, müşrikleri tatmin etmez olmuştu.

Sonunda çok basit bir yol buldular ve Habbab'ı soyduktan sonra, köz haline gelen ateşe yatırdılar. Kalkmaması için de, ayaklarıyla göğsüne bastırdılar.

Hz. Habbab'ın sırtı, kızartılmış bir koyuna dönmüştü. Bu görünüş, yıllar sonra bile değişmemişti. Hz. Habbab:

"Beni yatırdıkları ateşi, sırtımda eriyen yağlar söndürürdü." diyordu.

Hz. Ömer, halifeliği sırasında Habbab'ı görmüş ve kendisine yapılan işkenceyi sormuştu. Hz. Habbab, bu konuda konuşmak istemedi. Sırtını açarak gösterdiğinde, Hz. Ömer büyük bir şaşkınlıkla:

"Vallahî ben, bu güne kadar böyle bir insan sırtı daha görmedim." dedi.

ACELECİ OLMAYINI.

Kendisine yapılan işkenceler üzerine Allah Resulü'ne gi-

den Hz. Habbab, bu olayı şöyle anlatmaktaydı:

"Birkaç yeni müslümanla birlikte yanına gidip: "Ya Resulallah!. Bizi dinimizden döndürmek isteyen şu kavme karşı, beddua etmez misin?" dedik.

Birden yerinden doğrulup:

'Ne kadar aceleci insanlarsınız!. Vallahî sizden önceki müminler (Allah'a iman edenler), imanlarından ötürü yakalanır, kendileri için yerde bir çukur kazılır, o çukura boğazlarına kadar gömüldükten sonra, başları bir testereyle ikiye bölünürdü. Ama bu işkence bile, onları dinlerinden döndürmüyordu.' dedi.

Yüzünün rengi değişmiş, al al olmuştu. Bu hâli üzerine telaşa düştük. Titremeye başladık. Daha sonra aynı konuda konuşarak:

'O müminlerden bir kısmının etleri de demir taraklarla taranır, o taraklar kemiklere dayanır, sınırlara takıldığında bile, Allah'a iman etmekten dönmezlerdi.' buyurdu.

Hâlâ titremekteydik. Halimizi görünce:

'Hiç şüphesiz ki Allah sizi galip kılacaktır!.' diyerek bizi teselli etti."

Allah Resulü'nün söyledikleri, 'Cennet ucuz değil!' anlamındaydı.

HAVLAYAN KADINI.

Müslümanlara yapılan işkenceler yaygınlaşınca, müşrik kadınlar da bu işe merak saldı. Hz. Habbab'ın efendisi Ümmü Enmar, bunların başındaydı.

Bu azgın kadın, bir kılıcı ateşte kızdırarak kor haline getirir ve Habbab'ı bağlatarak, o kılıçla başını kavururdu. Allah Resulü bunu duyduğunda, (Ümmü Enmar'ın daha sonraki günlerde imana gelmesi ümidiyle) yine beddua etmedi.

"Ya Rabbi!. Habbab'a yardımcı ol!". diye dua etmekle yetindi.

Ümmü Enmar, kısa bir süre sonra, o güne kadar hiç görül-meyen bir hastalığa yakalandı. Mekke'deki köpekler, her ne zaman ulumaya başlarsa, bu kadın da havlayarak ulumaya başlardı.

Ümmü Enmar, çok zengin bir kadındı. Bu dertten kurtul-mak için birçok yere başvurdu. Danıştığı hekimler, ona başı-nı ateşle dağlatması (yakması) gerektiğini söylediler. Ümmü Enmar, böyle bir tedaviye itiraz ettiyse de, daha sonra kabul etmek zorunda kaldı. Bu işi yaptırmak için adam aradığında, kimseyi bulamadı. İnsanlar, Ümmü Enmar gibi zengin ve za-lim bir kadının başını, (tedavi için bile) yakmaktan korkuyor-du.

Sonunda Ümmü Enmar, bu işi yapacak birini buldu. Ve kölesi Habbab'a, başını dağlamasını emretti. Hz. Habbab, onun isteği üzerine bir demiri ateşte kızdırıyor ve (kısa bir süre önce başını kavuran) o kadının başını dağlıyordu.

İŞKENCE GÖREN HANIMLAR

Mekkeli müşrikler, sadece kölelere değil, Hz. Ebu Bekir, Hz. Osman ve Hz. Talha gibi zengin (ve kendilerine göre soy-lu) kişilere de işkence yapmışlardı.

Daha sonra kadınlar da işkence gördü. Bunların en başında, müslüman bir köle olan Zinnure Hatun, onun kızı Ümmü Ubeyys ve Hz. Bilâl'in annesi Hamâme Hatun vardı. Nehdiye ve Lübeyne adlı hanımlar da, müşriklerin eline düşmüşlerdi.

Kadınlara yapılan işkenceler, biraz daha kibarca oluyordu. Lat ve Uzza'ya tapmayı kabul etmiyorlarsa, genellikle boğazları sıkılmaktaydı.

Ümeyye ve Ebu Cehil gibi müşrikler, bu işte gönüllüydü.

Ebu Cehil, İslam dininden dönmesi için Zinnure Hatun'un boğazını sıkarak, ellerinin iki yana düşmesi üzerine, öldüğüne hükmederek başından ayırırdı. Daha sonra yine gelip aynı şeyleri yapardı. Bu işi o kadar tekrarlardı ki, sonunda Zinnure Hatun kör oldu.

Daha büyük işkenceler sırada bekliyordu.

İLK ŞEHİTLER

Hz. Yasir, Yemen'li bir köleydi. Ebu Huzeyfe'nin kölesi Sümeyye ile evlenmişti. Abdullah ve Ammar adlı iki oğlu vardı. İlk önce Ammar müslüman olmuş, daha sonra hepsi İslam dinini seçmişlerdi. Fakat bu olay, 'toplu isyan' şeklinde yorumlandı. Müşriklere göre, köle sınıfına giren insanların böyle bir şey yapma hakları yoktu. Hz. Bilâl ve annesi nasıl ceza gördüyse, onlar da görmeliydi.

Müşrikler, Hz. Yasir'i, eşi Sümeyye Hatun'u ve Oğulları'nı Mekke kayalıklarına götürüp oraya bağladılar. Ve akla gelmeyen ne varsa onu yaptılar.

Hz. Yasir, müşriklerin emirlerini dinlemedi. İşkenceler al-

tında öldürüldü. İslam'ın ilk erkek şehidi oldu. Hemen arkasından da, oğlu Hz. Abdullah şehit edildi.

İslam dinine girdiğini açıklamaktan çekinmeyen ilk yedi kişiden biri sayılan Hz. Sümeyye ise, hepsinden fazla işkence gördü. Eşinin şehit edilmesinden hemen sonra, Ebu Cehil'e teslim edildi. Peygamberimizin: 'Bu ümmetin firavunu' dediği Ebu Cehil, Mekke çarşılarında dolaşıp günlük işlerini tamamladıktan sonra şehrin hemen bitişiğindeki tepeye çıkar ve orada bağlı tutulan Hz. Sümeyye'nin yanına giderek, o gün aklına gelen değişik bir işkenceyi uygulardı.

Hz. Sümeyye ne ona, ne de onun putlarına boyun eğmedi.

En nihayet Ebu Cehil, Sümeyye Hatunun bir bacağına bir deveye, diğer bacağına da başka bir deveye bağlattı ve onları ayrı yönlerde doğru çektirirken, mızrağını bu mübarek kadının karnına saplayarak şehit etti.

Hz. Sümeyye, eşiyle aynı şerefi kazandı. İslam'ın ilk kadın şehidiydi.

Peygamberimiz, Hz. Yasir ve ailesi için: "Ey Yasir Ailesi!. Hiç şüphesiz sizin mükafat yeriniz Cennettir!." diyerek müjde verdi.

Bu işkencelerden, sadece Hz. Ammar sağ çıkabildi.

AMMAR'IN GÖZYAŞLARI

Hz. Ammar, aile fertlerinin şehit edilmesinden sonra da işkence gördü. Mahzum Oğulları tarafından tekrar yakalanarak demir gömlek giydirildi, kor ateşe sırt üstü yatırıldı. Bu işkenceler sırasında, ne söylediğini bilemez hale geliyordu.

Müşrikler, daha sonra onun beline bir ip bağlayıp Meymun Kuyusu'na daldırdılar ve tam boğulmak üzereyken çıkartıp, Allah'ı inkâra davet ettiler.

Hız. Ammar, (kendisi için teklif edilen diyet miktarının, müşrikler tarafından hiçbir şekilde kabul edilmemesi üzerine) her fırsatta yakalanıp işkence görüyordu.

Peygamberimiz, bir gün ona rastladı. Ammar, su işkencesinden yeni çıkmıştı. Çektiği acıdan ötürü ağlıyordu. Peygamberimiz: "Ya Ammar!. Müşrikler seni tekrar suya daldırırlarsa, onların istediklerini söyleyiver, işkenceden kurtul." dedi.

Bir sonraki işkencede, Ammar denileni yaptı. Müşrikler de onu serbest bıraktı. Bazı kişiler, bunun üzerine Peygamberimizin yanına gelerek, Ammar'ın tekrar putperest olduğunu söylediler. Allah Resulü:

"Hayır!. Ammar tepeden turnağa kadar imanla doludur. İman, onun etine ve kemiğine işlemiştir." buyurdu.

O sırada Ammar geldi. Allah Resulü ona, olup biteni sorunca:

"Ya Resulallah!. Çok kötü şeyler oldu. Beni, senin hakkında kötü sözler söylemeye mecbur ettiler. Lat ve Uzza'nın da İslam dininden iyi olduğunu söyletmedikçe bırakmadılar." dedi. Bu sefer de üzüntüsünden ağlıyordu.

Peygamberimiz, mübarek elleriyle gözyaşlarını silip:

"Ya Ammar!. İmanlı bir kimse, işkence altında söylediği sözlerden sorumlu değildir. Sana yine işkence yaparlarsa, söylediğin sözleri tekrarlayıver." dedi.

Daha sonra da: "Cennet, benim sahabilerimden özellikle üç kişiyi özler ki, bunlar Ali, Ammar ve Bilâl'dır." buyurdu.

HİCRETE İZİN

Allah Resulü, müslümanların işkenceler altında öldürülmesi üzerine:

"Yeryüzüne dağın!.. Yüce Allah, sizi yine bir araya toplar." buyurdu.

"Ya Resulallah!.. Nereye gidelim?" diye sorduklarında ise, eliyle işaret edip:

"Habeş Ülkesine gidin!.. Orada, hiçbir insana zulmetmeyen bir kral vardır. Hem orası, bir doğruluk ülkesidir." buyurdu.

Müslümanlar işkenceden çok, işkence korkusuyla dinlerinden dönmekten korkuyorlardı. Çünkü Allah, bir insanın müslüman olduktan sonra tekrar eski dinine dönmesi durumunda, büyük bir azaba uğrayacağını haber vermişti. (Nahl Suresi, 106)

İslam dini gelesi beş yıl olmuştu ve hicret emri çıkmıştı. Bunun üzerine müslümanların kimi yalnız başına, kimi aileleriyle birlikte, kimi yaya olarak, kimi de at ve develerle hicrete başladılar. Bunlar, çoğu zaman kendi aralarında bir grup oluşturur, müşriklere duyurmadan, gece vakti Mekke'den kaçarlardı.

İlk hicret eden grup, on iki erkek ve beş kadından oluşuyordu. Bu kafilenin başında, Hz. Osman ve eşi (Peygamberimizin kızı Hz. Rukiyye) bulunuyordu. Allah Resulü, onların arkasından dua ettikten sonra: "Lut Peygamberden sonra, eşiyle birlikte hicret eden ilk erkek, Osman'dır." dedi.

Hz. Osman ve kafilesi, bu günkü Cidde kıyılarında yer alan Şuaybe'ye geldiklerinde, Habeş Ülkesine hareket etmek

üzere olan bir ticaret gemisiyle karşılaştılar. Ve adam başı yarım altın verip ona bindiler.

Bu gemi, Allah'ın bir ihsanıydı. Çünkü onların Mekke'den ayrıldığını duyan müşrikler, silahlanıp peşlerine düşmüştü. Limana geldiklerinde, gemi kısa bir süre önce ayrılmıştı. Büyük bir öfkeyle geri döndüler.

Hicret eden ilk grup, Habeş meliki Necaşi'nin ülkesine selamete vardılar.

Bu grubu diğerleri izledi. Mekke boşalıyordu.

ÖMER MÜSLÜMAN OLMAZI!

Habeş Ülkesine hicret eden ikinci kafilenin arasında, Amir b. Rebia ve hanımı Leyla Hatun da vardı. Hz. Ömer, henüz müslüman olmamıştı ve müminlere işkence ediyordu. Leyla Hatun, o günlere ait bir hatırasını, şöyle anlatmaktaydı:

“Ömer, bizim Habeş Ülkesine hicret edeceğimizi duyunca yanıma geldi ve:

· 'Demek buradan gidiyorsunuz ha!.' dedi.

'Evet, gidiyoruz!. Ve Allah bize bir kolaylık verene kadar, orada kalacağız. Çünkü bize çok işkence ettiniz.' dedim.

Hiç ummadığım şekilde: 'Allah size yoldaş olsun!.' diye karşılık verdi.

Eşim Haris'e, Ömer'in bizim gidişimize çok üzüldüğünü ve belki de müslüman olacağını söyledim. Bana gülerek:

'Eğer eşeği müslüman olursa, Ömer de olur.' dedi.”

Kısacası insanlar: “Herkes müslüman olsa bile, Ömer olmaz!.” derlerdi.

KUMANDANLARA RÜŞVET

Habeş Ülkesine hicret eden müslümanların bu ülkede huzur bulup yuva kurmaları, Mekke'deki müşrikleri çok rahatsız etmişti. Üstelik de sayıları git gide artıyordu. Müslümanları Mekke'ye (ve eski dinlerine) döndürmek için, bu ülkeye Abdullah b. Rebia ve Amr b. As adlı kişileri gönderdiler.

Bu adamlar, Mekke'den getirdikleri hediyelerin büyük bir kısmını Necaşi'nin kumandanlarına dağıttılar ve Habeş Ülkesine sığınan müslümanların dinlerinden dönen sapık kişiler olduğunu söyleyerek, Mekke'ye gönderilmeleri için, krala baskı yapmalarını istediler.

Habeşli kumandanlar, bu rüşvet üzerine Necaşi'ye giderek, ülkedeki müslümanları hemen geri göndermelerini tavsiye ettiler.

Necaşi: "Bu kadar ülke arasından bize güvenen ve hayatlarını hiçe sayarak bize sığınan insanları, onları dinlemeden geri çevirmem!" dedi.

Ve müslümanları temsil eden bir heyeti sarayına çağırdı.

AĞLAYAN KRAL

Habeşistan'a hicret eden ilk müslümanlardan biri de, İslam mücahitlerinden Ebu Seleme'nin eşi Ümmü Seleme Hatun'du. Bu mübarek kadın, kocasının Uhud Savaşı'nda şehit düşmesi üzerine Allah Resulü'nün eşi olmakla şereflenmişti.

Ümmü Seleme Validemiz, Habeş Meliki Necaşi ile, onun çağırdığı İslam heyeti arasında geçen konuşmaları şöyle an-

latmaktaydı:

"Necaşî, eski dinlere ait kitaplarla birlikte, bazı din adamlarını yanında toplamıştı. İslam heyeti gelince:

'Sizler, ne benim dinime, ne de başka bir milletin dinine girmediğinize göre, nasıl bir din seçtiniz?' diye sordu. Cafer hemen söz alıp:

'Hükümdarım!. Önceleri putlara tapıyorduk. Hayvanların kokuşan etlerini (leşlerini) yedik. Hiçbir akrabamızı koruyup gözetmezdik. Güçlü olan zayıfları ezerdi. Akla gelen her kötülük, rahatça yapılırdı. Yüce Allah, soyunu, sopunu, doğruluğunu ve ahlâkını herkesin takdir ettiği bir Resulü bize gönderdiğinde, putlardan uzaklaştık. O Resul, bize doğru söylemeyi, emaneti sahibine vermeyi, akrabalara ve komşulara iyi davranmayı, yetim malı yememeyi, haramlardan ve kan dökmekten uzak kalmayı emretti. Bize namaz, oruç ve zekat gibi ibadetler farz kılındı. Sonunda putlara tapmaktan vazgeçince, kavmimiz bizlere düşman kesildi.' dedi.

Necaşî, bunun üzerine:

'Yanınızda, Allah tarafından gönderilen emirlerden (âyetlerden) var mı?' deyince, Cafer Meryem Suresi'ni okumaya başladı.

Biz merakla dinliyorduk. Hz. Cafer, Yahya ve İsa Aleyhis-selam'ın dünyaya gelişleri ile ilgili âyetleri okurken, Vallahî Necaşî o kadar ağıladı ki, akan gözyaşlarından sakalları ıslandı. Yanındaki rahipler de ağlıyorlardı. Kralın gözyaşları, önlerinde bulunan kitapların üzerine damlıyordu. Biraz sonra, Mekke'den gelen müşriklere dönerek:

'Bu müslümanların bana söyledikleri ile, İsa Peygamber'in

söyledikleri, aynı yerden (Allah'tan) geliyor. Hemen Mekke'ye dönün!. Vallahî onları size ne teslim ederim, ne de onlara bir zarar veririm!.' dedi."

SİZE ZULMETMEMİ!

Saraydan çıkan müşriklerden Amr b. As, arkadaşına:

"Müslümanlar, Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu değil de, onun kulu olduğunu söylüyorlar. Ben Necaşî'ye gidip, müslümanların Hz. İsa'ya hakaret ettiklerini anlatacağım." dedi. Ve tekrar onun huzuruna çıkarak:

"Hükümdarım!. Müslümanlar, Hz. İsa için çok kötü konuşuyorlar. İsterseniz bunu onlardan dinleyin!." dediğinde, Necaşî, aynı heyeti bir kez daha çağırdı. Ve İsa Peygamber hakkında bildikleri diğer şeyleri sordu. Hz. Cafer:

"Size ancak Peygamberimizden duyduklarımızı söyleyebiliriz. O da şudur:

Hz. İsa, Allah'ın kuludur. Kendisi, dünyaya hiç önem vermeyen ve sadece Allah'a bağlanan Hz. Meryem'den, babasız olarak dünyaya gelmiştir." dedi.

Necaşî, bunun üzerine, çöp gibi bir ince şeyi gösterip:

"Vallahî sizin söylediklerinizle, Meryem oğlu İsa'nın söyledikleri arasında, elimdeki şu çöp kadar bile bir fark yoktur!." dedi.

Heyetteki müslümanlar, bayram ediyorlardı. Necaşî, onlara dönüp:

"Benim ülkemde, kimse size bir zarar veremeyecektir. Siz de dil uzatanlar, kim olursa olsunlar, ceza göreceklerdir. Ba-

na bir dağ dolusu altın verseler bile, size zulmetmem." dedi.

Daha sonra da, Mekke'den gelen müşriklere işaret edip: "Getirdikleri hediyeleri, şu adamlara geri verin!. Onların hiçbir şeyine muhtaç değilim." dedi.

Amr b. As ve Abdullah b. Rebia, azarlanmış ve suçlanmış bir şekilde, Mekke'ye döndüklerinde, diğer müşriklerle bir toplantı yaparak, Allah Resulü'nü öldürmeye yemin ettiler.

YARIDA KALAN HİCRET

Habeş meliki Necaşi'nin müslümanlara sahip çıkması üzerine iyice öfkelenen müşrikler, Mekke'nin soylu kişilerine de işkence yapmaya başladılar. Ve sayıları henüz kırka bile ulaşmayan müslümanlardan Hz. Ebu Bekir ile Hz. Talha'yı birbirine bağlayıp, namaz kılmalarını engellemeye çalıştılar. Bu sahabilerin akrabaları olan Teym Oğulları, onlara yapılanları görmelerine rağmen, korkularından ötürü yardım edemediler.

Hz. Ebu Bekir, müşriklerin her geçen gün daha da azıttığını görünce, Habeşistan'a gidecek ikinci kabileye katılmak için, Allah Resulünden izin istedi. Peygamberimiz, en yakın arkadaşının zorluk çekmesine razı değildi. Gitmesine izin verdi. Bunun üzerine Hz. Ebu Bekir, dayısının oğlu Haris ile birlikte kabileye katıldı. Fakat yolları üstündeki kabile reislerinin ikazıyla geri döndü. Çünkü onlar:

"Ey Ebu Bekir!. Kavmine senin kadar yardım eden ve senin kadar şeref veren bir insan daha tanımıyoruz. Bu yüzden, senin gibi bir insanın yurdundan çıkmasına ya da çıkartılmasına razı değiliz!." diyerek, onun geri dönmesini istiyorlardı.

HZ. Ebu Bekir, bu sözler üzerine Mekke'ye döndü. Esasında Allah'ın muradı başkaydı. Ve bütün insanlığın kaderini etkileyecek hicret yolculuğunda, bu yüce sahabiyyi, Allah Resulü'ne arkadaş yapacaktı.

HZ. HAMZA

Amcası Ebu Talip'in koruması nedeniyle müşriklerin saldırılarından uzak kalan Peygamberimiz, bir gün Safa Tepesi'nde oturuyordu. Ebu Cehil o sırada yanına geldi. İki arkadaşıyla birlikteydi ve durup dururken, Allah Resulü'ne çok ağır hakaretlerde bulundu.

Efendimiz (s.a.s.) buna rağmen hiç bir şey söylemedi. Oradan uzaklaştı. Fakat bir hanım, bu sırada onları dinlemişti. Hemen Hz. Hamza'ya koşarak:

"Ebu Cehil'in Muhammed'e söylediği sözleri duysaydın, dayanamazdın. Ağzına gelen her şeyi söyledi. Ama kardeşinin oğlu, onlara hiç cevap vermedi." dedi.

Peygamberimizin amcası (ve aynı zamanda süt kardeşi) olan Hz. Hamza, o sırada henüz müşrikler safındaydı. Yeğenine yapılan hakareti duyunca çok sinirlendi ve hemen Ebu Cehil'in yanına giderek, elindeki yayıyla başına vurdu. Daha sonra da:

"Ben Muhammed'in Allah Resulü olduğuna şahadet ediyorum!. Onun söyledikleri hak ve gerçektir!. Artık ondan kesinlikle ayrılmam!. Eğer gücünüz yeterse, ona yaptıklarınızı bana da yapın!." dedi.

Bu sözleri söylerken, Ebu Cehil'in yanında bir sürü müş-

rik vardı. Bundan cesaret alarak Hz. Hamza'ya saldırmak istediler. Ebu Cehil, belki de onu tekrar kendi saflarına döndürmek ümidiyle, bu kavgadan çekindi.

“O’nu bırakın!. Muhammed’e kötü sözler söylediğim doğrudur.” dedi.

Hız. Hamza’nın müslüman olması, Allah Resulü’nü çok sevindirdi.

İslamiyet onunla kuvvet bulmuş, yapılan işkenceler, bu sayede biraz azaltılmıştı.

BOL DAYAKLI BİR DAVET

Hız. Hamza’nın müslüman olduğu günde, Allah Resulü’nün etrafında otuz sekiz ya da otuz dokuz sahabe bulunuyordu. Bu yüzden Efendimiz (s.a.s.), müşrikleri tahrik etmekten ve onları müslümanlara karşı harekete geçirecek davranışlardan kaçınıyordu. “Sayımız henüz yeterli değil.” buyurmaktaydı.

Bütün bunlara rağmen Hız. Ebu Bekir, bir gövde gösterisi yapmak niyetindeydi. Bu yöndeki ısrarları artınca, Peygamberimiz onu kıramadı ve bütün erkek müslümanları toplayarak Kabe’ye gitti. Bu ilk toplu hareket sayılırdı.

Sahabiler, müşriklerin yanına geldiğinde, Hız. Ebu Bekir, yüksek sesle bağırıp, onları İslam dinine çağırırdı. İşte ne oluyorsa o anda oldu.

Hep birlikte müslümanlara saldırdılar. Sahabilerin her biri, başlarına üşüşen bir çok müşrik tarafından kıyasıya dövüldüler. Fakat Hız. Ebu Bekir, çağrısından ötürü bütün hü-

cumların hedefi idi. Utbe b. Rebia adlı Allah düşmanı, onun diğer müşrikler tarafından yere yatırılmasından istifade ederek üstüne çıktı ve ayağındaki demir uçlu ayakkabıyla burnunu parçaladı.

Hız. Ebu Bekir'in mübarek yüzü dümdüz olmuştu. Kabile-si (Teym Oğulları) yardıma yetişince, müşrikler onu ve diğer sahabileri bırakarak kaçtılar.

ONU GÖRMEDEN OLMAZI!

Hız. Ebu Bekir, baygın vaziyetteydi. Öleceğini sanarak bir örtüye koydular, evine götürdüler. Ancak akşama doğru kendine geldiğinde:

"Allah Resulü nerede? Durumu nasıl?" diye sordu.

Annesi Ümmü'l-Hayr, Peygamberimizin bulunduğu yeri bilmiyor ve oğluna bir şeyler yedirmeye çalışıyordu. Hız. Ebu Bekir:

"Onun iyi olduğunu görmeden, Vallahî ağzıma bir lokma koymam!" diye yemin etti. Bunun üzerine annesi, komşuları Ümmü Cemil'e giderek Allah Resulü'nün yerini araştırdı. Daha sonra da, bu hanımla birlikte oğlunun kollarına girip, onu Peygamberimize götürdü.

Allah Resulü, müşriklerin saldırısından sonra, sahabe-riyle birlikte Daru'l-Erkam'a çekilmek zorunda kalmıştı. Ortalık yatışmasını bekliyordu. Ebu Bekir'in durumunu merak edip dururken, onu birden karşısında görünce çok sevindi.

Hız. Ebu Bekir de ondan farklı değildi. Allah Resulü için endişe ediyordu. Efendimizi (s.a.s.) sağ salim bulduğunda,

sanki birden sağlığına kavuştu. Daru'l-Erkam'a annesinin ve komşusunun kollarına girmiş vaziyette gelmesine rağmen, Allah Resulü'ne koşup sarıldı. Yüzünü gözünü öptü. Diğer sahabiler de, bu yüce insanı kucakladılar.

Bir Cennet tablosu yaşanıyordu. Allah Resulü dahil herkes ağlamaktaydı.

Hz. Ebu Bekir, onu daha fazla üzmemek için:

"Ya Resulallah!. Ben iyiyim merak etme!. O fâsık adamın yüzümü gözümü dümdüz etmesinden başka bir sıkıntım yok." dedi.

Sahabiler böyleydi. Onlar, kendileri için değil, Allah ve Resulü için yaşıyorlardı.

ÖRTÜ ALTINDAKİ ADAM

Peygamberimiz, Hz. Hamza'nın müslüman olmasından sonra, ellerini açarak:

"Ya Rabbi!. Ömer b. Hattap ya da Ebu'l-Hakem'den (Ebu Cehil'den) hangisi senin için hayırlı ise, İslam'ı onunla kuvvetlendir!." diye dua etti.

Hz. Ömer, bu duadan sonrasını şöyle anlatmaktaydı:

"Câhiliye devrinde (İslamiyet'ten önce) çok içki içiyordum. İslam dininden de nefret ederdim. 'Hazvere' denilen yerde, arkadaşlarımızla toplandığımız bir ev bulunuyordu. Oraya gittiğimde, kimseyi göremedim. İçki satan bir arkadaşım vardı. Ona gidip içki içmek istedim ama, yerinde yoktu.

Daha sonra yolum Kabe'ye düştü. Bir de baktım Resulallah namaz kılıyor.

'Vallahî ne şekilde olursa olsun, bu gece Muhammed'in söylediklerini duyacağım!.' diyerek, Kabe örtüsünün altına girdim. Yavaş yavaş sürünerek ona yaklaştım. Aramızda sadece örtü vardı. O sırada Hakka Sure'sini okumaya başladı. Duyduğum âyetlere hayran oldum. İçimden:

'Vallahî bu adam, Kureyşlilerin dediği gibi, bir şair herhalde.' diye geçirdim.

Allah Resulü o sırada: 'O (Kur'an) bir şair sözü değildir!. Siz ne az inanırsınız!.' âyetini okudu. (Hakka Suresi 41)

Çok şaşırmıştım. Kendi kendime:

'İçimden geçenleri bildiğine göre, bu adam mutlaka bir kâhindir.' dedim.

Allah Resulü, tam o sırada: 'O bir kâhin sözü değildir!. Siz ne kıt düşünen adamlarsınız!. O (Kur'an), âlemlerin Rabbi Allah tarafından indirilmiştir!.' âyetini okudu. (Hakka Suresi 42-43)

İşte o anda, kalbime bir İslam sevgisi düştü."

ŞEYTANIN VESVESESİ

Hız. Ömer, kalbini yumuşatan bu olaya rağmen, müslüman olmakta zorlanıyordu. Çünkü şeytan, İslam dinine yanaştıkça kendisinden uzaklaşan bütün insanlara yaptığı gibi, Hız. Ömer'e de vesvese verip:

"Ey Ömer!. Korktuğun için müslüman oluyorsun, değil mi?" demekteydi.

Şeytan, şeytanlığını göstermiş ve Hız. Ömer gibi korkusuz bir insanı, korkmakla korkutmuştu.

Hız. Ömer, kimseden korkmadığını göstermek için eski dine sarıldı ve müslümanlara karşı daha sert hareket etmeye karar verdi. Onların Safa Tepesinin yanındaki bir evde (Dârü'l-Erkam'da) toplandığını duyunca, kılıcını kuşanıp yola koyuldu.

Biraz sonra rastladığı Nuaym b. Abdullah, onun niyetini öğrendiğinde:

'Sen, gittiğin yerdeki müslümanları bırak da kız kardeşine bak!.' dedi.

Kız kardeşi Fâtıma, eşi Said'le birlikte müslüman olmuşlardı. Ama bunu Ömer'den saklıyorlardı. Efendisi tarafından büyük işkencelere uğrayan ve kor haline getirilmiş bir kılıçla başı dağlanan köle Habbab da, onlara Kur'an okurdu.

Hız. Ömer, bu haberi duyunca, büyük bir öfkeyle oraya koştu. Eve sessizce yaklaşıp kulak kabarttığında, Habbab'ın okuduğu sureyi duydu. Daha sonra kapıyı omuzladı. Hız. Habbab, geleni gördüğünde bir köşeye gizlendi. Fâtıma ise, Kur'an âyetlerinin bulunduğu kağıdı, gömleğinin bir yerine sakladı.

Ömer eve girince, Fâtıma'nın eşi Said b. Zeyd üzerine çullandı. Ve onu kurtarmak isteyen kız kardeşine vurarak başını yarı.

Hız. Fâtıma'nın başı, kan içinde kalmıştı. Yine de aldırma-yıp:

"Evet!. Müslüman olduk!. Allah ve Resulü'ne iman ettik!. Bize ne yaparsan yap, önemli değil." dedi.

Bir kadın kahraman, başka bir kahramana meydan okumaktaydı.

ÖNCE TEMİZLENİ.

Hız. Ömer, kardeşinin başındaki kanları gördüğünde, yaptığına üzüldü. Kalbi yumuşamıştı. Okunan şeyi sorunca, Fâtıma onun Kur'an olduğunu, fakat yırtmasından korktuğu için, kendisine vermeyeceğini söyledi. Hız. Ömer, iyice meraklanmış, o sayfayı aramaya koyulmuştu. Âyetleri okumak istiyordu ama, kız kardeşi bunun için bir şart koşmuştu: Yıkayıp temizlenmek.

Biraz önce aslan gibi kükreyen Ömer sakinleşmişti. Kardeşinin tarif ettiği gibi temizlenip, kağıttaki âyetleri okumaya başladı. Nefesler tutulmuştu. Hız. Habbab ise, saklandığı köşede dualar ediyordu.

Hız. Ömer, Tâhâ Suresi'nin ilk on altı âyetini okuduğunda: "Bu sözler ne kadar güzeldi!" dedi.

Hız. Habbab, hemen yerinden fırlayıp:

"Ya Ömer!. Vallahî Allah Resulü, İslâm'ı seninle kuvvetlendirmesi için Allah'a dua etti. Peygamberi bu senin sana nasip olacağını sanıyorum." dedi.

Hız. Ömer, ne kız kardeşinin, ne de diğerlerinin asla beklemediği bir yumuşaklıkla:

"Beni, Muhammed'e götür!. Müslüman olayım!." dedi.

Yanındakiler, bir rüya gördüklerini sanıyorlardı.

Hız. Habbab, büyük bir sevinçle: "Hemen Dârül-Erkam'a gidelim!." diye bağırdı.

TEKBİR SESLERİ

Dârü'l-Erkam, bir avlu içinde yer alıyordu. İlk önce bu av-

luya, daha sonra eve giriliyordu. Avlunun kapısı çalındığında, Bilâl açmaya gitti. Ve geleni gördüğünde, hemen geriye dönüp:

"Ya Resulallah!. Gelen kişi Ömer'dir. Kılıcı da yanında!." diyerek haber verdi. Üç gün önce müslüman olan Hz. Hamza:

"İyi niyetle geldiyse, bizden iyilik görür; kötü niyetle geldiyse, kötülük!." dedi.

Allah Resulü hemen avluya çıktı. Tebessüm ediyordu. Sahabiler ise çok tedirgindi, eller kılıçlardaydı. Efendimiz (s.a.s.) onları engelledi. Ve Hz. Ömer'in yanına gittikten sonra, gömleğini kavrayıp birden kendine çekti. Ömer de şaşır-mıştı.

"Ey Hattab oğlu!. Senin gibi bir insan, ne zamana kadar taştan, topraktan yapılmış putlara tapar? Onlardan bir şey umar? Müslüman olmak için ne bekliyorsun?" deyince, Hz. Ömer:

"Ya Resulallah!. Ben Allah'a, O'nun Resulü'ne ve kitabına iman etmek için buraya geldim." dedi.

Peygamberimiz, "Allahuekber!." diyerek tekbir getirdi. Sahabiler de, gözyaşları içinde tekbirler getirdiler. Bu sesler, Mekke sokaklarında yankılanıp, müşriklere ulaştı.

*Mekke sokaklarında yankılanır tekbirler
Müşriklerde bir telaş, renkler sararmış solmuş
Peygamber duası bu, elbette kabul olmuş
Ömer müslüman olmuş!. Ömer müslüman olmuş!.*

Hz. Ömer, kırkıncı müslümandı.

BENİ NİÇİN DÖVMÜYORLAR?

Hız. Ömer anlatıyor:

"Müslüman olduğum gün düşündüm ki, benden başka bütün iman edenler, Allah yolunda işkence görmüşlerdi. Ben-se keyif sürmüştüm. Bu durumdan rahatsızlık duyunca:

'Allah Resulü'nün en büyük düşmanı kimse, gidip ona müslüman olduğumu haber vereyim.' dedim ve hemen kalkıp Ebu Cehil'e gittim.

Kapıyı açtığında: 'Hoş geldin kız kardeşimin oğlu. Ne ha-ber getirdin?' dedi.

'Allah'a, O'nun Resulü'ne ve kitabına iman ettiğimi söyle-mek için buraya geldim.' dedim. Rengi sapsarı oldu. Sözleri-min doğruluğunu anlayınca:

'Allah senin de, senin getirdiğin haberin de belasını ver-sin!.' deyip, kapıyı yüzüme çarptı.

Daha sonra, dayım Velid b. Mugîre'nin ve diğer müşrikle-rin evine uğrayıp, aynı haberi verdim.

'Aman eski dininde kal!. Sakın müslüman olma!.' diye tembih ettiler.

'Oldum bile!.' diyerek yanlarından ayrıldım. Konuştuğum kişiler, kapıyı yüzüme çarpmakla kahıyorlardı. 'Bütün müslü-manları öldüresiye dövdükleri halde, beni niçin dövmüyor-lar?' diye üzüliyordum."

YUVADAN ÇIKIŞ

Büyük sahabilerden Abdullah b. Mesud:

“Ömer’in müslüman oluşu bir fetih, hicret etmesi bir yardımdı, halifeliği ise, bir rahmet idi. Vallahî bizler, ancak o müslüman olduktan sonra, Kabe’de açıkça namaz kılmaya başladık.” demektedir.

Hz. Ömer, bu konuda şunları söylemişti:

“Sayıları çok az olduğu için, müslümanlar Daru'l-Erkam’da gizlenirdi. Bir gün:

'Ya Resulallah!. Biz, ister ölü ister diri olalım, doğru yolda değil miyiz?' diye sorunca:

'Allah’a yemin ederim ki, öylesiniz.' buyurdu.

'Madem doğru yoldayız, dinimizi niçin saklıyoruz ki? Kavmimiz bize karşı taşkınlık ederlerse, onlarla çarpışırız. İnsaf-lı olurlarsa, ses çıkartmayız.' dedim.

Peygamberimiz, bir zarar görmemizden korkuyordu.

'Sayımız az!.' buyurmasına rağmen, bizi kırmadı.

İki saf halinde Kâbe’ye gittik. İlk safın başında ben, diğerinde Hamza bulunuyordu. Toprağı tozutarak yürümekteydik. Harem kapısından girdiğimizde, müşrikler şaşırdılar. Bir bana, bir Hamza’ya bakıp durdular. Hiçbir şey yapamadan donup kaldılar.

Allah Resulü, o gün bana 'hak ile bâtulı ayıran' anlamında 'Faruk' ismini verdi.”

AMBARGO

Hz. Hamza'dan sonra Hz. Ömer. Böyle bir şey, müşrikler için felaketti. Artık sabırlar tükenmiş, kılıçlar çekilmişti. İslam'ın yayılması, ne pahasına olursa olsun engellenmeliydi.

Bir toplantı yaparak: "Muhammed ölmedikçe, Haşim ve Muttalip Oğullarıyla bir araya gelmemiz mümkün değil!" dediler.

Ebu Talip bu haberi duyduğu zaman, Haşim ve Muttalip Oğulları'nı toplayarak, Allah Resulü için destek istedi. Bu Kabileler, o sırada müslüman değillerdi. Fakat akrabalık bağları nedeniyle, ona yardım etmeye söz verdiler.

Bu kararla birlikte, işler kızıştı. Müşriklerin yaptığı işken-
celer, müslümanları yollarından döndürmemiş, aksine bir çok
insan, bu yüzden İslam'a meyil duymuştu. Bu durumda tek
bir yol kalıyordu: Onları açık bir yere hapsedmek, izole etmek,
aç ve fakir bırakmak.

Bir toplantı yaparak, şu kararları aldılar:

1- Muhammed, öldürülmek üzere bize verilmedikçe, Haşim Oğulları'ndan gelecek herhangi bir barış teklifi kabul edilmeyecektir!.

2- Müslümanlara hiçbir şekilde acınmayacaktır!.

3- Onlara kız verilmeyecek, kendilerinden kız alınmayacaktır!.

4- Müslümanlara hiç bir şey satılamayacağı gibi, kendilerinden hiç bir şey alınmayacaktır!.

5- Onlarla konuşulmayacak ve görüşülmeyecektir!.

Bu maddeleri bir kağıda yazıp mühürlediler ve bir çok kıymetli belge gibi, Kabe'ye sakladılar.

Müslümanlar o günlerde son derece yoksuldu. Bu bakımdan ambargo, açlığa ve ölüme mahkum edilmekti. Peygamberimiz, bu kararların alınmasına öncülük eden ve onları yazan Mansur b. İkrime'ye beddua etti.

Mansur'un eli, aynı gün kuruyarak çolak kaldı.

Müşriklerden bazıları, korkuya kapılmıştı. "Haşim Oğullarına haksızlık ettik, bu yüzden de Mansur'un eli kurudu." dediler. Yine de ambargoya başladılar.

ZOR DÖNEM

Ambargo kararı ile birlikte, Müslümanların bulunduğu Şib bölgesi tamamen kuşatıldı. Kesilen yollara nöbetçiler konuldu. Bu bölgeye ne bir yiyecek sokuluyor, ne de oradan bir şey çıkmasına izin veriliyordu.

Hac mevsimi geldiğinde, müslümanlar etrafındaki kuşatma kaldırıldı. Açlıklarını gidermek ve ihtiyaçlarını temin etmek üzere Mekke çarşısına koştuklarında, yiyecek fiyatlarının kat kat arttığını görerek şaşırdılar. Çünkü Ebu Leheb, kervan sahiplerine:

"Müslümanlar alışveriş için geldiklerinde, yiyecek fiyatlarını öyle bir artırırsın ki, hiç birisi en ufak bir şey alamaz. Eğer bu fiyatlardan ötürü mallarınız elinizde kalırsa, uğradığınız zarar ben karşılarım. Bilirsiniz ki ben, çok zengin ve sözünü tutan bir kişiyim." demişti.

Ebu Leheb'in sözü, tüccarların işine geliyordu. Mallarının fiyatını gittikçe artırdılar. Müslümanlar ne verse, daha da fazlasını istediler. O paraya razı olsalar bile, fiyatları artırmaya devam ettiler. Sonunda müslümanlar, bir şey alamadan geri döndüler. Aç kalan çocuklarının feryatları, Şib bölgesini aşip Mekke sokaklarına kadar geliyordu. Müşrikler, bu seslere alırmadılar.

Tüccarlar o malları, başka ülkelerden gelen putperestlere

satmakta zorlanmadılar. Satamadıklarının parasını da, Ebu Leheb'ten alarak zengin oldular.

NÖBETÇİ

Müşrikler, aç kalan müslümanların eski dinlerine döneklerini umuyor, dönmeyenlerin de, açlıktan ölüp gitmelerini bekliyorlardı.

Hatice Validemizin yeğeni Hâkim b. Hizam ve Hişam b. Amr gibi insaflı kervan sahipleri, gece vakti Şib bölgesine yaklaşırlar, buğday yüklü bir deveyi, böğrüne vurduktan sonra o bölgeye doğru gönderirlerdi. Ebu Cehil bunu haber alınca, Hâkim b. Hizam'ı tartaklayarak:

"Bir daha böyle yaparsan, seni bütün insanlara rezil ederim!." dedi. Tam o sırada, Mekke'nin önemli kişilerinden Ebu'l-Bahterî geldi ve Ebu Cehil'e:

"Hâkim, halasına yiyecek gönderiyor. Bu bir akrabalık borcu değil mi?" dedi. Ebu Cehil direndiği zaman da, onu bir güzel dövdü. Hatta yerden aldığı bir deve kemiğiyle, onun başını yardı. Bu hareket, boykota karşı ilk başkaldırma idi.

Allah Resulü, eşi Hz. Hatice ve amcası Ebu Talip, bu boykot sırasında, ellerinde ne varsa harcadılar. Fakat yine de, bu kılığa engel olamadılar. Müslümanlar, üç yıl süren bu ambargo boyunca, ağaç kabuklarını ve yapraklarını yiyerek, ya da buldukları deri parçalarını ateşte kaynattıktan sonra kemirerek hayatta kalmaya çalıştılar. Ne yazık ki bazıları açlıktan öldü. Nihayet Allah Resulü:

"Ya Rabbi!. Kureyş müşriklerine, Yusuf Peygamber zamanındaki gibi kılık verip bize yardımcı ol!." diyerek dua etti.

KITLIK

Peygamberimizin duasından sonra, bir damla yağmur düşmedi. Yerler kupkuru kesildi. Her şey kökten kazındı. Ne kadar bitki ve sebze varsa kurudu. Hayvanları susuzluktan kırıldı. Kureyş müşrikleri, o zamana kadar böyle bir felaket görmemişlerdi.

Yiyecekleri bitince, önce ölü hayvanları, daha sonra köpekleri yediler. Köpekler tükenince, deve yününden yapılan ve 'ilhız' adı verilen yastıkları kaynatıp kemirdiler. En nihayet açlıktan ölmeye başladılar.

Ebu Süfyan, müslümanların kuşatıldığı Şıb bölgesine gelerek Peygamberimizin yanına çıktı. Kıtlik ve kuraklığın kalkması için Allah'a dua etmesini ve kıtlik biterse, hep birlikte iman edeceklerini söyledi. Müşrikler, öldürmek istedikleri kişiden, şimdi dua istiyorlardı.

Allah Resulü onlara dua ettiğinde, yağmur başladı. Kıtlik ortadan kalktı. Fakat müşrikler, iman etme sözünde durmadılar.

GÜVE

Kureyşliler, müslümanları aç bırakmak ve dinlerinden döndürmek amacıyla aldıkları kararları bir kağıda yazmışlar ve Kabe'nin iç kısmına asmışlardı.

Rabbimiz, ambargonun üçüncü senesinde, Kabe'deki o kağıda bir ağaç kurdunu (güveyi) musallat etti. Güve, o sayfada 'Allah' yazan bir satırın dışında, diğer bütün satırları yiyip bitirdi.

Bu durum vahiyle bildirilince , Efendimiz (s.a.s.) amcasına giderek o kağıda olanları anlattı. Ve:

“Bu durumu Rabbim haber verdi.” buyurdu.

Ebu Talip, kağıdın bir güve tarafından yendiğini bildirmek ve ambargoyu kaldırmaları için, müşriklere baskı yapmak niyetindeydi. Fakat mahcup olmaktan korktuğundan:

“Ey kardeşimin oğlu! Verdiğin bu haber, gerçekten doğru mudur?” diye sorup durdu. Allah Resulü ise, her defasında:

“Evet!. Vallahî doğrudur!.” diyerek yemin etti.

TÜYLER ÜRPERTEN ANLAŞMA

Ebu Talip, durumdan emin olduğunda, kardeşleriyle birlikte Kabe'ye gitti. Müşrikler, onu görünce sevindiler. Ve yeğenini teslim edeceğini sandılar.

Ebu Talip, onlarla konuşunca, böyle bir şeye inanmak istemediler. O kağıdın iyi korunduğunu, güvelerden bir zarar görse bile, “Allah” yazan satırın da yeneceğini belirttiler.

Ebu Talip, yeğeninden emindi. Bu yüzden onlara bir teklif yaptı. Eğer kağıt, tarif edilen şekilde yenmişse, ambargo kalkacaktı. Aksi halde yeğenini onlara verecekti. Hatta müşrikleri iyice şaşırtarak:

“Onu size verince isterseniz öldürün, isterseniz sağ bırakın!.” dedi.

Kureysliler, yıllardır bekledikleri fırsatın ayaklarına kadar geldiğini zannedip, bu teklifi büyük bir sevinçle kabul ettiler ve Kabe'deki yazıyı çıkartınca, donup kaldılar. Bütün kağıt delik deşik edilmiş, sadece 'Allah' yazan satır sağlam kalmıştı.

Ebu Cehil itiraz ettiyse de, ambargo kaldırıldı.

Müslümanlar, çoluk çocuk Mekke'ye gelip, halkın arasına karıştılar.

Sıkıntılar henüz sona ermiş değildi.

TEDAVİ EDEYİM DERKEN..

Dımad adlı bir müşrik, umre için Mekke'ye geldiğinde, Ebu Cehil, Utbe ve Ümeyye gibi Allah düşmanlarından: "Muhammed delidir!" sözlerini duymuştu. Bu adam, hekimliğe özenir, delileri bile tedavi ettiğini anlatırdı.

Bir gün Allah Resulü'nün yanına gelip: "Ya Muhammed!. Ben senden çok daha ağır hastaları tedavi ettim. İstersen seni de tedavi edeyim." dedi.

Peygamberimiz, onu güler yüzle karşıladı, ikramlar etti ve Kur'an okudu.

Dımad, duyduklarına şaşırmıştı. Âyetleri tekrarlattıktan sonra:

"Vallahî ben, hem kâhinleri, hem sihirbazları, hem de şairleri pek çok dinledim. Ama böyle güzel sözler duymadım." dedi. Daha sonra da, müslüman olması halinde kendisine ne verileceğini sordu. Peygamberimiz: "Sana Cennet var!." dedi.

Dımad'ın boynunda birçok put asılıydı. Onları bir kenara fırlatarak:

"Ya Resulallah!. Ver elini sana beyat edeyim." dedi, müslüman oldu.

Tedavi için gelmiş, Efendimiz (s.a.s.) tarafından tedavi edilmişti.

GÜREŞ

Rükane b. Abdi Yezid, güçlü bir pehlivandı. Çobanlık yapıyordu. Hiçbir insan bu adamı yenememişti. Peygamberimiz, Mekke tepelerinde ona rastladığında, kendisini İslam dinine davet etti.

Rükane, Peygamberimizin Allah Resulü olduğuna dair deliller arıyordu. Efendimiz (s.a.s.) bu durumu sezdiği için: "Seni güreşte yenersen, bana inanır mısın?" diye sordu.

Rükane, kendisinden son derece emindi. Hiç tereddüt etmeden:

"Eğer beni yenersen, müslüman olacağım. Ya da bütün koyunlarımı sana vereceğim. Ama ben seni yenersen, Peygamberlik iddiasından vazgeçeceksin!" dedi. Teklif kabul edildi.

Allah Resulü, güreş başlar başlamaz, Rükane'yi bir anda yere yıktı. Rükane yerden kalkarken: "Tekrarlayalım!" dedi. Öyle yaptılar ama yine yenildi.

"Bir daha!" diyeretti. Tekrar yenildi. Bunun üzerine:

"Sen mutlaka sihirbazsın." diyerek şaşkınlığını belirtti. Peygamberimiz:

"Ey Rükane!. Sana ondan daha fazla şaşıracağın bir şey göstereyim mi? Şu ağacı senin için çağırayım da, yanımıza gelsin mi?" dedi.

İNATÇI PEHLİVAN

Peygamberimiz, biraz ötedeki Semure ağacına işaret etti-

ğinde, ağaç yeri yara yara yanlarına sokuldu. Ve isteği üzerine, tekrar yerine döndü. (Bu mucizenin benzerleri, daha sonraki yıllarda da birkaç kez tekrarlandı. Hz. Ali, Hz. Ömer ve Enes b. Malik gibi sahabiler, buna şahit olmuştu.)

Rükane: "Böyle sihir görmedim." diyerek müslüman olmaya yanaşmayınca, Peygamberimiz kendisiyle yaptıkları anlaşmayı hatırlattı.

Kureyşli müşrikler, sözlerinden dönmeyi sevmezlerdi. Bu durumda Rukane, koyunları vermek zorunda idi. Fakat güreşteki yenilgisinden ötürü küçük düşmekten korkuyordu.

"Kureyşlilere ne diyeceksin?" diye sorunca, Peygamberimiz:

"Elbette ki doğruyu diyeceğim. Seni üç kez yendiğimi ve bu yüzden koyunlarını aldığımı anlatacağım." dedi.

Rükane: "Benimle kumar oynadığını ve kazandığını söyleyen olmaz mı?" diye sordu.

Peygamberimiz: "O zaman yalan söylemiş olurum!." dediğinde, Rukane:

"Zaten sabah akşam yalan söylüyorsun ya!." dedi.

Efendimiz (s.a.s.) bu sözlerle çok üzölmüştü. "Al git hayvanlarını!." deyip yanından uzaklaştı.

Rükane, Mekke'nin fethinde müslüman oldu. Fakat o sözlerinden, bütün ömrü boyunca pişmanlık duymuştu.

AY MUCİZESİ

Nübüvvetin (peygamberliğin) sekizinci yılında, aralarında Ebu Cehil, As b. Hişam ve Velid b. Mugire'nin de bulunduğ

bir grup müşrik, Efendimize (s.a.s.) gelerek:

"Eğer sen peygambersen, bizim için Ay'ı ikiye ayır, iki parça yap!" dediler.

Allah Resulü, o sırada Hz. Ali, Huzeyfe İbn-i Yeman, Abdullah İbn-i Mesut, Enes b. Malik, Abdullah İbn-i Abbas ve Abdullah İbn-i Ömer gibi büyük sahabilerle birlikteydi. "O mucize eğer gerçekleşirse, iman eder misiniz?" diye sordu.

"Evet ederiz!." diye söz verdiler. Peygamberimiz, o mucize için Allah'a yalvarınca, Hz. Cebrail gelip, duasının kabul edildiğini müjdeledi.

Dolunay zamanıydı. Hürmetine koca bir kâinatın yaratıldığı Allah Resulü, mübarek elini Ay'a doğru kaldırınca, Ay ikiye ayrıldı. Ve gerideki Mina Dağı, iki parça arasında kalarak, ilahî bir manzara oluşturdu.

Peygamberimiz, yanındaki sahabilere: "Şahit olun!. Şahit olun!." diye seslendi. Daha sonra da, müşriklere isimleriyle hitap edip:

"Sen de şahit ol!. Sen de şahit ol!." demeye başladı.

Fakat onlar: "Muhammed büyük bir büyü yaptı." dediler.

ALLAH'IN KELAMINDAN AY MUCİZESİ

Müşriklerden bazıları, gördükleri şeyin sadece kendileri için yapılan bir büyü olduğuna inanmışlardı. Bu yüzden de, Mekke'ye doğru gelen kervan sahipleriyle konuşmak ve bu mucizeyi görüp görmediklerini öğrenmek istediler.

Ertesi sabah, Yemen ve başka taraflardan gelen kervanları soru yağmuruna tuttular. Kervandakiler, ayın ikiye yarıldı-

ğını ve bu durumu büyük şaşkınlık içinde seyrettiklerini söylediler. Kervanlarla gelenler arasında, bu mucizeyi görmeyen tek bir insan bile yoktu. Zorda kalan müşrikler:

“Ayın ikiye bölünmesi, sık rastlanan bir büyüdür.” dediler.

Bunun üzerine nâzil olan Kamer (Ay) Suresi'nde, Allah şöyle buyurdu:

“Kıyamet yaklaştı!. Ay ikiye yarıldı!. Onlar, (müşrikler) ne zaman bir mucize görseler, sırtlarını çevirip: 'Bu, sürüp giden bir büyüdür!.' derler. Onlar, kendi heveslerine uyup Peygamberi yalanladılar. Oysa her işi için belirlenmiş bir hedef vardır. Onlara, kendilerini inkârdan vazgeçirecek nice haberler gelmiştir. Bunlar, tam bir hikmet timsali haberlerdir. Fakat uyarılar onlara fayda vermiyor. O halde Ey Resulüm!. Sen de onlardan yüz çevir!. Onlar, benzeri görülmemiş korkunç şeye (kıyamete) çağırıldıklarında, gözleri korkudan ve dehşetten donmuş şekilde, sanki etrafa dağılmış çekirgeler gibi kabirlerinden çıkar ve kendilerini çağırana doğru koşarken: 'Bu çok zor bir gün!.' derler.”

HERKES GÖRDÜ MÜ?

Ay mucizesinin herkes tarafından görülmesi, Cenâb-ı Hakk'ın dünyada arzu ettiği imtihan sırrına ters düşecek ve bu taktirde, (inanana ya da inanmayan) bütün insanlar, hiçbir çaba göstermeden imana gelecekti. Diğer bir ifadeyle, Ebu Bekir gibi yüce bir insan, Ebu Cehil gibi bir Allah düşmanıya aynı safta yer alacaktı.

İşte bu sırdan ötürü, Ay'ın ikiye ayrılması, insanların genellikle uykuda ya da evlerinde oldukları sırada, ani ve kısa süreli gerçekleşti. Ay'ın her gün farklı saatlerde doğması ve farklı yerlerde bulunmasının yanı sıra, o asırda gökyüzünü inceleyen bilim adamları da az sayıdaydı. Ayrıca, bazı ülkeler sis ya da bulut gibi engellerden, bazıları da saat farkından ötürü Ay'ı göremiyordu.

Bu mucizenin gerçekleştiği saatlerde, İngiltere ve İspanya'da güneş yeni batıyor, Çin ve Japonya'da sabah oluyor, Amerika'da ise gündüz saatleri yaşanıyordu.

Ayın görülmesi için yeterli olan şartlar, (Arap Yarımadası'nın dışında) en iyi Hindistan'da gerçekleşmiş ve Dhar Kralı Raca Bjoh ve halkı tarafından seyredilmişti.

Chamal Nehri kıyısındaki sarayının balkonundan Ay'ın ikiye ayrıldığını gören kral, önce: "kıyamet kopuyor!" diye korkuya düşmüş, daha sonra da, bunun Arabistan'da zuhur eden Son Peygamber'in bir mucizesi olabileceğini tahmin ederek, vezirini Mekke'ye göndermişti. Racanın veziri Allah Resulü ile görüşünce, Ay'ın neden yarıldığını anlayarak, İslam dinini seçti.

Günümüzde, bu insanların neslinden gelen Bjohzadeler'in, Hindistan'daki Dhar şehrinin hemen dışında yaşadıkları bilinmektedir.

Şakk-ı Kamer (Ay'ın ikiye ayrılması) mucizesine şahit olan Hindistan halkı, bu tarihi bir milat, yani başlangıç yılı şeklinde kabul etmiştir. Aynı ülkede ele geçirilen bir eser üzerinde:

"Ay'ın ikiye yarıldığı senede yapılmıştır!" yazısının bu-

lunması, İslam âlimleri tarafından sıkça dile getirilmiş ve Ay mucizesi ile ilgili önemli bir delil olarak gösterilmiştir.

(Mucizeler adlı kitabımızda, Peygamberimizin mucizelerini çok daha geniş bir şekilde bulabilirsiniz. —Zafer Yayınları)

SIHIRLI CÜMLE

Ebu Talip'in hastalanıp yatağa düştüğünde, müşriklerin ileri gelenleri, onun evine gidip: "Ey Ebu Talip!. Yeğenini çağır da, senin yanında bize bir söz versin. Bizimle uğraşmasın, biz de onu rahat bırakalım!." dediler.

Biraz sonra Peygamberimiz geldi. Müşrikler, aynı şeyi ona da söylediler. Allah Resulü:

"Sizlerden istediğim, bir tek cümledir. O cümleyi söylerseniz, bütün dünyaya hakim olursunuz." dedi. Müşrikler, o cümleyi merak ediyorlardı.

"Eğer isteğin buysa, onu bir kere değil, on kere tekrar ederiz." dediler.

Ebu Cehil de aynı şeyleri söyledi.

Peygamberimiz: "Allah'tan başka bir ilah yoktur!.' derse-
niz, o cümleyi söylemiş olursunuz. Putlara da böylece gerek kalmaz." dedi.

Müşrikler, (o günün âdetleri gereğince) putlarına bir şey söylendiğinde, yerlerinden doğrulur ve ellerini çırttıktan sonra, elbiselerini silkelerlerdi.

Allah Resulü'nün sözleri üzerine aynı şeyi yaptılar ve söylenip dağıldılar.

Ebu Talip, onlar gittikten sona: "Ey kardeşimin oğlu!. Valahî senin Allah rızasından başka bir şey söylediğini görmedim." dedi.

Peygamberimiz, amcasının müslüman olacağını zannederek sevindi.

Yanına sokularak: "Amcacığım!. Allah'tan başka bir ilah olmadığını söyleyiver de, ben de O'nun huzurunda, senin imanına şahadet edeyim. Ve kıyamet gününde, sana şefaatedebileyim (kurtulmana vesile olabileyim)." dedi

Ebu Talip ise:

"Kureyşliler, benim ölümden korktuğum için Allah'a iman ettiğimi söylerler. Eğer bu sözlerinden korkmasaydım, seni sevindirmek için, istediğin o sözleri söyledim." dedi.

Allah Resulü, bütün çabalarına rağmen, amcasının gurunu kıramıyordu.

SON SÖZLERİ

Hastalığı çok ağırlaştığında, Ebu Talip yeğenini çağırdı. O sırada yanında, Ebu Cehil ve Abdullah b. Ebi Ümeyye de bulunuyordu. Efendimiz (s.a.s.) amcasının yanına koştu. Ve müslüman olması için gayret gösterdi.

"Amcacığım!. 'Allah'tan başka bir ilah yoktur, Muhammed de onun Resulüdür!.' desen olmaz mı?" dedi. Fakat müşrikler:

"Ey Ebu Talip!. Yoksa sen, baban Abdulmuttalip'in dininden yüz mü çevireceksin?" deyip ona baskı yaptılar.

Bu iki Allah düşmanı, Peygamberimizin yaptığı her tekli-
fin ardından, aynı şeyleri söyleyip durdular. Ebu Talip'in son
sözleri:

"Ben, Abdulmuttalip'in dinindenim." demek oldu.

Vefat ettiği zaman, yaşı doksanı bulmuştu.

Peygamberimiz, çocuk yaşlardan itibaren kendisine kol
kanat geren, onu kendi evlatlarından üstün tutan, en önem-
lisi de oğlunu, yani Hz. Ali'yi onun yanına vererek İslam di-
nine güç katan amcasının vefatına çok üzülmüştü. Fakat esas
üzüntüsü, iman etmeye bir türlü yanaşmaması idi.

GÖZ YAŞLARI

Hz. Ali efendimiz anlatıyor:

"Babam öldüğü zaman, Allah Resulü'nün yanına gidip:
'İhtiyar amcan, müşrik olarak öldü!.' dedim. Bu sözlerim üze-
rine ağlamaya başladı. Beni ikaz ederek:

'Git onu yıka!. Kefenleyip göm!. Allah onu bağışlasın!.'
buyurdu.

Dediklerini yapıp yanına dönünce, yıkanmamı söyledi.
Daha sonra da bana dua etti."

Allah Resulü, Ebu Talip'in vefatından sonra eve kapandı.
Onun için günler boyu gözyaşı döktü. "Vallahî ben, Allah ta-
rafından men edilinceye (yasaklanıncaya) kadar, amcamın
affedilmesi için dua edeceğim." diyordu.

Bunun üzerine inen âyette, Allah şöyle buyurdu:

"Sen, her sevdiğin kişiyi kurtuluşa erdiremezsin!. Allah
kimi dilerse, ona hidayet verir. O, hidayete erecek kişileri da-
ha iyi bilendir." (Kasas Suresi, 56)

"Cehennemlik oldukları açığa çıkan kişiler için Allah'tan af dilemek, o kişiler akraba bile olsa, ne Peygamber'e, ne de müminlere yakışmaz." (Tövbe Suresi, 113)

Ebu Talip, eski dininde kalmasına rağmen, Allah Resulü'nü her zaman korumuş ve onu kendi çocuklarından fazla sevmiştir. Kendisini en çok 'Rahim' ve 'Rahman' isimleriyle tanıtan ve kullarını bağışlamak için âdeta bahaneler arayan Rabbimiz, onun bu fedakarlıklarını elbette ki hesaba katacaktır.

HÜZÜN YILI

Peygamberimiz, amcasının vefatından sadece üç gün sonra, kendisini her sıkıntısında teselli eden, dertlerine derman bulan, kolu kanadı olan bir mübarek insanı, eşi Hz. Hatice'yi kaybetti. Peş peşe gelen acılar, onu perişan etti.

"Bu acılardan hangisine daha fazla yanacağımı bilemiyorum." diyordu.

Allah Resulü, peygamberliğin bu onuncu yılına: 'Hüzün yılı' adını takmıştı.

Hatice Validemiz vefat ettiği zaman, altmış beş yaşındaydı. Diğer kızları gibi, Hz. Fâtıma da günler boyu ağladı. "Annemin durumunu öğrenmeden, huzur bulmam mümkün değil!" deyince, Peygamberimiz, eşinin durumunu Hz. Cebraîl'den sordu.

Cevap aldığı anda da: "O şimdi Cennette, Hz. Meryem ile Hz. Sâre'nin arasında, inciden bir köşktedir!" buyurdu. Hz. Sâre, İbrahim Peygamber'in ilk eşi idi ve bu evlilik, Allah'ın emri ile gerçekleşmişti.

Bu vefatlardan sonra, müşriklere gün doğdu. Allah Resulü'nü bütün ömrü boyunca koruyan amcası öldüğüne göre, Muhammed artık ellerindeydi.

İster işkence eder, ister öldürürlerdi.

BU ADAM DİNDEN ÇIKMIŞI.

Peygamberimiz, eşinin ve amcasının vefatı üzerine kapandığı evinden dışarı çıkar çıkmaz, müşrikler tarafından hakarete uğradı. Daha sonraki günlerde de yolu kesildi. Azılı müşriklerden Gaytala'nın oğlu, ona sövüp saldırmak üzereyken, Ebu Leheb yetişti ve o adamı döverek yere düşürdü.

İnanılmaz bir olay yaşanıyordu. Gaytala'nın oğlu:

"Ey Kureyşliler! Ebu Leheb dinden çıkmış!." diye bağırdı.

Müşrikler, hemen koşup yanlarına geldiler. Ve Ebu Leheb'e, niçin öyle yaptığını sordular.

Ebu Leheb, eski dininden ayrılmadığını ve yaptığı şeyin, (geleneklere göre) yeğenine sahip çıkmak olduğunu söyledi. Kendisine hak vererek gittiler.

Allah Resulü, bu şekilde bir süre daha rahat etti.

Musa Peygamberi firavunun sarayında büyüten ve onun eliyle besleyip koruyan Allah, Peygamberimizi de başka bir Allah düşmanının; Kur'anda, karısıyla birlikte alevli bir ateşe gireceği bildirilen amcası Ebu Leheb'in eliyle koruyordu.

ZEHİRLİ SALYA

Peygamberimizin, Ebu Leheb'in koruması altında iken de

boş durmaması, müşrikleri çok rahatsız etmişti. Çünkü İslam dini hızla yayılıyordu.

En sonunda Ebu Leheb'le konuşarak, yeğenini korumaktan vazgeçirdiler.

Artık kaldıkları yerden devam edebilirlerdi.

İlk hareket, Ukbe adlı müşrikten geldi. Ara sıra Allah Resulü'nün yanına gelen bu adam, onun konuşmalarına kulak kabartır, Peygamberimiz ise, (belki iman eder ümidi ile) bu adama ses çıkartmazdı. Bir gün diğer müşrikler Ukbe'yi kıskırttılar ve Allah Resulü'nün yüzüne tükürmesi için onu ikna ettiler.

Ukbe b. Ebi Muayt, hayatının en büyük alçaklığını yaptığında, Allah Resulü'nün yüzü, onun bir yılan zehrine benze-yen salyasıyla kavruldu. Bu salyalar, mübarek yanaklarında iz bırakmıştı.

Hız. Ebu Bekir, Hız. Ömer, Hız. Osman ve Hız. Ali gibi yüce sahabiler, Kabe'yi tavaf ederken Peygamberimizi aralarına alır, parmaklarını birbirine geçirir ve ona karşı yapılacak bir hareketi engellemeye çalışırlardı.

Müşrikler, bir gün yine onlara saldırdılar.

Allah Resulü, daha önce yüzüne tüküren Ukbe'yi; Hız. Ebu Bekir, demir gömlek işkenceleriyle ün yapan Ümeyye b. Halef'i; Hız. Osman ise, Ebu Cehil'i def edip uzaklaştırdı. Peygamberimiz, onlar gittiği zaman:

"Bize saldıran bu kişiler, Yüce Allah'ın izniyle çok kısa bir zaman sonra boğazlanacak kimselerdir." buyurdu. Hız. Osman, daha sonraki günlerde:

"Vallahî ben, o adamların Bedir Savaşı'nda birer birer boğazlanıp öldürüldüğünü gördüm." demişti.

HZ. CEBRAİL'İN TESELLİSİ

Allah Resulü'nün üzüldüğü şey, müşrikler tarafından hırpalanmaktan çok, yalancılıkla suçlanmaktı. Çünkü yalancılıktan nefret ederdi. Bir gün yine müşriklerin hücumuna uğradı. Üstü başı kan içinde kalmıştı. Üzüntüyle bir köşeye çekildiğinde, Hz. Cebrail, onu teselli etmek için yanına geldi. Vadi-deki bir ağacı çağırmasını istedi. Peygamberimiz, onu çağırdığında, ağaç yerinden çıkıp yanına geldi.

Hz. Cebrail: "Şimdi söyle, geri dönsün!" ricasında bulundu.

Efendimiz isteyince, ağaç da geri döndü.

Peygamberimiz, bu mucize karşısında rahatlamıştı. Cebrail'e dönerek: "Yeter." buyurdu.

Ağaçların köklerinden çıkarak Allah Resulü'nün yanına gelmesi, Hz. Ali ve Hz. Ömer gibi büyük sahabiler tarafından da anlatılmıştı.

Efendimiz, bazen sahabiler, bazen de Hz. Cebrail tarafından teselli edilirdi.

*Teselli etmek için indi en büyük melek
Dedi: Bir ağaç bile "evet!" deyip gelirse,
O nazlı ümmetin de bir gün sana gelecek!
Yüzün gülsün ey Resul, ne var ki üzülecek?*

TAŞ YAĞMURU

Allah Resulü, insanları İslam'a davet etmek için, ara sıra

Mekke dışına çıkıyordu. Hüzün yılında, manevî evladı Zeyd'le birlikte, bir gün boyu yürüyerek Taif'e gitti. Bu sırada bir hicret yeri arıyordu. Çünkü Mekke'de kalmak, artık imkansız gibi görünüyordu. Taif, belki aradığı diyardı.

Peygamberimiz, Taif'teki liderlerle tek tek konuştu. Fakat hepsi sanki sözleşmiş gibi:

"Allah, senden başka bir Peygamber bulamadı mı? Sen, kendi kavmin tarafından bile istenmiyorsun!. Bir de kalkıp buralara gelmişsin!. Hemen Mekke'ye dön!." deyip onu üzdüler. Daha sonra da, bir çok serseri ve kendini bilmez kişileri gönderip, hem kendisini, hem de yanındaki Zeyd'i taş yağmuruna tuttular.

Hız. Zeyd, Peygamberimize kalkan olmaya çalıştı. Fakat taşlar dört bir yandan atıldığından, onu korumakta zorlanıyordu.

Peygamberimizin üzerinden akan kanlar, ayakkabılarına sızıyordu. İster istemez yere çöktüğünde, taş atmaya kestiler. Hatta yanına gidip ayağa kaldırdılar. Efendimiz (s.a.s.) yürümeye başladığında, tekrar taş tuttular. Ne zaman yere çökse, aynı şeyi yaptılar. Zeyd ve Allah Resulü, güç bela bir bahçeye sığındılar. Çevreye bakınca, Utbe ve kardeşi Şeybe'yi gördüler. Bu müşrikler, Taif halkını kışkırtan kişilerdi. Bahçenin sahipleri de onlardı.

Peygamberimiz, o bahçede oturmak istemedi. Yerinden kalkmaya çalıştıysa da, başaramadı. Kuvveti kalmamıştı. Özellikle ayaklarından aldığı yaralardan ötürü çok acı çekiyordu. Kendisini o müşriklere muhtaç etmemesi için Allah'a dua ettikten sonra:

"Ya Rabbi!. Eğer benden razıysan, çektiğim hiçbir acıya üzülmem!." dedi.

Utbe ve Şeybe, Peygamberimizi izliyorlardı. Eğer canları istese, taş atan kişileri bahçeye sokarlardı. Fakat öyle olmadı. Allah izin vermeyince bir şey yapamadılar. Üstelik, Addas adındaki kölelerini çağırarak:

"Biraz üzüm kopar da, şuradaki adamlara götür!." dediler.

BİR TABAK ÜZÜM

Hız. Zeyd, hem vücudundan, hem de başından, bütün hayatı boyunca büyük bir şerefle taşıyacağı birçok yara almıştı. Sayıları yüze yaklaşan yaralardan ötürü çok bitkindi. Allah Resulü de ondan farklı değildi.

Biraz sonra yanlarına o köle geldi. Elinde de bir tabak üzüm vardı.

Peygamberimiz, Addas'ı gördüğünde, ona dinini sordu. Addas, Hristiyan olduğunu ve Ninova'dan geldiğini söyleyince:

"Demek sen, Yunus b. Metta'nın (Yunus Peygamber'in) ülkesinden geldin ha!." dedi.

Addas, Peygamberimizin ümmî (okuma-yazma bilmeyen bir kişi) olduğunu duymuştu. Bu yüzden çok şaşırđ.

"Vallahî Yunus b. Metta'nın ismini, Ninova'da bile on kişiden fazlası bilmez. Sen bunu nereden biliyorsun?" deyince, Peygamberimiz:

"Allah bana ondan haber vermişti!. Çünkü ben de Peygamberim!." buyurdu. Daha sonra kendisine Hız. Yunus'u an-

latinca, Addas onun ellerine sarıldı. Yüzünü gözünü öpüp müslüman oldu.

Utbe ve Şeybe, Addas'ın yaptıklarını görünce: "Neden onun ellerini öptün?" diye sordular. Addas, onun bir peygamber olduğunu söyleyince:

"Anlaşılan seni de diliyle büyülemiş!." diyerek gülüştiler.

TAŞ ATANLARA DUA

Hız. Âişe Validemiz anlatıyor:

"Bir gün: 'Ya Resulallah!. Uhud Savaşı'nın yapıldığı günden daha zor bir gün yaşadın mı? O harpte dost ve akrabalarını öldürdüler, dişlerini kırdılar.' dediğimde:

'Vallahî Taiflilerden gördüğüm eza ve cefa, ondan ağırdı.' dedi."

Peygamberimiz, taşlanmadan sonrasını şöyle anlatıyordu:

"Mekke'ye dönmek üzere yola çıktığımızda, ancak 'Karnu's-Seâlip' denen yerde kendime geldim. Başımızın üstünde, bize gölge yapan bir bulut vardı. Cebrail, Mikâil'le birlikte orada duruyordu.

'Ey Allah'ın Resulü!. Şüphe yok ki Allah, Taiflilerin sana ne söylediklerini ve ne yaptıklarını gördü. Bu yüzden de bizi sana gönderdi ve sen nasıl emredersen, Taiflilere öyle yapmamızı emretti.' dedi. Daha sonra Mikâil izin alıp:

'Ya Resulallah!. Ne dilersen dile onu yapalım. İstersen şu dağları, (Ebu Kubeys ve Kuaykian Dağlarını) onların üzerine kapatalım.' deyince:

'Hayır!. Onların helak edilmelerini değil, onların içinden

kıyamete kadar Allah'a ibadet edecek ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayacak kimselerin çıkmasını isterim.' dedim."

Allah Resulü, işte böyle bir peygamberdi.

Hakaret edenlere, dua etti gönülden

Yeter ki kurtulsunlar, ebedî Cehennem'den!.

EN BÜYÜK ŞEREF

Zeyd'le birlikte taşlandıktan sonra, tek bir kölenin müslüman olması bile, Allah Resulü'ne Taif'teki acılarını unutturdu. O şefkat peygamberi, esasında her bir ümmeti için, o acıya seve seve katlanmaya razıydı.

İman kurtarma hizmeti o kadar büyüktü ki, Yüce Allah, bir kölenin imana gelmesi için, en kıymetli Peygamber'inin taşlanmasına izin vermişti.

Hız. İbrahim, bu iman hizmeti için Nemrut tarafından ateşe atılmış; Hz. Eyyûp tüm varlığını kaybedip yara bere içinde kalmış; Yunus Peygamberi bir balık yutmuş; Hz. Yusuf bir kuyuya atılmış; Musa Peygamber, devrin firavunu tarafından Kızıl Deniz'e kaçmaya zorlanmış; Hz. İsa çarmıha gerilmek istenmiş; Zekeriya ve Yahya Peygamber'lerse şehit edilmişlerdi.

İman kurtarma hizmetinin yüceliğini gösteren diğer bir delil de, bazı Peygamber'lere sadece birkaç kişinin iman etmesi, bazılarının ise hiç ümmeti olmamasıydı. Mesela Eyyûp Peygamber'e, beş ya da sekiz kişi iman etmişti. Yani bütün ümmeti bu kadardı. O halde, bu sekiz kişinin kurtulması için

bile, bir peygamber gönderilmeye değiyordu.

Ya hiç ümmeti olmayan Peygamber'ler?

Demek ki, kendisine inanan tek kişi çıkmasa da, o yolda çalışmak ve onun sevabını almak, bir peygamber için bile büyük şerefti.

PAMUK TIKANAN KULAKLAR

Tufeyl b. Amr, halk tarafından çok sevilen bir şairdi. O anlatıyor:

"Umre yapmak için Mekke'ye geldiğimde, Kureyşliler etrafımı sardılar ve Muhammed adlı birinin kendilerini sıkıntıya soktuğunu, insanların anne ve babasıyla, hatta eşiyle bile arasını açtığını söyleyerek:

'Sakin onunla konuşma!. Ondan da bir şey dinleme!.' dediler.

Vallahî beni o kadar korkuttular ki, söylediği sözlerin bana ulaşmaması için, kulaklarımı pamukla tıkamaya başladım. Fakat daha sonra, kendi kendime:

'Ben akıllı biriyim. Üstelik de şairim. İyi sözden, kötü sözden anlarım. Eğer söylediği sözler güzel değilse, yanından ayrılırım.' deyip onun evine gittim.

'Ya Muhammed!. Kulaklarımda pamukla dolaşmaktan bıktım. Söylediğin şu sözleri duymak istiyorum.' dedim.

Beni güler bir yüzle karşıladı. İslam'ı anlatıp Kur'an okudu.

Vallahî o şeylerden daha güzelini duymamıştım. Hemen müslüman oldum."

DEĞNEK UCUNDAKİ NUR

Tufeyl b. Amr, anlatmaya devam ediyor:

"Müslüman olduktan sonra:

'Ya Resulallah!. Ben, kavmimde sözü geçen biriyim. Yanlarına dönünce, onları İslam'a çağıracağım. Bu konuda bana bir kolaylık (keramet) vermesi için Allah'a dua eder misin?' dedim. Beni kırmadı. Hemen Mekke'den ayrıldım.

Gece vakti ülkeme geldiğimde, alnımın ortasında kandil gibi parlayan bir ışık belirdi. O sırada insanlar, bir vahanın başında toplanmışlardı. Alnımdaki ışığı farklı bir şekilde yorumlamalarından koktuğum için:

'Allah'ım!. Bu nuru yüzümden alıp, başka bir yere naklet!.' diye dua ettim.

O ışık, elimdeki değneğe geçti. Sanki onun ucuna bir kandil asılmıştı. Suyun başında oturan insanlar, büyük bir hayretle bana bakıyorlardı. Hemen eve koşarak babama müslüman olduğumu müjdeledim.

'Oğulcağızım!. Senin dinin, benim dinimdir.' deyip müslüman oldu.

Daha sonra annem ve eşim de, 'Züşşera' putuna tapmaktan vazgeçerek İslam'ı seçtiler. Fakat kavmim müslüman olmuyordu.

Tekrar Mekke'ye dönüp:

'Ya Resulallah!. Kavmim, putlara tapmaktan bir türlü vazgeçmiyor. Onlar hakkında beddua etsen olmaz mı?' dedim. Beddua yerine dua ederek:

'Ya Rabbi!. Sen Devs Kabilesi'ne hidayet eyle!. Onları kurtar!.' dedi.

Daha sonra da: 'Devs'e geri dön!. Onları İslam'a çağırma-ya devam et!. Kendilerine çok yumuşak davran!.' buyurdu."

Taif halkına bile beddua etmeyen Allah Resulü, elbette ki Devslilere de etmemişti.

AMANSIZ TAKİP

Sahabilerden, Rebia b. Abbâdü'd-Di'li anlatıyor:

"Peygamberimizi, bir gün Mekke'nin dışındaki Zülmecaz Panayırı'nda gördüm. O zamanlar henüz müslüman değildim. İnsanları Allah'a iman etmeye çağırıyor ve böylelikle kurtuluşu ereceklerini söylüyordu. Hangi sokağa girse, insanlar da peşinden gidiyordu. Konuşmaya başlayınca herkes susardı.

O sırada güzel giyimli, saçları iki bölük halinde örülmüş, şaşı gözlü bir adam dikkatimi çekti. Allah Resulü nereye gidersse, onu takip ederek: 'Ey insanlar!. Bu adam sizi aldatıp, atalarınızın dininden döndürmesin!. Bu kişi, dinden çıkmış bir yalancıdır!.' diye bağıırıyordu.

'Bu şaşı gözlü kim?' diye sorduğumda: 'Amcası Ebu Leheb'tir.' dediler."

Sahabilerden Târik b. Abdullahî'l-Muharribî, aynı olayın başka bir şahıdıydı. Şöyle diyordu:

"Bir adam, Zülmecaz'da bulunan Allah Resulü'nü adım adım takip ediyor ve:

'Ey İnsanlar!. Sakın onu dinlemeyin!. Çünkü o yalancıdır!.' diye bağırdıktan sonra, elindeki taşları atıyordu. Allah Resulü'nün ayak bilekleri, attığı taşlar yüzünden kanamaktaydı.

'Bu taş atan kim?' diye sordum. 'Amcası Ebu Leheb'tir.' dediler."

ZEYNEP'İN GÖZYAŞLARI

Peygamberimiz, İslam dinini açıkça ilan etmekle görevlendirildiğinde, Kinde, Kelp, Benî Hanife ve Benî Muharip Kabilesi gibi birçok topluluğu Allah yoluna çağırdı. Fakat Ebu Leheb, onun her gittiği yere defalarca giderek insanları kışkırttı. Bu yüzden, Efendimizi (s.a.s.) taşlamayan hiçbir kabile kalmadı.

O zamanlar küçük bir çocuk olan Müdriku'l-Ezdi, bu konuyla ilgili bir hatırasını şöyle anlatıyordu:

"Babamla birlikte hac yapıyordum. Mina'ya geldiğimizde, genç bir adamın büyük bir kalabalık tarafından sarıldığını gördüm. İnsanlardan kimisi onun yüzüne tükürüyor, kimisi başına toprak saçıyor, kimisi de hakaret ediyordu. Onun kim olduğunu sorduğumda, babam: 'Atalarının dinini terk eden biridir.' dedi.

Daha sonra anladım ki, o Allah Resulüymüş. Merak ettiğim için yanına gittim. O sırada genç bir kız, elindeki su kabıyla yanına geldi. Üstündeki elbise, boynunun altından biraz açılmıştı. Büyük bir üzüntüyle ağlıyordu. Su kabını ona doğru uzattığında, Peygamberimiz birkaç yudum su içti, yüzüne atılan pislikleri yıkadı. Daha sonra o kıza:

'Kızcağızım!. Boynunu örtünle ört!. Babanı öldürürler diye de korkma!.' dedi.

Bu sefer de insanlara o kızı sordum: 'Kızı Zeynep'tir.' dediler."

Peygamberimizin erkek evlatları yaşamamıştı. Bu yüzden de yardımına hep kızları yetişti. Küçük kızı Fâtıma, onun sır-

tına konan işkembeleri alıp müşrikleri azarlarken, Hz. Zeynep de, en sıkıntılı zamanında onun yanına koştu. Diğer kızları Rukiyye ve Ümmü Gülsüm de, ona canla başla hizmet ettiler.

Bu durum, Efendimizin (s.a.s.) yaşadığı asr-ı saadetten, içinde bulunduğumuz asırlara önemli bir mesajdı. Ve kız evlatların, İslam dinine hizmet noktasında en az erkekler kadar söz sahibi olduklarına, onlardan geri kalmamaları gerektiğine işaret ediyordu.

HZ. SEVDE

Peygamberimiz, eşinin ve amcasının vefatı üzerine büyük acılar çekmiş, ilk günlerde evinden çıkmamıştı. Kıymetli eşinin vefatı üzerinden beş yıl geçmesine rağmen yalnız yaşamaktaydı. Havle Hatun, onu ziyaret ettiğinde:

"Ya Resulallah!. Hatice'nin vefatından bu yana çok üzgün olduğumu, ev işlerinde de zorlandığımı görüyorum. Sana hizmet edecek bir hanım lazım." dedi.

Havle Hatun, bütün mümin kadınların Allah Resulü ile evlenmek istediğini çok iyi biliyordu. Eğer isterse, bu kişi genç bir hanım da olabilirdi. Fakat Allah Resulü, bu teklife yanaşmadı ve Havle Hatun'un tavsiye ettiği Hz. Sevde ile evlenebileceğini bildirdi.

Hz. Sevde, ilk müslümanlardan olması nedeniyle işkence gören ve daha sonra Habeşistan'a göç eden bir sahabi hanıymıydı. Eşinin vefatı üzerine, beş (ya da altı) çocuğuyla ortada kalmış, üstelik de elli yaşını geçmişti. Oldukça şişman ve

ağır hareketliydi. Teklifi duyduğunda:

“Ya Resulallah!. Yaratılmışların içinde, bana senden daha sevgili bir insan yoktur. Fakat ölen eşimden kalan çocukları-
mın sabah akşam bağırp seni rahatsız etmelerinden korka-
rım.” dedi. Peygamberimiz:

“Kadınların hayırlısı, çocuklarına karşı çok şefkat göste-
ren ve eşlerine yardımcı olandır.” buyurdu. Hz. Sevde, rahat-
lamıştı. Evlilik gerçekleşti.

Hz. Sevde Validemiz, neşeli ve şakacı bir insandı. Allah
Resulü'ne günün yorgunluğunu unutturmak için formül arar-
dı. Ev işlerindeki ustalığı ve özellikle yaptığı yemeklerle bü-
yük takdir topluyordu.

MÜŞRİKLERİ SUSTURAN EVLİLİKLER

Bilindiği gibi Peygamberimiz, ilk evliliğini yirmi beş yaşın-
da gerçekleştirmiş ve kendisinden on beş yaş büyük Hz. Ha-
tice ile evlenmişti. Üstelik de Hz. Hatice Validemiz, daha ön-
ce iki kez evlenmişti.

Efendimizin (s.a.s.) bu evliliği, yirmi beş yıl boyunca de-
vam etti. Allah Resulü, bu süre içinde başka bir kadınla ev-
lenmediği gibi, Hz. Hatice Validemizin altmış beş yaşında ve-
fat etmesinden sonra da, beş yıl boyunca bekâr kaldı. Bu ne-
denle ona şair, kâhin, deli ya da sihirbaz diyerek her türlü if-
tirayı atan müşrikler, çok evlilik yapmasına rağmen, kendisi-
nin kadınlara düşkün olduğundan söz etmediler, edemediler.

Allah Resulü, eğer nefsine düşkün bir insan olsaydı, yirmi
beş yaşından önce evlenir ve bütün gençliğini Hz. Hatice gibi

yaşlı sayılabilecek bir eşle geçirmek yerine, çok daha genç bir hanım alabilirdi. Üstelik o asırda birden fazla kadınla evlenmeyi engelleyen her hangi bir kanun, bir âdet, bir gelenek yoktu. Aksine çok evlilik daha normaldi ve tercih ediliyordu.

ÇOK EVLİLİK SEBEPLERİ

Peygamberimizin, Hz. Sevde'den sonra Hz. Âişe ile evlenmesi, Peygamber'ler için vahyin bir türü olan rüyasında söylenmiş, Hz. Zeynep binti Cahş'la nikahlanması ise, bizzat Allah'ın emriyle ve Cebrail Aleyhisselam'ın gelerek bu emri bildirmesiyle gerçekleşmiştir.

Peygamberimizin (hayatının son on yılında) Ümmü Seleme, Ümmü Habibe ve Hz. Safiye gibi, eşleri savaşlarda ölen ve çocuklarıyla birlikte ortada kalan hanımları nikâhlaması ise, İslam dininin yayılmasına hız kazandırmak ve Allah yolunda her türlü işkenceye katlanan o hanımları şereflendirmek amacını taşıyordu. Bunlardan Ümmü Habibe, Ebu Süfyan'ın kızı idi. Bu hanım, hem Mekke reisi, hem de müşrik orduları kumandanı olan babasına ve onun putlarına baş eğmemiş, İslam dinini seçince büyük bir zulüm görmüş, sonunda Habeşistan'a hicret etmek zorunda kalmıştı. Ne yazık ki kocası Ubeydullah, bu ülkede içkiye yenik düştü. Gece gündüz sarhoş gezmeye başlamıştı. Ümmü Habibe, bu durumdan çok acı duyuyordu. Kocasının bir süre sonra din değiştirip Hristiyanlar arasına katılması, daha sonra da alkol komasından ölmesi üzerine, Habeş ülkesinde yalnız başına kaldı.

Allah Resulü bu durumu öğrendiğinde, onu nikâhlayarak

büyük bir şerefle ödüllendirdi. Böylelikle, o günlerde Peygamberimizin ve tüm müslümanların can düşmanı olan Süfyan ailesinin gönlü bir anda fethedildi.

Annesi tarafından Beni Kurayza Yahudilerinin, babası tarafından da Beni Nadr Yahudilerinin tek mirasçısı olmasına rağmen İslam dinini seçen ve bu yüzden de ikinci kocası Kinane tarafından acımasızca dövülen Hz. Safiye'nin nikâhlanması ise, Hayber Yahudilerinin direnişini yok etmişti.

Peygamberimizin, İslam düşmanlarından Benî Mustalık Kabilesine önderlik eden Hâris'in kızı Cüveyriye'yi nikâhlanmasıyla, bu kabilenin İslam dinini seçmesi sağlanmış, Mısır kiptîleri tarafından büyük saygı gören Hz. Mâriye'yi nikâhlanmasıyla da, Mısır halkının sevgisi kazanılmıştı.

Efendimizin diğer eşlerinden Zeynep bint-i Hüzeyme'nin durumu biraz daha farklıydı. Bu hanım, büyük sahabilerden Abdullah b. Cahş ile evli idi. Hz. Abdullah, Uhud Savaşı'na katılmış ve müşrikler tarafından burnu ve kulakları kesilmek suretiyle şehit edildiğinde, eşi yalnız kalmıştı. Üstelik çok hastaydı. Peygamberimiz, bu durumu bildiği için, onu eş seçmekte acele etti. Nitekim Hz. Zeynep, nikahtan üç ay sonra vefat etti.

ÖĞRETMENLİK GÖREVİ

Allah Resulü'nün çok evlilik yapması, sadece o evliliklerden beklenen siyasi faydalara ya da vefa duygusuna dayanmıyordu. Çünkü Peygamberimiz, çürümüş ve kokuşmuş bir toplumu ıslah etme gayesiyle ortaya çıkmış, bunun için de er-

keklerden çok hanımların eğitimine ağırlık verilmesi gerektiğini anlamıştı. Fakat o günün şartlarına göre, kadınların (bir erkek tarafından) eğitilmesi mümkün değildi.

Peygamberimiz, yaptığı evlilikler sayesinde evini erkeklerle açtığı gibi, kadınlara da açma imkanı buldu. Her bir eşi, ondan öğrendikleriyle birer öğretmen oldu. İnsanların yarı nüfusunu oluşturan kadınlarla ilgili en mahrem konular, onların yardımıyla açıklığa kavuştu. Yanlışlar, onların gayretiyle düzeltildi.

Yüce Allah Kur'anda (Ahzap Suresi, 34), Peygamber eşlerinin bu öğretmenlik görevinde çok titiz davranmalarını, Allah Resulünden duyup öğrendiklerini insanlara (özellikle hanımlara) anlatmalarını, câhiliye zamanından kalma âdetlere kesinlikle izin ve fırsat vermemelerini buyuruyor, bu görevin iyi yürümesi için de, Peygamberimizin ev halkını (yani eşlerini) çoğaltması gereğine işaret ediyordu. (Ahzap Suresi, 50)

Rabbimiz bu surede, İslam dininin eş sayısını sınırlandırdığını, fakat Allah Resulü'nün bu kısıtlamanın dışında tutulduğunu da bildiriyordu.

Peygamberimizin bu evlilikleri sayesinde kadınlar bilinçlendi. Hz. Ebu Bekir gibi yüce bir insan tarafından yetiştirilen, daha sonra da Allah Resulü tarafından eğitilen Hz. Âişe validemiz, öğretmenler içinde emsalsizdi. Naklettiği 2210 hadis-i şerifle, Ebu Hureyre, İbn Ömer ve Hz. Enes'ten sonra dördüncü sıradaydı. Son derece zekiydi. Bir şeyi hemen öğrenir, çok kısa bir sürede ezberlerdi. Araştırmacı bir ruha sahipti. Bu nedenle öyle bir yüceldi ki, Allah Resulü: "Dininizin yarısını Âişe'den öğrenin!" buyurmuştu.

Kısacası, çok evliliğin ana sebeplerinden biri de, değişik kavimlerden ve farklı yaşlardan öğretmen yetiştirmektir.

SAFA TEPEŚİ'Nİ ALTIN'A ÇEVİRİ.

İslam düşmanlarından Ebu Cehil, Ümeyye ve Nadr b. Haris, bir gün Allah Resulü'ne gelerek:

"Sen eğer gerçekten bir peygambersen, Safa Tepesi'ni altın'a çevir!." dediler. Ve bu mucizenin gerçekleşmesi halinde, müslüman olacaklarına dair yemin ettiler.

Peygamberimiz, bu mucize için dua edince, Hz. Cebrail gelip:

"Ya Resulallah!. Yüce Rabbin sana selam etti ve: 'Eğer Resulüm isterse, o dağı altın yapayım!. Fakat bu mucizeden sonra yine iman etmezlerse, o müşrikleri bu âlemde hiç kimseyi cezalandırmadığım kadar ağır bir azaba uğrattırım!.

Ama Resulüm isterse, onların istediklerini yerine getirmeyeyim de, kendilerine rahmet ve tövbe kapılarını açık tutayım!.' buyurdu." dedi.

Peygamberimiz, müşriklerin sözlerinde durmayacaklarından korkup:

"Ya Rabbi!. Safa Tepesi'ni altın yapıp da onları azaba çarptırma!. Tövbe edinceye kadar, onlara süre tanı!." diye dua etti. Daha sonra da, Hz. Cebrail'in sözlerini müşriklere ilettiler.

Ebu Cehil ve Ümeyye, esasında hem Allah'a, hem de Peygamberimize inandıkları halde, bile bile karşı koyuyorlardı. Zaten kendilerini, en büyük Allah düşmanları sınıfına sokan özellik buydu. Gururları ve inatları yüzünden, hangi mucize-

yi görürlerse görsünler, iman etmeye niyetli değillerdi.

Başlarına gelecek azaptan korktukları için, isteklerinden vazgeçip:

"O dağın altın haline gelmesi, şimdilik kalsın!." dediler.

BOYNUNU EZECEĞİM!

Ebu Cehil, Peygamberimize her hangi bir şekilde zarar vermek için, bütün hayatı boyunca uğraşıp durdu. Bir gün diğer müşriklerle birlikte otururken:

"Vallahi Muhammed'i Kabe'de namaz kılarken görürsem, boynunu ezeceğim!." diye yemin etti. Peygamberimiz, bu haberi duyunca:

"Eğer bunu yapmaya kalkışırsa, başları gökte, ayakları yerde duran on iki melek (Cehennem meleklerinden on iki zebani) onu yakalayır." buyurdu.

Ertesi gün Kâbe'ye geldiğinde, Ebu Cehil yanına sokularak: "Ey Muhammed!. Kâbe'de namaz kılmayı yasaklamıştım. Vallahi istersem, şu vadiyi sana karşı çarpışacak süvarilerle doldururum." dedi.

Peygamberimiz, bu adama aldırmayıp namaza durdu. Ebu Cehil, vurmak için yanaştığında, birden geriye döndü. Arılardan korunmaya çalışan biri gibi, ellerini sallayıp duruyordu. Diğer müşrikler merak edip sorduklarında, güçlkle konuşarak:

"Onunla benim aramda ateşten bir hendek!.. Korkunç şeyler!.. Bir takım kanatlar!.." diyebildi. Efendimiz (s.a.s.) yanındaki sahabilere:

"Bana biraz daha yaklaşırsa idi, melekler onun uzuvlarını (kollarını ve bacaklarını) birer birer kopartacaklardı." buyurdu.

HAKKINI VER!.

İraş b. Amr adındaki fakir bir adam, Mekke'ye gelince parasız kalmış, bu yüzden de devesini satmak istediğinde, Ebu Cehil tarafından aldatılmıştı. Devesini vermiş ama para alamamıştı. Çaresizlik içinde kıvrılırken, bir grup müşrik gördü ve yanlarına giderek:

"Ey Kureyşliler!. Benim hakkımı Ebu Cehil'den kim alır?" diye sordu.

Peygamberimiz, o sırada Kabe'de idi. Müşrikler, eğlenmek amacıyla onu gösterip:

"Şuradaki adamın yanına git!. O yardım eder." diye gülüştüler.

Adam, ister istemez öyle yaptı. Efendimiz (s.a.s.) onu dinlediğinde, hemen kalkıp Ebu Cehil'e gitti. Kapısını çalarak:

"Dışarı çık!. Ben Muhammed'im!." dedi.

Ebu Cehil, kapıyı açtığında ise: "Bu adamın hakkını ver!." buyurdu.

Ebu Cehil: "Olur!." deyip içeri girdi ve biraz sonra çıkarak borcunu ödedi.

Müşrikler, Allah Resulü ayrıldıktan sonra, Ebu Cehil'in yanına gittiler. Ve neden öyle yaptığını sordular.

"Muhammed'in sesini duyduğumda, içim korkuyla doldu. Yanında, şimdiye kadar hiç görmediğim kadar azgın bir deve

vardı. Eğer onun istediğini yapmasaydım, o deve beni yiyip yutacaktı." dedi.

Diğer müşrikler: "Bu da onun başka bir sihridir." dediler.

İSRA VE MİRAC MUCİZELERİ

Allah Resulü, peygamberliğinin on ikinci yılındayken, hiçbir dünyalıya nasip olmayan bir şerefe erişti. Ve yüce Allah'ın izniyle, Mekke'deki Mescid-i Haram'dan alınıp, Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya getirildikten sonra, bedeni ve ruhu ile birlikte göklere yükseltildi.

Miraç olayı, Peygamberimizin Rabbiyle buluşması, O'nu görmesi ve sohbet etme şerefine ulaşmasıdır. 'Burak' adıyla bilinen bir binek vasıtasıyla (şimşek hızında) cereyan eden miraç yolculuğunda, Efendimiz (s.a.s.) Allah'ın izniyle sema tabakalarına yükseltilmiş, kendisinden önceki Peygamber'lerle görüşmüş, meleklerle konuşmuş, Cennet ve Cehenem'i görmüş ve Rabbimizle (perdeli ya da perdesiz) görüşerek geri gönderilmiştir.

Cenâb-ı Hak, miracın ilk basamağı olan İsra (gece yolculuğu) mucizesini, Kur'anda şu şekilde anlatmıştır:

"Kulunu (Muhammed Aleyhisselam'ı) gece vakti Mescid-i Haram'dan alıp Mescid-i Aksa'ya götüren Allah, her türlü noksandan münezzehtir (uzaktır). O (Allah), her şeyi hakkıyla gören, hakkıyla gözetendir." (İsra Suresi, 1)

YOLA HAZIRLIK

Normal yapıdaki bir insanın, Peygamberliğin maddî ve

manevî ağırlıklarına dayanması mümkün değildi. Özellikle azap âyetlerinin vahyedilmesi sırasında oluşan ağırlık, dayanılmaz boyutlara ulaşıyordu.

Daha önce de gördüğümüz gibi, Mâide Suresi Peygamberimize deve üstüneyken gelmeye başlayınca, Adba adındaki devesinin bacakları vahyin ağırlığından ötürü iki yana ayrılmış ve neredeyse kırılacak hale geldiği için, deve dayanamayıp yere çökmüştü. Peygamberimiz, o vahiyler hakkında:

“Bu şekilde hangi vahiy geldiyse, hepsinde de sanki ruhum alınıyormuş (ölüyormuş) gibi oldum.” demişti.

Allah Resulü, belki de bu sırlardan ötürü, ilki beş yaşında olmak üzere melekler tarafından dört kez ameliyat edilmiş ve manevî ağırlıklı bu ameliyatlara Peygamberlik yüküne hazırlanmıştı. Sonuncu (beşinci) ameliyat ise, miraçtan biraz önce yapıldı. Çünkü Peygamberimiz, bu yolculuğu sırasında hiçbir insan oğlunun görmediğini görecekti, girmedikleri yerlere girecekti, duymadığı sesleri duyacaktı. Musa Peygamber, Rabbimizin sadece sesini (binlerce perde ve engel arkasından) duymasına rağmen dili tutulmuş, ayakta duramamış, en nihayet yıkılıp bayılmıştı.

Cebrail Aleyhisselam, miraç gecesinde inip Allah Resulü'nün göğsünü yardı, kalbini çıkarıp zemzemle yıkadı. Daha sonra da göğsünü kapattı.

BURAK

Efendimiz (s.a.s.), peygamberlik görevine ilk önce rüyalarla hazırlanmış, Hz. Cebrail'i de, ilk olarak rüyasında gör-

müştü. Daha sonra Rabbimiz, Hz. Cebrail'i bir sahabi suretinde gönderdi. Böylece Allah Resulü rahatlatıldı.

İsra (gece yolculuğu) sırasında da, buna benzer bir tecelli yaşandı. Peygamberimiz, hiçbir insana yabancı gelmeyen ve 'Burak' adıyla bilinen beyaz renkli ve koşumlu (eğerli) bir binek vasıtasıyla, Mekke'den Kudüs'e yolculuk etti.

Burak, şimşek hızıyla gitmekteydi. Ayaklarını, gözün görebildiği son noktaya basardı. Peygamberimiz, ona bindikten sonra, Hz. Cebrail'le birlikte Mescid-i Aksa'ya hareket etti. Ve yolun bir bölümünde inerek namaz kıldı.

Cebrail Aleyhisselam: "Namaz kıldığın bu yer, Musa Peygamber'in Rabbiyle konuştuğu Sina Dağı'dır!." dedi.

Biraz sonra Kudüs'e ulaştılar. Peygamberimiz, Mescid-i Aksa'ya girdi.

O güne kadar gelen Peygamber'ler, Yüce Allah'ın izniyle burada toplanmıştı. Efendimiz (s.a.s.) onlara imam olup iki rekat namaz kıldırdı.

Miraç yolculuğu, başlamak üzereydi.

İNANILMAZ GÜZELLİK

Peygamberimiz, kılınan namazdan sonra yaşadıklarını, şöyle anlatmaktaydı:

"Namazdan sonra, miraca çıkarıldım. Ben şimdiye kadar ondan güzel bir şey görmemişim. O öyle bir güzelliştir ki, insanlar ölüm anındayken bile onu görecektir, gözlerini bir an bile ayıramazlar. İnsanların ruhları, göklere oradan çıkarılır. Rabbim beni, Cebrail'in kanatları üzerine kendi makamı-

na kadar çıkardı. Ve gök kapılarından 'Hafaza' diye anılan yere kadar yükseltti."

Hız. CebraİL, Peygamberimizi birinci kat sema tabakasına çıkardığında, orada sağına baktıkça gülen, soluna baktıkça ağlayan bir kişiyi gösterip, ona selam vermesini istedi. Efendimiz (s.a.s.) selam verdiği zaman, o kişi selamı alıp:

"Hoş geldin, safa geldin, salih (faziletli) peygamber, salih oğlum." dedi.

Peygamberimiz: "Bu kişi kimdir?" diye sorduğunda, Hız. CebraİL:

"Bu kişi, insanların atası Âdem Peygamber'dir. Sağ ve solundaki karaltılar da, onun soyundan gelen insanların ruhlarıdır. Sağındaki ruhlar Cennetlik, solundakiler ise Cehennemliktir. Bu yüzden sağına baktıkça güler, soluna baktıkça ağlar." dedi.

CENNET FİDANI

Peygamberimiz, daha sonraki tabakalarda, Hız. Yahya, Hız. İsa, Hız. Yusuf, Hız. İdris, Hız. Harun, Hız. Musa ve Hız. İbrahim Peygamber'le görüştü.

Bu peygamberler içinde Efendimiz'e (s.a.s.) en çok benzeyen, atası Hız. İbrahim'di. Peygamberimize hitaben:

"Ümmetine benden selam söyle ve onlara de ki, Cennet'e fidan dikmeyi çoğaltsınlar. Çünkü Cennet'in toprağı hem geniş, hem de güzeldir. Üstelik düzdür. Suları da tatlıdır." dedi.

Peygamberimiz: "Cennet'e dikilecek fidan nedir?" diye sorduğunda, Hız. İbrahim:

"Cennet'e dikilecek fidan: 'Sübhanâllahi velhamdülillâhi ve lâ ilâhe illallâhu vallâhu ekber' demektir." buyurdu.

Namaz sonlarında tekrarladığımız bu cümlelerin anlamı: "Allah her noksandan münezzehtir (akla gelebilecek bütün kötü sıfatlardan uzaktır). Her türlü şükür ve övgü O'na aittir. Allah'tan başka bir ilâh yoktur. O en büyüktür. Bütün güç ve kuvvet, ancak Allah'ındır ve onun ileidir." şeklindedir.

SİDRETÜ'L-MÜNTEHA

Peygamberimizin bildirdiğine göre, Cebrail Aleyhisselam, onu yükselte yükselte, 'Sidretü'l-Münteha' ya kadar götürdü. Ve kendisi geri döndü. Burası, Efendimizin dışında, yer yüzünden semaya çıkanların ulaşabileceği en son noktaydı. Ve Allah'ın yarattığı canlıların tamamı (ister melek ister Peygamber olsun), buranın güzelliğini tarif etmekten âcizdi. Şehitlere ayrılan Cennetü'l-Me'va da burada idi.

Sidretü'l-Münteha'ya ulaştığında, Allah Resulü için Cennet'ten yemyeşil bir ipek döşek (binek) getirildi. 'Refref' adıyla bilinen bu binek, bütün ufku kaplıyordu.

Efendimiz (s.a.s.), bu bineğin üzerinde yükseltilerek Rabbine yaklaştırıldı.

Peygamberimiz, kendisinden bütün sesler kesildiğinde, Cenâb-ı Hakk'ın:

"Korkma ey Resulüm!. Yaklaş!." buyruğunu işitti. Ve nihayet, hiç kimsenin hiçbir zaman ulaşamadığı ve ulaşamaya-cağı bir yakınlık makamına ulaştı.

Miraçtan döndüğünde: "Ben Rabbimi gördüm!." buyur-

muş, daha sonra da, kendisini Sidretü'l-Münteha'ya kadar yükselttikten sonra geri dönen Hz. Cebrail'in, Allah korkusu ve saygısından ötürü, eskimiş deve çuluna döndüğünü söylemişti.

CENNET

Rabbiyle görüştüktan sonra Hz. Cebrail tarafından Cennet'e getirilen Peygamberimiz, burada gördüğü güzellikleri daha sonra sahabilere anlatırken, Cennet köşklerinin inci, yakut, zebrecet gibi en değerli mücevherlerden yapıldığını, su kenarlarında göz kamaştırıcı güzellikte köşkler bulunduğunu, toprağın bile misk gibi koktuğunu söylemişti.

Peygamberimiz, her iki kıyısında da inciden yapılmış kubbeli köşkerin yer aldığı bir ırmağı görünce: "Ya Cebrail!. Bu nedir?" diye sordu. Hz. Cebrail de:

"Ya Resulallah!. Bu ırmak, Yüce Allah'ın size (Peygamber ümmetine) ihsan edeceği Kevser ırmağı'dır." dedi.

Peygamberimizin "baldan tatlı ve süttten beyaz" diye tarif ettiği bu ırmağın suları, inci ve yakuttan oluşan çakıllar üzerinden akmakta idi.

Peygamberimiz, vefatına yakın günlerde yaptığı veda konuşmasında:

"Ey müslümanlar!. İçinizden, Cennetteki Kevser ırmağı'na ulaşan ilk kişi ben olacağım. Ve sizleri orada bekleyeceğim. Sizinle buluşma yerimiz orasıdır. Şu anda o havuzu görüyorum." demişti.

Allah Resulü, dünya semasında iken, kendisini güler yüzle karşılayan meleklerin arasında yüzü hiç gülmeyen bir melek gördü.

Hız. Cebrail, onun Cehennem meleği Mâlik olduğunu söyledi.

Peygamberimiz, Cehennem'i de görmek istediğinde, Hız. Cebrail:

"Ey Mâlik!. Muhammed Aleyhisselam'a Cehennem'i göster!." dedi.

Allah Resulü, kaynayıp kabaran Cehennem'i ve oradaki azaplardan bir kısmını görünce ürkerek geri döndü. Bu yüzden ümmetine: "Eğer benim bildiklerimi sizler de bilseydiniz, muhakkak ki az güler, çok ağlardınız." derdi.

Miraç tamamlandığında, Allah Resulü tekrar burak'a binecek Mekke'ye döndü. Bu ilahî yolculuk, yatsı ile sabah namazı arasında gerçekleşmişti.

YOLCULUK HEDİYESİ

Kıymetli Resulü'nü Sidretü'l-Münteha'ya kadar yükseltip huzuruna alan Rabbimiz; ona ölümün, üzüntülerin, sıkıntıların ve korkuların olmadığı Cennet'ini gezdirerek bizleri ne kadar muhteşem güzelliklerin beklediğini, Cehennem'ini gezdirerek de, imansızlık ve itaatsizliğin ne büyük bir felaketle sonuçlanacağını göstermişti.

Allah Resulü miraçtan dönerken, Cennet'teki ebedî hazinelerin anahtarı olan bir hediye getirdi ki o da namazdı. Da-

ha sonra, namaz kılan müslümanların bir anda ve ruhen Allah'ın huzuruna çıkacağını, O'nunla görüşeceğini, âhirette ise, yine namaz sayesinde Cennet'e uçacaklarını müjdeledi.

"Namaz müminin miracıdır!." sözleriyle, bu gerçeğe işaret ediyordu.

Allah Resulü'ne peygamberlik geldiği gün, Cebrail Aleyhisselam tarafından talim edilen namaz, artık diğer müslümanlar için de farz kılınmıştı

Hz. Cebrail, ertesi sabah Peygamberimizin yanına geldi ve namaz vakitlerini göstermek için, onunla birlikte namaz kıldı.

Efendimiz (s.a.s.) namaz kılmaya doyamazdı. Özellikle gece yarısında kıldığı teheccüd namazları için: "Farzlardan sonraki en makbul namaz, gece yarısında kılınanlardır. Gece içinde öyle bir saat vardır ki, müslüman bir kimse o saate rastlar da, dünya ya da âhiret için hayırlı bir şey isterse, Allah istediği şeyi ona mutlaka verir. Bu her gece böyledir." buyurmuştu. Daha sonra da:

"Yüce Allah'ın, kullarına gecenin son saatlerinden daha yakın bulunduğu bir zaman yoktur. Cenâb-ı Hak, gecenin üçte ikisi geçtiğinde: 'Bana dua eden yok mu, onun duasını kabul edeyim? Benden bir istekte bulunan yok mu, onun istediği şeyi vereyim? Benden af dileyen yok mu, onu affedeyim?' buyurur." dedi.

DiĞER PEYGAMBER'LER DE NAMAZ KILIYOR MUYDU?

Allah nazarında geçerli tek din, İslam dinidir. Çünkü Rab-bimiz:

"İslam dininden başka bir din arayanların dinleri, asla kabul edilmez. Onlar, ahirette hüsrana (zarara) düşecek olanlardır!" (Âl-i İmrân Suresi, 85) buyurmuştur. Bu yüzden, gelmiş geçmiş bütün peygamberler, İslam dinini yaymak için uğraşmış ve bu dinin en önemli ibadeti olan namazı kılmışlardır. İbrahim ve İsmail Peygamber'ler de namaz kılıyorlardı. Kendilerinden sonra gelecek nesillerin de namaza devam etmesi için dua etmişlerdi. (İbrahim Suresi, 37-40)

İshak ve Yakup Peygamber'ler de namazı bırakmazdı. (Enbiya Suresi, 73)

Şuayb Peygamber'in çok namaz kılması, kavminin kendisiyle alay etmesine yol açmıştı. (Hud Suresi, 87)

Musa Peygamber'e de namaz farz kılınmıştı. (Taha Suresi, 14) Hatta namaz kılmaları için, İsrail Oğulları'ndan söz almıştı. (Mâide Suresi, 12)

Hz. Lokman (Lokman Suresi, 17), Hz. Zekeriyya (Âl-i İmrân Suresi, 39) ve İsa Peygamber de (Meryem Suresi, 31) namaz kılıyorlardı.

NERELERDEYDİN?

Peygamberimizi yalnız bırakmaktan korkan sahabiler, Mi-raç yolculuğu sırasında onu bulamadılar. Ve dört bir yana dağılıp aradılar. Hz. Abbas, yeğeninin ismini yüksek sesle bağı-
rıp duruyordu. En nihayet Mekke dışına çıktı ve Zituva deni-
len yerde kendisine rastladı:

"Ey kardeşimin oğlu!. Nerelerdeydin? Bütün gece seni ara-
yıp durduk." dedi.

Peygamberimiz ise: "Mescid-i Aksa'ya gittim." buyurdu.

Hz. Abbas, şaşırıp kaldı: "Bu gece mi gittin?" diye sorun-

ca:

"Evet!. Bu gece içinde gittim ve döndüm." dedi.

Hz. Abbas: "O halde senin başına, bir hayır gelmiştir." deyice:

"Evet!. Başıma hayırdan başka bir şey gelmedi." dedi.

KİMSE İNANMAZI.

Peygamberimiz, İsra ve Miraç mucizesini müşriklere bildirmek isteyince, Ebu Talip'in kızı Ümmü Hani: "Ya Resulallah!. Bunu müşrikler duymasın!. Seni yalanlayıp üzerler." dedi.

Peygamberimiz, böyle bir mucizeyi saklayamazdı. Her şeyi göze alıp onlara haber verdi.

Müşrikler: "Bunun gibi bir yalan işitmedik!. Çünkü biz, Kudüs'e ancak bir ayda varır, bir ayda da döneriz. Üstelik bu arada, develeri koştururuz." dediler.

Ebu Cehil, alaycı bir tavırla: "Demek Kudüs'e gidip, aynı gece döndün ha!. Bunu herkese söyle de duysunlar." dedi.

Peygamberimiz, yanına gelen diğer müşriklere de aynı şeyi söyledi. Bunun üzerine Hz. Ebu Bekir'e koşup, (İslam dininden döneceğini umarak) duyduklarını anlattılar. Hz. Ebu Bekir, önce onların iftira attıklarını sanıp:

"Siz, Allah Resulü hakkında yalan söylüyorsunuz." dedi.

"Hayırl. Bu haberi kendisi verdi. Üstelik de herkes oradaydı." dediler.

"Eğer öyle dediyse, kesinlikle doğrudur!." diye konuştu.

Peygamberimiz, onun verdiği cevabı duyunca: "Ya Ebu Bekir!. Sen siddıksın!." buyurdu ve o gün ona 'Sıddık' ismini verdi.

Sıddık: 'Daima doğru olan, doğru yolda bulunan, Allah'a ve Peygamber'ine çok bağlı (sâdık) erkek' demekti.

ZORLU İMTİHAN

Mescid-i Aksa'ya defalarca gittikleri için o bölgeyi çok iyi tanıyan bazı müşrikler, hep birlikte Allah Resulü'ne gelerek:

"Eğer böyle bir yolculuk yaptıysan, o mescidi tarif et!." diye baskı yaptılar.

Peygamberimiz, bu olayı şöyle anlatmaktaydı:

"Kureyşliler, Mescid-i Aksa'yı sorup durdular. Ben, İsra (gece yolculuğu) sırasında, o mescide dikkat etmiş değildim. Bu yüzden çok sıkıldım. Derken Rabbim, benimle Mescid-i Aksa arasındaki uzaklığı kaldırdı. Mescit sanki karşımdaymış gibiydi. Kaç kapısı olduğunu bile sordular. Mescide bakıp saydım ve müşriklere söyledim. 'Vallahî dediklerin doğru.' dediler."

Müşrikler, Peygamberimizi yalanlamak amacıyla, Mescid-i Aksa ile ilgisi bulunmayan şeyleri, hatta Kudüs civarında dolaşan kervanlardaki deve ve çoban sayısını sordular. Peygamberimiz, Allah'ın yardımıyla onlara cevap verdi. Bunun üzerine:

"Muhammed, Velid b. Mugire'nin dediği gibi, sihirbazdır." dediler.

BAĞLILIK YEMİNİ

'Ensar' adıyla bilinen Medineli müslümanlardan Cabir b. Abdullah anlatıyor:

"Allah Resulü, hac mevsimi geldiğinde, insanların alış ve-riş için toplandığı panayırlara gider ve: 'Rabbimin verdiği el-çilik vazifesini yerine getirene kadar beni barındıracak (müş-riklerden koruyacak) kim var?' diye seslenirdi. Fakat ne ba-rındıracak, ne de yardım edecek bir kişi bulunmazdı. Çünkü müşrikler, onun gideceği yere daha önceden gider ve:

'Sakın ha!. Kureyşli genç, sizi dininizden döndürmesin!.' derlerdi.

Nihayet, Allah bizi Medine'den gönderdi. Ona iman ettik ve kendisini barındırdık."

Hz. Cabir'in dediği gibi Peygamberimiz, kavmi ve bir çok akrabası tarafından dışlanmış, fakat Medineliler ona kucak açmıştı. Buradaki az sayıda müslüman:

"Allah Resulü'nü, içinde bulunduğu o zor şartlarda, daha ne zamana kadar yalnız bırakacağız?" diyerek hac mevsimin-de Mekke'ye geldiler. Ve Peygamberimizi Akabe'de bularak:

"Ya Resulallah!. Artık senin yanındayız ve seninle birlik-teyiz." diyerek, ona bağlılık yemini (beyat) ettiler.

'Birinci Akabe Beyatı' adıyla bilinen bu yemini yapanlar, sadece on iki kişiydi. Bunlardan beşi, daha önce müslüman olmuşlardı.

Peygamberimiz, Medine'nin kendilerine kucak açmasına çok sevinmişti. Ümmetiyle birlikte hicret edeceği yer, fazla uzak değildi. Medineli müslümanları gönderirken, yanlarına çok değerli bir öğretmen verdi. Bu kişi, Hz. Musab idi.

HZ. MUSAB

Hız. Musab, Kureyş Kabilesi'nin en zengin ailesinin oğlu idi. Son derecede yakışıklı bir gençti. Mekke'nin bütün kızları ona hayrandı.

Allah Resulü ondan bahsederken: "Mekke'de onun kadar güzel yüzlü bir insan, onun kadar zengin biri bulunmazdı." diyordu.

Hız. Musab'ın annesi ve babası putlara tapıyordu. Musab o putlara sırtını döndüğünde, ailesi de ona sırtını döndü. Bir tas çorbadan başka bir şey vermiyorlardı.

Hız. Musab, sadece üstündeki elbiselerle Medine'ye hicret ettiği zaman on yedi yaşındaydı. Zenginliğe hiç önem vermiyordu. En büyük zenginliği; Allah'ı ve Resulü'nü bulmuştu.

Peygamberimiz, Musab'ın Medine'ye geldiğini duyunca:

"Dinini daha iyi yaşamak için bir yerden başka yere hicret eden kişiler, bunun için bir adım atsa bile, Cennete hak kazanır, benim yoldaşım olur!." müjdesini verdi.

Musab, Medine'ye yerleştğinde, tatlı dili, etkili konuşması ve güler yüzüyle, büyük bir fetih yaptı. Medineli insanlara Kur'an öğretti, İslam dinini anlattı. Putperestlik kuraklığıyla kavrulan Medine, sanki nurlu bir yağmur altındaydı. Her tarafta iman filizleri yeşerdi. Öyle ki, Peygamberimize bağlılık yemini yapmak üzere Mekke'ye gelenlerin sayısı, bir yıl içinde, on ikiden yetmiş üçe yükseldi.

Bunların arasında, daha sonraki yıllarda Benî Kurayza Yahudileri için hakem seçilen ve Peygamberimizin iltifatını kazanan Sa'd b. Muaz da bulunuyordu.

GİZLİ VE SESSİZ

Sayıları artan Medineli müslümanlar, tekrar Mekke'ye geldiler ve Allah Resulü'ne bağlılık yemini etmek üzere buluşmak istediler.

Peygamberimiz, onlarla yine Akabe'de bir araya gelebileceklerini, fakat bu toplantıyı müşriklerden gizli tutmalarını tembih etti.

Ensardan Ka'b b. Malik, o günleri şöyle anlatmaktaydı:

"Allah Resulü ile bulaşacağımız gece, müşriklerle birlikte kalıyorduk. Gecenin üçte biri geçtiğinde, bulunduğumuz yerden sessizce ayrılarak Akabe'de toplandık. Yetmiş üç kişi idik. İki de kadın vardı. Biraz sonra Allah Resulü geldi. Yanında amcası bulunuyordu. İlk önce o konuşup:

'Eğer Allah Resulü'nü yanınıza (Medine'ye) aldıktan sonra yardım etmekten vazgeçecek ve onu müşriklere teslim ederseniz, bu işi şimdiden bırakın!.' dedi.

Ensardan Sa'd b. Zürene ortaya çıkıp:

'Ya Resulallah!. Biz, Allah'tan getirdiklerine (Kur'ana) inanarak sana ve Rabbimize beyat edeceğiz. Kanımız senin kanın, gücümüz senin gücündür. Kendin ve Rabbin için bizden hangi sözü vermemizi istersen, o sözü vereceğiz.' diye konuştu.

BEN SİZLERDEN BİRİYİMİ.

Bunun üzerine Peygamberimiz, Kur'an okuduktan sonra:

"Yüce Rabbim için sizlerden istediğim, O'na hiçbir şeyi or-

tak koşmamanız ve ibadet etmenizdir. Kendim için istediğim şarta gelince: Beni ve sahabilerimi barındırmanız, yardım etmeniz, kendinizi ve çoluk çocuğunuzu koruyacağınız her şeyden, bizi de savunup korumanızdır." dedi.

Medineli müslümanlardan (ensardan) her biri, Allah Resulü için canlarını feda etmeye hazır olduklarına yemin ediyorlardı. Bu kahramanlardan Ebu'l-Heysem:

"Ya Resulallah!. Rabbin seni muzaffer ettikten sonra, bizi burada bırakıp yine kavminin yanına (Mekke'ye) dönecek misin?" diye sorunca, Peygamberimiz:

"Hayır!. Benim kanım sizin kanınızdır. Ben sizdenim, siz de bendensiniz. Sizin savaştığınız kişilerle savaşır, sizin barıştıklarınızla barışırm." buyurdu."

SON UYARI

Ensardan Esad b. Zürene, yemin etmeden önce, kavmini uyarak:

"Ey Medineliler!. Bizler, Hz. Muhammed'in Allah Resulü olduğuna inandığımız için buraya geldik. Yalnız şunu unutmayın ve bir kere daha düşünün ki, Allah Resulü'ne sahip çıkmak ve onu korumak, bütün Kureyşlilere baş kaldırmak demektir. Bu yüzden birçoğunuz, onların kılıç darbeleriyle kesilip biçileceksiniz. Bu gerçeği bilerek sözünüzde duracak olursanız, bunun mükafatı sadece Allah'a aittir. Ama eğer canınızdan korkuyorsanız, bu korku sizin için bir mazeret sayılır, hemen vazgeçin." dedi.

Medineliler: "Biz onun düşmanlarıyla savaşır, dostlarıyla

dost kalırız!. Vallahî sözümüzden asla dönmeyiz!." dediler. Daha sonra da, Allah Resulü'nün elini tek tek tutarak ona beyat ettiler.

Peygamberimiz, kadınlar için: "beyatını aldım!." demekle yetindi.

İkinci Akabe Beyatı'yla, İslam dini büyük bir kuvvet buldu. Allah Resulü, Mekkeli müşrikler karşısındaki yalnızlığından kurtulmuştu.

ÇIĞLIKI.

Beyat eden müslümanlar henüz Akabe'deyken, çığlığa benzeyen bir ses duyuldu. Hem Akabe'den, hem de çevresinden duyulan bu ses:

"Ey Kureyşliler!. Bir takım adamların Müzemmem (yerilmiş kişi) ile buluştuklarından ve sizinle savaşmak için sözleştiğinden haberiniz yok mu?" diye bağırıyordu. (Müşrikler, Allah Resulü'nün 'övlümüş' anlamındaki 'Muhammed' ismini; 'Yerilmiş' anlamına gelen 'Müzemmem' şeklinde söylüyorlardı.)

Bu ses ilk önce, Kureyş müşriklerinden Münebbih b. Haccac'ın sesi zannedilmişti. Fakat Allah Resulü:

"Duyduğunuz ses, Allah düşmanı İblis'in (şeytanın) sesi." dedikten sonra, beyat için gelen müslümanlara: "Hemen konakladığınız yerlere dönün!." buyurdu. Aceleyle döndüler.

MEDİNE'YE GİDİNİZİ.

İkinci Akabe Beyatı'nı haber alan müşrikler, müslümanla-

rın Medine'ye hicret etme niyetini sezmişlerdi. Bu yüzden de işkenceleri artırınca, sahabiler hicret etmeyi düşündüler.

Peygamberimiz: "Bana hicret yurdumuz gösterildi. Orası Medine'dir!. Allah size orasını emniyet ve huzur içinde kıldı. Medineli ensarı da sizlere kardeş yaptı." müjdesini verdi.

Hız. Ali, o günlere ait bir hatırasını şöyle anlatmaktaydı:

"Muhacirlerin (hicret edenlerin) tamamı, müşriklere duyurmadan hicret ettiler. Fakat Ömer b. Hattab (Hz. Ömer) hicret edeceği zaman kılıcını kuşandı, yayını omzuna astı, oklarını ve mızrağını eline aldı. Daha sonra da, Kabe'deki müşriklerin yanına gidip:

'Anasını ağlatmak, çoluk çocuğunu yetim, karısını dul bırakmak isteyen varsa peşimden gelsin!. Şu vadinin arkasında benimle dövüşsün!.' diye meydan okudu. Fakat hiçbirisi, onun arkasından gitmeye yanaşmadı."

ONLARA KANMA!

Hız. Ömer'in Medine'ye hicret ettiği yirmi kişilik kafilenin arasında, Ebu Cehil'in kardeşi Ayyaş b. Ebi Rebia da vardı. Yeni müslüman olmuştu.

Ebu Cehil bu haberi duyunca, diğer kardeşi Haris'le birlikte kendisine yetişip:

"Kardeşim!. Annen çok hasta, hep seni sayıklıyor. Onun yanına dönene kadar gölge bir yerde oturmamaya ve bir şey yiyip içmemeye yeminler etti. Ona acıyıp Mekke'ye dön!. Medine'de nasıl ibadet ediyorsan, Mekke'de de öyle ibadet et." dedi.

Hız. Ömer, Ebu Cehil'i yakından tanırdı. Onun yalancılığı-nı çok iyi biliyordu. Kurduğu tuzağı hemen fark edip:

"Ey Ayyaş!. Vallahî kardeşlerin seni aldatmak ve dininden döndürmek istiyorlar. Onlara kanma!." dedi.

Ayyaş, geride bıraktığı bazı mallar için zaten Mekke'ye dönmesi gerektiğini, bu arada annesini görüp hemen geri döneceğini ifade etti. Hız. Ömer, onun başına gelecekleri tahmin ettiğı için:

"Bilirsin ki ben zengin bir insanım. Tüm malımın yarısını sana vereyim. Yeter ki onlarla gitmel." diye yalvardı.

Ayyaş, onu dinlemeye yanaşmıyordu. Hız. Ömer, en son çare olarak:

"Madem ki gideceksin, benim devamla git!. Çünkü devam çok hızlı bir hayvandır. Yolda sana bir kötölük yapmaya kalkarlarsa, hemen kaç, kurtul!." dedi.

Ayyaş, Hız. Ömer'in devesine binerek, kardeşleriyle birlikte yola koyuldu.

Ebu Cehil, bir süre sonra kendi devesinin yorulduğunu belirtip, Ayyaş'ın devesine binmeyi teklif etti.

Ayyaş devesini çöktürdüğünde, kardeşi Haris'le birlikte onun üstüne çullandı. Ayyaş'ı bağlayarak Mekke'ye götürdüler ve işkenceden işkenceye uğratıp, dininden döndürdüler.

İSTANBUL ELÇİLERİ

Peygamberimiz, İslam dininin yayılması amacıyla, dört bir yana elçiler göndermişti. İstanbul'daki Rum Kayseri de bunlardan birisiydi.

İstanbul'a giden elçiler, (Hişam b. As, Nuaym b. Abdullah, Ubâde b. Sâmit, Amr b. As ve Adıyy b. Ka'b olmak üzere) beş kişi idi. Bu sahabiler, yolculuklarını şöyle anlatmışlardı:

"Kostantiniyye (İstanbul) surlarına gelince, üstümüzü başımızı düzelttik.

Yanımızda bulunan Rum elçisi: 'Şehre develerle giremezsiniz!.' dedi.

'Vallahî hayvanlarımızın üzerinde olmadıkça, asla girmeyiz!.' dedik.

Saraya haber verdiler. Kayserden izin alınca surları geçtik. İstanbul halkı, hem develerimizi, hem de sarık ve kılıçlarımızı görünce çok şaşırdılar.

Saraya yaklaşıncı bir de baktık ki, Kayser yüksek bir odadan bizi gözlüyor.

Hemen yanına çıktık. Yüksek bir minderde oturuyordu ve üzerinde bulunan elbiseler dahil, her şey kıpkırmızıydı."

SARAYDAKİ DEPREM

"Kayserin yanına girdiğimizde, selam vermek yerine, yüksek sesle 'Allahu Ekber!.' dedik. Rabbimiz biliyor ki saray sallandı.

Şaşkınlıkları geçince oturduk. Kayserin yanında, çok iyi Arapça bilen bir kişi vardı. Önce bize neden selam vermediğimizi, daha sonra da kendi aramızda nasıl selamlaştığımızı sordu, cevapladık.

'Sizin için en önemli söz hangisidir?' deyince:

'Lâ İlâhe İllallâhu Vallâhu Ekber!.' dedik. Saray tekrar sallandı.

Kayser başını kaldırıp tavana baktıktan sonra:

'Siz bu sözü söyleyince saray sallandı.' dedi. Daha sonra da, bu sözü başka bir ülkede ya da kendi ülkemizde söylediğimizde, deprem olup olmadığını sordu.

'Hayır!. Böyle bir şey, ilk defa başımıza geliyor.' dedik.

Kayser, 'Lâ ilahe illallah' kelimesinin anlamını, ibadetlerimizi, namazı ve orucu sorduktan sonra, misafir edilmemiz için bizi özel bir konağa yolladı. Sabah akşam inanılmaz ikramlar yaptı."

YANIMA GELİNİ.

İstanbul elçileri, anlatmaya devam ediyorlar:

"Akşam vakti kayser bizi çağırdı. Hemen yanına gittik. İçerde, kendisinden başka hiç kimse yoktu. Biraz sonra odamıza bir adam geldi. Elinde, dört köşe bir sandık tutuyordu. Altınla kaplanmıştı. Üzerinde de, hepsi kilitli olan bir çok çekmece vardı.

Kayser, onların birinden siyah bir bez çıkarttı. Bu ipek bez üzerinde, ak benizli, ayın on dördü gibi parlak yüzlü, uzun boylu, saçları iki bölük halinde örgülü, iri gözlü, uzun boyunlu ve sakalsız bir insan resmi bulunuyordu.

'Bunu tanıyor musunuz?' diye sorunca, 'Hayır!.' dedik.

'Bu kişi, Âdem Peygamber'dir.' dedi.

Daha sonra başka çekmeceleri açtı ve iki resim çıkartarak bizlere sordu. "Bilmiyoruz!." deyince, onların Nuh ve İbrahim Peygamber'ler olduğunu söyledi.

Bir başka çekmeden, yine ipek üzerine çizilmiş bir resim

çıkarınca, hepimiz donup kaldık. Hep birlikte: 'Vallahî bu Allah Resulü'nün resmidir! Vallahî odur!.' diyerek ağlamaya başladık.'

Kayser: 'Ne oldu size böyle? Onu tanıyor musunuz?' diye sorunca: 'Evet!. Bu bizim Peygamberimizin resmidir.' dedik. Çünkü onu defalarca görmüştük.

Kayser, ayağa kalktıktan sonra tekrar oturup:

'Allah aşkına, bu resim gerçekten onun mu?' dedi.

'Evet!. Allah ve dinimiz adına yemin ederiz ki, bu resim ona aittir. Kendisini görür gibiyiz.' dedik.

'Ben de dininiz ve Allah adına yemin ederim ki, bu sizin Peygamber'inizin resmidir. Bu resim, en son resimdi. Fakat ben, tepkinizi ölçmek ve sizi sınamak için, sıraya uymadan gösterdim.' dedi.

Daha sonra diğer çekmecelerden, Hz. Musa, Harun, Lut, İshak, Yakup, Yusuf, Süleyman ve İsa Peygamber'lerin resimlerini çıkarttı."

RESİMLER NASIL ULAŞTI?

İstanbul elçileri anlatıyor:

"Resimlere tek tek baktıktan sonra: 'Bu resimler nereden geldi?' diye sorduk. Kayser:

'Hz. Âdem, kendi neslinden gelecek peygamberleri görmek için, Allah'a dua etmişti. Allah da ona, bütün peygamberlerin resimlerini indirdi. Hz. Âdem'in özenle sakladığı bu resimler, önce Zülkarneyn'e, daha sonra da Hz. Danyal'a ulaştı. Hz. Danyal da, onları ipek bezler üzerine geçirdi. Bu resimler on-

lardır ve kraldan krala geçip bana ulaşmıştır.' dedi.

Konuşmamızın sonunda, kendisini İslam dinine davet ettik.

'Mülk ve saltanatı bırakmak zor gelmeseydi, müslüman olmayı arzu ederdim.' dedi.

Ülkemize, Kayserin verdiği kıymetli hediyelerle döndük ve yaşadığımız olayları anlattık. Hz. Ebu Bekir, çok hassas bir insandı. Kayser'in büyük bir fırsat kaçırdığını ve Peygamberimizi tanımasına rağmen, mal ve mülkü tercih ettiğini söyleyerek ağlamaya başladı."

Hristiyan ve Yahudi bilginleri, ellerinde bulunan kitaplardan, Allah Resulü'nü tanıyorlardı. Yahudi âlimlerinden biriyken müslüman olan Abdullah b. Selam:

"Ben Allah Resulü'nü, (daha onu görmeden) kendi oğlumdan bile iyi tanırdım. Çünkü onun özelliklerini, kitaplarda bulmuştum." dediğinde, Hz. Ömer:

"Ey Abdullah!. Allah seni doğru yola ulaştırmış." diyerek onun başını öptü.

ALLAH RESULÜ NASIL GÖRÜNÜRDÜ?

Sahabiler, putlardan olduğu kadar, bir şeyi putlaştırmaktan da kaçınırlardı. Bu yüzden Allah Resulü'nün resmini çizmekten çekinmiş ve onu sözle anlatmayı istemişlerdi. Zaten onun güzelliğini ve yüceliğini, hiçbir resmin anlatması mümkün değildi.

Hz. Ali, Hz. Enes ve Hind b. Ebi Hâle gibi, her an onun yanında bulunanlar, Efendimize (s.a.s.) ait bazı özellikleri şöyle anlatmışlardı:

"Peygamberimiz, uzuna yakın orta boyluydu. Ama yanındaki insanlardan hep uzun görünürdü. Ne zayıf ne de şişmandı. Göğsü ve karnı, aynı hizada idi.

Bütün vücudu, hatta teri bile gül kokardı. Şair Hakanî'nin dediği gibi, terlediği zaman, üzerine çiy taneleri konmuş bir gülü andırırdı. Onun geçtiği yollardan geçen kişiler, sokaktaki gül kokusunu duyup: "Allah Resulü biraz önce buradan geçmiş." derlerdi.

Bir çocuğun başını okşayınca, onun başı günler boyu misler gibi kokardı.

Boynu uzundu. Gümüş gibi beyazdı ve parlıyordu.

Yüzü, her insanınkinden güzeldi, uzunca idi. Ayın on dördü gibi ışıldardı.

Burnunun uç kısmı sivrice idi. Son derece güzeldi ve üstündeki parlaklık, yüzünden de fazla göze çarpardı.

Gözleri iriceydi. Siyahı çok siyahtı. Sürmeli şekilde yaratılmıştı. Gözlerinin beyazında bir kırmızılık vardı. Kırpikleri sık ve uzundu. İki kaşı arasında tüy yoktu ve bembeyaz görünürdü. Saçı ne kıvrık, ne de düz idi. Sakalı sıkı.

Alını açık ve genişti. Her dişi bir inciye andırırdı. Sesi de çok güzeldi.

El ve ayak parmakları, kalınca idi.

Omuzları, dizleri ve bilekleri, kuvvetli ve kemikliydi.

İki kürek kemiği arasında, (bütün Hıristiyanlar ve Yahudiler tarafından da bilinen) Peygamberlik mührü bulunuyordu. Vefat edip Peygamberlik görevi bittiğinde, bu mühür gözden kayboldu.

HÂL VE HAREKETLERİ

Onu Allah terbiye ettiğinden, her haliyle güzeldi.

Kendisiyle ilk defa görüşenler, onun heybetinden (hürmetle beraber korku hissi uyandıran halinden) ürker, yakından tanıyınca, derin bir sevgiyle bağlanırlardı. Bu kişiler: "Ben onun bir benzerini görmedim." derdi.

Dünya işleri için hiç kızmazdı. Fakat bir hak çiğnenince yerinde duramazdı. Onu düzeltmek için uğraşırdı.

Bir şeye "Hayır!" dediği duyulmamıştı. Kendisinden bir şey istendiğinde, eğer onu yapacaksa "Olur!." buyurur, aksi halde susardı. Bir işi yapamayacağı ya da yapmak istemediği, susmasından anlaşıldı.

Sustuğu zamanlarda, kendisinde bir vakar ve ağırbaşlılık göze çarpar, konuştuğunda ise, sürekli bir güler yüz görünürdü.

En fazla gülmesi, gülümsemekti. Bütün ömrü boyunca, kahrkahaıyla gülmedi.

"Çok gülmeyiniz!. Zira gülmenin fazlası kalbi öldürür." derdi.

Bir şeye sevinince, ya da neşelenince, gözlerini yumardı.

Konuşurken kısa ve özlü cümleler kullanırdı. Bu sırada, sağ elinin avucunu, sol elinin baş parmağına (parmağın iç tarafına) vurup dururdu.

Birisiyle karşılaştığı zaman, selamı ilk önce o vermekteydi.

Bir yere baktığında, vücudunu oraya döndürürdü.

Giydiği elbisede en çok beyazı sever, daha sonra yeşil ren-

gi tercih ederdi. Bütün ömrü boyunca, aynı anda iki elbisesi olmadı. Buna rağmen çok güzel giyinirdi. Bu şekilde giyinmeyi, ümmetine tavsiye ediyordu. Güzel giyinmenin gurur sayılamayacağını, esas gururun, Allah'ın verdiği nimetler karşısında şımarık ve insanlara tepeden bakmak olduğunu söylüyordu.

Yemesinden içmesine, yürümesinden yatmasına kadar her hareketi, Allah'ın istediği şekildeydi.

Sol eliyle kesinlikle yemek yemezdi. Solak olanlara bile, sağ eliyle yemelerini söylüyordu.

Ayakta ve sol eliyle bir şey içmezdi. Yemeklerini, bir ya da iki dizinin üstüne oturmuş vaziyette, yere serdiği bir meşin (muşamba benzeri ince deri) üzerinde yer, bu sırada herhangi bir yere yaslanmazdı. "Bu oturuş, kul oturuşudur." derdi.

Acelesi varmış gibi hızlı yürürdü. Yürürken önüne bakar, çevresini süzmezdi. Adımlarını atarken, ayaklarını sert vurmazdı. Bu nedenle tozlu yerde yürüse bile, toz kalkmıyordu.

Ayakkabılarını giymesi bile tesadüfî değildi.

"Sizden biriniz ayakkabısını giyerken, giymeye sağdan başlasın!. İlk önce de sol tekini çıkartsın!." derdi.

Ayaklarını, başkasına doğru uzattığı asla görülmemişti.

Yattığında sağ tarafına yatar, sağ elini başının altına alır. Karın üstü yatan bir kişi gördüğünde: "Bu Allah'ın hiç sevmediği bir yatıştır." derdi.

Allah Resulü, genel olarak 'sünnet' adı altında toplanan bu hareketleri şuurlu olarak yapan (ve böylelikle her an onu ve Allah'ı hatırlayan) ümmeti için:

"Fesâd-ı ümmetim zamanında (müslümanların dünyaya

dalıp, Allah yolundan uzaklaştığı dönemlerde ve özellikle içinde bulunduğumuz âhırzamanda), kim benim sünnetime uyar (yapmış olduğum şeyleri yaparsa) o kişi yüz şehit sevabını kazanabilir!" diyerek, bizlere büyük bir müjde vermişti.

TEMBELLİĞE İZİN YOK!

Peygamberimiz, tembellikten ve başkalarına yük olmaktan nefret ederdi.

Bir gün koyun kesmek gerektiğinde, sahabilerden biri onu kesmeyi, diğeri derisini yüzmeyi, bir başka sahabi de, pişirme işini üstüne aldı. Allah Resulü ise: "Ben de odun toplarım!" diye işe koyuldu.

Sahabiler: "Ya Resulallah!. Siz oturun, biz toplarız." dediklerinde:

"O işi de yapabileceğinizi elbette biliyorum. Ama sizden farklı ve üstün bir durumda bulunmak istemiyorum." dedi.

Peygamberimiz. "Bir kavmin efendisi, ona hizmet ederdir!" buyururken, bu gerçeğe işaret etmekteydi.

Bir gün bazı sahabiler yanına gelip:

"Ya Resulallah!. Bu sene hacca gidince. çok dindar bir adamla karşılaştık. Hac boyunca gece gündüz ibadet etti. Yol boyunca hep Allah'ı andı." dediler.

"Peki ona kim yemek hazırladı? Hayvanının bakımını kim yaptı?" dediğinde:

"Ya Resulallah!. Böyle bir adama kim hizmet etmez? Neye ihtiyaç duyduysa, hemen yerine getirdik." dediler. Peygamberimiz:

"Demek ki sizler, o adamdan daha hayırlısiniz." dedi.

Allah Resulü, sağlıkları yerinde olup da başkasına zahmet veren kişileri sevmezdi.

CENNET'E GİREMEZLER!.

Peygamberimiz, 'kibir' adı verilen kendini beğenmişliğin, insanlar için en büyük felaketlerden biri olduğunu söyler ve: "Kalbinde zerre kadar gurur ve kibir bulunanlar, Cennet'e giremezler." buyururdu.

Bir gün yemek yemekten, küçük bir tümsek üstüne oturmuş, sırtını bir duvara (ya da ağaca) yaslamıştı. O sırada Hz. Cebrail gelerek:

"Ya Resulallah!. Demek sen, krallar gibi yemek yiyorsun." deyince, hemen yere çömeldi. Ve bütün ömrü boyunca, yemek yerken bir yere yaslanmadı.

Peygamberimiz, hiçbir yemeği beğenmezlik etmezdi. Mekke'nin fethi sırasında, amca kızı Ümmü Hani'nin evine gidince:

"Yiyecek bir şey var mı?" diye sordu. Ümmü Hani:

"Ya Resulallah!. Evde sadece kurumuş ekmekle, biraz da sirke mevcut. Bunları size yedirmekten utanırım!." deyince, Peygamberimiz:

"Ey Ümmü Hani!. Sirke ne güzel katıktır. Sirke bulunan bir ev, katıktan (ekmekle birlikte yenecek şeyden) mahrum değildir." dedi. Daha sonra da, kuru ekmekleri sirkenin içine ufalayarak tuzla birlikte yedi.

BU KÖLEYİ KİM ALIR?

Peygamberimiz, aynı zamanda bir devlet başkanıydı. Buna rağmen son derece alçak gönüllü idi. Herkesin sırt döndüğü insanlara, şefkatle yanaşırdı.

Enes b. Malik, bu konudaki bir hatırasını şöyle anlatıyordu:

"Çölde yetiştirdiği sebze ve meyvelerle geçinen Zahir adlı garip bir adam vardı. Allah Resulü'ne gönülden bağlı idi. Kara kuru bir adamdı, yüzü güzel değildi. Üstelik çok fakirdi. Bu yüzden kimse ona yanaşmazdı. Sayısız ihtiyacı vardı ama, eline geçen en güzel yiyecekleri Allah Resulü'ne getirmek için can atardı. Bir gün yine bu amaçla Medine'ye gelince, Peygamberimiz onun arkasından sessizce yanaşarak, elleriyle gözlerini kapadı.

Zahir: "Kim o? Çek ellerini!. Neden gözlerimi kapatıyorsun?" diye bağırdı. Biraz sonra arkasına dönünce, Allah Resulü'nü görüp şaşırdı. Bu sefer o şaka yapıp, sırtını Efendimiz'e (s.a.s.) dayadı ve bir kedi yavrusu gibi sürtünmeye başladı. Bizler gülüşüyorduk. Peygamberimiz, Zahir'in bir elini yukarı kaldırarak:

"Bu köle satılıktır!. Almak isteyen var mı?" diye seslendiğinde, Zahir araya girip:

"Ya Resulallah!. Benim gibi değersiz bir köleye, Vallahî hiç kimse beş kuruş vermez." dedi. Peygamberimiz, ona tebesüm edip:

"Ey Zahir!. Sen Allah nazarında, son derece kıymetli ve pahalısın." buyurdu.

Allah Resulü, ümmetinden hiçbir zaman uzak durmadı. Özellikle sabah namazlarından sonra ashabıyla oturur, hatıralarını dinler, okuduğu şiirlere katılır, yapılan şakalara birlikte güler, o mübarek yüzünden tebessüm eksik olmazdı. Buna rağmen yüklendiği dâvâ adına, onun kadar kederli, onun kadar dertli bir insan yoktu. İçi bir yanardağ gibi coşup dururdu.

SUSARSAN MELEK KONUŞUR!

Peygamberimiz, herhangi bir kişiyle münakaşa etmeyi, kendisine yasaklamış bulunuyordu. Sahabilerinin de öyle davranmasını istiyordu.

Bir gün bir adam gelip, Hz. Ebu Bekir'e sövüp saymaya başladı. Hz. Ebu Bekir, önce sabretti ama sonra dayanamadı. Ona cevap verince, Efendimiz (s.a.s.) oradan uzaklaştı. Hz. Ebu Bekir, hemen koşarak:

"Ya Resulallah!. Adam bana küfür edip dururken yanımdaydınız. Ben karşılık verince, kalkıp gittiniz." dedi. Peygamberimiz:

"Ey Ebu Bekir!. Sen adamın karşısında susarken, senin yerine bir melek, ona karşılık verdi. Fakat sen karşılık vermeye başlayınca, araya şeytan girdi. Ben ise, şeytanla birlikte oturmam." dedi. Daha sonra da:

"Yüce Allah şu üç şeyi karşılıksız bırakmaz: Haksızlığa uğrayan kişi, sadece Allah'ın rızasını kazanmak için susarsa, Allah onu yardımıyla yüceltir. Kim Allah rızası için bir iyilik yaparsa, Allah onun zenginliğini artırır. Ve kim zengin olmak

için, insanlardan dilenircesine bir şey isterse, Yüce Allah o insanı fakirleştirir.” dedi.

MEKKE BOŞALIYOR

Müslümanların önce Habeşistan'a, daha sonra da Medine'ye yaptıkları hicretler sonucunda Mekke boşalmış ve geriye; aileleriyle birlikte Peygamberimiz, Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ali kalmıştı. Yola çıkamayacak kadar yaşlı ve hasta olanlar da, onlarla birlikteydi. Bazı müslümanlar ise, yakınları tarafından dövülerek ya da işkence edilerek, dinlerinden dönmek zorunda bırakılmıştı.

Hz. Ebu Bekir, daha önceki günlerde hicret etmeyi denemiş, fakat yarı yoldan geri dönmüştü. En büyük isteği, Allah Resulü ile birlikte hicret etmektir. Bu duasının kabul edileceğini umarak, Mekke'nin en soylu develerinden ikisini satın alıp, onları özenle beslemeye başladı. Müşriklerin takip etmesi durumunda, böyle güçlü develere ihtiyaç vardı.

Develer dört aydan beri besleniyordu ama, hicret emri bir türlü gelmiyordu.

Rabbimizin izni beklenmekteydi.

BEŞ KABİLE, BEŞ CELLAT

Müşriklerin en büyük korkuları, Allah Resulü'nün Medine'ye hicret etmesi ve kendisine bağlılık yemini yapan kabileleri bir araya toplayıp güçlenmesiydi. Zira bu kabileler, çok savaşçı insanlardan oluşuyordu.

Sonunda, Allah Resulünün Mekke'den ayrılmadan önce mutlaka öldürülmesi gerektiğine karar verdiler. Fakat müslümanların, hem onu öldürecek kişiye, hem de o kişinin kabilesine düşmanlık duymasından korktular. En nihayet Ebu Cehil:

"Bizler beş kabileyiz. Her kabileden güçlü ve cesur bir delikanlı seçelim ve bunlara keskin kılıçlar verelim. Bu beş kişi Muhammed'e aynı anda vursunlar. Böylelikle onun kanı beş kabileye dağılır. Müslümanlar da, bu kabilelere savaş açmaya cesaret edemez." deyip, şeytanlığını gösterdi.

Bu fikir beğenildi. Hemen beş cellat seçilip, kılıçlar hazırlandı.

HİCRET EMRİ

Cebrail Aleyhisselam, kendisi için ölüm emri verilen Peygamberimize gelip:

"Ya Resulallah!. Her gece yattığın yatakta bu gece yatma!." dedi. Ve aynı gün, Allah tarafından hicret izni verildi.

Hiz. Âişe Validemiz, o günü anlatırken şöyle diyordu:

"Allah Resulü, evimize (Hz. Ebu Bekir'in evine) hemen her gün uğradı. Fakat geliş saatleri, ya sabah ya da akşama rastlardı. Kendisine hicret izni verildiği gün, hiç olmadık bir saatte uğradı. Başına da bir örtü dolamıştı.

Babam, telaş ederek: 'Mutlaka bir şeyler var ki, bu saatte geldi.' dedi.

Resulallah içeri girdiğinde: 'Yüce Allah, hicret için izin verdi!.' buyurdu.

Babam hemen atılıp: 'Ya Resulallah!. Benim sana yoldaşlık etmeme de izin verdi mi?' deyince, Allah Resulü tebessüm ederek: 'Evet!.' buyurdu.

Babam birden ağlamaya başladı. Vallahî ben, onu görene kadar, bir erkeğin sevincinden ötürü bu kadar ağlayacağını asla tahmin etmezdim."

DEVELER HAZIR!

Hız. Âişe Validemiz, anlatmaya devam ediyor:

"Babam, büyük bir sevinçle:

'Bu iş için iki deve hazırlamıştım, biri sizindir.' deyince, Allah Resulü:

'O deveye, parasını ödemek şartıyla binerim.' dedi.

Babam ister istemez kabul etti. Bir torbaya yiyecek koyduk ama, ağzını bağlamak için ip bulamadık. Kız kardeşim (Hz. Esma) belindeki kuşağından bir parça yırtıp, o torbanın ağzını bağladı. (Bu yüzden kendisine, 'iki kuşaklı' anlamına gelen 'Zâtu'n-nıtakayn' denirdi.)

Babam, kendilerini Medine'ye götürmesi için, Abdullah b. Uraykıt'ı kılavuz tuttu. Bu adam müşrik olmasına rağmen güvenilir bir insandı. Her yeri karış karış biliyordu. Develeri bu adama teslim ettiler ve üç gün sonra, sabah vakti Sevr Dağı'nda buluşmak üzere, onu önden gönderdiler."

AT ONU AŞAĞIYA!

Hız. Ali Efendimiz anlatıyor:

"Allah Resulü, Hız. Cebrail'in ikazı üzerine, o gece kendi

yatağında benim yatmamı istedi. Daha sonra da, onunla birlikte Kabe'ye gelmemi söyledi.

Sağa sola gizlenerek yola koyulduk. Kabe'nin altına geldik-gimizde:

'Yere otur!.' buyurdu. Hemen oturdum. Kabe'nin üstüne çıkmak için omzuma bastığında, birden gücüm kesildi. Ağır-lığı karşısında ezildim, titremeye başladım, dayanamadım. Halimi gördüğünde kendisi çömelerek: 'Bas omuzlarıma!.' dedi.

Dediğini yapınca, Vallahî öyle bir hale geldim ki, eğer istesem, sanki semaya bile çıkabilirdim. Kabe'nin üstüne bir anda vardım. Orada, tunçtan ya da bakırdan yapılmış bir put bulunuyordu.

'At onu aşağı!.' buyurduğunda, putu yerinden çıkartıp aşağı attım. O put bakırdan yapılmış olmasına rağmen, sanki toprak bir çanakmış gibi bin parçaya ayrıldı. Hemen aşağı indim. Bizi görmesinler diye, Peygamberimizle birlikte yarışır-casına oradan uzaklaştık."

Allah Resulü, Kabe üstündeki putu devirmek için bir emir almamıştı. Üstelik de, kendisi için verilen ölüm emrini bili-yordu. Buna rağmen hayatını ortaya koyup, put devirme işi-ne devam etti. Çünkü o, putların en büyük düşmanıydı.

Ama esas hedefi, putlara olan inancın kalplerden sökülüp atılmasıydı.

MALLARI İADE ETİ.

Mekkeli müşrikler arasında, Allah Resulü'nün doğruluğu-

nu bilmeyen tek bir kişi bile yoktu. Bunlar, kendisine iman etmedikleri halde, saklamak istedikleri kıymetli mallarını ona teslim ediyor ve gerektiği zaman istiyorlardı.

Peygamberimiz, Medine'ye hicret edeceği gün:

"Ya Ali!. Mekkelilerin mallarını sahiplerine iade et!. İşin bittiği zaman, bizlere yetiş!. Bu gece de benim yatağımda yat!. Yeşil abama (örtüme) sarıl!. Bana kötölük yapmak isteyenlerden, sana hiçbir zarar gelmeyecektir." buyurdu.

Hz. Ali, denilenleri yaptı ve Allah Resulü'ne duyduğu güvenden ötürü, rahatça uykuya daldı.

KUŞATMA

Ebu Cehil'in teklifi üzerine seçilen beş genç, Allah Resulü'nün evini gece yarısından sonra sessizce kuşattılar. Ebu Cehil, Ümeyye b. Halef, Ukbe b. Ebi Muayt ve Ebu Leheb gibi azılı müşrikler de, o cellatların vereceği sevinçli haberi duy-mak için, evin biraz ötesinde bir araya geldiler.

Allah Resulü, bir avuç toprak alarak evden ayrıldı ve onların üzerine doğru yürüdü. Müşrikler onu ne duyuyor, ne de görüyorlardı.

Peygamberimiz, Ebu Cehil'in yanına yaklaşıp:

"Bana inanmayarak öldürüldükten sonra, Cehennemde yanacak olanlardan biri de sensin." diyerek, elindeki toprağı onun ve diğerlerinin üstüne saçı. Daha sonra da, Yasin Suresi'nin ilk on âyetini okuyarak eli kılıçlı katillerin arasından sıyrılıp gitti.

Cellatlar, Allah Resulü'nü hâlâ içerde sanıyorlardı.. Gece

karanlığında, avlunun duvarlarını aştılar ve odasına sokulup baktıklarında, yatakta yatan kişiyi o zannettiler. Bu sırada bir hanım, onları görerek çığlık atınca:

"Hanım akrabalarımızın bulunduğu bir eve gece vakti zorla girdiğimiz duyulursa, bütün Araplara rezil oluruz." deyip, sabahı beklediler.

Bir peygamberi öldürmekten değil, o günün âdetlerinden çekinmişlerdi.

MEYDAN OKUMA

Müşrikler, gün ağarmak üzereyken tekrar toparlandılar. Bu sırada yanlarına gelen başka bir müşrik, onların niyetini öğrenince:

"Bana göre Muhammed çoktan gitmiş. Üstelik de başınıza toprak serpmiş." deyince, neler olup bittiğini o anda fark ettiler. (Başa toprak saçılması hem bir hakaret, hem de bir 'meydan okuma' kabul ediliyordu.)

Cellatlar, hemen eve girerek yatağına yöneldiler. Ve Peygamberimizin yerine Hz. Ali'nin yattığını görünce çok şaşır-dılar.

Onu sıkıştırarak:

"Muhammed nerede?" diye sordular.

"Kendisini buralarda istemeyen sizdiniz, o da ayrılıp gitti." cevabını verdi.

Müşrikler, Hz. Ali'yi tartakladıktan sonra bir müddet hapsedtiler. Fakat onun, kendilerine ait malları dağıtmak için Mekke'de kaldığını öğrenince, bir şey yapamadılar.

SEVR DAĞI'NA YOLCULUK

Müşrikler, cinayetleri için sabahın olmasını beklerlerken, Peygamberimiz oradan çoktan ayrılmış ve Hz. Ebu Bekir'i evinden alıp, Sevr Dağı'na doğru yola çıkmıştı. Planlarına göre, mağarada üç gün boyunca kalacaklar, daha sonra da, Abdullah b. Uraykıt'la buluşup, Medine'ye hicret edeceklerdi.

Gece henüz bitmemişti, ortalık karanlıktı.

Allah Resulü, bu yolculuk sırasında Hz. Ebu Bekir'in bazen geride kaldığını, bazen de öne geçtiğini görünce meraklandı. Sebebini sorunca:

"Ya Resulallah!. Müşriklerin bizi takip ettiklerini sandığım zamanlarda arkanda yürüyorum. Seni ilerlerde bir yerde bekledikleri endişesine düştüğümde de, önüne geçiyorum." dedi.

Peygamberimiz: "Ey Ebu Bekir!. Benim başıma gelecek bir musibetin, benim yerime sana gelmesini ister misin?" diye sorunca:

"Evet Ya Resulallah!. Seni Peygamber gönderen Allah'a yemin ederim ki, musibet ve belaların senin yerine benim başıma gelmesini çok isterim." cevabını verdi.

Efendimiz (s.a.s.) ona tebessüm etti.

Sahabiler, Allah ve Resulü için yaşarlardı.

ÖNCE BEN GİREYİM!

Nihayet, Sevr Mağarası'na ulaştılar. Hz. Ebu Bekir:

"Ya Resulallah!. Eğer izin verirsiniz, önce ben girmek istiyorum." dedi.

Peygamber'lerden sonra insanların en hayırlısı olan bu yüce insan, mağarada bulunabilecek akrep, yılan ya da yırtıcı hayvanların, Allah Resulü'ne bir zarar vermesinden korkuyordu.

Mağaraya, üstteki bir boşluktan giriliyordu. Hz. Ebu Bekir, oradan aşağı inip etrafı kontrol etti. Bunun için de, bir çok yeri elleriyle yokladı, delikleri tıkamaya çalıştı. Daha sonra Peygamberimizi indirdi.

Gözleri bir süre sonra karanlığa alıştı. Hz. Ebu Bekir, açıkta kalan bir yılan deliği gördü. Ayağını o deliğe dayadığında, oradaki yılan tarafından sokuldu. Fakat Allah Resulü'nü üzmemek için, duyduğu acıyı belli etmedi.

Hz. Ömer, halifeliği sırasında, kendisinin Ebu Bekir'den daha üstün olduğunu söyleyenlere kızar ve mağaradaki o geceyi hatırlatarak:

"Vallahi Ebu Bekir'in tek bir gecesi bile, Ömer'in her şeyinden hayırlıdır. Çünkü Allah Resulü hicrete çıktığında, Ebu Bekir onun yanında idi." derdi.

SIRA ÖRÜMCEKLERDE

Peygamberimiz, Sevr Mağarası'nda görülen harikaları büyük sahabilere anlatmış ve içeri girdikten sonra mağara kapısında bir ağaç belirmediğini, daha sonra da bir örümceğin, bu ağaç ile mağara kapısı arasına ağ ördüğünü söylemiştir.

Yine Allah Resulü'nün anlattıklarına göre, mağara kapısına gelen iki dağ güvercini de, örümcek ağıyla o ağaç arasına yuva yapmıştır.

Bulutları, gölge yapması için Resulü'nün başı üzerinde görevlendiren Yüce Allah, örümcek ve güvercinleri de, ona perde yapmak için vazifeli kılmıştır.

BABAN NEREDE?.

Allah Resulü'nü bulamayan müşrikler, hemen Hz. Ebu Bekir'in evine koşuştular. Ve kapıyı açan Esmâ'ya babasını sordular.

Hız. Esmâ, onun yerini bilmediğini söyleyince, Ebu Cehil ona müthiş bir tokat attı. Esmâ bir yere savrulurken, küpesi de kulağından fırladı.

Müşrikler, Allah Resulü'nü ve Ebu Bekir'i bulacak olanlara büyük mükafatlar vaat ederek, atlı adamlarını dört bir yana saldılar. Sahil bölgesindeki insanlara bile haber verdiler. Daha sonra da, o bölgenin en meşhur iz sürücülerini olan Kürz b. Alkame ve Sürâka b. Malik adlı adamları, yüksek paralar karşılığında tuttular. Sürâka, Allah Resulü ile arkadaşının izlerini bulmakta gecikmedi ve Sevr Mağarası'nı gösterip:

"Vallahî aradıklarınız, şu mağaradan başka bir yerde olmaz!." dedi.

Diğer iz sürücü Kürz b. Alkame de aynı görüşte idi. İzlerin mağaraya kadar gelip orada kesildiğini, yani her ikisinin de kesinlikle içerde bulunduğunu söyleyip duruyordu.

Müşrikler, kılıçlarını çekerek mağara kapısına yanaştılar. İçeri girmeye çalışırken, Ümeyye b. Halef:

"Sizin aklınız yok mu? Ağzına kat kat örümcek ağı gerilen bir mağarada ne işiniz var? Vallahî bana göre şu örümcek

ağı, Muhammed doğmadan önce örülmüştür!." dedikten sonra, oraya küçük tuvaletini yaptı.

Müşriklerden bazıları da, mağara kapısında yuvalanan güvercinlerden ötürü, içeride hiç kimsenin bulunmadığını iddia ediyorlardı. Ebu Cehil ise:

"Vallahî öyle sanıyorum ki, Muhammed buralarda bir yerdedir. Fakat her zaman yaptığı gibi gözümüzü bağladı, görmez etti." diye söylenmekteydi.

BÜYÜK KORKU

Hız. Ebu Bekir, mağara girişini saran müşrikleri görünce, korkuya kapılarak:

"Ya Resulallah!. Bu müşrikler aşağı bakarlarsa, bizi görürler." dedi.

Allah Resulü ise:

"Ey Ebu Bekir!. Korkma Allah bizimledir!." buyurdu.

Daha sonra da:

"Üçüncüsü Allah olan iki kişiyi, sen ne zannediyorsun?" diyerek, onu teselli etti.

Hız. Ebu Bekir, Peygamberimizin bu sözlerine rağmen korku duyuyor ve:

"Ya Resulallah!. Eğer ben ölürsem bir şey fark etmez. Ama sana bir zarar verirlerse, bütün ümmet helak olur gider." diyordu.

Müşrikler, bütün umutlarını kaybederek Sevr Dağı'ndan indiler. Ve Allah Resulü'nü bulana ya da öldürene yüz deve verileceğini herkese duyurdular.

İNCE TAKTİKLER

Peygamberimiz, yoldaşı ile birlikte Sevr Mağarası'na perşembe gecesi girmiş, ondan sonraki üç günü de, yine bu mağarada geçirmişti.

Hz. Ebu Bekir'in oğlu Abdullah, son derece becerikli bir gençti. Karanlık bastığında mağaraya geliyor, onlara su ve yiyecek getiriyordu. Bu arada, müşriklerden haber verirdi.

Hz. Ebu Bekir, hicret edecekleri develeri önceden seçip beslediği gibi, hicret sonrası için de hazırlık yapmış ve Führeyre adlı çobanına bazı ince taktikler öğretmişti.

Führeyre, Allah Resulü ve arkadaşının Sevr Mağarası'nda saklandıkları günlerde, Hz. Ebu Bekir'in koyunlarını mağaranın yakınında otlatır ve Mekke'ye dönmeyerek orada gecelerdi. Bu arada koyunlardan süt sağlar ve mağaraya götürülmek üzere, akşam vakti gelen Abdullah'a verirdi.

Abdullah, güneş doğmadan önce Mekke'ye döner ve orada sabahlardı. Bu nedenle müşrikler, hiçbir şeyden kuşkulandırmıyorlardı.

Führeyre'nin başka bir görevi de, günün ilk ışıklarıyla birlikte mağaradan ayrılan Abdullah'ın ayak izlerini silmektir. Bunun için koyunlarını mağara kapısına kadar yaklaştırır ve orada dolaştırıp izleri yok ederdi.

Böylelikle, Allah Resulü'nü arayan iz sürücülere ipucu verilemezdi. Civardaki çobanlar, Führeyre'nin kendileri gibi Mekke'ye döndüklerini zannedip, hiçbir şeyin farkına varmazlardı.

MEKKE'YE VEDA

Peygamberliğin on dördüncü yılı, rebiyülevvel ayının dördü ve pazartesi günüydü.

Kılavuz seçilen Abdullah b. Uraykıt, Sevr Mağara'sında geçirilen üç günden sonra, sabahın çok erken saatlerinde geldi. Yanında üç deve bulunuyordu.

Hız. Ebu Bekir'in aylar boyu beslediği develer, son serece sağlıklı durumdaydı. Fakat o, daha iyi görüneni Allah Resulü'ne göstererek: "Ya Resulallah!. Bu hayvan senindir." dedi.

Peygamberimiz, daha önce söylediği sözleri tekrarlayıp, o devenin bedelini ödedi. Bu para dört yüz dirhemdi. Deveye de 'Adba' ya da 'Kasvâ' adını verdi.

Hız. Ebu Bekir, çobanı Führeyre'yi devesinin arkasına bindirdi. Günler boyu sürececek yolculukta, böyle bir adama ihtiyaç vardı. Abdullah b. Uraykıt, öne geçip yola koyulduğunda, Peygamberimiz, Mekke'sine bir kez daha bakarak:

"Ey benim Mekke'm!. Vallahî sen, Allah'ın yarattığı yerlerin en hayırlısı ve O'nun için en sevgili olanısın. Eğer kavmim beni senden çıkartmasaydı, senden asla ayrılmazdım." buyurdu.

Yüce Allah, onu bir âyetle teselli etti.

"Resulüm!. Kur'anı sana farz kılan Allah, elbette seni (yine) dönülecek yere (Mekke'ye) döndürecektir. Onlara de ki: Rabbim hidayetle geleni de, açık bir sapkınlık içinde bulunanları da çok iyi bilir." (Kasas Suresi, 85)

Hicretin ikinci bölümü başlıyordu. Hedef, Medine idi. Sevr Dağı, arkalarda garip kalmıştı.

Allah Resulü'nün gül kokusu da, o dağdaki mağaradan henüz kaybolmamıştı.

GERÇEK KILAVUZ

Abdullah b. Uraykıt, su sıkıntısı çekmeyecekleri تنها sahil yollarına yöneldi. Bir çok müşrik tarafından arandıkları için, gece gündüz yol almaya devam ediyorlardı.

Hız. Ebu Bekir, ticaret maksadıyla çok yer gezerdi. Bu yüzden bir çok insan onu tanırdı. Yarı yolda bir grupla karşılaştılar. İçlerinden biri ona yaklaştı ve Efendimize (s.a.s.) işaret ederek:

“Ya Ebu Bekir!. Önündeki bu kişi kimdir?” diye sordu.

Hız. Ebu Bekir, bu soruya cevap vermekten korktu. Çünkü Allah Resulü'nü bulan kişiye, yüz develik müthiş bir ödül vardı. Yalan söylemesi de mümkün değildi. Sonunda çok harika bir cevap vererek:

“Sorduğunuz kişi bir kılavuzdur. Bize doğru yolu göstermektedir.” dedi.

Hız. Ebu Bekir, doğru söylemekteydi.

Allah Resulü, Cennet yollarını gösteren bir kılavuzdu.

KISA BİR MOLA

Hız. Ebu Bekir, Mekke'nin zenginleri arasındaydı. Müslüman olduğunda, kırk bin dirhemi (yüz deve alacak kadar serveti) vardı. Bu para, şimdi onların ölü ya da diri yakalanmaları için konulan ödüle eşdeğerdi. Hız. Ebu Bekir, servetinin

büyük kısmını Allah yolunda harcamış, sadece beş bin dinarı kalmıştı. Hicret sırasında yanına aldığı bu parayı da, Medine'ye döndüğünde harcadı.

Peygamberimiz: "Hiç kimsenin parası, Ebu Bekir'in parası kadar, İslam dinine fayda vermemiştir." diyordu.

Hicret kervanı, bir gün-bir gece boyunca durmadı.

Salı günü yol tenhalaştığında, konakladılar. Hz. Ebu Bekir, gölge yapan yüksek bir kaya gördü ve gölgesine bir post sererek:

"Ya Resulallah!. Burada biraz dinlenin. Ben size gözcülük yaparım." dedi. Peygamberimiz yorgundu, teklifi kabul etti.

Hz. Ebu Bekir, daha sonra bir çobanın yanına gitti ve bir miktar süt sağdırdı. Efendimiz biraz sonra uyandığında, susamış durumdaydı. O süttten içtiğinde ferahladı. Hz. Ebu Bekir, onun dinlendiğini fark etmişti. Bu duruma sevinip:

"Ya Resulallah!. Yolculuk vakti geldi, yola çıkalım." dedi.

Medine onları beklemekteydi. Güneş batmak üzereyken yola çıktılar. Gece karanlığında yol alacaklardı. Müşrikler de o sırada yoldaydı. Her yerde onları arıyorlardı.

ÜMMÜ MA'BED'İN KOYUNU

Güneş doğduğu zaman, yine yolda idiler. Kılavuz Uraykıt, biraz sonra bir çadıra doğru yanaştı. Burası, Ümmü Ma'bed adlı bir kadına aitti. Bu yaşlı kadın, yoldan geçenlere et ve hurma gibi şeyler satıp geçinmekteydi. Ne yazık ki o gün her şey satılıp tükenmişti.

Peygamberimiz, yiyecek kalmadığını duyunca, oradaki bir

koyunu sağmak istedi. Bunun için izin istediğinde, Ümmü Ma'bed: "Boşuna uğraşmayın!. O hiç süt vermez." dedi.

Peygamberimiz, koyunu bereketli kılması için Allah'a dua etti ve Ümmü Ma'bed'in şaşkın bakışları arasında, on kişiye yetecek miktarda süt sağdı. Büyük bir kap, ağzına kadar doldu. Hep beraber içtiler. Allah Resulü, daha sonra koyunu tekrar sağdı ve dolan kabı Ümmü Ma'bed'e verdi.

Yaşlı kadın, Efendimizi (s.a.s.) bilmiyordu. Gördükleri karşısında şaşırıldığından, başka bir koyun kestirip onlara ikram etti, bir kısmını yanlarına yolluk olarak verdi.

Hicret kervanı daha sonra ayrıldığında, Ümmü Ma'bed, kesilen koyundan hiçbir şey eksilmediğini görerek tekrar hayrete düştü.

ONU TARİF ETİ.

Ümmü Ma'bed, kervan gittikten sonra yanına gelen kocasına (Ebu Ma'bed'e), o gün yaşadıklarını anlattı. Sütü sağan kişiyi tarif ettiğinde, eşi dayanamayıp:

"Vallahî bu zat, bize anlattıkları Kureyşli Peygamber'dir. Eğer burada olsaydım, yanından ayrılmazdım." diye gözyaşı döktü. Son derece üzgündü. Çadırlarına kadar gelen bir Peygamberi görememişti. Daha sonra birden yerinden kalktı, yollara düştü. Belki de Allah Resulü'ne yetişirdi. Rim Vadisine girince onları gördü. Bu sefer de sevinçten ağlıyordu. Yanlarına koşup müslüman oldu.

Ebu Ma'bed, hayatının en şerefli yolculuğunu yapıp dönmüştü. Ümmü Ma'bed Hatun da, müslümanlar arasına katıldı.

Peygamberimiz, Ümmü Ma'bed'in yanından ayrılırken, süt sağdığı koyunu hiçbir zaman kesmemesini tembih etmişti. Ümmü Ma'bed, bu koyunun o tarihten sonra on sekiz yıl daha yaşadığını, her şeyi silip süpüren kıtlık ve kuraklıklara rağmen, ondan gece gündüz bol miktarda süt sağdıklarını söylemişti.

TAKİBE DEVAM

Allah Resulü ve arkadaşı için ortaya konan iki yüz develik ödül karşısında şaşkına dönen müşrikler, onları dört bir yanda arıyorlardı. Ümmü Ma'bed'i görünce ona doğru yaklaşıp:

"Muhammed'in bu taraflara geldiği söyleniyor, onu gör-dün mü?" diye sordular.

Eşi henüz yanına gelmediği için, Ümmü Ma'bed yalnızdı.

"Bu gün birkaç kişi yanıma geldi. Ve onlardan bir tanesi, süt vermeyen koyunumdan bol bol süt sağdı." dedi.

Müşrikler, Allah Resulü'nün izini bulmuşlardı. Hemen peşine düştüler.

Ödül peşinde koşanlardan biri de, Sürâka b. Malik adlı iz sürücüydü. Bu adam, Allah Resulü ve Hz. Ebu Bekir'in saklandıkları Sevr Mağarası'nın kapısına kadar iz sürmüş ve içeri girmek üzereyken, örümcek ağlarına aldanmış diğer müşrikler tarafından geri döndürülmüştü. O sırada evinde dinlenirken, yanına biri geldi. Nefes nefese idi.

"Ey Sürâka! Biraz önce, develerine binmiş vaziyette sahile doğru giden kişiler gördüm. Sanırım ki onlar, Muhammed

ve arkadaşlarıdır." dedi.

Bu haberden gerisini Sürâka anlatıyor:

"Ben, adamın bahsettiği kişilerin Allah Resulü ve arkadaşları olduğunu hemen anladım. Fakat onlar için vaat edilen (adam başı yüz deveyi) tek başıma almayı istiyordum. Bu yüzden de:

'O gördüğün kişiler, kaybolan hayvanlarını arıyorlar.' diyerek, kendisini yanılttım. Daha sonra hemen atımı hazırladım, zırhımı kuşanarak son hızla yola çıktım."

BU ADAM BİZİ ARIYOR!.

Sürâka, Allah Resulü ve arkadaşlarının izini hemen buldu. Atını onlara doğru koşturdu. Hz. Ebu Bekir, silahlı bir süvarinin dörtnele geldiğini görünce:

"Ya Resulallah!. Bu adam mutlaka bizi arıyor, bize yetişti!" dedi.

Allah Resulü, daha önceki gibi: "Korkma!. Allah bizimledir!." buyurdu.

Daha sonra ellerini açarak: "Ya Rabbi!. Şu gelen adamın şerrinden bizi uzak tut!. Onu atından düşür!." diye dua etti.

At bir anda tökezleyip yere kapandı. Sürâka da yerlere yuvarlandı. Ama hemen kalkarak tekrar bindi. Peygamberimiz, arkasına hiç bakmadan Kur'an okumaktaydı. Hz. Ebu Bekir ise, o adamdan son derece ürkmüştü.

Sürâka onlara yaklaştığında, tekrar devrildi. Atının ayakları kumlara gömülmüştü. Hayvanı o durumdan kurtarmaya çalıştı, başaramadı. Daha sonra da:

"Ey Muhammed!. Anladım ki bunlar senin işindir. Eğer beni kurtarırsan size dokunmam. Hatta develerimden, koyun ve keçilerimden istediğinizi size veririm." diye seslendi.

Peygamberimiz: "Senin hayvanlarına ihtiyacım yok!" dedi. Daha sonra ona dua edince, Sürâka'nın atı silkinip kalktı. Hayvanın battığı yerden bir duman çıkıyordu.

Sürâka bu durumu gördüğünde: "Ne dilersen bana emret, yapayım!" dedi.

Peygamberimiz, Sürâka'nın oralarda beklemesini ve peşlerinden başka birileri gelirse, onları engellemesini istedi. Sürâka öyle yaptı.

SÜRÂKA'YA MÜJDEİ.

Ebu Cehil, iz sürmekle ün salan Sürâka'nın Allah Resulü'nü yakalamadan ya da öldürmeden geri dönmeyeceğine inanıyordu. Fakat onun eli boş ve iman etmiş şekilde geldiğini görünce çok sinirlendi. Ona bir sürü hâkaretlerde bulundu. Sürâka ise:

"Sen benim, atımın ayakları yere battığı zamanki halimi görseydin, Muhammed'in Peygamber olduğundan asla şüphe etmezdin. Artık onun karşısına kimse çıkamaz. Ben anladım ki, onun yaymak istediği din, bir gün bütün dünyaya yayılacak ve insanlar, ona bağlanmak ya da barışmak için çırpınacak!.." dedi.

Peygamberimiz, sahabiler arasına katılan Sürâka ile daha sonraki yıllarda konuşurken, ateşperestlerin binlerce yıllık hakimiyetinin yıkılacağını müjdeledi. Daha sonra da:

"Ey Sürâka!. Bir gün İran şahının mücevherlerini ve kemerini takacağını, tacını da başına geçireceğini biliyor musun?" dedi.

Sürâka şaşırmişti: "Ya Resulallah!. Krallar kralı Kisra b. Hürmüz'ün tacını mı?" deyince, Peygamberimiz: "Evet!." dedi. Ve bir gün mutlaka fethedilecek Fars (İran) ülkesinin ganimetleri paylaşılırken, krala ait eşyaların Sürâka'ya düşeceğini müjdeledi.

Fars diyarı, Allah Resulü'nün vefatından sonra (Hz. Ömer devrinde) fethedildiğinde, sayısız ganimetle birlikte Kisra'nın bilezikleri, kemeri ve tacı da Medine'ye getirildi. Hz. Ömer, Sürâka'yı çağırarak bu mücevherleri verdi.

Sürâka, Allah Resulü'nün yıllar önceki müjdesinin gerçekleşmesi üzerine göz yaşı döktü. Ellerini kaldırıp: "Yüce Allah'a şükürler olsun ki, 'Ben tanrıyım!.' diyen Fars kralının mücevherlerini, Müdlic Oğulları'ndan Sürâka adlı bir çöl adamına giydirdi." dedi.

HİCRET YOLU - CENNET YOLU

Hicret yolu uzundu. Allah Resulü ve arkadaşları, "Gamim" adı verilen yere geldiklerinde, seksen ailelik bir grupla karşılaştılar. Bu kişiler, iyi bir yerleşim yeri arıyorlardı. Peygamberimiz, onlarla sohbet etti, İslam dinini anlattı ve kendilerini, Allah'a iman etmeye çağırdı. Çoluk çocuk hepsi müslüman oldu.

Kafilenin reisi, Büreyde b. Husayb adlı kişiydi. Peygamberimizi görür görmez iman etmişti. Efendimiz (s.a.s.) ona

Kur'an okudu. Ve Meryem Suresinin ilk âyetlerini öğretti. Bu kabilenin henüz birkaç saat önce müslüman olan insanları, Akşam vakti girince, Allah Resulü'nün arkasında namaz kılıyorlardı.

Peygamberimiz, her an yakalanma ve öldürülme tehlikesi yaşadıkları Hicret yolunda bile, Cennet yolunu göstermeye devam etti. Çünkü o, gerçek bir kılavuzdu.

VE NİHAYET MEDİNE

Medineli müslümanlar, Allah Resulü'nün Mekke'den ayrıldığını haber almış, fakat gecikmesi üzerine endişe duymaya başlamışlardı. Evlerin en yüksek yerlerine ya da ağaçlara çıkarak, sabahtan akşama kadar onu gözlüyorlardı. Diğer dinlerin mensupları da, ellerindeki kitaplardan tanıdıkları o Peygamberi merak ediyorlardı.

Hicret kervanını ilk gören kişi, bir Yahudi'ydi. Çölün seraplarla dolu ufuklarında onları fark edince: "Ey müslümanlar! Beklediğiniz kişi, işte geliyor!" diye müjde verdi.

Bir anda bütün bakışlar o noktaya yöneldi. Geliyorlardı.

Yer gök tekbir sesleriyle sarsılmaya başladı.

Çoluk çocuk ne kadar insan varsa, gelmiş geçmiş Peygamber'lerin en büyüğünü görmek için evlerinden dışarı fırladılar. Ve o anda farkına varamadıkları bir şeye, 'sahabi' makamına yükseldiler.

SAHABİLİK YARIŞI

Bir insan için en büyük şeref, Âhirzaman Peygamber'ini

görmek ve ona iman etmektir. 'Sahabi' adıyla bilinen bu müslümanlar, daha sonraki asırlarda gelecek en büyük velilerden (evliyalardan) bile daha büyük bir makama ulaşmışlardır. (Sahabiler, Peygamberimizi sağ iken gören ve mümin olarak vefat eden erkek müslümanlardır. Hanımlar ise, 'sahabiye' adıyla anılırdı.)

Peygamberimizin geldiği yer, Medine'nin Kuba bölgesi idi. Burada yaşayanlar, Allah Resulü'nü daha önce görmemişlerdi. Bu yüzden de bir çoğu, kendileriyle daha fazla konuşan Hz. Ebu Bekir'i peygamber zannetmişti.

Allah Resulü ise, hiçbir şey söylemeden susuyordu.

Kubalılar, Hz. Ebu Bekir'in çevresini sardıklarında, onun 'rida' adı verilen örtüsüyle, yanındaki kişiye gölge yapmaya çalıştığını fark ettiler. Ve Allah Resulü'nün kim olduğunu o anda anlayarak, onu büyük bir sevgiyle selamladılar.

Nübüvvetin on ikinci yılıydı. Rebiyülevvel ayının on ikisiydi ve pazartesi gününe rastlıyordu. Külsüm b. Hidm'in evinde konakladılar.

Allah Resulü'ne ilk ikram edilen şey, onun ilk kez gördüğü yaş hurmaydı.

KUBA MESCİDİ

Külsüm b. Hidm, varlıklı bir kişiydi. Allah Resulü, Medine topraklarına ulaştığı yerde mescit yaptırmak için, ondan yer satın aldı. Bu inşaat sırasında kendisi de çalıştı. Taşların en büyüklerini taşıyordu.

Sahabiler bu durumu görünce: "Ya Resulallah! Biz senin yerine taşırız." dediler.

Peygamberimiz, onların bu tekliflerine yanaşmadı. Ve mescit bitene kadar bu şekilde çalıştı. Daha sonra da, Kuba Mescidinde kılınacak namazların bir umre sevabı kazandıracığını müjdeledi.

Hz. Ömer, halifelik döneminde her pazartesi ve perşembe günleri bu mescide gider, neden öyle yaptığını soranlara da, Allah Resulü'nün müjdesini hatırlattıktan sonra:

"Eğer bu mescit ülke dışında bulunsaydı, develere biner ve bütün zorluklara rağmen onu ziyaret ederdik." derdi.

HZ. ALİ'NİN HİCRETİ

Hz. Ali, Kureyş müşriklerinin Allah Resulü'ne bıraktıkları emanetleri iade etmek için, üç gün Mekke'de kaldı. İşi bittiği zaman da gizlice kaçtı. Bu arada belki takip edildiğinden, bir at ya da deve bulamamıştı. Geceleri yürüdü, gündüzleri saklandı. Günler sonra Kuba'ya geldi ama, ayakları çok kötü durumdaydı. Tabanları yarılmış kanıyordu.

Peygamberimiz, Hz. Ali'nin geldiğini duyunca çok sevindi. Onu bir an önce görmeyi istiyordu.

"Ya Resulallah! Adım atmaya bile gücü yok!" dediklerinde, hemen yanına koştu. Halini görünce ona sarıldı, şefkatin-den ağladı. Daha sonra da, mübarek elleriyle ayaklarının altını sıvazlayıp dua etti. Hz. Ali'nin acıları, o anda sona erdi.

DEVENİN YOLUNU AÇINI!

Peygamberimizi Kuba'da da rahat bırakmadılar. Müşrikler

ve münafıklar bir araya gelerek, kaldıkları evi taşa tuttular. Bunun üzerine Efendimiz (s.a.s.), on dört gün boyunca kaldığı Kuba'dan ayrılarak Medine'nin merkezine hareket etti. Bu sürede mescid tamamlanmıştı.

Abdulmuttalip'in annesi Selma Hatunun mensup olduğu Neccar Oğulları, hâlâ büyük bir tehlike içinde gördükleri Allah Resulü'ne, Medine yolunda eşlik ettiler.

Kuba ile Medine arasında, bir çok kabile vardı. Bu kabileler, Allah Resulü'nün geldiğini duyunca yollara döküldüler ve: "Ya Resulallah!. Bizler sayıca fazlayız. Mal ve silah yönünden de zenginiz. Bizimle kal!" dediler.

Efendimiz (s.a.s.), onlara dua etti ve devesinin yularını serbest bıraktı. Deve artık kendi kendine gidiyordu.

Peygamberimiz: "Devenin yolunu açın!. Ona nerede duracağı emredilmiştir." dedi.

BİZ SENİN AKRABANIZI.

Peygamberimizin Kasva adlı devesi, Neccar Oğulları'nın evleri önünden geçerken de durmadı. Bunun üzerine:

"Ya Resulallah!. Kavmin içinde, sana bizden yakın kimse yoktur. Bizim yanımızda kal!" diye ısrar ettiler. Peygamberimiz, onlara da aynı şeyleri söyleyerek:

"Devenin yolunu açın!. Ona nerede duracağı emredilmiştir." dedi

Yolu açtılar. Ve devenin çökeceği yeri, büyük bir heyecanla beklediler.

Kasva, Neccar Oğulları'nın evini biraz geçtikten sonra ye-

re çöktü. Burası, iki yetim gence ait hurma kurutma yeriymiş ve günümüzdeki Mescid-i Nebevî kapısının (Peygamber Mes-cidine ait kapının) bulunduğu yere rastlamaktaydı.

Kavsa, çökmüş durumdayken tekrar ayağa kalktı ve biraz gittikten sonra, birden geriye dönerek aynı yere çömeldi, boy-nunu ve göğsünü yere koydu.

Peygamberimiz, bunun üzerine onun üstünden inip:

"İnşallah yerimiz burası!." dedi.

Allah Resulü'nün bu ifadesi, çok anlamlıydı. Çünkü bura-sı, onun hem evi, hem de mübarek kabri olacaktı.

KURA ÇEKMEDEN OLMAZI!

Peygamberimiz, devesinden inince: "Buraya en yakın ev hangisi?" diye sordu.

Ebu Eyyub Halid b. Zeyd, hemen atılıp: "Benimki ya Re-sulallah!. Bakın şurası!." dedi.

Daha sonra da, Peygamberimizin eşyalarını evine taşımak için izin istedi.

Allah Resulü'nü, kendi evi yapılarına kadar misafir edecek kişi, İstanbul'u şereflendiren sahabilerden biri olan 'Eyüp Sultan' dan başkası değildi.

Neccar Oğulları, Peygamberimizin başka bir yerde kalma-sına razı değildi. Bu yüzden direndiler ve kendisini misafir edecek kişinin kura ile belirlenmesi için ısrar ettiler. Kur'a çe-kildi. Şanslı kişi Hz. Eyyub idi. Mecburen boyun eğdiler.

Peygamberimiz, ilk gece Neccar Oğulları'nda kalıp, akra-balarının gönlünü aldı. Çünkü o, 'İncelikler Peygamberi' ydi.

SİZLERİ SEVİYORUM!.

Sahabilerden Berâ b. Azip: "Medine halkının, Peygamberimizin gelişine sevindikleri gibi, başka bir şeye sevindiklerini asla görmedim." derdi.

Medine'de ne kadar insan varsa ya yollara dökülmüş, ya da yüksek çatılara çıkmıştı. Tam bir bayram havası yaşanırken, yaşları beş ile on arasında değişen küçük kızlar, Peygamberimizin gelişinden duydukları neşeyle şarkılar söylüyordu.

Allah Resulü, onları kucaklayıp: "Beni seviyor musunuz?" diye sorunca:

"Evet Ya Resulallah!. Elbette ki seviyoruz." dediler.

"Vallahî ben de sizleri çok seviyorum!." deyip, bu sözünü peş peşe tekrarladı.

O kızlardan birçoğu, Efendimiz (s.a.s.) sayesinde, diri diri gömülmekten kurtulmuşlardı. Peygamberimiz, kız çocuklarına duyduğu bu eşsiz sevgiyi, her fırsatta dile getiriyordu. Hatta Hz. Ömer'e bir şey söylerken, bazı zamanlar:

"Ey Hafsa'nın babası!." diye sesleniyordu. Onun, en sevdiği sahabilerden birine böyle hitap etmesi, kız çocuklarına ne kadar önem verdiğini gösteriyordu.

(Hz. Ömer'in kızı Hz. Hafsa, ileriki yıllarda, Allah Resulü'ne eş olmakla şereflenmişti.)

CENNETLER ONLARINDIR!.

'Ensar' adıyla anılan Medineli müslümanlar, Mekke'den

hicret edenleri (muhacirleri) evlerine misafir edebilmek için birbiriyle yarışıyor, hatta aralarında kura çekiyorlardı. Bununla da kalmayıp:

"Ya Resulallah!. Hurma bahçelerimizi, onlarla bizim aramızda bölüştür." dediler. Peygamberimiz, ensarın bu fedakarlığını çok fazla buldu, razı olmadı.

"O zaman, sulama ve toplama görevini Mekkeli kardeşlerimiz üstlensin. Ne kadar sebze ve meyve yetiştiriyorsa, aramızda paylaşalım." dediler. Teklif kabul edildi.

Ensardan bazıları, iki eve sahipti. O evlerden birini ve fazla arazilerini, muhacirler için bağışladılar. Bu araziler, onlara ev yapmak için bölüştürüldü.

Medineli müslümanlar yemeyip yedirdiler, içmeyip içirdiler. Sonunda da Allah'ın rızasını kazandılar. Yüce Allah, onlar için indirdiği âyette şöyle buyurdu:

"Allah, İslam'da birinci dereceyi kazanan muhacirler ve ensar ile, onlara güzellikle uyanlardan (Peygamberimize yetiştirmeyip de sahabelere uyanlardan) razı olmuştur!. Onlar da Allah'tan hoşnut olmuşlardır!. Allah onlara, içinde ebediyen (sonsuzca kadar) kalmak üzere, altlarından ırmaklar akan Cennetler hazırlamıştır. Asıl büyük kurtuluş işte budur!." (Tövbe Suresi, 00)

İLK TAVSİYELER

Medine'deki beş Yahudi âliminden biri sayılan ve Peygamberimizin yüzünü gördüğü anda İslam dinini seçen Abdullah b. Selam (müslüman olmadan önceki ismiyle Husayn) anlatıyor.

"Babam bana Tevrat'ı öğretirken, âhîrzamanda gelecek Peygamber'in özelliklerini, taşıdığı işaretleri ve yapacağı işleri anlatan bir âyet göstermişti. Bu âyet şöyle idi:

'Muhammed, Allah'ın Resulüdür. Mekke'de doğacak ve Teybe'ye (Medine'ye) hicret edecektir. Saltanatı, Şam'a ulaşacaktır. Ümmeti ise, çok hamd eden kimselerdir.'

Tevrat'taki bu âyet, yıllar boyu aklımdan çıkmamıştı. Resulallah Medine'ye geldiği günde, bir ağacın üstünde hurma topluyordum. Birden herkes:

"Allah Resulü geldi!." diyerek bağırmaya başladı. O sırada vücudumu bir titremeye kapladı. Yüksek sesle: "Allahuekber!." dedim.

Yaşlı halam, ağacın altındaydı. Getirdiğim tekbiri duyduğunda:

'Allah senin ellerini boş çıkarsın!. Vallahî bize (Yahudilere) gönderilen Hz. Musa gelmiş olsaydı, bundan fazla sevinmezdin.' diyerek bana kızdı.

'Halacığım!. Bu gelen kişi, Hz. Musa'nın kardeşi sayılır. Çünkü o da Allah'ın Resulüdür. Hz. Musa ne için gelmiş ise, o da aynı şeyler için gelmiştir.' dedim.

Halam bunun üzerine: 'Yoksa bu gelen kişi, kıyamete yakın dönemde (âhîrzamanda) gönderileceği bize haber verilen Peygamber midir?' diye sordu.

'Evet!.' dediğim zaman: 'Peki öyleyse!.' deyip sustu.

Hemen Allah Resulü'nün yanına koştum. O sırada Medine halkına sesleniyor ve:

'Ey insanlar!. Selam vermeyi yaygın hale getirin!. Yemek yedinin!. Akrabalarınızla ilgilenin!. Herkes uykudayken namaz kılın ki, selametle Cennet'e giresiniz!.' diyordu.

Yüzünü gördüğüm anda müslüman oldum. Anladım ki o yüzde hiç yalan bulunmaz."

Abdullah b. Selam'dan hemen sonra, ailesi ve halası da İslam dinine girdi.

UYKUSUZ GECELER

Hız. Eyyub anlatıyor:

"Evimiz iki katlıydı. Allah Resulü bize geldiğinde, alt katı tercih etti.

'Ya Resulallah!. Siz alt katta kalırken, benim eşimle birlikte üst katta olmam, bize çok ağır gelir. İzin verin alt kata yerleşelim.' dedim.

Her nedense üst katı istemedi. Eşimle birlikte üst kata çıktık. Fakat onu rahatsız etmekten korktuğumuzdan, adım atmaktan bile çekiniyorduk.

Bir akşam, suyla dolu bir testimiz kırıldı. Suyun onun üstüne akmasından korktuk. Bu yüzden üstümüzdeki yorganı, hemen suyun üzerine bastırdık."

Hız. Eyyub ve eşi, daha sonraki günlerde: "Biz Resulallah Aleyhisselam'ın bulunduğu yerden daha yüksek bir yerde yürüyoruz." diyerek, yatağa yatmadan sabahladılar.

Peygamberimiz, bu durumu hissedince üst kata çıktı.

ARKADAŞIM RAHATSIZ OLUR!

Yine Hız. Eyyub anlatıyor:

"Allah Resulü, akşam yemeklerinden bir kısmını yiyeme-

diği için bize gönderiyordu. Eşimle birlikte yemek kabına bakıyor ve o nereden yemişse, biz de oradan yemeye çalışıyorduk. Mübarek ellerinin değdiği yeri araştırır dururduk.

Bir gün, kendisine gönderdiğimiz soğanlı (ya da sarımsaklı) yemeğe hiç elini sürmedi.

Sebebini sorunca:

'Ben sizin görüşemediğiniz kimselerle, meleklerle fısıldaşan biriyim. İnsanları rahatsız eden şeylerden, melekler de rahatsızlık duyarlar. Arkadaşım Cebrail'i rahatsız etmekten korkarım.' dedi. Bunun üzerine:

'Ya Resulallah!. Senin sevmediğin bir yemeği biz de sevmeyiz.' dedim.

'Siz onu yiyin!.' buyurdu.

O günden sonra, kendisine sarımsaklı yemek yapmadık. Evimizde kaldığı yedi ay boyunca, 'Şu yemeği yapınız!.' gibi bir isteği asla olmadı."

YÜZ SEKSEN KİŞİLİK YEMEK

H. Eyyub anlatıyor:

"Allah Resulü, bir gün kendisine ve Ebu Bekir'e yemek getirdiğinde:

'Otuz kişi çağır da, bizimle birlikte yesinler.' dedi.

Evde yemek yapmak için malzeme yoktu. Gelenlere mahcup olmaktan korkuyordum. Bu yüzden de işi ağırdan aldım. Bir daha söyleyince, gidip çağırdım.

Gelen kişiler, iki kişi için yaptığımız o yemeğin başına oturdular ve doymalarına rağmen, o yemeğin çok az bir kısmını yiyebildiler.

Bu mucize karşısında, hepsi Allah Resulü'ne beyat (bağlılık yemini) ettiler.

Peygamberimiz, onlar gittikten sonra: 'Altmış kişi daha çağır!.' buyurdu.

Bu seferki korkum daha büyüktü. Gidip çağırdım

Yine aynı yemekten yemeye başladılar. Ve daha öncekiler gibi, o yemeğin çok az bir kısmını yedikleri halde, tıka basa doydular. Bu gelen kişiler de, henüz evden ayrılmadan beyat ettiler.

Efendimiz (s.a.s.) bu sefer: 'Doksan kişi daha çağır!.' buyurdu.

'Vallahî bu sefer yetmez!.' diye endişe ettim. Buna rağmen doksan kişi çağırdım. Gelenler, bol bol yediler ama, o yemek eksilmedi. Hepsi Allah Resulü'ne beyat ettiler.

İki kişinin yiyeceği yemekten, yüz seksen kişi yedi. Hepsi de Medineli insanlardı."

Peygamberimiz, kadınların da beyat etmesi için, Hz. Ömer'e görev verdi. Bağlılık yemini eden hanımlar 343 kişiydi.

Hicretten sonraki iki sene içinde, Medine'deki (Vâkıf, Hatma, Vâil ve Ümeyye Oğulları'nın dışındaki) bütün insanlar, müslüman oldu.

YEDİ ASIR SONRASINA BİR MEKTUP

Yahudi ve Hıristiyan din adamlarının birçoğu, Peygamberimizin geleceğini asırlar öncesinden öğrenmişler ve bunu önemli kişilere bildirmişlerdi. Bu kişilerden biri de, Efendi-

mizden (s.a.v) yedi asır önce yaşamış olan Tübbâ Ebu Kerib adlı Yemen Hükümdarıydı.

Tübbâ, âhîrzamanda (dünyanın son döneminde) gelecek peygamber'in (yani Efendimizin) özelliklerini öğrendiğinde, büyük bir hayranlıkla iman etti. Ve onun için bir mektup yazdıktan sonra, mektubu altın mühürle kapattı.

Tübbâ, Peygamberimizin hangi asırda dünyada geleceğini bilemediği için, mektubu ona ulaştırma görevini önce çocuklarına, daha sonra da torunlarına vasiyet etti. Kısacası, Âhîr-zaman Peygamberi Hz. Muhammed'in (ya da İncil'deki adıyla Hz. Ahmed'in) dönemine kim yetişirse, mektubu ona vermekle yükümlü olacaktı. Bu özelliği ile dünyada bir eşi daha bulunmayan söz konusu mektup, babadan oğla, ondan da torunlara ulaştırıldı. Sonunda da Medineli bir müslümana teslim edildi. Bu kişi, Allah Resulü'nü evinde misafir eden Hz. Eyyub'dan başkası değildi.

Medîne'ye hicret eden kıymetli Resulü'nün Hz. Eyyub'un evinde kalmasını dileyen, bu yüzden de devesi Adba'yı onun evi önüne çöktüren, çekilen kurada yine onun ismini çıkartan Yüce Allah, Yemen hükümdarının yedi asır önce yazdığı mektubu da, hiç kaybolmadan ona ulaştırmıştı. Çünkü Rabbimiz, sonsuz ilmiyle olmuş ve olacak her şeyi biliyordu.

BANA MEKTUBUMU VERİ!

Hz. Eyyub, hicret henüz tamamlanmadan önce, Allah Resulü'nü misafir edecek bahtiyar kişinin kendisi olacağını elbette bilmiyordu. Tek bildiği şey, onun müşrikler tarafından

arandığı ve büyük bir tehlike içinde bulunduğuydu. Bu yüzden, sırtında çok ağır bir emanet yükü oluşturan mektubu ona ulaştırmakta acele etti. Bu iş için de, Süleym Kabilesi'nin en güvenilir adamlarından Ebu Leyla'yı seçti.

Ebu Leyla, Peygamberimizin hicret kafilesini, Mekke ile Medine arasında buldu. Sadece Hz. Ebu Bekir'i tanıdığından, ona doğru yaklaştı. Peygamberimiz:

"Sen Ebu Leyla mısın?" diye seslendi. Ebu Leyla şaşırmıştı. "Evet!." diye cevap verdi. Peygamberimiz, onu daha da şaşırtarak:

"Tübba'nın bana yazdığı mektubu ver!." dedi.

Ebu Leyla: "Bende olanı nasıl bildiniz?" diye sorduğunda:

"Ben Muhammed'im!. Mektubumu bana getir!." buyurdu.

Ebu Leyla mektubu verdiğinde, onu okumak için, Hz. Ebu Bekir'i çağırdı.

ARAMIZA HOŞ GELDİNİ.

Tübba, şunları yazmıştı:

"Ben, (İncil'deki ismiyle) Hz. Ahmed'in, Allah tarafından gönderilen bir Peygamber olduğuna bütün kalbimle inandım. Eğer onun zamanına yetişse idim, muhakkak ki kendisine amca oğlu gibi (yani Hz. Ali gibi) fedaî bir hizmetkâr olur-dum. Yeryüzündeki Arapları ve onların dışındaki milletleri, ona boyun eğmeye mecbur tutardım. Onun düşmanları ile çarpışır ve her türlü üzüntüsünü dağıtırdım."

Tübba, manzum (şiir) türünde yazdığı mektubuna, şöyle devam etmişti:

"(Davut Peygamber'e gönderilen) Zebur'da, onun (Peygamberimizin) ümmeti ismen anılmıştır. Ve onlar (müslümanlar), ümmetlerin en hayırlısıdır."

Peygamberimiz, mektup okunduğunda, üç kez tekrarlayarak:

"(Aramıza) Hoş geldin, faziletli kardeş Tübbâ!." dedi.

Daha sonra ümmetini ikaz ederek: "Tübbâ için kötü bir söz söylemeyiniz!. Çünkü o, (yedi asır önce) müslüman olmuştu." buyurdu.

Asr-ı Saadet böyleydi. İnanılmaz olaylar yaşanmaktaydı.

HEDİYE

Hiz. Enes b. Malik anlatıyor:

"Allah Resulü Medine'ye geldiğinde, henüz sekiz-on yaşlarında idim. Annem Ümmü Süleym, beni elimden tutarak ona götürdü ve:

'Ya Resulallah!. Bu, oğlum Enes'ciktir. Yanınızda kalmasını ve size hizmet etmesini isterim. Bu benim hediyemdir.' dediği zaman, Peygamberimiz, benim için:

'Allah'ımı!. Enes'in malını ve evladını çoğalt!. Verdiğin şeylerde, onun için bereket ihسان et!.' diye dua etti. Yüce Allah, bu duaları kabul edildi. Servetim çok fazlaydı. Çocuk ve torunlarımın sayısı ise, yüze ulaştı. İnşallah âhiretim için yaptığı duaların da kabul edileceğini umuyorum.

Efendimize (s.a.s.) savaşta ve barışta, on yıl boyunca hizmet ettim. Yaptığım işler, çoğu zaman istediği gibi değildi. Bütün bunlara rağmen beni değil cezalandırmak, bir kerecik

bile azarlamadı. Ne kötü söz söyledi, ne surat astı, ne ayıpladı. Hatta: "öf!" bile demedi.

Ev halkından birisi, bana: 'Keşke böyle yapsaydın!.' diyecek olsa:

'Bırakın benim yavrumu!. O Allah'ın murat ettiği şeyi yapmıştır.' derdi.

Hayatımda, Peygamber Efendimizden daha güzel kokan bir şey görmedim. Onun elinden daha yumuşak olan bir kumaşa ya da ipeğe dokunmadım."

ENES'E TAVSİYELER

Hiz. Enes, Allah Resulü'nün kendisine verdiği ilk öğütleri, şöyle anlatmaktaydı:

"Ben küçük bir çocukken, Peygamberimiz yanıma gelerek: 'Oğulcağızım!. Aramızda kalmasını istediğim şeyleri, sakın başka kişilere anlatma!. Eğer böyle yaparsan, güvenilir insanlardan olursu.' dedi. Daha sonra da:

'Yavrucuğum!. Abdestini tam ve güzel bir şekilde al ki ömrün uzasın. Koruyucu melekler de seni sevip korusun. Elin-den geldiği kadar abdestli bulun. Çünkü her kim abdestliyen ölürse, Allah ona şehit sevabı verir. Namazını sürekli kılanlara, melekler de sürekli dua eder.' dedi."

Hiz. Enes, sadece meleklerin değil, Allah Resulü'nün de duasını almıştı.

O duanın bereketiyle, 103 yaşına kadar sağlıklı bir ömür sürdü.

Bahçesindeki ağaclar, yılda iki kere meyve verirdi.

Bir kuraklık sırasında yağmur duası yapar, Allah duasını kabul ederdi.

Hz. Enes, Allah Resulü'nün vefatından sonra dünyaya küstü. Ayrılık acısını, rüyalarla gidermeye çalışıyordu.

"Onu her gece rüyamda görmeyi ve 'Ya Resulallah! İşte küçük arkadaşın geldi.' demeyi, o kadar çok isterdim ki." diye ağlardı.

Peygamberimizin kendisine hediye ettiği birkaç eşyayı yanından ayırmazdı.

Vefat ettiği zaman, o eşyalarla birlikte gömülmeyi istedi, öyle yaptılar.

EN CESARETLİ İNSAN

Medineliler, Allah Resulü'ne beyat ederken, bütün müşriklerin kendilerine düşman olacaklarını iyi biliyorlardı. Bu düşmanlık, hicretle birlikte daha da arttı. Her an bir saldırı bekledikleri için: "Allah korkusundan başka bir korku duyamayacağımız günleri görecek miyiz?" diyenler çıkıyordu.

Hz. Enes, o günlere ait bir hatırasını, şöyle anlatıyordu:

"Allah Resulünden daha cesur bir insan yoktu. Korkulan bir durum ortaya çıktığında, hemen bir ata atlar, tehlike bölgesine yetişirdi.

Bir gece yarısında, feryat eden bir insan sesi duyduk. Hemen dışarı çıkıp o tarafa yöneldik. Bir de baktık ki, Allah Resulü Talha'nın atına binmiş, kılıcını boynuna asmış, çoktan oraya gitmiş, geri dönüyor.

Korkulacak bir şey olmadığını söyleyerek bizleri rahatlatı. Daha sonra da:

'Bindiğim bu at, bir su gibi akıcıdır (hızlı ve kıvraktır).¹ dedi.

Halbuki Talha'nın atı, son derece yavaştı ve çok ağır yürüyordu."

Daha önce de gördüğümüz gibi, Allah Resulü'nün bindiği tüm hayvanlar, 'Burak' tan bir pay alarak hız kazanmıştı.

Hz. Enes'in de belirttiği gibi, Peygamberimiz, insanların en cesuruydu. 'Allah'ın Aslanı' lakabıyla bilinen Hz. Ali bile:

"Savaşların kızıştığı anlarda (bir çok müşrik tarafından kuşatıldığımız zamanlarda), Allah Resulü'nün arkasına sığındık." diyordu.

PEYGAMBER MESCİDİ

Medine'ye geldiklerinde, Peygamberimizin devesi, Sehl ve Süheyl adlı iki gencin hurmalığına çökmüş ve oradan kalkmamıştı. Allah Resulü, buraya bir mescit yapmayı istiyordu. Bu yüzden de o gençleri çağırıp, yeri satın almayı teklif etti.

"Ya Resulallah!. Biz orayı sana hediye etmek istiyoruz!." dediler.

Peygamberimiz, bu yetim gençlerin arsalarını, karşılıksız almaya yanaşmadı. Ve akrabalarını (Neccar Oğulları'nı) yanına çağırarak:

"Bu arsanın`değerini söyleyin, ödeyeceğim." dedi.

"Ya Resulallah!. O parayı sana verdirmeyiz!." dediler.

Peygamberimiz, yine kabul etmedi. Sehl ve Süheyl, en sonunda on altın dinar almaya razı oldular.

Bugün, o yeşil kubbesi altında kâinatın en şerefli varlığı-

nı, Peygamber'ler Peygamber'ini barındıran ve milyonlarca müslüman tarafından ziyaret edilip hasret giderilen Mescid-i Nebevî (Peygamber Mescidi), ilk haliyle yapılmak üzereydi.

BEN SİZDEN DAHA MUHTACIM!

Mescit yapılacak yer, engebeliydi. Çukurlar dolduruldu, tümsekler düzeltildi. Üzerinde birkaç tane müşrik mezarı vardı, hepsi başka yerlere nakledildi.

Gerisini, Hz. Sefine anlatıyor:

"Temellerin yapımı sırasında, Allah Resulü ilk taşı yerleştirdi ve o taşın yanına da, sırasıyla Ebu Bekir, Ömer ve Osman'ın temel taşı koymalarını arzu etti.

Daha sonra da: 'Bunlar, benden sonraki halifelerdir.' buyurdu.

Mescit yapılırken hiç boş durmadı. Sahabiler, onu yormak için:

'Ya Resulallah! O taşı biz taşıyalım.' deyince, 'Ben Allah'ın rızasını kazanmaya sizden fazla muhtacım.' derdi.

Peygamberimiz, Hz. Eyyub'un evinde yedi ay kaldı. Mescit bittiği zaman, o mescidin yanındaki odalara taşındı. Kendisi, bu mescidin ilk imamı ve vâizi (ders vereni) idi. Müezzinlik görevi, her zamanki gibi Hz. Bilâl'indi. (Bu mübarek sahabe, Allah Resulü vefat ettiğinde, müezzinlik görevinden ayrıldı.)

Mescid-i Nebevî (Peygamber Mescidi) o günün teknikleriyle ve genellikle toprağın samanla karıştırılmasıyla elde edilen kerpiç malzemeye yapılmış, daha sonraki asırlarda da,

defalarca elden geçirilip genişletilerek, bugünkü muhteşem haline kavuşmuştur.

EZAN

Ezan henüz belirlenmeden önce, müslümanlar bir araya toplanır ve namaz vakitlerini beklerlerdi. Daha sonra buna bir çözüm düşünüldü ve bir çağrı yapılması istendi. Bunun için, namaz saatlerinin bir çan ya da boru sesiyle duyurulmasından ateş yakılmasına, hatta yüksek bir yere bayrak dikilmesine kadar birçok teklif yapıldı.

Peygamberimiz, boru sesinin Yahudilere, çan sesinin Hristiyanlara, ateşin de Mecusîlere (ateşe tapanlara) ait bir gelenek olduğunu belirterek teklifleri reddetti. Bayrak dikme işini de beğenmemiştir. O sırada ensardan Abdullah b. Zeyd, rüyasında bu çağrının nasıl yapılması gerektiğini gördü. Rüya gördüğü sabahı şöyle anlatmaktaydı:

"Sabah uyandığımda, Allah Resulü'ne koşup rüyamı haber verdim.

'İnşallah bu rüya hak ve gerçektir.' dedi. Çünkü aynı konuda, ona da vahiy gelmişti.

'Rüyada gördüğünü (ezanı) Bilâl'e ezberlet, öyle okusun. Onun sesi seninkinden gürdür.' buyurdu.

Bilâl, ezan okumaya başladığında, Hz. Ömer aceleyle geldi ve:

'Ya Resulallah!. Seni hak din ile gönderen Allah'a yemin ederim ki, Abdullah b. Zeyd'in gördüğü rüyanın aynısını ben de gördüm.' dedi.

Peygamberimiz, Allah'a hamd ederek:

'Vahiy seni geçti.' (Senin rüyandan önce, bana vahiy geldi) buyurdu."

SELMAN-I FARİSÎ

Büyük sahabîlerden Selman-ı Farisî, ateşperest bir babanın oğluydu. Daha sonra Hristiyan papazlara imrenmiş ve İran'dan ayrılıp Şam'a gelmişti. Birçok papazla görüşüp hak dinî arıyordu. Hz. Selman, o günleri şöyle anlatıyordu:

"Hak dinî bulmak için birçok rahiple görüştüm. Onlardan birinin yanında kalıyordum. Fakat bir süre sonra hastalandı. Durumu çok ağırdı. Bunun üzerine, başka bir rahibin yanına gitmek için ondan izin istedim.

'Oğulcuğum!. Âhîrzaman Peygamber'inin gelmesi çok yaklaşmış, gölgesi üstümüze düşmüştür. O peygamber, İbrahim Aleyhisselam'ın dinini tamamlamak üzere gelecektir. Kendisi, Arap topraklarında ortaya çıkacak ve hurma bahçeleri ile dolu bir şehre göçecektir!. Hediye edilen bir yemeği yer ama, sadaka almaz. Sırtında, Peygamberlik mührü bulunur. Eğer o diyarlara gitmeye gücün yeterse hemen yola düş, sakin gecikme!.' dedi.

Dediğini yapıp yola koyuldum. Ve o taraflara giden bir ticaret kervanına rastlayınca, beni de götürmelerini istedim. Yol ücreti olarak da, onlara inek, koyun ve keçi gibi hayvanlar verdim. Fakat yolun yarısına geldiğimizde, beni köle pazarında sattılar. Bir Yahudi beni satın alarak Medine'ye getirdi. Bir de baktım, her yer hurma bahçesi dolu.

'Rahibin söz ettiği Âhîrzaman Peygamber'inin hicret edeceği yer, her halde burası olmalı.' dedim. Meğer Peygamberimiz, o sırada buraya hicret etmiş. Kuba'da imiş. Ama benim bu işlerden hiç haberim olmamış."

KAVUŞMA

Hız. Selman, anlatmaya devam ediyor:

"Köle olarak çalıştığım Yahudi'nin yanında, bir gün ağaca çıkmış hurma topluyordum. Efendim de ağacın altındaydı. O sırada başka bir Yahudi gelip, kendisiyle konuşmaya başladı. Dedi ki:

'Allah Evs ve Hazrec Kabileleri'nin belalarını versin!. Valahî onlar, Mekke'den gelen bir kişinin etrafını sarmışlar, ona Peygamber diyorlar.'

Bu sözleri duyunca, beni öyle bir titreme tuttu ki, neredeyse ağaçtan düşecektim. Gelen adama, 'Sen ne dedin?' diyerek ağaçtan indiğimde, efendim çok şaşırdı.

'Bu iş seni neden ilgilendirsin? Sen işine bak!.' diyerek, suratıma müthiş bir tokat attı.

O gün topladığım hurmaların en güzellerini seçip Kuba'ya gittim. Ve Allah Resulü'nü bulup, o hurmaları kendisine sadaka olarak getirdiğimi belirttim. Elini bile sürmedi.

Kendi kendime: 'Bu birr!.' dedim. Çünkü yanında kaldığım rahipten, onun sadaka almayacağını duymuştum.

Birkaç gün daha geçince tekrar hurma topladım. Ve yine Allah Resulünün yanına gittim. Fakat bu sefer, hurmaların hediye olduğunu söyledim. Onlardan yedi, yanındaki kişilere

de ikram etti. "Bu ikiii!" dedim.

Daha sonra da, peygamberlik mührünü görmek için, çevresinde dolanmaya başladım. Üzerinde gömlek bulunuyordu, bir türlü göremedim.

O sırada Allah Resulü bana tebessüm etti. Ve hiç bir şey söylemeden sırtını açtı. Kalbimi okumuştı. Bir de baktım, peygamberlik mührü orada!.

Üzerine kapandım, öptüm ve ağlamaya başladım."

KÖLELİKTEN KURTUL ARTIK!.

Hız. Selman, anlatmaya devam ediyor:

"Allah Resulü bir gün:

'Ey Selman!. Efendinle anlaş da seni bıraksın.' dedi.

Bunun üzerine, beni satın alan Yahudi'yle konuştum.

Üç yüz hurma fidanı dikmek ve kırk okiyye (900 gr.) altın vermek şartıyla, beni serbest bırakacağını belirtti. Hemen gidip Allah Resulü'ne söyledim.

Peygamberimiz, üç yüz hurma fidanını (sadece biri hariç) kendi eliyle dikti. O sıcak mevsimlerde, hurma fidanlarının tutması zordu. Fakat Allah'a yemin ederim ki, Allah Resulü'nün diktiği bütün fidanlar yeşerdi. Sadece bir tanesi tutmamıştı.

'Bu fidanı kim dikmişti?' diye sorunca, 'Ömer dikmişti!.' dediler.

Peygamberimiz, onu söküp tekrar diktiği zaman, o da yeşerdi. Üstelik bütün fidanlar aynı yıl meyve verdi.

Ben, sağa sola koşuşmaktan ötürü, Bedir ve Uhud Harple-

rine katılmamıştım. Buna rağmen Peygamberimiz, savaş ganimetlerinden bir parça altın verip: 'Şunu al da, altın borcunu öde!' buyurdu. Verdiği parçaya baktım, gözüm tutmadı.

'Ya Resulallah!. Bu kadayı altın neyime yeter?' dedim.

O altın parçasını diline sürüp:

'Yüce Allah, senin üzerindeki borcu, mutlaka bu altınla öder.' dedi.

Onu alıp efendime koştum. Allah'a yemin ederim ki, o altınla bütün borcumu ödediğim halde, hiç eksilmedi. Eğer o altın parçası Uhud Dağı'yla tartılsaydı, kesinlikle ondan ağır gelirdi!."

Hz. Selman, hürriyetine kavuştuktan sonra Allah Resulü'nün yanından hiç ayrılmadı. Ve özellikle Hendek Savaşı'ndaki fikirlerinden ötürü, onun dualarına mazhar oldu.

HZ. ÂİŞE

Peygamberimiz ve Hz. Ebu Bekir, hicretleri sırasında aile fertlerini tehlikeye atmamış ve onları Mekke'de bırakmışlardı. Aradan geçen zamanda müşrikler biraz yatışmış, bu arada hem Hz. Ebu Bekir'in evi, hem de Medine Mescidi'nin yanındaki odalar tamamlanmıştı. Peygamberimiz, bu odalarda kalmayı istiyordu.

Allah Resulü, hem kendisinin, hem de Hz. Ebu Bekir'in ailesini Medine'ye getirmeleri için, Hz. Zeyd ile birlikte birkaç sahabiye görevlendirdi. Onların yanına da, hicret sırasında kendilerine rehberlik eden Abdullah b. Uraykıt'ı kılavuz verdi.

Âişe Validemiz, bu hicreti şöyle anlatıyordu:

"Mekke'den ayrılırken, yanımda kardeşim Esma ile birlikte, Allah Resulü'nün kızları Fâtıma ve Ümmü Gülsüm bulunuyordu. Hz. Sevde de yanıımızdaydı. Zeyd ise, eşini ve oğlu Üsame'yi almıştı.

Medine'ye gelince, babamın evine geçtik. Ve bir süre orada kaldık. Babam bu sırada:

'Ya Resulallah!. Kızım ile evlenmekten seni alıkoyan nedir?' diye sordu.

Allah Resulü, nikah bedelini (mehr ya da mihr adıyla bilinen parayı) karşılayacak durumda değildi. Bu durumu belirtince, onu babam karşıladı. Bunun üzerine, Şevval ayı içinde Allah Resulü ile nikahlandık."

Düğün için deve ya da koyun kesilmedi. Hz. Sa'd'ın büyükçe bir kapla gönderdiği yemek, herkese yetti.

SAVAŞMAK İSTİYORUM!

Hız. Âişe Validemiz, müslümanların refaha kavuştuğu dönemlerde bile sade bir hayat sürmüş; zekası, çalışkanlığı ve cesaretiyle, Allah Resulü'nün gözünde çok yücelmişti. En önemli özelliklerinden birisi, Peygamberimize her hususta itaat etmesi ve onun sözleri üstünde çok durmasıydı. Son derece araştırmacı bir insandı. Bu bakımdan Allah Resulü'ne bir şey sormak isteyen kadınların çoğu, Hz. Âişe'ye gelerek ona danışırlardı. Hz. Âişe, bu soruları derleyip düzenledikten sonra Peygamberimize sorar, aldığı cevapları onlara iletirdi.

Âişe Validemizi, Efendimizin (s.a.s.) diğer eşlerinden üs-

tün kılan diğer bir özelliği de, gelen bazı vahiyler sırasında Allah Resulü'nün yanında bulunmasıydı. Dolayısıyla, Kur'an âyetleri ile çok yakından ilgilenmiş ve kısa bir zaman içinde, o devrin sayılı âlimleri arasına girmişti. Peygamberimiz:

"Bu ümmetin bütün kadınlarının ilmi bir araya toplansa, Âişe'nin ilmi kadar etmez!" diyordu.

Hz. Âişe'nin bir başka özelliği de, son derece cesur oluşu idi. Harp meydanlarında hiç korkmadan dolaşır ve savaşan askerlere hizmet ederdi. Hatta Hendek Savaşı'nın en şiddetli anlarında, sahabi hanımlarının bulunduğu kaleden tek başına ayrılmış ve savaşı seyredip geri dönmüştü. Cesareti öyle fazlaydı ki, savaşlara katılmak ve bizzat çarpışmak için izin istemiş, fakat Allah Resulü izin vermemişti.

Hz. Âişe, gece namazlarında Peygamberimize eşlik eder, teravîh namazlarına çok önem verir, günlerinin çoğunu oruçlu geçirirdi. Köleleri esaretten kurtarmak, onun için mutluluk kaynağıydı. Bütün varını yoğunluğunu, fakirler ve kölelere dağıtmış, altmış iki köleye özgürlük sağlamıştı.

Efendimizi (s.a.s.) çok fazla kıskanırdı.

MEDİNE İÇİN DUA

Hz. Âişe Validemiz anlatıyor:

"Peygamberimizin ilk eşi olan Hatice'nin yüzünü hiç görmemiştim. Fakat hiçbir hanımı, o kadar kıskanmadım. Allah Resulü, ondan sık sık bahseder ve ne zaman kurban kesse, Hatice'nin akrabalarını unutmazdı.

'Dünyada Hatice'den başka bir kadın yok mu?' dediğim zaman:

'Ya Âişe!. Bütün insanlar Allah'ı inkâr ederken, o bana iman etti. Halk beni yalanlarken, o doğruladı. Herkes benden malını esirgerken, o bütün mallarını benim önüme serdi. Yavrularım da ondan doğdu.' diye cevap verirdi."

Âişe Validemiz, Medine'ye geldikleri ilk günleri söyle anlatıyordu:

"Hicret edip Medine'ye gelince, şaşırıp kaldık. Bundan daha hastalıklı bir şehir görmemiştik. Buthan Vadisi'nden, pis ve acı bir su akıyordu. Hicret eden kişilerin tamamı hastalandı. Ayakta duracak halleri yoktu. Bu yüzden, namazlarını bile oturarak kılarlardı. Sadece Allah Resulü hastalanmadı, Allah onu korudu.

Hastalananların arasında, babam Ebu Bekir ve Bilâl da vardı.

Babam, bu hastalıktan öleceğine inandığından, ölümle ilgili beyitler okuyordu. Bilâl ise tir tir titremekteydi. Bu arada Mekke'yi sayıklıyordu. Hemen Allah Resulü'ne koşarak:

'Sıtmanın şiddetinden sayıklıyorlar. Akılları başlarında değil.' dedim.

Peygamberimiz, bunun üzerine başını kaldırıp semaya baktı ve:

'Allah'ım!. Bize Mekke'yi sevdirdiğin gibi, Medine'yi de sevdirdi. Ve burayı sağlığa elverişli kıl. Mekke'ye verdiği bereketin iki katını Medine'ye ver.' diye dua etti."

Medine, peygamber duasıyla, kısa bir süre içinde 'mutluluk şehri' oldu. Havası temizlendi, hastalıklar yok oldu. Her yerden bereket fışkırmaya başladı.

Medineli müslümanlar, ilk çıkan meyveleri Peygamberimi-

ze getirir, o da bereketle dua ettikten sonra, elindeki meyveyi, (eğer bir tane ise) civardaki çocukların en küçüğüne verir-
di.

BİR HURMAYA BİR CENNET

Kadının biri, iki küçük kızıyla birlikte Hz. Âişe'yi ziyarete gelmişti. O sırada Allah Resulü'nün evinde, birkaç hurmadan başka bir şey bulunmuyordu.

Hız. Âişe, onlara birer tane hurma ikram etti. Kızlar kendi paylarını yedikten sonra, annesinin elindeki hurmaya bakındılar.

Allah Resulü'nün duasından önceki günlerde kıtlık vardı. Bu bakımdan insanlar, yarı aç gezerlerdi. Kadın, elindeki hurmayı ikiye böldükten sonra, kızlara verdi.

Âişe Validemiz duygulanmıştı. Bu olayı Allah Resulüne anlatınca, Peygamberimiz:

"O kadın, çocuklarına şefkat gösterdi. Onlara acıyınca, Allah da ona acıdı ve günahlarını sildi. Bu davranışı sayesinde Cennete girecektir." buyurdu.

Daha sonra da:

"Kadının biri, bir kediyi evine hapsedmişti. Ona yemek vermedi. Yiyecek bir şeyler bulması için, onu salmadı. Kedi, aç ve susuz kalarak öldü. Bu kadın da, o zulmünden ötürü Cehennem'e girecektir." buyurdu.

Bu olay, Allah Resulü'nün "Acımayana acınmaz!." sözünü doğruluyordu.

HAYIR SEN HASSÂNE'SİNİ.

Medine'ye hicret ettiği günlerde, Peygamberimizin yanına yaşlı bir kadın geldi. Efendimiz (s.a.s.), daha önceki yıllarda tanıdığı bu hanımın ismini unutmuştu. Hatırlamak amacıyla sorduğunda:

"Ya Resulallah!. Ben Müzen Kabilesi'nden biriyim. Adım Cessâme'dir." dedi.

Cessâme, 'İri, yarı, şişman' gibi anlamlar taşıyordu.

Peygamberimiz: "Hayır!. Sen Cessâme değil, Hassâne'sin!." diyerek ismini değiştirdi. Hassâne, 'güzel hanım' anlamındaydı.

Allah Resulü, insanları küçük düşüren isimlerden hoşlanmadığı için onları değiştirir, ismi değişen kişiler, bundan şeref duyardı.

Peygamberimiz, daha sonra o kadına hal hatır sordu. Kadın bu ilgiye çok sevinmişti. Allah Resulü'nün yanından ayrılırken, son derece mutluydu.

Hiz. Âişe Validemiz, bu konuşmaları hayretle dinlemişti.

"Ya Resulallah!. O kadına ne güzel davrandın." deyince, Peygamberimiz:

"Ya Âişe!. Gördüğün kadın, Hatice sağ iken gidip gelirdi. Eski dostlara saygılı davranmak, imandandır!." buyurdu.

İslamiyet'ten önceki dönemlerde bir köleden farksız olan kadınlar, bu dinle birlikte hayat buldular. Ve Allah Resulü'nün "Cennet, anaların ayakları altındadır." hadisi ile, hak ettikleri makama ulaşılar.

KAYBOLAN GERDANLIK

Hız. Âişe Validemiz anlatıyor:

"Benî Mustalık Gazası'na çıkarken, Allah Resulü'nün yanında idim. Yolculuk sırasında, bir devenin sırtındaki odacıkta olurdum. (Hevdeç adı verilen bu odacık, dört bir yandan kapanıp güneşten korunurdu.)

Gaza bitip Medine'ye dönerken, bir yerde mola verdik. Bu sırada gerdanlığım kayboldu. Onu arayıp dururken kervan hareket etmiş. Beni, devenin sırtındaki odacıkta zannederek yola koyulmuşlar. Gerdanlığımı bulup geri döndüğüm zaman, bir de baktım ortalıkta kimse kalmamış. Sesime cevap veren kimse çıkmadı. Beni almak için geri dönerler ümidiyle elbise-me büründüm. Bulduğum yerde uykuya daldım.

Ordunun en arkasından gelen ve düşen eşyaları toplamakla görevlendirilen Safvan b. Muattal, çok şükür beni bulup devesine bindirdi. Kendisi de, devenin yularından tutup önden yürüdü.

Öğle sıcağı bastığında, ordunun konakladığı yere ulaştık."

BÜYÜK İFTİRA

Safvan b. Muattal, Âişe Validemizi deveyle getirirken, baş münafık Abdullah b. Übeyy: "Peygamber'in hanımı, bir adamla gecemiştir." diyerek, Hız. Âişe'ye büyük bir iftira attı. Bu kötü sözler, bir anda diğer münafıklar arasına yayıldı.

Hız. Âişe, gerisini şöyle anlatmaktaydı:

"Münafıklar bana iftira atmış, ordugâh çalkalanmış. Hatta bu çirkin sözler, annemle babama kadar ulaşmış. O sırada hasta olduğum için, kimse bunu bana söyleyememiş. Medine'ye döndüğümde bahçeye çıktım. Bir kadın yanıma gelip, benim için söylenen sözleri anlattı. Bunun üzerine Allah Resulüyle konuşup, anne ve babamın yanına gitmek için izin istedim. Yanıma bir adam verip gönderdi.

Annem, bana atılan iftiraları biliyormuş. 'Babam da biliyor mu?' diye sorunca, 'Evet biliyor.' dedi. Sabaha kadar hiç durmadan ağladım."

ALLAH RESULÜ DUYDU MU?

Hiz. Âişe, annesiyle birlikte otururken, yanlarına bir komşu kadın geldi ve kendisi hakkında yapılan dedikoduları tekerrar anlattı.

Hiz. Âişe, "Bunları Allah Resulü de biliyor mu?" diye korkarak sordu. Kadın "Evet!." deyince, Hiz. Âişe bayılarak bir kenara yığıldı, üzerini örttüler.

Peygamberimiz, bu iftiraların sona ermesi için, bir vahiy bekliyordu. Fakat vahiy gecikti. Allah Resulü, sonunda mes-cide gidip:

"Ey müslümanlar!. Ailem hakkında iftira ederek beni üzüntüye sokan bir adama (Abdullah b. Übeyy'e) karşı bana kim yardım eder?" diye sordu.

Bazı müslümanlar (özellikle Hiz. Ömer), iftira atan kişilerin ölüm cezasına çarptırılmasını istedilerse de, Allah Resulü buna yanaşmadı.

TÖVBE ETMEYECEĞİM!

Hz. Âişe anlatıyor:

"Resulallah Aleyhisselam mescitte konuşurken, ben ağlıyordum. İki gece, bir gündüz boyunca ağladım. O kadar çok gözyaşı döktüm ki, annemle babam, ciğerlerim parçalanacak sandılar. O sırada Allah Resulü gelip:

'Ey Âişe! Bana senin aleyhinde sözler ulaştı. Eğer o iftiralardan uzak isen, Allah masum olduğunu mutlaka bildirecektir. Şayet böyle bir günaha yaklaşımsan, Allah'tan af dile ve tövbe et! Çünkü Allah, günahını itiraf ettikten sonra tövbe eden kullarını bağışlar.' dedi. Bunun üzerine daha fazla ağlamaya başladım.

'İşlemediğim bir günahıtan ötürü, Vallahî hiçbir zaman tövbe etmeyeceğim!.' dedim. Daha sonra da:

'Artık bana düşen, Yusuf'un babası gibi sabredip katlanmaktır.' diyerek odama döndüm. Sadece beni ilgilendiren bir konu için, Allah'ın vahiy indireceğini hiç ummuyordum. 'Belki Allah Resulü, suçsuz olduğuma dair rüya görür.' diyordum.

Resulallah Aleyhisselam, o gün evden henüz çıkmamıştı ki, kendisinde vahiy hâli belirdi. Vahyin ağırlığından terlemeye başladı. Zaten böyle hallerde, en soğuk günlerde bile, alından inci taneleri gibi ter dökülürdü. Biraz sonra kendinden geçtiğinde üstünü örttük, başının altına da bir yastık koyduk.

Vallahî onun bu durumunu görünce sevinmeye başladım. Çünkü Allah'ın beni temize çıkaracağına inanıyordum. An-

nem ve babam ise, iftiralar doğru çıkar endişesiyle, neredeyse korkudan düşüp öleceklerdi.

Resulallah biraz sonra kendine geldi. Alnından süzülen ter damlacıklarını silerken gülümsüyordu. 'Müjde ya Âişe!. Allah seni temize çıkardı.' buyurdu

Annem ve babam, kendisine teşekkür etmemi isteyince:

'Vallahî ne Allah Resulü'ne, ne de sizlere teşekkür etmem!. Sizin itiraz edemediğiniz o iftiralara karşı beni temize çıkaran Allah'a şükrederim.' dedim."

NUR SURESİ

Yüce Allah, Hz. Âişe hakkında indirdiği âyetlerde (Nur Suresi 11-19), o çirkin sözlerin bir münafık grup tarafından uydurulduğunu, bu yüzden onların büyük bir azaba uğratılacağını ve bu sözleri duyan müslümanların, iftiraya uğrayan kişi hakkında, "Bu düpedüz bir iftiradır!." demeleri gerektiğini ve bir daha asla böyle bir yanlışla düşmemelerini bildirmekteydi

Rabbimiz, yine aynı surede, iftira atmanın büyük bir suç olduğunu belirterek, "Eğer Allah'ın rahmet ve merhameti, dünyada ve âhirette size yetişmeseydi, içine daldığınız bu iftiradan ötürü, sizi muhakkak ki büyük bir azaba çarpardı." buyurmuştu.

Abdullah b. Übeyy ve diğer iftiracılar, bu âyetlerin nâzil olması üzerine kendi kavimleri arasında bile nefret gördüler. Peygamberimiz, bu münafığın öldürülmesini isteyen Hz. Ömer'le konuşurken:

"Ya Ömer!. İş nereye vardı gördün mü? Eğer daha önce bu münafığın öldürülmesini isteseydim, yer yerinden oynardı. Fakat bugün istesem, kendi adamları tarafından bile öldürülür." buyurdu.

Hız. Ömer, Peygamberimizin bu sözlerinden bahsederken:

"Vallahî anladım ki, Allah Resulü'nün her işinde büyük bir hayır vardır." derdi.

TOPRAK ONU İSTEMEZ!..

Neccar Oğulları'ndan bir adam, müslüman olduktan sonra Kur'anın bazı uzun surelerini ezberlemiş ve bu sebeple sahabiler tarafından büyük takdir görmüştü. Hatta, Peygamberimize gelen bazı vahiyleri yazdığı (vahiy katipliği yaptığı da) olurdu. Fakat bu adam, bir süre sonra dininden döndü ve Allah Resulü'ne hakaretler yağdırdı. Hatta:

"Muhammed'e gelen vahiyler, benim yazdığım sözlerdir. O, benim yazdıklarımın başka bir şey bilmiyor." dedi.

Yüce Allah, kıymetli Resulünün üzülmesine izin vermedi. Adam, kısa bir süre sonra öldü. Ölüm haberini verdiklerinde, Peygamberimiz:

"Toprak, bu adamın ölüsünü kabul etmez!." buyurdu.

Adamı götürüp gömdüler ama, ertesi sabah, gömüldüğü yerden çıkartılmış bir şekilde buldular. Bunun üzerine:

"Bu işi Muhammed ve adamları yapmıştır. İslam dininden ayrılmasına ceza olarak, o adamı mezardan çıkarttılar." dediler.

Bu sefer mezarı daha derin kazdılar. Fakat onu yine dışa-

rıda buldular.

Tekrar gömdülerse de, aynı şey oldu. Bunun üzerine:

"Onu defalarca gömdüğümüz halde, toprak dışarı attı." demeye mecbur kaldılar.

Bu olayın başka bir benzeri de, Akabe Beyatı'ndan sonra yaşandı.

Peygamberimiz, Âmir b. Azbat komutasındaki bir orduyu sefere göndermişti. Fakat Hz. Âmir, bu ordudaki Muhallim b. Cessâme adlı bir adam tarafından hâince öldürüldü. Allah Resulü, Hz. Âmir'in ölümüne çok üzülmüştü. Onun katili için:

"Allah'ım!. Muhallim'i affetme!." diye dua etti.

Muhallim, yedi gün sonra öldü. Onu bir kaç defa gömdülerse de, toprak kabul etmeyip dışarı attı. Muhallim'in cesedi, büyük taşlarla örtülüp ortadan kaldırıldı.

ONLAR BİZDEN DEĞİLDİR!.

Peygamberimiz, Medineli müslümanların bağışladığı arazinin bir kısmını çarşı ve pazar yerine ayırdı. Daha sonra da, pazar esnafı (satıcılar) arasında dolaşp, Allah rızasına uygun alışverişlerin nasıl yapılması gerektiğini öğretmeye başladı.

Bir gün, buğday ve arpa gibi tahılları satan bir esnafın yanına geldi ve elini o tahıllara daldırınca, alt kısmının ıslak olduğunu gördü. Bu durumun sebebini sorunca, pazarcı adam: "Onları yağmur ıslattı!." dedi. Peygamberimiz:

"O ıslak kısmı, insanların görmesi için üste çıkarmalıydın!." dedikten sonra, "Aldatan kişiler, bizden değildir." buyurdu.

Peygamberimiz, yalan yere yemin edenleri de şiddetle ikaz etmiş ve "Yalan yere yemin ederek müslüman bir kardeşinin hakkını yiyen kişiye, Allah Cennet'i haram, Cehennem'i vâcip kılar." demişti.

Sahabiler:

"Ya Resulallah! O yalan yeminle, çok az bir haksız kazanç sağlasalar da mı?" diye sorduklarında, Peygamberimiz:

"Evet!. Yalan yeminle kazanılan şey, küçük bir ağaç dalı olsa bile, o yemini eden Cennet'e giremez." buyurdu. Ve bu sözünü üç defa tekrarladı.

SAVAŞ YAKINDIR!.

Yüce Allah, ilk yıllarda müslümanların savaşmalarına izin vermedi. Bu onların bir bakıma iman sınavlarıydı. Bu yüzden, her türlü işkenceye sabretmek zorunda kalıyorlardı. Medine'ye hicretten yaklaşık bir buçuk yıl sonra, beklenen izin geldi.

Rabbimiz şöyle buyurdu:

"Kendilerine savaş açılan müminlere, zulme uğradıkları için savaş izni verildi. Şüphe yok ki Allah, onları muzaffer etmeye kâdirdir. İman sahiplerinin bütün yaptıkları, 'Rabbimiz Allah'tır!' demektir. Bu yüzden, yurtlarından haksız yere çıkartıldılar. Allah'a yardım edenlere (onun dinin yüceltenlere), Allah elbette yardım eder." (Hacc Suresi, 39-40)

Rabbimiz, müslümanların bu savaşlar sırasında nasıl davranması gerektiğini de bildiriyordu. (Bakara Suresi, 192-193)

Hız. Ebu Bekir: "Bu âyetler inince anladım ki, yakında bir savaş çıkacak." demişti.

SAKIN ZULÜM YAPMAYIN!.

Allah tarafından savaş izni verilmesinden sonra (Peygamberimizin vefatına kadar), müşriklerle yetmiş yedi kez karşılaşmış, fakat bazılarında çarpışma olmamıştır. Peygamberimiz, bunlardan yirmi yedisine önderlik etmiş, kırk yedisine ise, sahabilerden komutanlar tayin etmiştir.

Peygamberimiz, her savaş öncesinde şunları derdi:

"(Bir menfaat ya da şöhret için değil) Allah için savaşın!. Müşriklerle karşılaştığınızda, önce onları İslamiyet'e davet edin!. Eğer kabul ederlerse onlarla çarpışmayın, serbest bırakın!. Daha sonra da onların, müslümanların yanına gelmelerini ve oraya yerleşmelerini (müşriklerden uzak kalmalarını) isteyin!.

Eğer müslüman olmuyor, fakat vergilerini vererek sizle iyi geçinmek istiyorlarsa, onlara dokunmayın, zarar vermeyin!. Her iki teklifi de kabul etmeyen ve size karşı çarpışan müşriklere karşı, Allah'tan yardım isteyip çarpışın!.

Savaşırken kimseye zulmetmeyin!. Müşriklerin bize yaptığı gibi, sakın kulak ve burun kesmeyin!. Çocuklara, kadınlara, yaşlılara, din adamlarına ve onların mukaddes kitaplarına dokunmayın!. Ağaçları kesmeyin!. Ekinleri yakmayın!."

SEN ŞEHİT OLACAKSINI!.

Peygamberimiz, on yaşından itibaren yanından ayrılmı-

yan Hz. Ali'nin şehit olacağını haber vermiş, hatta onun ne şekilde öldürüleceğini tarif etmişti.

H. Ammar, bu haberi şöyle anlatmaktaydı:

"Zü'l-Uşeyre Gazası'nda Ali'yle birlikteydik. Bir ara dinlenmek için konaklayınca, hurma toplayan insanlar fark ettik. Onların yanına gidip bir ağacın altına oturunca, yorgunluktan ötürü uyuya kaldık. Vallahî Allah Resulü yanımıza gelip bizi uyandırana kadar uyanamadık. Bu arada toza toprağa bulanmışız.

Peygamberimiz, bizi o halde görünce tebessüm etti. Daha sonra da:

'Size insanların en kötülerinden iki kişiyi haber vereyim mi?' dedi.

'Evet Ya Resulallah!. Haber ver!.' dedik.

'Onlardan biri, Salih Peygamber'e gönderilen dişi devenin ayaklarını keserek öldüren Uhaymir'dir. Diğeri de ey Ali, seni şöyle şehit edecek bir adamdır!.' buyurdu ve bu sözleri söylerken, o adamın, elindeki kılıcı Ali'nin neresine vuracağını ve başını nereye kadar kana boyayacağını, sakalını tutarak işaret etti!."

H. Ali, daha sonraki yıllarda, Peygamberimizin tarif ettiği şekilde şehit edildi. Onu öldüren kişi, Abdurrahman b. Mülcemü'l-Hâricî idi.

Allah Resulü, Hz. Ali'nin dışındaki bazı büyük sahabilerin de nasıl vefat edeceğini bildirmiş ve: "Osman, Kur'an okurken öldürülecek!." demişti.

Cennerle müjdelenen on kişiden biri olan Hz. Osman, halifelik döneminde, Kur'an okurken şehit edildi.

Peygamberimiz, Hz. Ammar için de, "Ammar'ı isyancı bir grup öldürecek!." demişti. Bu yüce insan, Siffin Savaşı'nda, isyancı kişiler tarafından öldürüldü. Annesi Sümeyye, babası Yasir ve kardeşi Abdullah gibi, şehitler kervanına katıldı.

TATLI DİL

Peygamberimiz, bir Yahudi'den otuz dinar borç almıştı. Adam, ödeme gününden önce gelerek: "Ey Muhammed! Borcunu öde!. Zaten sizler borcunuzu zamanında ödemez ve uzatıp durursunuz!. dediğinde, yanında bulunan Hz. Ömer:

"Ey habis adam!. Eğer Allah Resulü'nün evinde olmasaydın, Vallahî gözünü patlatırdım." dedi. Peygamberimiz, Hz. Ömer'e dönerek:

"Ya Ömer!. Allah seni affetsin. Biz senden daha güzel bir davranış beklerdik. Sen bana, borcumu güzellikle ödememi; bu kişiye de, alacağını isterken daha nazik olmasını söyleyebilirdin." dedi. Yahudi, duyduklarına çok şaşırды.

Peygamberimiz, borcunu ödeme süresinin henüz dolmadığını belirttiikten sonra:

"Ya Ömer!. Bu kişiyi hurma bahçesine götür!. Eğer hurmaları beğenirse, borcuma karşılık onlardan alsın. Hatta borcundan da fazlasını alsın ki, içi rahat etsin." dedi. Yahudi bir kez daha şaşırmıştı.

Hız. Ömer, o adamı hurmalığa götürdü. Ve beğendiği hurmalardan bol bol verirken, adam müslüman oldu. Daha sonra Hız. Ömer'e dönerek:

"Ey Ömer!. Ben, hem bu hurmaların, hem de mallarımın

bir kısmını, fakir müslümanlara bağışlıyorum. Buna şahit ol." dedi.

Adam, daha sonra evine döndü ve olanları anlattı. Yüz yaşındaki bir ihtiyar dışında, evde bulunan herkes müslüman oldu.

RÜZGÂRIN VERDİĞİ HABER

Efendimiz (s.a.s.) döneminde haberleşme çok zordu. Bu işi atlı haberciler yaptığından, bir ülkede olanlar, başka ülkelerde çok sonra duyulurdu.

Peygamberimiz, önemli bir olayı, Allah'ın bildirmesiyle hemen öğrenir ve bu haberi sahabilere bildirirdi. Meşhur münafıklardan Rafi b. Hureymile öldüğü zaman, "Bu gün büyük bir münafık öldü!" demişti. Daha sonra bir haberci gelerek, onun ölüm haberini duyurdu.

Peygamberimiz, bazı haberleri dolaylı yoldan verir ve sahabelerin ufkunu genişletirdi. Bir gün onlarla sohbet halindeyken, (kuyuya düşen bir taşın çıkardığı sese benzer) bir gürültü duyuldu.

Herkes birbirine baktı ama, kimse bir şey anlayamadı. Allah Resulü:

"Duyduğunuz gürültü, yetmiş seneden beri yuvarlanan bir taşın, Cehennem'in dibine düşmesiyle çıkan bir sestir!." buyunca, yine şaşkınlık yaşandı.

Bir saat sonra gelen haberciler: "Ya Resulallah!. Yetmiş yaşındaki meşhur münafık, bir saat önce ölüp Cehennem'e gitti." dediler.

Bunların bir benzeri de, Benî Mustalık Gazâsı'nda yaşandı. Ordu geri dönerken çok şiddetli bir fırtına patladı. Askerler ürkmüşlerdi. Peygamberimiz:

"Telaş etmeyin!. Bu rüzgâr, meşhur münafıklardan birinin öldüğünü haber veriyor." dedi. Medine'ye döndüklerinde, Rifaa b. Zeyd adlı münafığın, fırtına çıktığı anda öldüğünü öğrendiler.

KÂBE'YE DÖNÜN!

Müslümanlar, hicret etmeden önce, Kâbe'ye dönerek namaz kılıyorlardı. Medine'ye gittiklerinde ise, Kudüs'e dönmeleri emredildi. Bu emir, kendilerine daha önce kitap indirilen Yahudileri, İslam dinine ısındırmak içindi.

Peygamberimiz Medine'ye geldiğinde, eski kiblesini özlemeye başladı. Kudüs'e doğru namaz kılarken, başını sık sık semaya kaldırıp dururdu.

Bir gün Hz. Cebrail'e:

"Ya Cebrail!. Yüce Allah'ın, yüzümü Yahudilerin kiblesinden Kabe'ye çevirmesini arzu ediyorum!." buyurmuş, Hz. Cebrail de:

"Rabbine dua et ve bunu iste." demişti.

Hicretin on sekizinci ayında, Peygamberimiz ümmetiyle birlikte Benî Selime Mescidi'nde öğle namazı kılarken, beklenen izin geldi. Yüce Allah:

"Yüzünü semaya çevirip durduğunu görüyoruz!. Seni artık hoşnut olacağın bir kibleye yönelteceğiz!. Bundan sonra yüzünü Mescid-i Haram'a çevir!. Nerede olursanız olun, na-

mazdayken yüzünüzü oraya dönün!." (Bakara Suresi-144) buyurduğunda, Peygamberimiz namaz kılmakta iken Ka-be'ye döndü.

Arkadaki cemaat de öyle yaptılar. Bu yüzden Benî Selime Mescidi'ne 'İki kibleli mescit' adı verildi. Kiblenin değiştiği, her yere duyuruldu.

Medineli hanımlardan Nevle Hatun:

"Benî Hârise Mescidi'nde, öğle ya da ikindi namazı kılar-ken, bir kişi nefes nefese içeri girdi ve Allah Resulü'nün Ka-be'ye dönerek namaz kılmaya başladığını haber verdi. Bunun üzerine erkekler kadınların, kadınlar da erkeklerin yerine ge-çip, namaza devam ettik." demişti.

BEDİR SAVAŞI

Mekkeli müşrikler, hicretin ikinci yılında hazırladıkları bin develik muazzam bir kervanı Şam'ın Gazze pazarına gönder-mek ve elde edecekleri yüksek kârla, müslümanları yok ede-cek bir silah gücüne kavuşmak istediler.

Bu amaçla kervana, elli bin dinar (altın lira) değerinde mal yüklediler.

Kervanın başına da, Ebu Süfyan'ı koydular.

Peygamberimiz, müslümanlara üç yıl boyunca ambargo uygulayan ve bazılarının açlıktan ölmesine yol açan müşrik-lerin bu niyetini öğrenmekte gecikmedi. Çünkü, kurduğu bir istihbarat (haber alma) ağıyla, onların her adımını izlemek-teydi.

Müslümanların sayısı o günlerde çok azdı. Başlarına gele-

cek her hangi bir felaket, İslam'ın sonu olurdu. Bu nedenle o kervan, Suriye'ye ulaşmadan ele geçirilmeliydi.

Peygamberimiz, bir sefere niyet ettiği zaman, bunu herkesten saklar, böylelikle o haberin, İslam düşmanları tarafından duyulmasına engel olurdu. Müşriklerin niyetini sezdiği zaman da aynı şeyi yaptı ve orduya "hazır ol!" emri vermesine rağmen, kimin üzerine gidileceğini söylemedi. Bu yüzden bir çok sahabe işi ağırdan aldı. Zaten onlardan birçoğu, sürdürülen hazırlıkların, bir kervanı ele geçirmek kadar basit bir işe yönelik olduğunu sanıyorlardı. Oysa ki bir savaş kaçınılmazdı. Yüce Allah da, müslümanlara savaş izni vermiş ve İslam ordusunun galip geleceğini müjdeleyerek: "Onlar (müşrikler), yakında bozguna uğrayacak ve arkalarını dönüp kaçacaklardır!" buyurmuştu. (Kamer Suresi-5) Hz. Ömer, bu konuda şöyle diyordu:

"Bu âyeti duyunca: 'Bozguna uğrayacak olanlar, acaba kimler?' dedim. Ama Bedir gününde bir de baktım ki, Allah Resulü zırhını giymiş vaziyette bu âyeti okuyor. Anladım ki Kureyş müşrikleri bozguna uğrayacak."

CENNET KUR'ASI!

Savaşın kimlerle yapılacağı anlaşıncı, hazırlıklar bir anda hız kazandı. Herkesi bir heyecan kaplamıştı. Sahabilerden Sa'd b. Hayseme'nin eşi, bebek beklemekteydi. Bu yüzden de babası:

"Sen eşinin yanında kal, savaşa ben katılayım." diye directti. Sa'd ise:

"Bu savaşın mükafatı eğer Cennet olmasaydı evde kalırdım. Benim bütün isteğim, savaşıp şehit düşmektir." dedi. Sonunda kur'a çekmeye karar verdiler. Kur'ayı Sa'd kazandı. Ve Bedir'in on dört şehidi arasına katılıp muradına erdi.

Peygamberimizin halası Ümmü Varaka Hatun da adeta yalvararak:

"Ya Resulallah!. İzin ver, ben de yanınızda geleyim. Yaralıları tedavi eder, hastalarınıza bakarım. Belki Allah beni şehitliğe erdirir." dedi. Allah Resülü ise:

"Sen evinde kal ve Kur'an okumaya devam et. Muhakkak ki Allah sana şehitlik verir." dedi. Peygamberimiz, o halasına 'şehide' (kadın şehit) derdi.

RÜYA

Peygamberimizin diğer halası Hz. Âtike, Bedir Savaşı'ndan üç gün önce bir rüya gördü ve kardeşi Hz. Abbas'ı çağırarak:

"Bu gece gördüğüm rüya, beni çok sarstı. Sana anlatırım ama, onu gizli tut!" dedi. Daha sonra da:

"Rüyamda, deveye binmiş bir adam, Mekke civarına geldi ve yüksek bir sesle:

'Ey vefasız cemaat!. Savaş yapılacak alana, vurulup düşeceğiniz yerlere, üç gün içinde yetişin!' diye bağırdı. Adamı gören insanlar, başında toplandılar. Adam aynı sözleri, Kâbe'nin arkasında ve Kubeys Dağı'nın başında tekrarlardı. Daha sonra da, dağın tepesindeki bir kayayı aşağı yuvarladı. O taş düştüğü zaman öyle parçalandı ki, Mekke'nin bütün evle-

ri yerle bir oldu.” dedi.

Hız. Abbas, bu rüyayı saklayamadı. Ve arkadaşı Velid b. Ukbe'ye anlattı. O da babasına naklettiğinde, rüya dilden dile dolaşmaya başladı.

Hız. Abbas, bundan sonrasını şöyle anlatıyordu:

“Ertesi gün Kâbe'yi tavaf ederken, Ebu Cehil yanıma gelip: 'Erkekleriniz arasından bir peygamber çıkması yetmiyor-muş gibi, şimdi sıra kadınlara mı geldi?' dedi. Sözlerinden bir şey anlamamıştım.

'Âtike'nin rüyasından söz ediyorum!. Eğer üç gün içinde, rüyadaki olaylardan biri çıkmazsa, sizin kadınlarınızdan daha yalancı kimseler bulunmadığını her tarafa ilan ederim.' dedi. Vallahî bu durum beni çok üzdü.”

KADINLAR TOPLANIYOR

Hız. Abbas, anlatmaya devam ediyor:

“Ebu Cehil'in sözleri üzerine, o gün bütün kadınlar yanıma geldi. Kendilerini yalancılıkla suçlayan bu adama bir şey yapmadığım için beni azarladılar.

Rüyanın üzerinden üç gün geçince, Ebu Cehil'i buldum. Aynı şeyleri söylerse, onu dövüp kadınlardan kurtulmak istiyordum. Beni daha görür görmez fırlayıp kaçtı.

'Allah'ın lânetine uğrayasıcâ!. Beni gördüğü için kaçtı.' dedim.

Meğer tam o sırada, (müşriklerin ticaret kervanını yöneten) Ebu Süfyan'ın gönderdiği Damdam adlı adam Mekke'ye gelmiş. Avazı çıktığı kadar bağırıp:

'Ey Kureysliler!. Muhammed ve adamları, kervanın önünü kesti!. Onlara yetişip mallarınızı kurtarın!.' diye bağırmış. Ebu Cehil, bu yüzden paniklemiş. Merak edip Damdam'a baktığımda, şaşırıp kaldım. (Bir felaket sırasında, o zamanın âdetlerine uyup) Devesinin burnunu kesmiş, semerini tersine çevirmişti. Gömleğini önünden ve arkasından yırtmıştı. Anladım ki, kız kardeşimin rüyası çıkıyor."

SENİ O ÖLDÜRECEK!

Sa'd b. Muaz, müşriklerin önde gelenlerinden Ümeyye b. Halef'le eskiden beri dosttu. Hatta umre ya da hac için Mekke'ye geldiğinde, Ümeyye'nin evinde kalıyordu. Savaşa yakın günlerde konuşurlarken:

"Ey Ümeyye!. Allah Resulü, seni bir savaş sırasında öldüreceğini söyledi. Vallahî ben o sözleri işittim." dedi. Ümeyye korku içinde:

"Beni mi?" diye sordu. Sa'd ise: "Evet seni!." deyince, bu sefer de, "Mekke'de mi?" diye atıldı. Sa'd b. Muaz, o yeri bilmiyordu. Fakat Ümeyye:

"Vallahî Muhammed yalan söylemez!." deyip, duyduğu haberi hanımına anlattı. Karısı da korkuya kapılmıştı.

SEN KADIN SAYILIRSIN

Ümeyye, karısıyla konuştuğundan sonra, Mekke dışına çıkmaktan vazgeçti. Hatta evde kalmak için yeminler etti. Çünkü Allah Resulü, o günlerde Mekke'ye gelemezdi.

Müşrikler, Bedir için hazırlık yapırlarken, Ebu Cehil, Ümeyye'nin yanına gelip:

"Ey Ümeyye!. Sen, Mekke'nin en şerefli insanı sayılırsın. Eğer bizimle savaşa gelmezsen, hiçbir Kureyşli gelmez." diyerek baskı yaptı.

Ümeyye, son derece zengin biriydi. Bütün Mekkelilerin ortak olduğu bin develik kervanda, 9 kg. altın değerinde malı bulunuyordu. Bu yüzden de gitmeyi arzuluyor, fakat çok korkuyordu. Biraz sonra yanına Ukbe geldi. Namazda bulunduğu sırada Peygamberimizin sırtına işkembeyi koyan bu alçak adam, Ümeyye b. Halef'e bir buhurdanlık verip:

"Ey Ümeyye!. Savaşa gitmekten korktuğun için, bir kadın sayılırsın!. Bu yüzden de sana bunu getirdim!. Bilirsin ki buhurdanlık kadın işidir." dedi.

Bu sözler karşısında Ümeyye sinirlenip:

"Allah senin de, senin getirdiğin şeyin de belasını versin!." dedi. Daha sonra da, Mekke'nin en hızlı devesini satın alıp, Ebu Cehil'in peşine takıldı.

Karısı, arkasından feryat edip, "Sa'd'ın verdiği haberi unuttun mu?" deyince:

"Elbette unutmadım!. Merak etme ilk fırsatta dönerim." dedi.

Ümeyye b. Halef, Hz. Bilâl'i çöle çıkarttıktan sonra göğsünün üstüne büyük bir kaya koyan, onu günlerce aç ve susuz bırakan, sahabilerden Ebu Fükeyhe'nin boğazını bayılıncaya kadar sıkan, Hz. Ammar, Hz. Habbab ve Hz. Mikdad gibi birçok müslümana demir zırh giydiren onları adeta canlı canlı fırına sokan bir Allah düşmanıydı. Namazda iken Peygamber-

rimizin sırtına deve işkembesi koyan yedi kişiden biri olan bu müşrik, Allah Resulü'nü hicret sırasında öldürmek için tutulan beş celladı seçenlerin arasındaydı.

Peygamberimiz, önde gelen İslam düşmanlarının Bedir Savaşı sırasında nerede öldürüleceklerini sahabilere tek tek gösterirken:

"Ben, kendi elimle Ümeyye b. Halef'i öldüreceğim!." demişti. Dediği gibi oldu.

NE İSTERSENİZ ALIN!

Eli kılıç tutan müşriklerin tamamı, kervanı korumak için Mekke'den ayrıldılar.

Ebu Leheb hasta olduğu için, bir adam kiralayıp, kendi yerine onu gönderdi.

Müşrikler, Mekke dışında toplanarak:

"Muhammed ve ashabının kervanımızın önüne dikilmesi kadar büyük bir felaket, şu ana kadar başımıza gelmemiştir. Onunla çarpışalım. Deve isteyene işte devel! Silah isteyene işte silah!. Yiyecek isteyene işte yiyecek!." dediler.

Develer ve silahlar dağıtıldı, savaşacak kişiler belirlendi. Sayıları 950 idi. 700 deve ile, 200 civarında atları vardı. Atlıların (süvarilerin) hepsi zırhlı idi.

İslam ordusu ise, müşriklerin üçte biri kadardı. 310 kişiydiler. Bütün binek hayvanları 70 deve ve 2 attan ibaretti. Ordunun üçte ikisi yaya savaşacaktı.

Kureyş müşrikleri, Sâre ve Azze adındaki oyuncu kadınları ve Ümeyye b. Halef'in şarkıcı câriyelerini de yanlarına alarak yola çıktılar.

Defler çalınırken kadınlar oynuyor ve bu arada müslümanları yeren şiirler okunuyordu.

GİTMEYİN!. O PEYGAMBERDİR!.

Peygamberimiz, Hz. Zeyd ile birlikte Taif'te taşlandığında, müşriklerden Utbe ve Şeybe'nin bağına sığınmak zorunda kalmış ve onların Addas adlı kölesi, o bağdaki bir sohbetle İslam dinini seçmişti.

Addas, efendilerinin zırh kuşandığını görünce, bunun sebebini sordu.

"Taif'teki bağda, kendisine üzüm götürdüğün kişi var ya!. İşte onunla savaşmaya gidiyoruz." dediler. Addas:

"Sakın böyle bir hataya düşmeyin!. Vallahî o Peygamber'dir!." diyerek, Utbe ile Şeybe'yi ikaz etti. Hatta, yıllarca yanında çalıştığı efendileri için gözyaşı döktü. Fakat onlar dinlemeyip gittiler.

Addas, niçin ağladığını soran As b. Münebbih'e:

"Efendilerim için ağlıyorum!. Onlar, Allah Resulü ile çarpışmaya, vurulup düşecekleri (ölecekleri) yere gidiyorlar." dedikten sonra, kendilerine katılmasını isteyen müşriklerin ısrarlı tekliflerini reddederek Mekke'ye döndü.

BİR RÜYA DAHA

Müşrikler, savaştan bir gün önce, Cuhve denilen yerde toplandılar. Bu sırada Cüheym adlı bir müşrik, o gece gördüğü rüyayı anlatarak:

"Ben, uyku ile uyanıklık arasında iken, atlı bir adam geldi. Yanında bir deve bulunuyordu. Bana, Utbe, Şeybe, Ebu'l-Hakem (Ebu Cehil), Ümeyye b. Halef gibi, Bedir'de öldürülecek kişilerin isimlerini tek tek saydı. Daha sonra da, böğrüne vurduğu devesini, bir ordunun içine doğru saldı. O deve yüzünden, orduda kana bulanmadık bir insan kalmadı." dedi.

Ebu Cehil bu rüyayı duyduğu zaman:

"Desenize bir Peygamber daha çıktı. Yarın Muhammed'le karşılaşacağımızda, kimlerin öldürüleceğini göreceksiniz!." dedi.

HAYDI GERİ DÖNELİM!

Cüheym'in gördüğü rüya, önde gelen müşrikleri korkutuyordu. Utbe, kardeşi Şeybe'yi bir kenara çekerek:

"Bu rüya da, (Allah Resulü'nün halası) Âtike'nin rüyasına benziyor. Zaten Addas da bizi uyarmıştı. Bence hemen dönelim!. Muhammed'le başkaları uğraşsın." dedi. İki kardeş bu şekilde konuşurlarken, Ebu Cehil yanlarına gelerek:

"Eğer geri dönerseniz, kavminiz sizlerden büyük bir utanç duyar. Hiç olmazsa öcünüzün alındığını görün, sonra ayrılın. Zaten Muhammed, bizimle çarpışmayı göze alamaz." dedi.

Utbe ve Şeybe ise:

"Sen kavmini felakete sürüklüyorsun. Yaptığın şey son derece yanlış." dediler.

Ebu Cehil gittikten sonra da, "Bu uğursuz bir adamdır." diye söylendiler.

Utbe'nin korkusu daha fazlaydı. Ebu Cehil'i kastederek:

"Onun sözüne aldırma, geri dönelim!." deyince, kardeşi Şeybe:

"Eğer geri dönersek, Vallahî herkes bize söver." dedi. İster istemez kaldılar.

BEDİR'E GİTME DEN OLMAZI!

Bin develik ticaret kervanının başında bulunan Ebu Süfyan; kısa bir süre sonra Ebu Cehil ve müşrik ordusuna bir adam daha göndererek, o kervanı müslümanlardan kaçırdığını, bu nedenle de tehlikenin geçtiğini bildirdi. Artık gelmelerine gerek yoktu. Zühre Oğulları, bu haber üzerine, yüz kişilik bir grupla geri döndüler.

Fakat orduyu yönlendiren Ebu Cehil:

"Bedir'e gitmeden olmaz! Çevredeki Araplar gücümüzü görürse, bundan sonra bizden korkarlar!." deyip, orduyu ilerletti.

Ebu Süfyan bu haberi öğrendiğinde: "Yazık oldu kavmi-me!. Bu azgınlık, uğursuzluk getirir." dedi.

Ebu Cehil, müşrik ordusunu Bedir'in kum tepeleri ardında bulunan Yelyel Vadisi'ne götürüp konaklattı. Meşhur su kuyuları, bu vadinin Medine tarafındaydı. Burada 70 adet (İslam ordusunda bulunan tüm deve sayısı kadar) deve kesip bir ziyafet çektiler. Zaferlerinden emin şekilde, oynayıp eğlenmeye koyuldular.

BENİ GÖRMESİNİ!

Peygamberimiz, Ramazan ayından on gün kadar sonra,

İslam ordusuyla birlikte Medine'den ayrıldı. Ordunun beyaz sancağını Musab b. Umeyr taşıyordu. İki siyah sancaktan biri Hz. Ali'nin, diğeri de Sa'd b. Muaz'ın elindeydi.

Medine dışına çıktıklarında, Peygamberimiz ordusunu durdurup kontrol etti. Çünkü çocuk yaşlarında birçok sahabi, bu savaşa katılmak istiyordu. Allah Resulü, bu gençlerden sekizini geri gönderdi.

Büyük sahabilerden Sa'd b. Ebi Vakkas, söz konusu olayı şöyle anlatıyordu:

"Efendimiz (s.a.s.), savaşa katılamayacak kadar küçük kişileri belirlemek için aramızda dolaşmaya başladı. O sırada bir baktım ki kardeşim Umeyr, bir kenara saklanmış. Neden öyle yaptığını sorunca:

"Peygamberimizin beni geri çevirmesinden korkuyorum!. Halbuki ben, bu sefere katılıp şehit olmayı arzu ediyorum." dedi.

Allah Resulü onu gördüğünde, "Sen geri dön!." buyurdu.

Kardeşim, bunun üzerine o kadar ağladı ki, Resulallah sonunda izin verdi.

Umeyr kısa boyluydu. Kılıcını beline bağlarken ben yardım ettim. O mübarek kardeşim, muradına kavuştu. Şehit olduğunda, on altı yaşındaydı."

HER DEVEYE ÜÇ-DÖRT KİŞİ

İslam ordusundaki binek hayvanlar (atlar ya da develer) az sayıdaydı. Bu nedeple onlara, ikişer, üçer ve dörder kişi (nöbetleşe) binildi. Bu şekilde dinlenen sahabiler, daha son-

ra inerek yürümeye başlıyor ve onların yerine başkası biniyordu.

Peygamberimiz de, devesine Hz. Ali, Zeyd ve Mersed ile birlikte, nöbetleşe olarak bindi. Yürüme sırası kendisine gelince, "Ya Resulallah!. Siz yürümeyin!. Biz sizin yerinize yürürüz." dediler. Peygamberimiz:

"Siz, yürüme hususunda benden daha güçlü değilsiniz. Sevap ve mükafat noktasında da, ben sizden daha az muhtaç değilim." dedi.

Mücahitlerden (Allah için çarpışanlardan) yedi-sekiz kişinin zırhı vardı. Müşrik ordusundaki zırhlı askerlerin sayısı ise iki yüz idi.

Sa'd b. Muaz, sırtına incecik bir cübbe giymişti. Savaşta o cübbeyi bütün hayatı boyunca sakladı. Vefat etmek üzereyken: "Beni bu cübbeye sarıp öyle defnedin!. Çünkü Bedir'de savaşırken, üzerimde sadece bu cübbe vardı." demişti.

Peygamberimiz, savaş başlamadan önce mücahitlere bakkı:

"Allah'ım!. Onlar yayadır. Sen onları bindir!. (binek sahibi yap) Onlar çıplaktır, Sen onları giydin!. Onlar açtır, Sen onları doyur!." diye dua etti.

Peygamberimizin bu duası, Bedir zaferiyle kabul edildi.

SİZCE HANGİSİ İYİ?

Peygamberimiz, Bedir'e yaklaşıncı:

"Ey müslümanlar!. Kureyş ordusu, Mekke'den çıkmış bize doğru geliyor!. Size göre kervan mı, yoksa Kureyş ordusu mu

daha önemlidir?" diye sorduğu zaman, bazıları kervanı ele geçirmenin öneminden bahsettiler. Allah Resulü:

"Kervan, elimizden kaçtı!. Oysa ki Ebu Cehil, üstümüze geliyor!." dedi.

Bunun üzerine önce Hz. Ebu Bekir, daha sonra da Hz. Ömer, müşrik ordusuyla çarpışmanın önemli olduğunu söylediler. Mikdad b. Amr ise:

"Ya Resulallah!. Allah'ın emrettiği şeyi yerine getir!. Vallahî biz sana, İsrail Oğulları'nın Hz. Musa'ya dediği gibi: "Sen ve Rabbin, isterseniz gidip savaşın!. Biz burada kalacağız!." demeyiz!. Seni hak din ve kitapla gönderen Allah'a yemin ederiz ki, sen bizi dünyanın sonuna kadar yürütsen de, seninle birlikte gelir ve senin önünde savaşırız." dedi.

Peygamberimiz, Hz. Mikdad'a dua ettikten sonra, Medine'li müslümanların da fikrini sordu. Bunlardan Sa'd b. Muaz:

"Ya Resulallah!. Sen istediğini yap!. Denize dalmak istersen bile, seninle birlikte biz de dalarız. İçimizden hiç kimse geri kalmaz." dedi.

Bu sözlere çok sevinen Peygamberimiz, "O halde yürüyün Allah'ın bereketine doğru!. Vallahî şu anda, Kureyş müşriklerinin vurulup düşecekleri yerleri görür gibiyim." dedi.

SAVAŞ TAKTİKLERİ

Peygamberimiz, Bedir'e en yakın kuyunun başında konaklamak istiyordu. Bu durumu sahabilere danıştığında, o civarı çok iyi bilen Hz. Hubab:

"Ya Resulallah!. Bizler harp etmeyi iyi biliriz. Burası, ko-

naklamak için iyi bir yer değildir. Kureyş ordusuna en yakın su kuyusuna gidelim ve diğer kuyuları taşla dolduralım. Böylelikle susuz kalacakları için, müşriklerin moralleri bozulur." dedi.

Peygamberimiz, Hz. Hubab'ın fikrini beğenmişti. Orduyu, tavsiye edilen yere götürdükten sonra, Medineli müslümanlara dönüp, nasıl çarpıştıklarını sordu.

Asım b. Sabit, ayağa kalkıp:

"Ya Resulallah!. Düşman bize 200 arşın (100 m. kadar) yaklaştığında, onları ok yağmuruna tutarız.

Daha yaklaşırlarsa, mızraklarımızı kullanır ve onlar kırılıncaya kadar harp ederiz. Daha sonra da kılıçlarımızı çekeriz ki, esas çarpışma onlarla olur." deyince, Peygamberimiz:

"Çarpışacak kişi, Asım gibi çarpışsın!." buyurdu.

BURAYA DÜŞECEKLERİ.

Hz. Ömer anlatıyor:

"Savaştan bir gün önce, akşam vaktiydi. Allah Resulü, ilk defa savaşacak sahabilere moral vermek için yerinden kalktı ve bize savaş alanını gezdirip:

"Burası, yarın İnşallah Ebu Cehil'in vurulup düşeceği yerdir!.

Burası, yarın Utbe'nin vurulup düşeceği yerdir!

Burası, yarın Şeybe'nin vurulup düşeceği yerdir!.

Burası, yarın Ümeyye'nin vurulup düşeceği yerdir ki, onu ben öldüreğim!." derken, mübarek elini onların öldürüleceği yerlere tek tek koydu.

Ben, onu hak Peygamber gönderen Allah'a yemin ederim ki, o müşriklerin öldüğü yerler, avucunu koyduğu yerlerin bir karış ötesinde bile değildi."

YAĞMUR

Sahabiler, ayaklarının kumlara gömülmesi yüzünden zor yürüyorlardı. Ayrıca abdest ya da gusül için su sıkıntısı vardı. Birçoğu da, ertesi sabah yapılacak savaşın heyecanından ötürü, uyumakta güçlük çekiyorlardı.

Yüce Allah, o gece harika bir yağmur yağdırdı. Bastıkları yerler ıslanarak sertleşmiş, yürümeye uygun hale gelmişti. Sağlarından sollarından dereler akıyordu. Kapları doldurdular, hayvanları suladılar, güzelce yıkanıp temizlendiler. Daha sonra da, hepsini bir uyku hali kapladı. Rahat bir şekilde uyuyup dinlendiler.

Rabbimiz, bu yağmur ve uyku hali için, Kur'anda şöyle buyurdu:

"Allah size Bedir Savaşı'nda, korkularınızı gidermek için hafif bir uyku verdi ve şeytanın vesvesesini sizden gidermek, abdest alıp temizlenmenizi sağlamak için, yağmur yağdırdı ki, kalpleriniz Allah'a bağlansın ve (yürümekte zorlandığınız) yerler sertleşsin." (Enfal Suresi, 11)

Uyumayan tek kişi, Allah Resulü idi. Başını secdeden kaldırmıyordu. Ezan vakti ordusuna seslendi:

"Ey Allah'ın kulları!. Haydi namaza!."

Birkaç saat sonrasının mübarek şehitleri, gazilerle birlikte, aynı safta namaza duruyordu.

ELÇİ

Peygamberimiz, namaz bittiği zaman, Hz. Ömer'i müşrik-
lere elçi gönderip:

"İçinde birçok akrabamız bulunan bir orduyla savaşmak
yerine, başkalarıyla savaşmayı tercih ederiz!. Bu yüzden geri
dönsünler." buyurdu.

Hz. Ömer bu teklifi ilettiğinde, Ebu Cehil kızarak:

"Tanrılarımız, bize oç alma fırsatını vermişken geri dön-
meyiz. Müslümanlara haddini bildirelim ki, bir daha bizi ra-
hatsız edemesinler." dedi.

Ebu Cehil'in bu sözleri, geri dönmek isteyen müşriklerin
ümidini kırmıştı. Bunların başında gelen Utbe b. Rebia, as-
kerlerin bir kısmını toplayıp:

"Ey Kureyş Cemaati!. Vallahî siz Muhammed ve askerleri-
ne karşı bir şey yapamazsınız. Onlar sizin akrabanız değil
mi? Onlardan birini öldüren, amcasının veya dayısının oğlu-
nu, ya da kabilesinden birini öldürmüş olacaktır. Beni dinle-
yip geri dönün!. Muhammed'le diğer Araplar arasına girme-
yin!." dedi.

O sırada Ebu Cehil gelerek:

"Ey Kureyşliler!. Muhammed'i görünce Utbe'nin ödü kop-
tu. Korkudan ciğeri şişti. Bildiğiniz gibi, Utbe'nin kıymetli oğ-
lu (Ebu Huzeyfe) müslüman oldu. Şimdi Muhammed'in ordu-
sundadır. Utbe, oğlu için korkuyor." dedi.

Bu sözler, Utbe'nin damarına dokundu. Geri dönmekten
vazgeçip:

"Kimin ciğeri şişmiş, savaşta göreceğiz!." dedikten sonra,

başına geçirmek için miğfer istedi. Fakat kafası çok büyük olduğu için, hiçbirine sığmadı. Sonunda başına bir bez bağladı, öyle savaştı, öyle de öldü.

KISASI.

Savaştan biraz önceydi. Allah Resulü, belki de saymak için, sahabileri bir çizgi halinde topladı. Bu sırada öne çıkmış durumdaki Sevad'a, elindeki âsâ ile dokundu.

Âsâ, Sevad'ın göğsüne değmişti. Üstelik de sert şekilde vurulmamıştı. Fakat Sevad:

"Ya Resulallah! Canım yandı, kısas isterim!." dedi.

Kisas, suç işleyen bir insana aynı şeyin yapılması demekti. Bu yüzden mücahitler:

"Ya Sevad! Allah Resulü'ne böyle bir şey yapılır mı?" dediler.

Sevad:

"Adalet konusunda, hiçbir insan diğerine üstün değildir!." dedi.

Peygamberimiz, Sevad'ın sözlerini doğruladı ve kendisine aynı şeyi yapması için göğsünü açtığı anda, Sevad ona sarılıp göğsünü öptü. Daha sonra da:

"Ya Resulallah! Biraz sonra savaşa gireceğiz! İstedim ki son anımda seni öpmüş olayım." dedi. Bu sözler karşısında, Sahabiler ağlamaya başladı.

Allah Resulü de duygulanmıştı. Ellerini kaldırıp, Sevad'a dua etti.

MÜJDE!

Hız. Ömer anlatıyor:

"İki ordu karşı karşıya geldiğinde, Peygamberimiz ilk önce kendi askerlerine, daha sonra da müşriklerin zırhlarla donanmış ordusuna bakarak:

'Allah'ım!. İşte müşrikler!. Gurur ve kibirleriyle karşımızdalar. Sana düşmanlık ediyor, senin Resulü'nü yalanlıyorlar. Ya Rabbi!. Eğer bizim bir avuçluk ordumuz mahvolursa, yeryüzünde sana ibadet eden insan kalmaz. Bizi galip et!.' diyerek ağlamaya başladı. Bu sırada sırtındaki örtüsü kayıp düştü.

Ebu Bekir onun yanına gelip:

'Ya Resulallah!. İslam ordusu için bu kadar endişe duyup göz yaşı dökmen, yetişir artık!. Allah, sana verdiği zafer sözünü muhakkak ki yerine getirecektir!.' dedi."

Yüce Allah, kıymetli Resulü'nün duaları üzerine indirdiği âyetle, her biri bin melekten oluşan ordularla yardım edeceğini müjdeledi. (Enfal Suresi-9)

Bunun üzerine Peygamberimiz:

"Müjde Ey Ebu Bekir!. Allah'ın yardımı geldi!." buyurdu. Daha sonra tepelere bakarak:

"İşte şu Cibrail'dir!. Yokuşun üzerinde, atının gemini tutmuş geliyor!. Hücuma hazır bir halde bekliyor." dedi.

UTBE'NİN SON GAYRETİ

Hız. Ali, savaşın başlamak üzere olduğu dakikaları, şöyle anlatmaktaydı:

"Müşrikler, bize yakın bir yerde toplandılar. Gözümüz onların üstünde idi. O sırada, kırmızı bir deve üstünde, sağa sola koşuşan bir adam gördük.

Allah Resulü bana, 'Hamza'yı çağır!.' dedi.

Hemen çağırdım. Müşriklere çok fazla sokulmuştu.

Peygamberimiz, koşuşan adamı ona sorunca, Hamza şunları anlattı:

'Ya Resulallah!. Sağa sola koşan kişi Utbe'dir!. Müşrikleri geri döndürmeye uğraşıyor. Ben onlara yaklaştığım sırada, ordusuna seslenip: 'Ey Kureyşliler!. Ben, karşımda ölmeyi arzulayan bir kavim görüyorum, onlarla savaşmayın!.' diye bağırdı. O sırada Ebu Cehil gelerek:

'Ey Utbe!. Bu sözleri senden başka birisi söyleseydi, onu dişlerimle parçalardım. Senin ciğerlerin korkuyla dolmuş.' diye hakaret etti. Utbe ise:

'Beni sen mi ayıplıyorsun, ey kadınlar gibi koku sürünen adam!. Bugün hangimizin korkak olduğunu öğreneceksin.' diye bağırdı, dedi."

Hız. Hamza'nın anlattıkları, Utbe'nin korkusunu gösteriyordu.

Bazı müşrikler, (savaş başlamadan önce) İslam ordusunun tuttuğu kuyudan su içmeye geldiler. Sahabiler onlara izin vermeyince, Peygamberimiz:

"Onları bırakınız!. İçsinler!." dedi. Öyle yaptılar.

Allah Resulü, düşmanlarına karşı bile merhametliydi.

ONLARA DOKUNMAYIN!.

Önde gelen Kureyş müşriklerinden Süheyl b. Amr, oğlu

Abdullah'ın müslüman olup Habeş ülkesine hicret etmesine çok kızmıştı. Abdullah daha sonra Mekke'ye döndüğünde, Süheyl onu yakalatıp zincire vurdurdu. Böylelikle, oğlunun İslam dininden döneceğini zannediyordu. Süheyl, daha sonra onu Bedir'e sürükledi. Ve çarpışması için çok baskı yaptı.

Savaş başlamak üzereyken, müşrik ordusundan ayrılan bir asker, İslam ordusuna doğru at sürmeye başladı. Herkes meraklanmıştı. Sahabiler ona baktıklarında, Abdullah olduğunu gördüler ve onu tekbirlerle karşıladılar.

Hz. Abdullah'ın İslam ordusuna katılması, müşriklerin moralini bozmuştu. Çünkü kendi aralarından bazı kişilerin bu savaşa gönülsüz katıldıklarını biliyor ve onların savaş sırasında saf değiştirmelerinden korkuyorlardı.

Süheyl, oğlu Abdullah'a çok öfkelen-di. Ona ağır bir şekilde hakaret etti. Fakat Abdullah, babasına sert bir cevap vermedi.

Peygamberimiz, müşrik ordusuna zorla katılan diğer kişileri de biliyordu. Bu yüzden:

"Allah'ın bildirmesiyle anladım ki, Haşim Oğulları'ndan ve diğer kavimlerden bazıları, bu savaşa zorla çıkartıldılar!.

Kim Haris b. Âmir ile karşılaşır-sa, ona bir şey yapmasın!. (Bu kişi, savaştaki kargaşa nedeniyle, kazayla öldürüldü. Sahabiler onu tanıyamadı.)

Kim Ebu'l-Bahterî ile karşılaşır-sa ona zarar vermesin!. (Ebu'l-Bahterî, müşrik olmasına rağmen, Allah Resulü'nü savunan bir kişiydi. Sahabilerden Mücezzer b. Ziyad, savaş meydanında onu görünce, hiçbir zarar vermedi.)

Kim (amcam) Abbas b. Abdulmuttalip'le karşılaşır-sa, ona

dokunmasın!." dedi. (Hz. Abbas, Allah'a ve Resulü'ne iman etmesine rağmen, müşriklerin safında yer almıştı. Zorla sü-rüklenen kişilerden biriydi.)

Sahabilerden Ebu Huzeyfe (Utbe'nin oğlu), Peygamberi-mizin bu sözüne itiraz etti ve Hz. Abbas'ı gördüğü yerde öl-düreceğini söyledi. Efendimiz (s.a.s.), bunun üzerine Hz. Ömer'e dönerek:

"Ey Hafsa'nın babası!. Sen söyle!. Allah Resulü'nün am-casına kılıç vurulur mu?" dedi.

Hz. Ömer, bunun üzerine Huzeyfe'yi bozgunculukla suç-ladı.

Hz. Huzeyfe, savaş heyecanı ile söylediği bu sözlerle, bü-tün hayatı boyunca üzüldü. Peygamberimize itiraz ettiği için, Allah'ın kendisinden razı olmayacağından korkuyor ve:

"Yaptığım bu hatayı, ancak şehitlik temizler!." diyordu.

Yemame Savaşı'nda şehit düşerek muradına erişti.

BİZLE KİM ÇARPIŞACAK?

İslam ordusuyla çarpışmaktan endişe duyan ve müşrik or-dusunu geri döndürmeye çalışan Utbe; Ebu Cehil'le yaptığı ağız dalaşı sırasında: "Kimin korkak olduğunu göreceğiz!." demişti. Savaş başlamadan önce, kardeşi Şeybe ve oğlu Ve-lid'le birlikte meydana çıkıp: "Bizimle çarpışacak kim var?" diye bağırdı.

Ensardan üç genç savaşçı (Avf, Muaz ve Muavviz) hemen ayağa kalktı.

Utbe onları görünce:

"Ey Muhammed!. Bizim, Medineli müslümanlarla bir işimiz yok. Sen bizim karşımıza, bizimle denk olan kişiler çıkar!. Biz, amcalarımızın oğullarıyla (Abdulmuttalip Oğullarıyla) çarpışmak istiyoruz." dedi.

Peygamberimiz, Medineli gençlere dua ettikten sonra:

"Kalk ey Ali!. Kalk ey Hamza!. Kalk ey Ubeyde!" buyurdu.

Utbe onlara bakıp:

"Tamam!. Şimdi istediğimiz oldu. Seçilen kişiler bize denk!." dedi.

BEN ŞEHİT DEĞİL MİYİM?

Hız. Hamza ve Hız. Ali, İslam ordusundaki en yaman savaşçılardı. Fakat Bedir Savaşı, müslümanlarla Kureyşliler arasındaki ilk savaş olduğundan, bu durumu müşrikler bilmiyordu. Hız. Hamza, karşısına çıkan Şeybe'yi , Hız. Ali ise, Utbe'nin oğlu Velid'i çok kısa bir sürede öldürdüler. Müşriklerin morali bir kez daha bozuldu.

Peygamberimizin üçüncü kişisi olarak seçtiği Hız. Ubeyde, Hız. Ali ve Hız. Hamza'ya oranla daha yaşlıydı. Utbe ile çarpışırken ağır bir yara aldı. Bu arada Utbe'yi de yaralamıştı. O günlerin savaş geleneklerine göre yapılan bu ön çarpışmalar-da, sağ kalanlar arkadaşlarına yardım edebilirdi. Bu yüzden, Hız. Ali ve Hamza, Ubeyde'nin yardımına koştular. Ve Utbe'yi öldürdükten sonra, Ubeyde'yi yüklenip taşıdılar.

Hız. Ubeyde'nin ayağı kesilmişti. Bileğinden kan ve ilikler akıyordu. Peygamberimiz, hemen onun yanına gitti, kucağı-

na yatırdı. Ubeyde, başını Allah Resulü'nün dizine koyup:

"Ya Resulallah!. Ben şehidim değil mi?" diye sordu.

Peygamberimiz, onun başını okşayıp:

"Evet, şehitsin." dedi.

Hız. Ubeyde, Bedir'den dönülürken, Safra denilen yerde vefat etti. Oraya defnettiler.

Peygamberimiz, daha sonraki yıllarda, Safra civarında konaklamıştı. Bazı sahabiler:

"Ya Resulallah!. Misk gibi bir koku duyuyoruz." deyince, Peygamberimiz:

"O güzel koku, Ubeyde'nin kabrinden geliyor." buyurdu.

HAYDİ CENNET'E KOŞUN!.

Peygamberimiz, ordusuna hücum emri vermeden önce, müşriklere dönerek:

"Allah'ımı!. Yüzleri kara olsun!. Onların kalplerine korku doldur!. Ayaklarını tutmaz eyle!." diyerek dua etti ve yerden bir avuç kum aldıktan sonra, onların üstüne doğru fırlattı. Müşriklerin gözleri kumla doldu.

Daha sonra da:

"Allah'a yemin ederim ki, bugün kim Allah için çarpışıp şehit düşerse, muhakkak ki Cennet'e gidecektir!. Haydi kalkınız!. Genişliği gökler ve yerler kadar olan Cennet'e koşunuz!." dediğinde, Umeyr b. Human:

"Ya Resulallah!. Genişliği göklerle yerler kadar olan Cennet ha!." dedi.

Peygamberimiz:

"Evet öyle!" buyurduğunda ise, Ümeyr hayranlık içinde:
 "Bak hele!. Bak hele!." diye tekrarlamaya başladı.

Peygamberimiz, neden öyle dediğini sorunca:

"Ya Resulallah!. Cennet'e gitmekten başka bir dileğim yok!." dedi.

Hz. Umeyr, Bedir'deki ilk şehitler arasındaydı. Dileği gerçekleşti.

BİRE KARŞI ÜÇ

İslam ordusunda, müşriklerin 1000 askerine karşı 310 asker, 700 devesine karşı 70 deve, 200 atına karşılık da sadece 2 at bulunuyordu. Söz konusu dengesizlik yüzünden, çoğu yaya durumundaki sahabilerin her biri, bir at ya da deve üstündeki üç müşrikle çarpışmak zorundaydı. Bu yüzden İslam ordusu zorlanmaya başladı.

Hz. Ali, bu durumu şöyle anlatıyordu:

"Savaş şiddetlenince, Allah Resulü'nün arkasına sığındık. Efendimiz (s.a.s.) insanların en cesuruydu. Hiç bir asker, müşriklere onun kadar yaklaşmadı. Bu şekilde çarpışıp yerine dönünce, merak edip onun yanına gittim. Secdeye kapanmıştı. 'Ya Hayy!. Ya Kayyum!.' (Ey hayatı daimî olan, her şeyi dizginini elinde tutan ve her şeye gücü yeten Allah'ım!.) diyerek gözyaşı döküyordu."

İLK ŞEHİTLER

İslam ordusunda ilk şehit düşen kişi, Hz. Ömer'in azatlı

kölesi Mihca b. Salih oldu. Bu sahabi, düşman ordusunun ilk hücumu sırasında öne atıldı. Karşısına çıkan kişi, Âmir b. Hadremî adlı müşrikti. Ne yazık ki bu adamla baş edemedi.

Minca, Mekke'den hicret eden müslümanlar (muhacirler) içinde ilk şehitti. Allah'a çok bağlıydı. Sabah akşam dua eder, şehitlik arzuları.

Ensardan (Medinelilerden) ilk şehit ise, Harise b. Sürâka oldu. Hibban adlı bir müşriğin attığı okla, boğazından vurulup şehit düştü.

Harise'nin annesi, oğlunun şehit düştüğünü öğrenince, Efendimize (s.a.s.) koşup:

"Ya Resulallah!. Eğer oğlum Cennet'e gitti ise, 'hayra uğradı!.' deyip sabrederim. Eğer gitmedi ise, oraya gitmesi için olanca gücümle Allah'a yalvarır, gece gündüz ağlarım." dediğinde, Peygamberimiz:

"Ey Harise'nin annesi!. Şurası muhakkak ki, Cennet içinde Cennetler bulunur. Senin oğlun Firdevs-i âla'ya ermiştir. Firdevs, Cennet'in en üstün ve en yüce yeridir." buyurdu.

Harise'nin annesi, bu sözleri duyunca çok sevindi. Evine dönmek için oradan ayrılırken:

"Bak hele!. Bak şu kısmetli oğluma!. Ey Harise!. Bak şu yüce kısmetine!." diyordu.

MÜJDEİ.

Savaşın en zor anında, benzeri görülmedik bir rüzgar esip geçti. Bu sırada, metal kapların içine düşen çakılların çıkartıklarına benzer sesler duyuluyordu.

Peygamberimiz, hem müşrikleri, hem de İslam ordusunu ürküten bu seslerin, yardıma gelen ilk melek ordusuna ait olduğunu müjdeledi.

Cebrail Aleyhisselam, bin meleklerle gelerek, Allah Resulü'nün önünde durdu.

Hemen sonra, tekrar bir rüzgar esip geçti.

Mikail Aleyhisselam, bin melekten oluşan bir başka orduyla gelip, Peygamberimizin sağ tarafında yer aldı. Üçüncü rüzgarda ise, İsrail Aleyhisselam gönderildi. O da Allah Resulü'nün soluna geçti.

Meleklerin hepsi kır atlı idi. Hem sahabilerden, hem de müşriklerden bazıları onları gördü. Bazıları ise, sadece seslerini duyuyordu.

AZ KALSIN ÖLÜYORDUM!

Gıfar Oğulları'ndan bazı kişiler, Bedir Savaşı'nı tepelerden seyrediyordu. Bunlardan biri, o sırada gördüklerini, Abdullah b. Abbas'a şöyle anlatmaktaydı:

"Amcamın oğlu ile birlikte, savaş alanını gören bir tepeye çıkmıştık. O zamanlar ikimiz de müşriktik ve yenilen tarafın mallarından bir şeyler almayı planlıyorduk. Tam o sırada, bize doğru gelen bir bulut gördük. Bulut yaklaştığında, içinden at kişnemeleri duyduk. Ben, yine bulutun içindeki birisinin hücum emri verdiğini duyunca, ölecek gibi oldum.

O bulut geçip gidince bir de baktım ki, amcamın oğlu, duydukları ya da gördükleri karşısında yığılıp kalmış. Yanına gittiğimde, öldüğünü anladım.

Gördüğümüz o bulut, İslam ordusunun yakınlarına indi. Merakımı yenemeyip ona doğru yanaşım. Buluttan gelen sesleri duyuyordum ama, içindekileri göremiyordum."

GÖKLE YER ARASINDA

Müşriklerden Huvaytıp b. Abduluzza, Bedir'de gördüklerini şöyle anlatıyordu:

"Ben Bedir'de müşriklerin safında çarpışırken, bizim askerlerimizi öldüren ya da esir eden sayısız melek gördüm. Bunun üzerine:

'İslam ordusunun başındaki kişi, (Allah Resulü) muhakkak ki Rabbi tarafından korunuyor.' dedim. Gördüklerimi, o günlerde kimseye anlatmadım."

Müşriklerin önde gelenlerinden biri olan (ve Hudeybiye Anlaşması sırasında müslümanlara kök söktüren) Süheyl b. Amr ise:

"Bedir günü, alaca atlara binip yer ile gök arasında gezen ak benizli ve sarıklı adamlar gördüm ki, bizi öldürüyor ya da esir ediyorlardı." demişti.

Hâkim b. Nizam da, aynı konuda şunları anlatmıştı:

"Bedir gününde, gökyüzünden vadiye doğru bir gölge (bulut) indi. Ben bunu, bütün ufku kaplayan bir kilim gibi gördüm. Dikkat edince, meleklerin karınca sürüsü gibi vadiye aktığını fark ettim. O anda, bu meleklerin Muhammed Aleyhisselam'a yardım için indirildikleri içime doğdu!."

Yüce Allah, Kur'anda şöyle buyurdu:

"Bedir'de güçsüz olduğunuz halde, Allah size kesin bir za-

fer verdi!. Öyleyse Allah'a karşı gelmekten sakının ki, şükretmiş olasınız!. Sen o gün müminlere: 'Rabbinizin size indirdiği üç bin melek ile yardım etmesi yetmez mi?' demekteydin. Eğer siz sabreder ve sakınırsanız, düşmanlarınız size aniden saldırırsalar da, Rabbiniz size beş bin melek ile yardım eder!." (Âl-i İmran Suresi, 123-125)

ONU BEN ÖLDÜRMEDİM!

Sahabilerden Ebu Davut el-Mâzinî, şöyle diyordu:

"Savaş sırasında bir müşriğin peşinden koştum ve kılıcımı kaldırdım. Tam ona vuracakken, o adamın başı koparak düştü. Şaşırıp kaldım. Çevremizde başka bir asker yoktu. Anladım ki onu bir başkası (melek) öldürmüştü."

Aynı şeyi, sahabilerden Sehl b. Huneys de anlatmış ve şöyle demişti:

"Bedir'de karşılaştığımız müşriklere henüz vurmadan, başlarının kopup yere düştüğünü görüyorduk."

Büyük sahabilerden İbn-i Abbas, şunları anlatmıştı:

"Medineli kardeşlerimizden biri, Peygamber Aleyhisselam'a gelerek:

'Ya Resulallah!. Savaş sırasında bir müşrikle mücadele ederken, bir kırbaç sesi duydum. Arkasından da birisinin: "İlerle ey Hayzum!." diye bağırdığını işittim. Bir baktım ki müşrik yere yıkılmış, yüzü de kırbaç darbesiyle yarılmış.' dedi.

Allah Resulü ise:

'Doğru söyledin!. O melek, semadan gönderilen (üçüncü bin kişilik) melek ordusundandır.' buyurdu."

EBU CEHİL HİLESİ

Ebu Cehil, bir at üstünde savaşıırken, "Anam beni bu iş için doğurmuş!" diyerek övünüyordu. Fakat bir süre sonra işler değişti. Müşrikler, savaşın kötü gittiğini görünce, Ebu Cehil'i korumak için bir kenara aldılar. Müslümanları yanıltmak için de, onun elbiselerini Abdullah b. Münzir adlı müşriğe giydirdiler.

Hız. Ali, bu adamı Ebu Cehil sanıp öldürdü.

Müşrikler, bu sefer aynı elbiseyi Harmele adlı adama giydirdiler. Hız. Ali onu da öldürünce, bu sefer aynı şeyi, Halit b. Âlem üzerinde denemek istediler. Halit b. Âlem, Ebu Cehil'in elbiselerini giyenlerin başına gelenleri görünce, korkusundan bunu kabul etmedi, ortalıktan sıvıştı.

Halit adlı bu müşrik akıllı davranmıştı. Çünkü bir çok sahabe, o sırada Ebu Cehil'in peşindeydi. Abdurrahman b. Avf, bu durumu şöyle anlatıyordu:

"Savaşıırken etrafıma bakarken, Medineli iki mücahit gördüm. İkisi de çocuk yaşlarda idi. Oysa ben, iyi savaşan arkadaşların arasında bulunmayı isterdim. Bu yüzden de içimden:

'Keşke onlar daha iyi savaşçılar olsaydı.' diye geçirdim. Bu sırada o gençler bana dönüp:

'Biz, Allah Resulü'ne işkence eden Ebu Cehil'i arıyoruz. Onu tanıyorsan bize göster.' dediler. Savaş meydanına göz gezdirince, onu biraz kenarlarda bir yerde gördüm. Kendisini onlara gösterince:

'Allah adına yemin ederiz ki, ya o ya da bizler ölene kadar, onu bırakmayız.' dedikten sonra, o tarafa koştular.

Bu gençler, Muaz b. Afra ile, Muaz b. Amr adlı kahramanlardı."

BİR KOL YETER.

Ebu Cehil'i öldürmeye yemin eden gençlerden, Muaz b. Amr anlatıyor:

"Ebu Cehil'i, savaş alanından biraz uzakta, ağaçlık bir yerde tutuyorlardı. Onu korumak için, etrafında bir sürü adam vardı. Bir taraftan çarpışırken, bir taraftan da ona doğru ilerliyordum. Bir fırsatını bulunca saldırdım.

Ayağının yarısını kılıcım ile uçurdum.

Vallahî yere düştüğü zaman, değirmende öğütülen hurma çekirdekleri gibi zıplamaya başladı. O sırada oğlu İkrime yetişerek, bana bir kılıç vurdu. Kolum dibinden kesilip aşağı sarktı. Onu sadece bir deri parçası tutuyordu. O durumda çarpışmamı zorlaştırdı, ayağımla üstüne basarak kopardım."

EBU CEHİL'İN SONU

Peygamberimiz:

"Ebu Cehil'in durumunu (sağ olup olmadığını) kim öğrenir?" deyince, Abdullah b. Mesud, onu aramaya çıktı. Kendisi anlatıyor:

"Savaş meydanını dolaştığımda, Ebu Cehil'i ayağı kesik halde bulup:

'Ey Allah düşmanı!. Allah seni çok zavallı kıldı değil mi?' dedim.

Bu konuda hiçbir şey söylemedi.

'Bu savaşı kim kazandı?' diye sorunca, 'Allah ve Resulü kazandı.' dedim.

Kendisini öldüreceğimi anladığında:

'Bana ağır gelen şey, zengin bir kişi tarafından değil de, senin gibi bir koyun çobanı (Medineli) tarafından öldürülme-ktir.' dedi.

Onu kendi kılıcıyla öldürdüm ve hemen koşup Allah Resu-lü'ne müjde verdim.

'Allah aşkına doğru mu?' diyerek, bana üç kere yemin et-tirdi.

Daha sonra secdeye kapanıp, Allah'a şükrettikten sonra:

'Ebu Cehil, bu ümmetin firavunuydu.' dedi."

Ebu Cehil, Allah'a ve Resulü'ne inanmasına rağmen onla-ra savaş açan; başta Allah Resulü olmak üzere bütün müslü-manlara işkence eden, Hz. Sümeyye'yi ayaklarını develere bağlatıp çektiirdikten sonra mızraklayarak öldüren, kötü bili-nen her şeyi kendisinde toplayan şeytanlaşmış biriydi.

UTBE'NİN SONU

Müslümanlara ve özellikle Hz. Bilâl'e yaptığı acımasız iş-kencelerle tanınan Ümeyye b. Halef, Bedir Savaşı'nda bizzat Allah Resulü tarafından öldürüldü. Ukbe b. Ebu Muayt ise, savaş sona erdiğinde idam edildi. Bu adam, namazda iken Peygamberimizi boğmaya kalkışan, onun mübarek yüzüne tükürecek kadar alçaklaşan ve secdedeyken sırtına işkembe koyan bir Allah düşmanıydı. Allah Resulü bu müşrik öldü-ğünde:

"Ey Ukbe!. Vallahî Allah'a, Resulü'ne ve kitabına bu kadar şiddetle düşmanlık eden, Peygamber'ini işkenceden işkenceye uğratan senin kadar kötü bir insan tanımadım!. Allah'a hamd ederim ki seni öldürdü, gözümü aydın etti!." dedi.

BUNUNLA SAVAŞI.

Ukkâşe b. Mıhsan'ın kılıcı, müşriklerle savaşırken kırılmıştı. Peygamberimiz, ona kalınca bir değnek verip: "Bununla savaş!." dedi.

Allah Resulü'nün verdiği değnek, onun elinde, uzun ve parlak bir kılınca dönüştü. Hz. Ukkâşe, 'El-Avn' (yardımcı) adı verilen bu kılıçla hayatı boyunca iftihar etti. Yemâme Savaşı'nda şehit düşene kadar, o kılıcı yanından ayırmadı.

MÜŞRİK KUYUSU

Üç bin meleğin yardımıyla çarpışan İslam ordusu, müşriklerin tamamını yok edecek güçteydi. Ama Allah bu sonuca izin vermedi. Çünkü onların içinde, daha sonraki günlerde müslüman olacak sayısız insan vardı.

Bedir'de yetmiş müşrik öldürüldü, yetmiş esir alındı.

Peygamberimiz, öldürülen Allah düşmanlarından en önde gelen yirmi dört kişinin aynı yere gömülmesini arzu etti. Bunun üzerine o kişilerin cesetleri, kullanılmayan pis bir kuyuya atıldı. Peygamberimiz, o kuyunun başına gelip:

"Ey Utbe!. Ey Şeybe!. Ey Ebu Cehil!. Ey Ümeyye!. diyerek, o müşriklerin ismini tek tek saydıktan sonra:

"Allah'a ve Resulü'ne itaat etseydiniz, şimdi sevinirdiniz. Fakat onun Peygamber'ine en kötü davrananlar sizler oldunuz. Siz beni yalanlarken, bana sizden daha uzak görünen kişiler, beni doğruladılar.

Siz beni yurdum olan Mekke'den çıkartınız, onlar beni kabul edip barındırdılar. Siz benimle savaştınız, onlar yardım ettiler. Allah ve Resulü'nün sizin gibiler için va'd ettiği şeyin (azabın ve Cehennem'in) gerçek olduğunu anladınız değil mi?" dedi.

Peygamberimiz, kuyu içindeki müşriklere seslendiğinde, Hz. Ömer:

"Ya Resulallah!. Onlar senin sözlerini nasıl işitsinler ki!. Hepsi ölüp leş haline gelmişler." dedi. Peygamberimiz ise:

"Allah'a yemin ederim ki, siz beni nasıl işitiyorsanız, onlar da aynı şekilde işitiyorlar. Fakat cevap vermeye güçleri yetmez. Bu müşrikler, Allah'ın kendilerine va'd ettiği azabın hak olduğunu öğrenmiş (o azapla tanışmış) bulunuyorlar." dedi.

BENDEN RAZI OLDUN MU?

Bedir Savaşı sona erdiği zaman, Hz. Cebrail, Allah Resulü'nün yanına gelip:

"Ya Resulallah!. Yüce Allah beni sana gönderdi. Ve sen razı olana kadar yanından ayrılmamamı emretti. Benden razı oldun mu?" dediğinde, Peygamberimiz:

"Evet razı oldum!." deyip tebessüm etti.

Cebrail Aleyhisselam, bunun üzerine savaş alanından ayrıldı.

Meleklerin vazifesi sona ermişti. Bedir'de, altısı muhacirlerden, sekizi de ensardan olmak üzere on dört şehit verildi.

SESİNİ ÇIKARMA!

Peygamberimiz, müşriklerin safında çarpışan bazı kişilerin zarar verilmeden esir edilmesini istemişti. Bunlardan biri de amcasıydı.

Hız. Ali efendimiz, Hız. Abbas'ın esir edilmesini şöyle anlatıyordu:

"Ensardan Ebu'l-Yeser, Peygamberimizin amcasını esir almış vaziyette getirdi. Bu işe şaşırmiştık. Çünkü Ebu'l Yeser, kısa boylu, çelimsiz bir insandı. Hız. Abbas ise, iri yarı ve çok kuvvetli biriydi.

Ebu'l Yeser, bu işle övününce, Hız. Abbas:

'Ya Resulallah!. Beni esir eden kişi Vallahî bu değildir!. Beni, son derece güzel yüzlü, saçları iki yana ayrılmış, kır atlı bir kişi esir etti ki, ben onu şimdiye kadar hiç görmemiştim.' dedi.

Ebu'l-Yeser, Hız. Abbas'ı esir alanın kendisi olduğunu ısrar edip durunca, Peygamberimiz:

'Hiç sesini çıkarma!. (bozuntuya verme) Allah seni, şerefli bir meleklerle desteklemiş.' diye tebessüm etti."

Ebu'l Yeser, Hız. Abbas'ı nasıl esir ettiğini şöyle anlatıyordu:

"Yanına gittiğimde, Abbas sanki donmuş gibi hareketsizdi. Kendisine:

'Resulallah Aleyhisselam, senin öldürölmeni yasakladı.' deyince:

'O, daha önce de akraba hakkını gözetti ve bizlere sayısız iyilikte bulundu.' dedi. Onu kolundan tutarak getirdim."

MÜJDECI!

Hız. Zeyd ve Abdullah b. Revâha, savaş sona erdiğinde, Peygamberimizin Adba adlı devesine binerek Medine'ye geldiler ve "Ey müslümanlar! Allah Resulü yaşıyor! Ebu Cehil, Ümeyye, Utbe ve Şeybe öldürüldü. Müşriklerin bir çoğu esir alındı!" diyerek müjde verdiler.

Medine, bir anda bayram yerine döndü.

Müslümanlar, "Ebu Cehil öldürülmüş!" diye sevinirlerken, münafıklar adeta yıkıldılar. Nihayet ordu geldi. Herkes büyük bir sevinçle onları kucakladı.

Savaş esirleri de yanlarındaydı.

ONLARI NE YAPALIM?

Müslümanların ilk savaşı olan Bedir'de ele geçirilen esirler, İslam tarihindeki ilk esirlerdi. Peygamberimiz, bu yüzden Hız. Ebu Bekir, Hız. Ömer ve Hız. Abdullah b. Revâha gibi büyük sahabilere danışarak, onlar hakkındaki fikirlerini sordu.

Hız. Ömer, o müşriklerin müslümanlara yıllar boyu işken-ce yaptıklarını, onları şehit ettiklerini, çoluk çocuk aç bırakarak bazılarının ölümüne sebep olduklarını ve en nihayet Mekke'den çıkardıklarını söyleyerek öldürülmeleri gerektiğini ifade etti.

Hız. Abdullah'ın tutumu daha sertti. Ona göre müşriklerin,

müslümanlara yaptıkları işkencelerin aynısıyla cezalandırılıp öldürülmesi uygundu.

Hız. Ebu Bekir ise:

"Ya Resulallah!. Bunlar bizim amca oğullarımız, akrabalarımız ve kardeşlerimizdir!. (Hz. Ali'nin kardeşi olan Âkil ve Hz. Hamza'nın kardeşi olan Hz. Abbas, müşrik ordusundaydı.) Ben onların öldürölmesinden yana değilim. Onlardan fidye (kurtuluş parası) almanı uygun görürüm. Bu paralar bizim için kuvvet demektir. Belki de Allah, o kişileri doğru yola erdirir, bu suretle ordumuz, o kişilerle de güçlenir." dedi.

Allah Resulü, onları dinledikten sonra, hiçbir cevap vermeden bir köşeye çekildi. Herkes onun kararını beklemeye koyuldu.

HZ. CEBRAİL'İN SÖZLERİ

Peygamberimiz, karar vermek üzere çekildiğinde, Allah'tan yardım istedi. Bunun üzerine, Hz. Cebrail gelip:

"Ya Resulallah!. Yüce Allah seni, esirleri öldürme ya da onlardan fidye alma hususunda serbest bıraktı. Fakat şunu bilmeniz gerekir ki, esirlerden fidye alındığı takdirde, gelecek yıl o esirlerin sayısı kadar müslüman şehit olacaktır!" dedi.

Bedir Savaşı'nda yaşanan gariplikler, savaş sonrasında da yaşanüyordu.

Peygamberimiz, Cebrail Aleyhisselam'ın sözlerini sahabelere naklederek:

"Esirleri isterseniz öldürün, isterseniz onlardan fidye alın!. Eğer fidye alırsanız, onların sayısı kadar müslüman,

gelecek yıl şehit olacaktır!" buyurdu.

Müslümanlar:

"Ya Resulallah!. Onlar bizim akrabamız ve kardeşlerimizdir. Biz onları öldürmeyip fidye alalım. Böylelikle düşmanımıza karşı güç kazanalım. Bizden, aldığımız esirler sayısınca şehit çıkarsa çıksın. Şehitlik, bizler için kötü değildir!." dediler.

Fidye almak, daha uygun bulundu.

Fidye vermeye gücü yetmeyenler, serbest bırakıldılar.

O ALTINLAR NEREDE?

Peygamberimiz, fidye alma işine amcası Hz. Abbas'tan başladı. Ve zengin olduğu için, kendisiyle birlikte üç kişinin daha fidesini vermesini istedi.

Hz. Abbas:

"Ya Resulallah!. Ben daha önce müslümandım. Kureyş Kavmi beni zorla savaşa çıkardı." dedi. Allah Resulü ise:

"Görünüşte bize karşı çarpıştın. Bu yüzden de fidye vermen gerekir." buyurdu.

Hz. Abbas, istenilen paranın kendisini fakirleştireceğini söyleyip:

"Ya Resulallah!. Demek benden, geri kalan ömrüm boyunca dilenmemi istiyorsun!." deyince, Peygamberimiz:

"Ey benim amcam!. Eşin Ümmü Fadl'e verdiğin ve bir kısmını gömdüğün o altınlar nerede?" diye sordu. Hz. Abbas şaşırıp, "Hangi altınlar?" dedi.

Peygamberimiz:

"Hani Mekke'den ayrılırken, eşinle yalnız kaldığın sırada, ona: 'Bu savaşta başıma bir şey gelirse, bu altınlardan şu kadarı senindir, şu kadarı oğullarımdan Ubeydullah'ın, şu kadarı Fadl'ın, şu kadarı Kusem'in, şu kadarı Abdullah'ın' demiştin ya!. İşte o altınlar nerede?" dedi.

Hiz. Abbas, hayretinden donup kalmıştı.

"Ya Resulallah!. Bunu sana kim haber verdi? Vallahî bu durumu, eşimle benden başka hiç kimse bilmiyordu." deyince, Peygamberimiz:

"Bunu bana Allah haber verdi." buyurdu.

Hiz. Abbas, "Ya Resulallah!. Çok iyi anladım ki, sen Allah Resulüsün." deyip tekrar müslüman oldu.

Ensardan bazıları:

"Ya Resulallah!. Amcanızdan fide almamalıyım." dediler.

Peygamberimiz, bu teklifi reddetti.

Bunun üzerine fidyeleri ödeyen Hiz. Abbas, daha sonraki yıllarda:

"Allah bana, ödediğim o fidyelerden kat kat fazlasını ih-san etti. Ayrıca Zemzem suyunun idaresini lütfetti ki, Mek-ke'nin tüm serveti bana verilse, ondan vazgeçmem." demişti.

BİR BAŞKA ESİR

Bedir'de, sayısız harikalarla birlikte, bir sürü gariplik yaşıyordu. Bunlardan biri de, alınan esirler arasında Allah Resulü'nün amcası Hiz. Abbas ile, damadı Ebu'l-As'ın bulunmasıydı.

Ebu'l-As, Hiz. Hatice Validemizin yeğeni (kız kardeşi Hâ-

le'nin oğlu) idi. Ve Peygamberimizin büyük kızı Zeynep'le, İslam dininden önce evlenmişti. Fakat daha sonraları eski dininde kaldı. Bu yüzden de Zeynep'ten ayrı düştü.

Bedir Savaşı bittiğinde, müşrik esirler arasında o da bulunuyordu.

Savaş esirlerinden fidye alınmaya başlandığında, Hz. Zeynep, ayrıldığı eşi için fidye gönderdi. Bu fidye, Hatice Validemizin Zeynep'e hediye ettiği kolye idi.

Peygamberimiz, bu kolyeyi görür görmez tanıdı, ağlamaya başladı. Sahabilere:

"Eğer Zeynep'in esirinin (Ebu'l-As'ın) serbest bırakılmasını ve kendisi için gönderilen fidyenin (kolyenin) geri verilmesini uygun görürseniz, öyle yapınız!." dedi. Sahabiler de aynı şeyi istiyorlardı.

Ebu'l As, serbest bırakıldı. Gönderdiği kolye de, Hz. Zeynep'e iade edildi.

Ebu'l As, kısa bir süre sonra müslüman olup, eşine ve yavrusuna kavuştu.

İYİ DAVRANINI!

Peygamberimiz, kurtulma akçesi veremeyecek kadar fakir durumdaki esirleri serbest bıraktı. Fakat bu esirlerin okuma-yazma bilenlerinden her biri, on müslüman çocuğa öğretmenlik yapmakla yükümlü tutulmuştu.

Peygamberimiz, bazı esirleri Medineli ailelerin yanına verdikten sonra:

"Esirlere iyi davranınız!. Onlara yediklerinizden yediriniz!. İçtiklerinizden içiriniz!." buyurdu. Hz. Musab'ın kardeşi

Ebu Aziz de, esirlerden biriydi.

Kendisi anlatıyor:

"Bedir'den Medine'ye geldiğimizde, ensardan bir ailenin yanına verilmişim. O aile fakirdi. Ekmekleri az ise, onu bana yedirir, kendileri hurma ile yetinirlerdi. Çünkü Allah Resulü, böyle emir vermişti. Ellerine bir ekmek kırığı geçse, hemen bana ikram ediyorlardı. Fakat ben, utanarak geri verirdim. Onlar da, tekrar benim önüme koyarlardı."

Bir başka esir olan Yezid ise:

"Bedir'den Medine'ye dönmekteyken, bizi deve üstüne bindirdiler. Ama bizi esir alanlar, yürüyerek geldiler." demek-teydi.

EBU LEHEB'İN SONU

Bedir'deki bozgun haberini Mekke'ye ilk ulaştıran, o zamanlar henüz müşrikler safında bulunan Ebu Süfyan b. Haris'ti. Sahabilerden Eb'u Rafi, Peygamberimizin amca çocuklarından (Abdulmuttalip'in oğullarından) biri olan Ebu Süfyan'ın Mekke'ye gelişini şöyle anlatıyordu:

"O günlerde Hz. Abbas'ın kölesi idim. Abbas ve eşi dahil hepimiz müslümandık. Fakat bunu müşriklerden saklamak zorundaydık.

O sırada, 'Ebu Süfyan geldi!.' diye bağırdılar. Hemen dışarı çıktık. Bir de baktım Allah düşmanı Ebu Leheb, ayaklarını sürüyerek ona doğru koşmaya çalışıyor.

'Ey kardeşimin oğlu!. Bana haber ver!. Kureyşli askerler ne yaptı?' dedi.

Ebu Süfyan b. Haris:

'Vallahî bizler, kendimizi müslümanlara teslim ettik. Bizi nasıl istedilerse öyle öldürüp, öyle esir ettiler. Buna rağmen, bizim askerlere kızmadım. Çünkü yerle gök arasında dolaşan ve kır atlara binen ak benizli adamlarla karşılaştık ki, onlara karşı kimse duramaz.' dedi.

Ben kendimi tutamayıp:

'Vallahî onlar meleklerdir!.' deyince, Ebu Leheb yüzüme bir tokat patlattı. Daha sonra yatırıp dövmeye başladı. O sırada (Hz. Abbas'ın eşi) Ümmü Fadl imdadıma koştu ve çadır direklerinden birini kapıp, o adamın kafasına indirdi. Bu arada:

'Efendisi yanında bulunmayan zayıf bir köleyi nasıl döversin?' diye bağırıyordu.

Ebu Leheb'in kafası çok fena yarılmıştı. O halde çekip gitti.

Kısa bir süre sonra, Allah ona taun (veba) gibi bir hastalık verdi. Çok pis kokan bir yarayla yatağa düştü. Ve Ümmü Fadl'den dayak yedikten yedi gün sonra öldü.

Yakınları, Ebu Leheb'in çok bulaşıcı bir hastalığa yakalanmış olmasından korkuyorlardı. Bu yüzden de ona yaklaşmadılar. Cesedi evinde kokuşup kaldı. Sonunda onu, bir köpek leşi gibi sürükleyip, Mekke tepelerindeki bir çukura attılar, üstüne de büyük taşlar koydular."

Kur'anda alevli bir ateşe gireceği bildirilen bu müşrik, Allah'ın ona va'd ettiği Cehenneme gitmişti.

BİR DE SEN İSTE!

Peygamberimizin en küçük kızı Hz. Fâtıma, evlenecek ya-

şa geldiği zaman, birçok kişi tarafından istenmeye başladı. Fakat Peygamberimiz:

"Bu evlilik hakkında, Allah'ın hükmünü (kararını) bekliyorum!." diyerek, onlara cevap vermedi.

Hiz. Ali, bu konuda şunları söylüyordu:

"Kadınlardan biri bana gelerek:

'Herkes Fâtıma'yla evlenmeye can atarken, sen niçin duruyorsun? Gidip onu Allah Resulü'nden iste!.' deyince, 'Onunla evlenmek için malım yok.' dedim.

'Peygamberimize gidersen, kesinlikle onu sana nikahlar.' dedi. Ve bu konuda bana çok ısrar etti.

Nihayet, Allah Resulü'nün yanına gittim. Bütün heybeti (Hürmetle beraber korku hissi veren hâli) üzerindeydi.

Oturduğum zaman dilim tutuldu. Hiçbir şey söyleyemez duruma geldim.

'Fâtıma'yı istemeye geldin herhalde.' dedi. Zorlukla konuşarak 'Evet!.' dedim.

'Ona nikâh bedeli (mehir) olarak verebileceğin bir şeyin var mı?' diye sordu.

'Sadece atım ve zırhım var.' diyebildim.

'Atın sana lazımdır, zırhını sat!.' buyurdu."

Hiz. Osman, Hiz. Ali'nin zırhını dört yüz seksen dirhem karşılığında satın aldı. Ve bu parayı ona verdikten sonra, zırhı tekrar kendisine hediye etti.

Peygamberimiz, bu durumu öğrenince çok sevindi. Ve Hiz. Osman için dua etti. O paranın bir kısmını, kızının çeyizi için ayırdı.

ÇEYİZ

Allah Resulü; hem kâinatın, hem de İslam âleminin sultanıydı. Diğer bir ifadeyle o hem Peygamber, hem bir devlet başkanı, hem de bir komutandı. Ama o, Allah'a ve ümmetine hizmetkâr idi. Hiçbir zaman ümmetinden zengin olmadı. Canı kadar sevdiği kızının çeyizi de, o ölçülerde idi.

Hız. Fâtıma'nın bütün çeyizi, bir kadife yorgan, içi lif dolu bir deri yastık, bir koyun postu, içi otla doldurulan ve keten beziyle kaplanan iki döşek, bunların serileceği bir somyadan ibaretti. (Bu somya, hurma yapraklarının bükülmesiyle elde edilen iplerden yapılmıştı)

Mutfak eşyası olarak da deriden bir su tulumu, bir su bardağı, bir adet elek, bir silme bezi ve (buğday ya da arpa öğütme için) iki adet el değirmeni vardı.

Medineli kadınlardan biri, Hız. Ali ve Fâtıma'ya, birer kat elbise hediye etti. Dünyanın en kıymetli gelininin bütün çeyizi buydu.

Peygamberimiz, sahabilerin önde gelenlerini evine çağırarak:

"Sizler şahit olun ki, kızım Fâtıma'yı, dört yüz miskal gümüş mehirle, Ali'ye nikahladım." buyurdu. Daha sonra da Bilâl'e dönerek:

"Ya Bilâl! Ben ümmetime, düğüne çağırdıkları misafirlerine yemek yedirmelerini sünnet olarak bırakmak istiyorum." dedi.

Bunun üzerine sahabilerden bazıları hurma, bazıları da koç hediye ederek, düğün yemeğini hazırladılar.

Nikah, Bedir Savaşı'ndan sonra, hicretin ikinci yılında gerçekleşti.

Peygamberimiz, Hz. Fâtıma ve Ali'yi herkesten fazla se-
ver, bir savaştan döndüğünde, mescitte iki rekat namaz kıl-
dıktan sonra, kendi evinden önce, onların evlerine uğradı.

KAPIDAN DÖNÜŞ

Peygamberimiz, bir gün yine onlara uğrayınca, kapının iç kısmında süslü bir perde gördü. Ve içeri girmeden evden ayrıldı.

Hz. Ali, neden girmediğini sorduğunda, Peygamberimiz:

"Ya Ali!. Benim bu dünya ile, süslü bir perdeyle ne işim olabilir ki? dedi.

Allah Resulü, yoksulluk içinde kıvranan ümmetine kötü örnek olmasından korktuğu için, kızının dünyanın aldatıcı süslerinden uzak kalmasını arzu etmişti.

Hz. Fâtıma, o perdeyi fakirlere hediye etti.

Peygamberimiz, başka bir gün yine kızına geldiğinde, torunları Hasan ve Hüseyin'in gömleklerine, bileziğe benzeyen takılar dikildiğini görüp geri döndü.

Hz. Fâtıma, onları hemen söküp babasına götürdü.

Peygamberimiz, yanında bulunan Hz. Sevban'a dönerek:

"Bu gümüşleri, yoksul durumdaki filan oğullarına götür ve Fatıma'ya da, fil dışından ya da deniz kabuklarından yapılmış iki bilezik al!. Çünkü onlar, (kızım ve torunlarım) benim ev halkımdandır. Ben onların, (sonu gelmeyen) pahalı dünya süslerine yönelmelerini arzu etmem." buyurdu.

Onun bütün korkusu, bizler içindi.

"Vallahî ben, sizin İslam dinini bırakıp Allah'a ortak koşmanızdan değil, dünyanın zevklerine kapılmanızdan ve sizden öncekiler gibi, yok olup gitmenizden korkarım." derdi.

YARDIMCI

Peygamberimiz, hiçbir zaman ümmetinden rahat yaşamamıştı. Onlar aç kaldığında, kendisi de aç kalır, bir lokma etmek bulsa, onlara gönderirdi.

Hız. Fâtıma'nın elleri, un öğretmekten ve o günün şartlarına göre hanımları çok zorlayan ev işlerinden ötürü kabarmıştı. Hız. Ali Efendimiz de, ondan farklı değildi. Elleri nasır tutmuştu, göğsü de ağrıyordu. Hız. Fâtıma, kendisine bir yardımcı vermesi için Allah Resulü'ne gittiğinde, bir şey söyleyemedi. Daha sonra bunu bir kez daha denedi. Ve Hız. Ali ile birlikte giderek isteğini bildirdi.

Peygamberimiz, mescidin şofasında yatıp kalkan ve eğitimlerini zor şartlar altında sürdürmeye çalışan gençlerin, o yardımcıları daha fazla ihtiyaç duyduklarını belirterek, onların bu isteğini yerine getiremedi. Daha sonra da:

"Size, benden istediğinizden daha hayırlı bir şey vereyim mi? diye sordu.

"Evet!." dediler.

"Gece yatmadan önce, 33 defa "Sübhanallah", 33 defa "El-hamdulillah", 33 defa da "Allahuekber" deyin!." buyurdu.

Peygamberimizin bu sözleri, yatmadan önce söylenen (ve namaz sonlarında tekrarlanan) bu kelimelerin, Allah'ın yardımına vesile olacağını ifade ediyordu.

HZ. ÂİŞE'NİN YÜZÜKLERİ

Hiz. Âişe Validemiz anlatıyor:

"Peygamberimiz, bir gün parmağımdaki gümüş yüzükleri gördüğünde:

'Ya Âişe!. Bunlar nedir?' diye sordu.

'Ya Resulallah!. Bu yüzükleri sizin için takmıştım.' dedim.

'Onların zekatını veriyor musun?' deyince, 'Hayır!.' dedim.

Bunun üzerine:

'Onların zekatını vermemen, Cehennem ateşinden nasip-
lenmen için sana yeter.' buyurdu."

ÇOK MALIN TEHLİKESİ

Medineli müslümanlardan Sa'labe b. Hâtıb, Peygamberi-
mizin yanına gelip:

"Ya Resulallah!. Bana mal vermesi için Allah'a dua etl. de-
di.

Allah Resulü ise, "Şükrettiğin az mal, şükretmediğin çok
maldan hayırlıdır!." diyerek bu duadan kaçındı.

Salebe, bir süre sonra tekrar gelip aynı şeyi istedi. Pey-
gamberimiz:

"Ey Sa'labe!. Allah'a yemin ederim ki, dağların ve taşla-
rın altın ya da gümüşe dönüşüp benimle yürümelerini iste-
seydim, muhakkak yürürlerdi. Sen, Allah Resulü gibi, az ma-
la kanaat edip şükretmez misin? Ben senin için güzel bir ör-
nek değil miyim?" buyurdu. Salebe ısrar edip duruyordu.

"Ya Resulallah!. Bana mal vermesi için Allah'a dua et. Se-

ni hak Peygamber olarak gönderen Allah'a yemin ederim ki, eğer duan sonucunda zengin olursam, o maldan herkesin hakkını ödeyeceğim." dedi.

Peygamberimiz, onun bu ısrarları üzerine:

"Allah'ım!. Sa'labe'ye mal ver!." diyerek dua etti.

YAZIK OLDU!

Sa'labe'nin elindeki koyunlar, böcekler gibi üreyip, büyük sürüler haline dönüştü. Şehir ona dar gelmeye başladığında, Medine'nin dışındaki bir vadiye yerleşti. İşlerinden ötürü, önceleri mescide gelemedi. Daha sonra da, Cuma namazlarının dışındaki bütün namazlarını terk etti. Koyunları binlere ulaşınca, onu da kılamaz oldu.

Peygamberimiz: "Sa'labe ne yapıyor? diye sorunca, sahabiler ondan haber verirdi. Allah Resulü ise: "Yazık oldu Sa'labe'ye!. Yazık oldu Sa'labe'ye!." deyip dururdu. Bunun üzerine, bir âyet nâzil oldu:

"Onların mallarından bir zekat al ki, onunla kendilerini temize çıkarmış (günahlarından kurtarmış), mallarına bir bereket vermiş olasın!. Onlar için dua et!. Senin duan onlar için bir rahattır. Allah her şeyi işitip bilendir!." (Tövbe Suresi, 103)

Peygamberimiz, bu âyet indiğinde, çevredeki zenginlere üç kişilik bir zekat heyeti gönderdi. Bu kişiler kendisine gelince, Sa'labe çok kızarak:

"Bu bir cezadır!. Ya da ona benzer bir şeydir!. Ben böyle bir şey duymadım!. Şimdi gidin, daha sonra uğrayın!." dedi.

BİR BAŞKA ZENGİN

Zekat toplayan kişiler, bunun üzerine Sa'labe'nin yanından ayrılarak, başka bir zengin olan Sülemî'nin yanına gittiler ve zekatla ilgili âyeti okudular.

Sülemî, sürüsünün en güzel ve en besili devesini seçerek verdi.

Vergi toplayan kişiler, bu devenin zekat miktarını çok aştığını söyledilerse de, Sülemî:

"Hayır bunu alın!. Ben onu gönül rahatlığıyla veriyorum. Allah'ın emri olduğundan, verdiğim deve de benim sayılır." dedi.

Zekat toplayan kişiler, bir kez daha Sa'labe'ye gittilerse de, ondan yine kötü sözler duydular ve ne yazık ki elleri boş döndüler. Peygamberimiz, bu kişilerin bir şey söylemesini beklemeden, "Yazık oldu Sa'labe'ye!" buyurdu.

Zekatını fazlasıyla veren Sülemî'ye de, bereket duası yaptı.

Allah, kısa bir süre sonra indirdiği âyetle şöyle buyurdu:

"Onlardan bazıları, 'Eğer Allah bize lütuf ve kereminden mal ihsan ederse, muhakkak ki onların zekatını verecek ve salih bir kul olacağız!.' diye söz vermişlerdi. Ne zaman ki Allah istediklerini verdi, cimrilik edip yüz çevirdiler. Zaten yan çizip dururlardı. Nihayet Allah onların kalplerini, verdikleri sözü tutmadıkları ve yalan söylemeyi âdet haline getirdikleri için, münafıklığa çevirdi." (Tövbe Suresi, 75-77)

KABUL EDİLMİYEN ZEKAT

Tövbe Suresi'nin nâzil olması üzerine, birkaç kişi Sa'labe'ye koşarak:

"Yazıklar olsun sana! Allah senin hakkında âyet indirdi." dediler.

Sa'labe, bunun üzerine zekat vermek isteyince, Allah Resulü:

"Senden (fakir müslümanlara dağıtılmak üzere) zekat alamam! Allah bunu yasakladı." buyurdu.

Peygamberimizin vefatından sonra Hz. Ebu Bekir'in yanına gelen Sa'labe, bu isteğini bir kez daha tekrarlayınca, Hz. Ebu Bekir:

"Allah Resulü'nün kabul etmediği bir zekatı, ben de kabul etmem!" cevabını verdi.

Sa'labe, uzun bir ömür sürdü. Hz. Ömer zamanında da zekat vermek istedi. Fakat Hz. Ömer, "Hem Allah Resulü'nün, hem de Ebu Bekir'in kabul etmediği bir zekatı senden alamam!" diyerek onu reddetti.

Sa'labe, Hz. Osman'ın halifeliği zamanında ölüp gitti.

Bu olay, "Ben sizin Allah'a ortak koşmanızdan değil, dünya zevklerine kapılmanızdan ve sizden öncekiler gibi yok olup gitmenizden korkuyorum." diyen Allah Resulü'nün, bu korkusunda ne kadar haklı olduğunu ortaya koyuyordu.

Peygamberimiz, münafıkların (bozguncuların) üç özelliğini belirtirken:

"Onlar yalan söylerler, verdikleri sözleri tutmazlar ve kendilerine bir şey emanet edildiğinde, ona hıyanet ederler." (zarar verirler) buyurdu.

SENİ KİM KURTARACAK?

Müşriklerden Salebe Oğulları adıyla bilinen bir kabile, çok

sayıdaki çapulcuyla birlikte, Medine çevresindeki yerleri yağmalardı. Peygamberimiz, hicretin 3. yılında, onların üzerine bir sefer düzenledi.

Yarı yolda şiddetli bir yağmura tutuldular. Çapulcular, onları gözlüyordu.

Peygamberimiz, yağmur dindiği zaman, üzerindeki ıslak elbiseleri bir ağacın dalına asmak için تنها bir yere çekildiğinde, onların Gavres adlı reisi, gizlice sokularak yanına geldi ve kılıcını kaldırıp:

"Ey Muhammed!. Seni benden kim kurtaracak?" dedi.

Peygamberimiz: "Allah!." diye cevap verdiği anda, Gavres, sanki iki omzunun arasına bir darbe yemiş gibi yerlere yuvarlandı. Elindeki kılıcı da düşmüştü.

Peygamberimiz, Gavres'in kılıcını aldıktan sonra: "Peki, seni benden kim kurtaracak?" dedi. Daha sonra onu İslam dinine davet etti.

Gavres, kabilesinden çekindiği için bu teklifi kabul etmek istemiyordu. Fakat Allah Resulü'ne karşı hiçbir zaman savaşmayacağına, savaşanların yanında da yer almayacağına söz verdi. Peygamberimiz, onu serbest bıraktı.

Gavres, kabilesinin yanına döndüğünde:

"Ben, insanların en hayırlısının yanından geliyorum." diyerek olanları anlattı.

İslam ordusu, çarpışma yapılmadan geri döndü.

İKİ NUR SAHİBİ!

Allah Resulü'nün kızlarından Rukiyye ile evlenen Hz. Os-

man, onun vefatından sonra yalnız kalmıştı. Son derece üzgündü, içine kapanmıştı.

Efendimiz (s.a.v), ona bu halini sorunca:

"Ya Resulallah!. Bana olan hiç kimseye olmadı!. Eşimin vefatıyla, aramızdaki akrabalık bağı kesildi." dedi. Peygamberimiz ise:

"Ey Osman!. Yüce Allah, diğer kızım Ümmü Gülsüm'ü de sana nikahlamamı buyurdu ve bunu bana Cebrail'le bildirdi." dedi.

Hz. Osman, Allah Resulü'nün iki kızıyla da evlendiğinden, "iki nur sahibi" anlamına gelen "Zinnureyn" lakabıyla anılıyordu.

Efendimizin (s.a.v), Hafsa Validemizle nikahlanması da, yine aynı yıl içinde gerçekleşmişti.

HZ. HASAN'IN DOĞUMU

Hicretin 3. yılı içinde, Hz. Ali ve Fâtıma'nın ilk çocukları olan Hasan doğdu. Peygamberimiz, onun sağ kulağına ezan, sol kulağına kâmet okuduktan sonra, kızı Fâtıma'ya bebeğin saçlarını kesmesini ve o saçların ağırlığı kadar (birkaç gram) gümüşü, sadaka niyetiyle dağıtmasını söyledi.

Yedi günlük olduğunda, Hz. Hasan için iki koç kurban edildi. Bu arada sünnet de ettirildi. Peygamberimize onun kadar benzeyen bir erkek, Hz. Fâtıma kadar benzeyen bir hanım daha yoktu. Hz. Fâtıma, bu oğlu için:

"Peygamber'e benzeyip de babasına benzemeyen yavru." derdi.

Efendimizin (s.a.s.) ikinci torunu ise, Hz. Hüseyin'di.
Allah Resulü, çok sevdiği bu torunları için:

"Hasan ve Hüseyin, Cennetlik gençlerin önderleridir." buyurmuştu.

Hız. Ali ve Hız. Fâtıma'nın, iki de kız evlatları dünyaya geldi. Hız. Fâtıma, onların isimlerini Ümmü Gülsüm ve Zeynep koymuştu. Bu isimler, vefat eden ablalarına (Allah Resulü'nün diğer kızlarına) aitti.

NAKİŞLİ ÖRTÜ

Ümmü Seleme Validemizin oğlu Ömer b. Ebu Seleme anlatıyor:

"Peygamberimiz, kızı Fâtıma ile, torunları Hasan ve Hüseyin'i çağırıp, onları sırtındaki geniş örtüyle sardı. O sırada yanlarına gelen Ali'yi de örtünün içine alıp:

"Allah'ım!. Bunlar benim ev halkımdır. Onlardan günah kirlerini gider ve kendilerini tertemiz kıl." diye dua etti."

Hız. Âişe Validemiz de bu olayı görmüştü. Şöyle diyordu:

"Allah Resulü'nün üzerinde, siyah yünden yapılmış nakışlı bir aba (örtü-elbise) vardı. O sırada yanına, torunu Hasan geldi. Peygamberimiz, üstündeki örtüyle onu sardı. Daha sonra sırasıyla Hüseyin, Fâtıma ve Ali geldiler. Allah Resulü, onları da abayla örttükten sonra, Kur'an okudu."

(Peygamberimizin okuduğu yer, Ahzap Suresi'nin 33. âyetiydi. Rabbimiz bu âyette, "Ey Ehl-i Beyt!. Allah, sizden kirleri gidermek ve sizi tertemiz yapmak ister." buyuruyordu.

'Ehl-i beyt', 'ev halkı' anlamındaydı ve Peygamberimizin

soyundan gelen, yani Hz. Fâtıma ve Ali'den çoğalan nesil için kullanılmıştı.)

ÜZÜCÜ HABER

Annesi tarafından henüz sekiz-on yaşlarındayken Peygamberimizin yanına verilen ve bütün hayatı boyunca ondan ayrılmayan Enes b. Malik anlatıyor:

"Efendimiz (s.a.s.) bir gün, Cebrail Aleyhisselam'ın yanına gelmesi üzerine, Ümmü Seleme Validemize kapıyı kapatmasını ve içeriye kimseyi almamasını tembih etti.

O sırada Hüseyin koşarak geldi. Ve kapıyı zorlayıp girdikten sonra, dedesinin kucağına atladı. Efendimiz onu öpüp kokladı ve omzuna bindirdi."

Müşriklerin çocuklarını, müslümanların çocuklarından ayırmayan Allah Resulü, elbette ki torunlarına karşı derin bir sevgi duyuyordu. Fakat Hz. Cebrail:

"Ya Resulallah! Hüseyin'i çok seviyorsun ama, bir gün senin ümmetinden bazı kişiler, onu öldürecekler." dedi.

Allah Resulü'nün gözleri doldu.

"Demek onu müslümanlar öldürecek ha!." deyince, Hz. Cebrail:

"Evet ya Resulallah! İstersen onun öldürüleceği yeri de sana göstereyim." dedi. Daha sonra da, o yerden aldığı bir avuç toprağı kendisine verdi. Efendimiz (s.a.s.) bu toprağı, eşi Ümmü Seleme'ye teslim ederken:

"Bu sana emanettir. Onun kan rengine dönüştüğünü görürsen, bil ki Hüseyin öldürülmüştür." dedi.

Ümmü Seleme, o toprağı bir çanağı sakladı, sık sık bakıp dururdu.

GÖZÜ YAŞLI PEYGAMBER

Hız. Ali Efendimiz, yardımcısı Ebu Abdullah'la birlikte Sıf-
fin'e giderlerken, Fırat Nehri kenarında bir mola verdi. Bura-
sı, Ninova'ya yakın bir yerdi. Ebu Abdullah, niçin durdukla-
rını sorduğunda, Hız. Ali şunları anlattı:

"Bir gün Allah Resulü'nün yanına gittim. Gözlerinden yaş-
lar dökölüyordu.

"Ya Resulallah!. Seni bu kadar ağlatan şey nedir?" diye so-
runca:

"Biraz önce Cebrail yanımdaydı. Ve bana Hüseyin'in, Fırat
Nehri kenarında şehit edileceğini haber verdi." dedi. Daha
sonra bir avuç toprak uzatarak:

"Ey Ali!. Hüseyin'in toprağından koklamak ister misin?"
diye sordu.

"Evet!." derken, ben de onunla birlikte ağladım."

KANLI TOPRAK

Ümmü Seleme Validemiz, (Efendimizin vefatından çok
sonra) bir rüya gördü. Bu rüyasında, Allah Resulü'nün başın-
da ve sakalında tozlar bulunuyordu. Son derece üzgündü. Hız.
Ümmü Seleme, bu durumun sebebini sorunca, Peygamberi-
miz, biraz önce Hüseyin'in öldürüldüğünü ve buna şahit ol-
duğunu belirtti.

Ümmü Seleme Validemiz, uykusundan uyanınca ağlama-ya başladı. Ve Allah Resulü'nün saklamak üzere kendisine verdiği toprağa baktığında, kan rengine dönüştüğünü gördü. Hz. Hüseyin, o sırada şehit edilmişti.

Ümmü Seleme:

"Allah, Hüseyin'i şehit edenlerin kabirlerine ateş doldursun!." diyerek bayıldı.

UHUD SAVAŞI

Bedir Savaşı üzerinden bir yıl geçmişti. Müşrikler, Ebu Süfyan'a gelip:

"Biz, Bedir'in intikamını almak istiyoruz. Bunun için de, senin savaş sırasında müslümanlardan kaçırdığın (ve şu ana kadar da hepimizin adına işletip kâr ettiğin) o kervanın mallarıyla, kuvvetli bir ordu kurmak istiyoruz." dediler.

Söz konusu kervanda, 50 bin altın dinarlık mal vardı. Ve tüm Kureyşli müşrikler, buna ortaktı. Ebu Süfyan bu durumu dile getirip:

"Herkes bunu istiyor mu?" diye sorunca, hep bir ağızdan: "Evet!." diye bağırıldılar.

"Bunu ben de isterim. Çünkü oğlum Hanzale de Bedir'de öldü." dedi.

Bunun üzerine, başta Sakif ve Kinane Oğulları olmak üzere birçok kabile, Mekke'ye akın etmeye başladı. Çok güçlü bir ordu kurulacaktı. Bu arada en çok konuşulan şey, Allah Resulü ve askerlerinden nasıl intikam alınacağıydı.

Mekkeli müşriklerden Cübeyr b. Mutim, Hz. Hamza'yı öl-

dürmek için planlar yapıyordu. Çok iyi mızrak kullanan köle-sini çağırıp:

"Ey Vahşi!. Hamza'yı öldürürsen, seni azat edeceğim." di-ye söz verdi.

Ebu Süfyan'ın karısı (Hind), Vahşi'yi her görüşte:

"Ey köle!. Hamza'yı öldürmekle bize bir hediye ver, biz de sana bir hediye (hürriyetini) verelim." derdi.

HZ. ABBAS'IN MEKTUBU

Kısa bir süre içinde, Mekke'de 3 bin kişilik bir ordu hazırlandı. Askerlerden 700'ü zırh giyecekti. Bunlardan 200'ü atlı (süvari) idi. Geri kalan askerler deveye binecekti. Silah noktasında da, hiç eksikleri yoktu.

Bu orduya, 15 müşrik kadın katıldı. Bunların başında da, Ebu Süfyan'ın karısı Hind vardı. (Ebu Cehil'in oğlu) İkrime'nin hanımı da onlar arasındaydı. Bu kadınlar şarkı söyleyip oynayarak, askerlere moral vereceklerdi.

Peygamberimiz, Bedir Savaşından sonra müslüman olan amcası Hz. Abbas'ın Mekke'de kalmasını istemişti. Hz. Abbas, müşriklerin yeni bir ordu kurduklarını görünce, hemen bir mektup yazdı ve güvenilir bir adamla Medine'ye gönderdi.

Mektupta, müşrik ordusundaki askerlerin yanı sıra, at ve deve sayısı yazıyordu.

Hz. Abbas'ın adamı, Peygamberimizi Kuba Mescidi'nden çıkarken buldu ve mektubu ona verdi. Peygamberimiz, mektubu okuduktan sonra, ensardan Sa'd b. Rebi'nin evine gitti

ve gizli kalması şartıyla bu haberi kendisine bildirdi. Fakat Sa'd'ın karısı, o sırada bir köşeye gizlenmiş, konuşmaları baştan sona dinlemişti. Allah Resulü gidince evden dışarı fırladı ve duyduklarını herkese anlattı. Haber bir anda her yere yayıldı.

Müşrikler geliyordu. Hem de karşı konulmaz bir orduyla...

RÜYA

Haber duyulduğunda hazırlıklar başladı. Ve Allah Resulü'nü (suikasttan) korumak amacıyla, çevresinde nöbet tutulmaya başlandı.

Peygamberimiz, mektup geldiği günün ertesinde:

"Dün gece rüyamda, kendimi sağlam bir zırh içindeyken gördüm. Yanımda da kesilmiş bir sığır vardı. Kılıcımı yere çarptığım zaman, ağzı kırıldı. Onu tekrar çarptığımda, eski halini aldı." dedi.

"Ya Resulallah!. Bu rüyayı nasıl yorumladınız?" diye soruklarında ise:

"Sağlam bir zırh içinde bulunmayı, Medine'de bulunmakla eşdeğer gördüm. (Medine dışına çıkmadan savaşmanın doğru olduğunu anladım). Bana ait bir öküzün boğazlanmasını, ashabımdan bazılarının şehit düşeceği; kılıcımın bir kısmının kırılmasını da, ailemden birisinin şehit olacağı şeklinde yorumladım. Kılıcımı tekrar çarptığımda eski haline dönmesi ise, müslümanların er geç galip geleceklerine işarettir." buyurdu.

MEDİNE'DEN ÇIKMADAN SAVAŞALIMI.

Peygamberimiz, Medine'de kalarak savaşmak istiyordu. Sahabilere:

"Müşrikler Medine'ye girerlerse, onlarla şehir içinde savaşırız. Çünkü sokak çarpışmalarını onlardan iyi biliriz. Yüksek evlerin üzerinden, onları ok ve taş yağmuruna tutarız." demektedir.

Medine sokakları, evlerin bitişik olması nedeniyle, kale duvarlarını andırırdı.

Peygamberimiz, kendi görüşlerini belirttikten sonra, sahabilere danışmak istedi. Abdullah b. Übeyy, Efendimizin (s.a.s.) görüşünü savunarak:

"Ya Resulallah!. Medine'de kal!. Sakın düşmana karşı (şehirden) ayrılma!. Çünkü biz, ne zaman Medine dışında savaştıysak, hepsinde de yenilgiye uğradık. Medine'de kaldığımız zamanlardaysa, hep galip geldik. Şehir içinde kalırsak, kadınlar ve çocuklar da bize yardımcı olur. Damların üstüne çıkıp, müşriklere taş yağdırırlar." dedi.

KARŞI GÖRÜŞLER

Hız. Hamza, Numan b. Malik ve Sa'd b. Ubade gibi sahabiler:

"Ya Resulallah!. Medine'de kalırsak, müşrikler kendileriyle savaşmaktan korktuğumuzu sanırlar. Bu durum onlara cesaret verir. Bedir'deyken biz onları üç yüz kişiyle yendik. Oysa şimdi sayımız daha fazla." diyerek, düşmanı Medine dışın-

da karşılamak istediler.

Hatta Hz. Hamza: "Allah adına yemin ederim ki, Medine dışına çıkıp düşmanla çarpışmadıkça, bir şey yemeyeceğim!." dedi.

Hz. Hamza o gün oruç tutuyordu. Bu yüzden de böyle yemin etmişti.

Numan b. Malik ise:

"Ya Resulallah!. Gördüğünüz rüyayı anlatırken, bazı sahabilerin şehit düşeceğini söylemişsiniz. Onlardan birisi de mutlaka benim. Medine'de kalıp savunmaya geçmekle, beni Cennet'ten mahrum etme!." diye yalvardı. Hz. Hayseme de, şehit olmak için çok istekliydi.

Peygamberimiz, onların savunma yapmak yerine çarpışma özlemi taşıdığını görünce, evine girip zırhını kuşandı.

Hz. Ebu Bekir ve Ömer de, hemen yanına gidip, zırhını kuşanmasına yardım ettiler. Peygamberimiz, zırhını gömleğinin üstüne giydi. Kılıç kuşanmak için, bir kayış kemer taktı, kalcanını sırtına yerleştirdi.

ONA BASKI YAPTINIZ!

Peygamberimiz zırhını kuşanırken, askerler de saflar halinde dizilmişti. O sırada Sa'd b. Muaz ve Useyd b. Hudayr, askerlere seslenip:

"Efendimiz (s.a.s.) Medine'den çıkmak istemiyordu. Fakat sizler ona baskı yaptınız. Oysa ki bir Peygamber, kendi başına hiç bir şey söylemez. Ona Allah bildirir. Siz bu işi ona bırakmalıydınız." dediler.

Daha önce konuşanlar, büyük bir pişmanlık duymaya başladılar.

"Allah Resulü'ne vahiy gelip dururken, onu yönlendirerek, çok büyük bir hata ettik." dediler. Efendimiz (s.a.s.) yanlarına dönünce:

"Ya Resulallah!. Biz senin görüşünden farklı bir yola girdik. Medine'de kalmayı istiyorsan, öyle yapalım." dediler.

Allah Resulü ise:

"Bir Peygamber zırh kuşandıktan sonra, müşriklerle karşılaşp savaşmadıkça, ya da Allah, onunla düşmanları arasında bir hüküm vermedikçe, zırhını sırtından çıkartıp yere koymaz. Haydi Allah'ın ismiyle gidiniz!. Sabır ve sebat ettiğiniz taktirde, Allah'ın yardımı sizinle olur." dedi.

TOPAL ASKER

Amr b. Cemuh, topal bir sahabyidi. Çok iyi yetişmiş dört oğlu vardı. Bu gençler, Peygamberimizle birlikte savaşa katılırdı.

Hız. Amr, Uhud Savaşı'na katılmak isteyince, oğulları ona karşı gelerek:

"Bu halinle savaşmaya mecbur değilsin. Allah sana hesap sormaz." dediler.

Hız. Amr ise, "Siz, daha önce benim Bedir Savaşı'na da katılmama, belki de şehit düşüp Cennet'e gitmeme engel oldunuz." diyerek onlara kızdı. Daha sonra silahlarını alıp, askerlerin arasına katıldı.

Efendimiz (s.a.s.) onu gördüğü zaman, aynı şeyleri söyledi. Fakat Hız. Amr:

"Ya Resulallah!. Şu topal ayaklarımla Cennet'te yürümem uygun olmaz mı?" deyince, Peygamberimizin gözleri doldu. Oğullarına dönüp:

"Babanızı kendi haline bırakınız!. Umulur ki Allah ona şehitlik verir." dedi.

Hız. Amr, büyük bir sevinçle kibleye dönüp:

"Ya Rabbi!. Bana şehitlik nasip et!. Beni meyus (üzüntülü) olarak, buralara tekrar geri döndürme!." dedi.

Yüce Allah, bu ihlaslı duayı kabul etti. Hız. Amr, Uhud'da şehit oldu. Peygamberimiz:

"Allah'a yemin ederim ki, onu Cennet'te yürürken gördüm." buyurdu.

UHUD'A HAREKET

Bin kişilik ordu yola çıkmadan önce, Peygamberimiz üç mızrağa üç sancak bağlatarak, onları Hız. Ali, Hız. Useyd ve Hız. Hubab'a verdi. Daha sonra da atına binerek, yayını omzuna astı. Mızrağı elindeydi.

Askerler de aynı şeyleri yapıp, onun iki yanında yer aldılar.

Başta Sa'd b. Muaz ve Sa'd b. Ubâde olmak üzere, yüz civarında zırhlı asker, Peygamberimizi korumak için öne geçtiler.

Kadınlar, yaşlılar ve çocuklar, oğulları ve eşleriyle vedalaştılar.

İslam ordusu yola çıkmaktaydı. Gözyaşları sel gibi akıyordu.

KÜÇÜKLER MEDİNE'YE!

Ordu Medine'den ayrıldığında, Peygamberimiz (Bedir'de yaptığı gibi) ordusunu durdurdu. Askerleri bir kez daha gözden geçirip, yaşı küçük olanları geri gönderdi. Bunların arasında, Semüre ve Rafî adlı delikanlılar vardı. Ancak bunlar geri dönmeye niyetli değillerdi. Sahabilerden bazıları:

"Ya Resulallah!. Rafî çok iyi ok atar." dediklerinde, Peygamberimiz onun harbe katılmasına izin verdi. Bu sefer de: "Ya Resulallah!. Semure onu güreşte yener." dediler. Allah Resulü, ona da izin verdi.

Peygamberimiz, yaşları genellikle on beşin altında bulunan on kadar genci, Medine'de kalan kadınları, çocukları, hasta ve ihtiyarları korumakla görevlendirerek geri çevirdi. Ebu Said el Hudrî, o gençlerden biriydi. Dönüşünü şöyle anlatmaktaydı:

"Babam beni Allah Resulü'ne gösterip:

'Ya Resulallah!. Oğlum iri kemiklidir. İzin ver de o da gelsin.' deyince, Peygamberimiz, bana dikkatle bakıp, 'Geri dönsün!.' buyurdu.

Ben o zaman on üç yaşında idim. Medine'ye dönmek zorunda kaldım."

MÜNAFIKLAR İŞ BAŞINDA

Uhud'a doğru yola çıkan İslam ordusu, ilk günün sonunda 'Şeyheyn' denilen yerde konaklandı. Peygamberimiz, hemen elli kişilik bir muhafız birliği seçti. Bunlar, müşriklerin

gece karanlığından faydalanarak ordu içine sızmasını engelleyeceklerdi.

Müşriklerin en büyük güvencesi, süvari birliğiydi. İki yüz kişilerdi. Bunların yarısı Halid. b. Velid'in, diğer yarısı da İkrime'nin emri altında idi.

İslam ordusu içindeki münafıklar (bozguncular), bu arada boş durmuyorlardı.

Yaşadığı sürece 'Baş münafık' lakabını hiç kimseye kaptırmayan ve müslüman görünmesine rağmen müşriklere arkadan Abdullah b. Übeyy, mücahitlerin arasına karışarak:

"Ben Muhammed'e, Medine'de kalmasını söyledim. O da önce benim gibi düşünüyordu. Fakat daha sonra gençlere uydu. Bu yüzden büyük bir tehlike bizi bekliyor. Medine'nin dışında çarpışarak, kendimizi öldürtmemiz doğru olur mu?" deyip, geri dönme niyetini belirtmeye başladı. Askerlerin kafası karışmıştı.

Önde gelen sahabiler, onları defalarca ikaz etmelerine, Allah Resulü'nü yalnız bırakmanın ve savaştan kaçmanın, Kur'an âyetlerine göre de en büyük günah olduğunu söylemelerine rağmen, bir çok kişi bu adama aldandı.

"Savaşmayı bilmiyoruz!." deyip geri döndüler.

ALLAH BELANIZI VERSİN!

Ayrılanlar üç yüz civarındaydı. İslam ordusu, bir anda yedi yüz kişiye düştü.

Sahabilerden Abdullah b. Amr, dönen bozguncuların arkasından:

"Ey Allah düşmanları!. Allah belanızı versin!. Allah, hem Peygamber'ini, hem de müslümanları, inşallah sizin yardımınıza muhtaç etmeyecektir!." diye bağırdı.

Münafıkların Uhud'dan ayrılıp Medine'ye dönmeleri üzerine nâzil olan âyetlerde, Allah şöyle buyurdu:

"İki ordu karşılaştığı gün başınıza gelenler, Allah'ın emri ile gerçekleşti. Bu durum, müminlerle münafıkların ayrılması içindi. O giden kişilere: 'Gelin de Allah yolunda harp edin!. Hiç olmazsa savunmada bulunun!.' dendiğinde: 'Savaşmayı bilseydik, yanınızda bulunurduk!.' dediler. Onlar o gün, imandan çok küfre (Allah'ı inkâra) yakın idiler. Kalpleriyle inanmadıkları şeyleri, ağızlarıyla söylüyorlardı. Onlar ne gizlerlerse, Allah çok iyi bilir." (Âl-i İmran Suresi, 166-167)

ONLARA İHTİYACIMIZ YOK!

Ordunun üçte biri geri dönünce, bazı sahabiler telâşa düştü. Bedir'de her mücahit, üç müşrikle çarpışmak zorunda kalmıştı. Ama şimdi Uhud'da, her askere dört müşrik düşüyordu. Binek (at-deve) ve silah sayısında da, çok büyük bir fark vardı. Bu yüzden sahabiler:

"Ya Resulallah!. Bize düşman olmayan Yahudilerden yardım isteyelim mi?" diye sorduklarında, Efendimiz (s.a.s.), "Onlara ihtiyacımız yok!." dedi.

Peygamberimiz, Kureyş ordusuna güvenli bir şekilde yaklaşmak istiyordu.

Sahabilerden Hz. Hayseme, ilerideki bir bahçeden geçmeleri halinde, Uhud Dağı'nın eteklerine güvenli bir şekilde ula-

şacaklarını belirtti.

Hayseme'nin tarif ettiği bahçe, Mirba adlı kör bir müşriğe aitti.

O bahçeden geçerlerken Mirba bu durumu (çocuklarından) öğrenip dışarı çıktı ve eline bir avuç toprak alıp:

"Ey Muhammed!. Bu toprağı senin başına atmak isterdim. Ama başkasına gelir diye atmıyorum!." diye bağırdı.

Sahabiler, bu adama çok kızmışlardı. Fakat Allah Resulü:

"Onu bırakın!. Onun hem gözleri, hem de kalbi kördür." buyurdu.

Bahçeden geçip gittiler. Peygamberimiz, Uhud Dağı'nı arkasına aldıktan sonra, "Hiç kimse emir almadan çarpışmasın!." buyurdu.

OKÇULARA EMİRİ.

Peygamberimiz, elli kişiden oluşan okçu birliğinin başına Abdullah b. Cübeyr'i kumandan tayin ettikten sonra:

"Düşman atlılarını oka tut ki üstümüze gelmesinler. Durum ister lehimize; ister aleyhimize gelişsin, sen yerinde sabit kal ki, düşman atlıları arkamızdan, senin bulunduğun yönden saldırmasınlar. Onları bozguna uğrattığımızı görseniz bile, ben size haber göndermedikçe, bulunduğunuz yerden sakın ayrılmayın!. Onların bizi yendiklerini, hatta öldürdükleri görseniz bile, yerinizden ayrılp da bize yardım etmeyin!." diye emir verdi.

Sözleri bittiğinde:

"Allah'ım!. Okçulara verdiğim emirlere şahit ol!." dedi.

İLK ÖNCE MÜSLÜMAN OL, SONRA SAVAŞ!.

Okçular, savaş meydanına hakim bir tepeye çıktıklarında, Peygamberimiz ordunun sağ, sol ve arka kanatlarını yerlerine geçirdi. En önde ise, her iki elinde de birer kılıç olan Hz. Hamza vardı.

Peygamberimiz, bu arada Musab b. Umeyr'i çağırarak, "Sancağı sen alacaksın!." buyurdu.

Musab sancağı alarak en öne geçti.

Tam bu sırada, Amr b. Sabit adlı bir kişi geldi. Daha önce müşrik olan bu adam, Efendimizin (s.a.s.) yanına çıkarak:

"Ya Resulallah!. Ben sizinle birlikte savaşmaya karar verdim. Ne zaman müslüman olmamı istersiniz? Savaştan önce mi, yoksa sonra mı olayım?" diye sorunca, Peygamberimiz, "İlk önce müslüman ol, sonra savaş!." buyurdu.

Hız. Amr, bunun üzerine hemen müslüman oldu ve biraz sonra başlayan harpte şehit düştü. Büyük sahabilerden Ebu Hureyre, onun için, "Bir vakit bile namaz kılamadan, bir ke-re bile secde edemeden Cennet'e giden adam." derdi.

Peygamberimiz, Hız. Amr hakkında:

"Az bir amelle (Allah yolunda çalışmakla) çok büyük bir mükafata kavuştu." buyurmuştu.

O KİŞİ CEHENNEMLİKTİR!.

Sahabiler, Kuzman adlı bir adamın İslam ordusuna katıldığını görünce çok şaşırdılar. Çünkü Allah Resulü, ara sıra bu kişiden bahseder ve:

"Bu adam muhakkak ki Cehennemliktir!." derdi.

Kuzman'ın şöhreti her yere yayılmıştı. Son derece güçlü bir savaşıydı. Savaş başladığında, müşriklerden yedi kişi öldürdü. Daha sonra yaralanıp evine götürüldü.

Bazı sahabiler, onun Allah yolunda savaşmakla gazilik makamına ulaştığını, belki de şehit olarak Cennet'e gireceğini müjdelediler.

Fakat Kuzman:

"Şehitlik ve gazilikle ilgim yok!. Ben Allah için değil, kavimimden utandığım için savaştım." dedi. Daha sonra da, aldığı yaranın acısına dayanamayıp (bileklerini keserek) intihar etti.

Allah Resulü'nün sözü, yine doğru çıkmıştı. Çünkü intihar etmek, dinimizde kesinlikle yasaklanmıştı. Peygamberimiz, bu hususta ümmetini sık sık ikaz ederek, çok detaylı açıklamalar yapıyordu.

"Kendisini ipe boğup öldüren kişi, Cehennem ateşi altında, sürekli olarak boğulup azap görür!. Kendisini zehir içerek öldüren kişi, Cehennem ateşi altında, her an zehir içirilerek cezalandırılır!. Bıçak gibi keskin bir aletle intihar eden kişi, Cehennem ateşi altında, o bıçağı sürekli olarak kendine saplayıp durur." diyerek, ümmetini bu felaketten uzak tutmaya çalıştı.

Onun bu ikazları, büyük sahabilerden Ebu Hureyre tarafından bize ulaştırıldı.

İKİ İHTİYAR ŞEHİT

İslam ordusu Uhud'a hareket ettiğinde, Medine'de kadın-

lar, çocuklar ve ihtiyarlar kalmıştı. Hz. Huseyl ve Sabit adlı sahabiler de, çok yaşlı kişilerdi.

Bu ihtiyarlar:

"Önümüzde, iki yudum su içecek kadar kısa bir ömür kaldı. Kılıçlarımızı alıp Allah Resulü'nün yanına gitmek ve müşriklerle çarpışmak için neden bekliyoruz ki? Belki Allah, bize şehitlik nasip eder." deyip, yola çıktılar.

Uhud'a geldiklerinde, savaş devam ediyordu. Bu yüzden, orduya katıldıklarını gören olmadı. Hz. Sabit, müşrikler tarafından şehit edildi.

Hız. Huseyl ise, (onun savaşa katıldığını bilmeyen) müslümanlar tarafından yanlışlıkla vuruldu. Huseyl'in oğlu Huzeyfe, babasını vurulduğu anda fark edip:

"Babam!. Babam ol." diye feryat etti.

Huseyl'i vuran kişiler, Allah'tan af dileyip:

"Vallahî onu tanıyamadık." dediler.

Huzeyfe, "Allah sizi affetsin!. Babam kadar merhametli bir insan yoktu." dedi.

İslam'da, kazayla öldürülen kişiler için diyet ödenmekteydi. Peygamberimiz, Huseyl'i vuranların diyet ödemesi gerektiğini söylediye de, Huzeyfe bu diyeti istemedi. Hız. Huseyl, kazayla öldürülmüş olmasına rağmen, muradına erişip şehit düştü.

MEYDAN OKUMA

Müşriklerin bayraktarı Talha b. Ebi Talha, savaş öncesinde meydana çıkıp:

"Ey Muhammed'in askerleri! Siz bizim, öldürüldüğümüz taktirde Cehennem'e gideceğimizi, ama bizim tarafımızdan öldürüldüğünüzde, Cennet'e gideceğinizi söylüyorsunuz. Öyleyse benim kılıcım ile öldürölüp Cennet'e girecek, ya da beni kılıcıyla öldürerek Cehennem'e sokacak biri var mı aranızda?" diye meydan okudu.

Bunun üzerine Hz. Ali meydana çıkarak:

"Allah'a yemin ederim ki, seni kılıcım ile öldürüp Cehennem'e göndermeden, ya da senin kılıcınla ölüp Cennet'e girmeden seni bırakmam!." dedi.

Karşılaştıklarında, sesler birden kesildi. Herkesin dikkati onların üstündeydi.

Hz. Ali, Talha'ya doğru ilerledi. Ve onun birkaç hamlesine cevap verdikten sonra, kılıcını kafasına indirdi. Talha'nın başı, çenesine kadar ikiye ayrıldı.

Yere yığıldığında, Peygamberimiz ve sahabileri tekbir getirdi.

Savaş, bu olaydan sonra başladı.

İLK HÜCUM

Talha'nın Hz. Ali tarafından öldürülmesinden sonra, ordunun bayrağını diğer müşrikler aldı. Fakat onu kim eline alırsa, İslam okçuları tarafından vuruluyordu. Bunun üzerine bayrak yerlerde kaldı.

Müşriklerden ilk hücumu yapanlar, Halid b. Velid komutası altındaki süvari birliğiydi. Fakat İslam okçuları onları engelledi. Hepsini geri püskürtmeyi başardılar.

Savaş kızıştığında, Peygamberimiz kılıcını (Zülfikâr'ı) gösterip:

"Hakkını vermek için, bu kılıcı kim alır?" diye sordu.

Sahabilerin hepsi, onu almak için can atıyordu.

Ebu Ducane:

"Ya Resulallah!.. Bu kılıcın hakkı nedir? deyince, Peygamberimiz:

"O kılıcın hakkı, eğilip bükülünceye kadar çarpışmaktır. Onunla zafer kazanıncaya, ya da şehit oluncaya kadar Allah yolunda vuruşmaktır." buyurdu. Ve Zülfikâr'ı bu sahabiye verdi.

Ebu Ducane, son derece cesur bir savaşçıydı. Ölmeyi göze alınca, başına kırmızı sarık bağlardı. Yine öyle yaptığını gören askerler:

"Ebu Ducane, ölüm sarığını başına sardı." dediler.

VURMAKTAN KORKTUM!

Zübeyr b. Avvam anlatıyor:

"Ben o kılıcı, (Zülfikâr'ı), Ebu Ducane'den önce istedim. Fakat Allah Resulü bana vermedi. Bunun üzerine, Ebu Ducane'nin o kılıçla ne yaptığını görmek için peşinden gittim. Bir taraftan çarpışırken, bir yandan da onu gözlemekteydim.

Ebu Ducane, müşriklerin moralini bozmak için, öyle kasırlar olarak yürüyordu ki, onun bu haline çok hayret ettim. Düşmana yaklaşıncı, bir anda onların içine daldı.

'Ben, Allah Resulü'nün kılıcıyla vururum!.' diye bağıyordu.

Müşriklerin içinde, yaralı müslümanları tek tek öldüren bir adam vardı. Ebu Dücan'e'nin o adamı görmesini çok istiyordum. Sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi, o tarafa yöneldi. Ve o müşriği çarpışarak öldürdü.

Bu arada birisiyle karşılaşınca, kılıcını kaldırdı, hemen sonra vazgeçti. Yine çok şaşırmıştım. Bir de baktım o kişi, Ebu Süfyan'ın karısı Hind'dir.

Ducane'ye seslenip, 'Ne oldu?' diye sordum.

'Allah Resulü'nün kılıcıyla bir kadına vurmaktan korktum.' dedi."

Hind, Bedir Savaşı'nda öldürülen babası, amcası ve kardeşinin (Utbe b. Rebia, Şeybe ve Velid'in) intikamını almak için, savaş meydanında fırsat kollamaktaydı. Hz. Hamza'nın peşinde idi.

HURMA DALINDAN KILIÇ

Bir yıl önce yapılan Bedir Savaşı'nda, Ukkâşe b. Mihsan'ın kılıcı kırılmış ve Peygamberimiz, ona kalınca bir değnek verip, "Bununla savaş!." demişti.

Allah Resulü'nün verdiği değnek, Ukkâşe'nin elindeyken bir kılıca dönüşüp 'El-Avn' (yardımcı) adıyla şöhret bulmuştu.

Bu mucizenin aynısı, Uhud'da da yaşandı. Ve Peygamberimizin, kılıcı kırılan Abdullah B. Cahş'a verdiği hurma dalı, bir kılıç haline dönüşüverdi. Abdullah b. Cahş, şehit olana kadar bu kılıçla savaştı.

'Urcun' (hurma dalı) adıyla ün salan bu kılıç, Hz. Abdul-

lah'ın çocukları tarafından, daha sonraki yıllarda bir Türk beyine 200 altına satıldı. (Bu Türk beyi, Halife Mu'tasım'ın, Bağdat'taki kumandanlarından biriydi.)

BÜYÜK ŞEHİT

Allah düşmanlarından bazıları, bir yıl önceki Bedir Savaşı'ndan bahsederlerken:

"Bedir'de başımıza ne geldiyse, Hamza yüzünden geldi. Bizi perişan etti." demişlerdi.

Hz. Hamza, her iki eline de birer kılıç alarak çarpışırdı. Aklı başında olanlar, ondan uzak dururdu. Bu yüzden de müşrikler, Vahşi adlı köleyi tutmuşlardı. Bu köle, mızrak atma konusunda son derece ustaydı ve Hz. Hamza'yı öldürmek için fırsat kolluyordu.

Savaş devam ederken, Siba adlı bir müşrik:

"Benimle çarpışacak bir yiğit var mı? diye bağırdı.

Bu adam, Hz. Habbab'ın başını, kor haline getirilmiş bir kılıçla dağlayan Ümmü Enmar adlı kadının oğlu idi. Hz. Hamza, Siba'yı görünce:

"Ümmü Enmar'ın oğlu!. Bana doğru gel!" dedi.

Siba, müslümanlara meydan okumakla, hayatının en büyük hatasını yapmıştı. Çünkü böyle durumlarda, diğer sahabilerden önce ya Hz. Ali, ya da Hz. Hamza ileri atılırdı. Onlarla çarpışmak ise ölüm demekti.

Hz. Hamza, Siba'yı kısa bir süre sonra öldürdü ama, ayağı bir yere takılıp düştü. Onu adım adım takip eden Vahşi de, bu fırsattan yararlanıp mızrağını fırlattı.

Mızrak, Hz. Hamza'nın kasiğine saplandı ve arka taraftan çıktı.

Hz. Hamza, bulunduğu yere çökerek şehit oldu.

OKÇULARIN HATASI

Hz. Hamza'nın şehit düşmesine rağmen, müslümanlar kesin bir zafer kazanmıştı. Sahabilerden Hz. Zübeyr ve Bera b. Âzib:

"Başta Ebu Süfyan'ın karısı Hind olmak üzere, bütün müşrik kadınlar, yanlarına alabildikleri şeylerle kaçmaya başladılar." demişlerdi.

Peygamberimizin bir tepeye yerleştirdiği okçular, Kureys ordusunun bozguna uğradığını gördüklerinde, onların peşinden giderek ganimetten pay almayı arzu ettiler. Okçuların komutanı Abdullah b. Cübeyr:

"Allah Resulü'nün söylediklerini unuttunuz mu!." diyerek onları engellemeye çalıştı. Fakat dinlemediler. Tepede sadece on okçu kaldı.

ZAFERDEN YENİLGİYE...

Kureyslilere ait iki süvari birliğinden birinin kumandanı olan Halid b. Velid, bir türlü aşamadıkları İslam okçularının sekiz-on kişiye indiğini görmekte gecikmedi. Ve İkrime'nin süvarileriyle birlikte onlara hücum etti. Kaçmak için yollara düşen müşrikler de, geri dönüp saldırıya geçtiler. Savaşın seyri bir anda değişti.

Tepede kalan okçular, saf halinde dizilip, okları bitene kadar attılar.

Daha sonra da, mızrak ve kılıçlarıyla çarpıştılar.

Allah Resulü'nün emrine uyarak o tepeyi terk etmeyen bu mübarek insanlar, başta Hz. Abdullah olmak üzere, tek tek şehit düştüler.

İki ateş arasında kalan sahabiler de, daha fazla dayanamayıp dağıldılar. Bu arada çıkan karışıklıkta, yanlışlıkla birbirini yaraladılar. Ölenler bile oldu. Efendimiz (s.a.s.) bütün bunlara rağmen, yerlerini terk eden okçulara kötü söz söylemedi.

"Onlar bize hiç insafli davranmadılar." dedi.

HEDEF: ALLAH RESULÜ

Müşriklerin hedefi, elbette ki Allah Resulü idi. Onu öldürmeleri durumunda, İslam ordusunun dağılacağına inanmışlardı. Bir fırsatını bulduklarında, Peygamberimizi ve onu korumaya çalışan on dört mücahidi çember içine alıp, ok ve mızrak yağmuruna tuttular. Bu sırada Efendimizin (s.a.s.) yanında bulunan Talha b. Ubeydullah:

"Allah Resulünü, dört bir yandan yapılan saldırıların hangisinden koruyacağımı şaşırdım." demektedir.

Sa'd b. Ebi Vakkas, Hz. Talha'nın bu çabasını şöyle anlatıyordu:

"Biz, çarpışmanın şiddetinden ötürü sağa sola dağıldığımız halde, Talha Allah Resulü'nün yanından ayrılmadı. Hep yanında çarpıştı. Ne zaman ona baksam, etrafında dönüp du-

rukken gördüm. Anladım ki vücudunu ona kalkan yapıyor. Müşriklerden Malik b. Züheyr adlı adam, son derece usta bir nişancıydı. Attığı ok hedefini bulurdu. Bunu iyi bilirdik. Talha b. Ubeydullah, bu adamın niyetini sezince, hemen Allah Resulü'nün önüne geçti. Atılan ok eline saplanmıştı. Bu yüzden sakat kaldı."

Peygamberimiz, bu büyük sahabi için:

"Cennetlik birine bakmak isteyen, Talha'ya baksın." dedi.

CANLI KALKANLAR

Yakın mesafeden vurulan kılıçlar kadar, uzaktan atılan ok ve mızrakların hedefi de Efendimizdi.(s.a.s.) Fakat o, kendi hayatından çok sahabilerin hayatıyla ilgileniyor, yaralanan ya da vefat etmek üzere olanların yanına koşuyordu.

Bunlardan Hz. Şemmas b. Osman, Peygamberimizin önünde şehit düştü.

Efendimiz (s.a.s.) onun için:

"Ben Şemmas'ı, bana kalkan gibi gördüm." demişti.

Canlı kalkanlardan bir diğeri de, Zeyd. b. Seken'di. Ağır yaralanmıştı. Efendimiz (s.a.s.) hemen onun yanına koştu, şefkatle kucakladı, dizlerine yatırdı. Hz. Zeyd, başını Peygamberimizin dizine koymuş vaziyette şehit düştü.

Katade b. Numan, Allah Resulü'ne atılan okları gördüğünde, onun önüne dikildi ve öyle çarpıştı. O sırada gelen bir ok gözüne saplanınca, Peygamberimiz bu sefer onun yanına koştu. Katade'yi görünce, şefkatinden gözyaşı dökmeye başladı. Onun yumurta akı gibi akan gözbebeğini mübarek elle-

riyle yuvasına koyup dua edince, o göz birden iyileşti. Diğer gözünden de iyi görmeye başlamıştı.

KORUYUCU MELEKLER

Daha dünyada iken Cennetle müjdelenen on kişiden (Aşere-i Mübeşşere'den) biri olan İran Fatihi Sa'd bin Ebû Vakkas, aynı olayı şöyle anlatmaktaydı:

"Uhud Savaşı'nda, Allah Resulü'nün yanında idim. Kendisini korumaya çalışıyordum. İşte tam o sırada, sağında ve solunda, bembeyaz elbiseli iki kişi fark ettim. Sanki muhafız (koruyucu asker) gibi nöbet tutuyorlardı. Daha sonra anladım ki, onlardan biri Cebrail, diğeri Mikail'dir.

Peygamberimiz, o gün yayı kırılana kadar ok attı. Daha sonra bana ok vermeye başladı. Verdiği okların çoğu, onların uçmasını sağlayan kanatlardan yoksundu. Buna rağmen "Haydi at!" demekteydi. Ben de atardım. Kanatlı oklar gibi uçarak, müşriklerin bedenine yerleşirlerdi.

Bu sırada Katade'nin gözüne, bir ok saplandı. Bir de baktık, gözü çıkmış akıyor. Allah Resulü, onun yanaklarına doğru akan gözünü mübarek elleriyle alıp yerine koydu. Katade'nin o gözü, bir şey olmamış gibi şifa buldu."

Ebu Katade, daha sonraki yıllarda yapılan Yevm-i Zîkarad Gazvesi'nde de yüzünden yaralandı. Ve Peygamberimizin o yarayı sıvazlamasıyla bir anda iyileşti.

Ebu Katade, bu olayı anlatırken:

"Allah Resulü o yarayı sıvazlayınca, ne acısını, ne de iltihabını, kesinlikle görmedim." derdi.

O DÜŞMANINDAN KAÇMAZI!

Hız. Ali anlatıyor:

"Allah Resulü'nün kılıklı müşrikler tarafından sarıldığı ve dört bir yandan ok yağmuruna tutulduğu sırada, onun çevresinde sadece Talha'nın kaldığını görünce telaşlandım. O sırada ben, müşriklerden bir grupla, biraz uzakta çarpışmak zorunda kalmıştım. Ebu Ducane ve Sa'd b. Vakkas da, yine bir sürü müşrikle boğuşuyordu. Ama hepimizin gözü, Allah Resulü'nün üzerindeydi.

Bu sırada, içlerinde İkrime'nin de bulunduğu başka bir müşrik grubu çevremi sardı. Ecelim gelmemiş ki, Allah'ın yardımıyla onlardan bazılarını öldürdüm. Bu arada Allah Resulü'ne baktığımda, kendisini yerinde göremedim. İçimden:

'O Vallahî düşmanından kaçmaz!.' diyordum. Onu son gördüğüm yere yanaşmaya çalıştım. Bulamayınca, kendisini şehitlerin arasında aradım. En sonunda ümitsizliğe düşüp:

'Allah, o kıymetli Peygamber'ini, okçuların yaptığı itaatsizlikten ötürü, (İsa Peygamber gibi) gökyüzüne kaldırmıştır.' diye düşündüm. Bu düşünceyle:

'Benim için çarpışa çarpışa ölmekten daha iyisi olmaz.' diyordum.

Kılıcımı ölene kadar elimden bırakmamaya karar verdiğim için, kınını (kılıcın sokulduğu yuvayı) kırıp attım. Şehitlik niyetiyle, müşriklerin içine daldığımda, bir de baktım Efendimiz (s.a.s.) onların arasında. Çevresini saran düşmanla çarpışıyor. Hemen koşup yardımına yetiştim."

TALHA OKSUZ KALMASINI!

Ebu Talha, Peygamberimizin önüne dikilmiş vaziyette ok atıyor ve attığını vuruyordu. Çantasında bulunan oklar tükendiğinde, Peygamberimiz, yerde bulduğu bir dal parçasını ona uzatıp: "Bunu da ok gibi kullan!." buyurdu.

Hız. Talha o dalı attığında, aynı bir ok gibi hedefini tutturdu.

Ebu Talha çok kuvvetli biriydi. Yay sonuna kadar gerdiğinden, oku da çok uzağa atıyordu. Fakat bu arada bir çok yay kırıyordu. Uhud'da savaşırken, üç yay kırmıştı. Peygamberimiz, yanından hangi sahabe geçerse:

"Çantadaki okları, Ebu Talha'ya boşalt!." demekteydi.

Peygamberimiz, bir taraftan düşmanla çarpışıyor, bir taraftan da ayaklarını yükselterek, Ebu Talha'nın attığı okların nereye gittiğine bakıyordu.

Hız. Talha, bu durumdan endişe edip:

"Ya Resulallah!. Anam, babam, her şeyim sana feda olsun!. Başını fazla yükseltme ki, bir ok gelmesin. Sana gelecek olanlar bana gelsin." diyordu.

BAŞKA BİR OKÇU

İran Fatihi Sa'd b. Ebi Vakkas anlatıyor:

"Savaşın en şiddetli anlarında, Allah Resulü'nün önüne geçtim ve ok atmaya başladım. Okları atmadan önce:

'Ya Rabbi!. Bu ok, Allah Resulü'nün okudur. Onu hedefine ulaştır!.' derdim.

Peygamberimiz, bu duayı duyunca:

'Allah'ım!. Dua ettiği zaman, Sa'd'ın duasını kabul eyle. Onun atışını düzgünleştir. Ey Sa'd, hiç durma at!.' buyurdu.

Oklarım bittiğinde, Peygamberimiz kendi çantasındaki okları bana vermeye başladı. Bu konuda son derece hızlıydı.

Nihayet bana kanatsız (arka kısmında tüy olmayan) bir ok vererek: 'Bunu da at!.' buyurdu. Atıp hedefi vurdum."

Sahabilerden Sehl b. Huneyf, Peygamberimizden biraz uzağa yerleşmiş ve ona yaklaşan müşriklere ok yağdırmaya başlamıştı. Çok iyi ok kullanan bir askerdir. Peygamberimiz, bir taraftan Sad'a yardım ederken, diğer taraftan da:

"Sehl'e ok yetiştirin!." diye sesleniyordu.

Bu sırada, Allah Resulü'ne yönelen müşrik okçularının sayısı birden çoğaldı. Ebu Ducane, bunun üzerine Peygamberimizin üzerine kapandı. Birçok ok, onun zırhından sekerek başka yerlere düştü.

BİR HANIM KAHRAMAN

Ümmü Umare, kocası ve iki oğlu ile birlikte katıldığı Uhud Savaşı'nı şöyle anlatırdı:

"İslam ordusunun durumunu görmek ve susayan askerlere su vermek için Uhud'a gittim. Neredeyse galip gelmek üzere iken, ordu birden bozuldu. Müşrikler, Allah Resulü'nün etrafını sarmıştı. Bir çekirge sürüsü gibilerdi

Hemen bir kılıç bulup, Allah Resulünün yanına koştum. Eşim ve çocuklarım da onunla birlikteydi. Peygamberimiz, o sırada beni fark etti ve yanımda kalkan bulunmadığını görünce, askerlerden birine:

'Kalkanını Ümmü Umare'ye ver!.' buyurdu. Hemen verdiler.

Daha sonra oğluma: 'Annene yardım et!.' diye seslendi.

Azılı müşriklerden İbn Kâmia, bu sırada:

'Muhammed'i gösterin!.. Eğer o sağ kalırsa, ben yaşamam!.' diye bağıyordu.

Onu duyduğum zaman, kendisine yöneldim. Kılıçla vurdum ama, iki kat zırhı vardı. Hiçbir zarar görmedi. Daha sonra bana öyle bir saldırdı ki, çok ağır yaralandım. Peygamberimiz, bu durumu görünce oğluma seslenerek:

'Abdullah!. Annenin yarasını sar!. Allah, ev halkınızı mübarek kılsın!.' dedi."

Ümmü Umare, Allah Resulünün yanında çarpışırken, on iki yerinden yaralanmıştı. Fakat İbn Kâmia'nın kılıç darbesi, omzunu boydan boya ikiye yarmıştı. Bu yarayla öleceğini sandığından:

"Ya Resulallah!. Sana Cennette komşu olmak için, bana dua etmeni isterdim.' deyince, Efendimiz (s.a.s.) elbette ki onu kırmadı. Kendisine dua ettiği zaman, Ümmü Umare sevincinden uçar gibiydi.

"Ya Resulallah!. Bu dünyada artık bir şey istemem. Başıma ne gelirse gelsin, asla üzülmem." dedi.

Ümmü Umare, bir yıl boyunca tedavi edildi. Aldığı yaraya her zaman şükrederdi.

KOLSUZ ŞEHİT

Peygamberimize canlı kalkan olan sahabilerden biri de, İs-

lam sancağını elinde tutan Mu'sab b. Ümeyr idi.

Müşriklerin bir çoğu at üstünde çarpıştıkları için, çok hızlı hareket ediyorlardı. Bu yüzden savaşta üstünlük sağladılar. Ümmü Umare'yi yaralayan İbn Kâmia, gözü dönmüş bir Allah düşmanıydı. Ümmü Umare'yi yaraladıktan hemen sonra, atını Hz. Musab'ın üstüne sürdü ve bir kılıç darbesiyle, sancak tutan sağ elini koparttı. Hz. Musab, sancağı sol eline aldığı anda, bu sefer de onun sol elini kesti.

Hız. Musab, sancağı yerde bırakmadı. Onu kollarıyla tutmaya çalışarak göğsüne bastırdı. Fakat yine o adam tarafından, mızrakla şehit edildi.

İbn Kâmia, Hz. Musab'ı Allah Resulü sandığından:

"Muhammed'i öldürdüm!." diye bağırdı.

İslam ordusunda tekrar dağılmalar başladı.

ALLAH ÖLMEZ!

Sahabilerden Enes b. Nadr, ordudaki çözülmeyle görünce:

"Ey müslümanlar!. Allah Resulü ölmüş olsa bile, onun Rabbi de ölmedi ya!. Efendimiz ne için çarpıştıysa, siz de onun için çarpışın!." diyerek düşman içine daldı. Bu sırada:

"Allah Resulü öldüyse, size sağ kalmak düşmez!. Ondan sonra yaşayacaksınız da ne olacak?" diye haykırıyordu.

Hız. Enes, düşman saflarına girerken, kendisiyle birlikte gelen Sa'd b. Muaz'a:

"Ey Sa'd!. Allah'a yemin ediyorum ki, Cennet'in kokusunu duyuyorum!. İşte Cennet!. İşte Cennet!." diye seslendi. Müşriklerle çarpışıp şehit düştü.

Hiz. Enes'in vücudunda, seksenden fazla kılıç, ok ve mızrak yarası vardı. Burnu, kulakları ve diğer uzuvları kesildiğinden, tanınmaz halde idi.

Başta Hind olmak üzere bütün müşrik kadınlar, ölen müslümanların kulak ve burunlarını keserek, onlardan gerdanlık ve küpeler yapmaya başladılar.

Hind, Hiz. Hamza'nın vücudunu yardırarak ciğerlerini çıkarttı ve dişleriyle kopardığı bir parçayı yutmak istediye de, bir türlü yutamadı.

GAZİ PEYGAMBER

Öldürüldüğüne dair haberlerin yayılmasından sonra Peygamberimizi ilk gören Ka'b b. Malik, bütün orduya seslenerek onun sağ olduğunu müjdeledi. Allah Resulü sağdı ama yaralanmıştı. Bir dişi kırılmıştı. Dudağı ve yüzü kanamaktaydı. Bu işi yapan müşrik, Utbe b. Ebi Vakkas adlı bir Allah düşmanıydı.

Diğer müşriklerden Abdullah b. Şihâbu's-Zühri, Peygamberimizin alnını; (Hiz. Enes'i şehit eden) İbn Kâmia ise, yanığının üst kısmını parçalamıştı. (Başı korumak için takılan) Miğfer halkalarından ikisi, Allah Resulü'nün yanaklarına saplanmıştı. Sahabilerden Ebu Ubeyde, bu halkaları çıkarmak için onun yanına koştu. Hiz. Ömer de yardıma yetişmişti.

Ebu Ubeyde, Hiz. Ömer'e adeta yalvararak: "Ya Ömer!. Allah aşkına aradan çekil, halkaları ben çıkartayım." dedi. Hiz. Ömer, bir kenara çekildi.

Halkalar çok derine saplandığından, Ebu Ubeyde onları

tutamıyordu. Bu yüzden de dişleriyle yakalayıp çekerken, ön dişlerinden ikisi kırıldı. (Ebu Ubeyde, bu olaydan ötürü, bütün ömrü boyunca şükretmişti.)

Peygamberimizin yaralanması, sahabileri çok fazla üzmüştü.

"Ya Resulallah!. Kureyş müşriklerine beddua etsen olmaz mı?" dediler.

Allah Resulü:

"Ben, insanları lanetleyen bir kişi değil, onları doğru yola davet edici ve merhamet sahibi olarak gönderildim." buyurdu. Daha sonra da:

"Allah'ım!. Sen kavmime doğru yolu göster. Çünkü onlar bilmiyorlar." diyerek dua etti.

İLK HEMŞİRELER

Peygamberimizin sağ olduğu anlaşılan kadar, kötü haber Medine'ye gitmişti.

İslam ordusunun dağıldığını ve Allah Resulü'nün vefat ettiğini duyan herkes, ağlamaya başladı. Bu arada, başta Hz. Âişe ve Ümmü Süleym olmak üzere on dört hanım, yaralı askerlere yardım etmek üzere Uhud'a koştu.

Enes b. Mâlik, bu durumu şöyle anlatıyordu:

"Ordumuz dağıldığında, Hz. Âişe ve Ümmü Süleym'i, yaralı askerlere su verirlerken gördüm. Arkalarındaki su tulumlarıyla bir askerden diğerine koşuyor, suları bittiğinde, geri dönüp tekrar alıyorlardı. Su içemeyecek kadar yaralı olanlara, ağız kenarlarından su verirlerdi."

BİRİMİZ ÖLMELİ.

Müşriklerden dört kişi, Peygamberimizi er ya da geç öldürmek için yemin etmişler, bunun için fırsat kollamaya başlamışlardı. Bu kişilerden biri olan Übeyy b. Halef, (daha hicretten önce) Allah Resulü'nü her görüşünde:

"Ey Muhammed!. Atımın güçlenmesi için, ona her gün darı yediriyorum. Çünkü bir gün ona binip seni öldüreceğim." derdi.

Peygamberimiz ise:

"İnşallah ben seni öldüreceğim!" diye cevap verirdi.

Uhud Savaşı sonunda, müslümanlar dağa çekilirlerken, Übeyy b. Halef ortaya çıkarak:

"Ey Muhammed nerdesin? İkimizden biri ölmeli!" diye meydan okudu.

Efendimiz (s.a.s.) son derece yorgundu. Kan kaybetmişti. Hatta Uhud Dağı'na, sahabiler yardımıyla çıkartılmıştı. Bu yüzden mücahitler:

"Ya Resulallah!. Onunla biz çarpışalım." dediler.

Peygamberimiz: "Bırakınız gelsin!" deyip yerinden kalktı.

BU YARA BENİ ÖLDÜRÜR.

Efendimiz (s.a.s.) savaşmak için bir mızrak istedi. Ve o adamın karşısına çıkıp dövüştü. Biraz sonra onu boynundan yaraladı. Übeyy b. Halef, bir öküz gibi böğürüp atından düştü. O sırada kaburga kemiklerinden bazıları kırıldı. Müşriklerin yanına kaçtığında, arkadaşları:

"Vallahî korkudan ödün patlamış. Aldığın yaralar önemli değil. Eğer bu yaralar bizde olsaydı, aldırış bile etmezdik." dediler. Übeyy b. Halef ise:

"Muhammed yüzüme tükürse bile, beni öldürür!. Lat ve Uzza adına yemin ederim ki, bendeki yara Zülmecaz Panayırındaki insanlarda olsaydı, hepsi tek tek öldürdü. Çünkü o bana: 'Seni ben öldüreceğim!.' demişti." dedi.

Çok gariptir ki, Übeyy b. Halef, Allah Resulü tarafından öldürüleceğine inanmasına rağmen, bile bile onun üstüne gitti. Çünkü Rabbimiz, "Übeyy'i ben öldüreceğim!." diyen Resulü'nü yalancı çıkarmazdı.

Bu Allah düşmanı, Mekke'ye dönerlerken yolda öldü.

DURDUR ONLARI!

Peygamberimiz, ordusunu Uhud Dağı'na çıkarırken bitkin vaziyetteydi. Bu yüzden de Talha b. Ubeydullah, onu bir süre sırtında taşıdı. Hem Allah Resulü, hem de sahabileri, öğle namazını ancak oturarak kılabilirdiler. Hz. Ali, bir kuyudan su çekerek getirdi. Bu su acı olduğundan içilmiyordu. Peygamberimizin yüzündeki kanlar, o suyla temizlendi. Geri kalanı ise, serinlemesi için baş kısmına döküldü.

Tam bu sırada, Halid b. Velid komutasındaki süvari birliği, dağa doğru tırmanmaya başladı. Mücahitler savaşacak durumda değillerdi. Peygamberimiz, müşriklerin yanlarına gelemesi için dua ettikten sonra, Sa'd b. Ebi Vakkas'a:

"Durdur onları!." dedi.

Hız. Sa'd, bu olayı şöyle anlatıyordu:

"Peygamberimiz, onları durdurmamı buyurduğunda ok çantama bakarak:

'Ya Resulallah!. Sadece bir okum kalmış, ne yapayım ki?' dedim.

'Durdur onları!.' diye tekrarladı. O oku fırlatınca, bir müşrik yere düştü.

Ok çantama tekrar baktığım zaman, biraz önce fırlattığım oku yerinde buldum. Onu da attığımda, bir müşrik daha öldü. Çantamda hiç ok kalmadı sanırken, aynı okun yerinde durduğunu gördüm. Onu da yayıma yerleştirip atınca, bir müşrik daha yere yuvarlandı. Süvariler ürküp geri döndüler.

Ok kutumda hâlâ aynı ok vardı. 'Bu ok mübarektir.' deyip sakladım."

Hz. Sa'd'ın hayatı boyunca sakladığı bu ok, onun vefatından sonra oğullarına kaldı.

SENİN SÖZÜN DOĞRUDUR

Halid b. Velid emrindeki süvariler Uhud Dağı'ndan inince, bu sefer Ebu Süfyan oraya gelip: "Muhammed yaşıyor mu?" diye seslendi.

Peygamberimiz, ona cevap verilmesini istemedi.

Ebu Süfyan, daha sonra Hz. Ömer ve Ebu Bekir'in de durumunu sorunca, Hz. Ömer dayanamayıp:

"Hepimiz sağız ve sizin hakkınızdan gelecek kadar güçlüyüz!. Şu anda Allah Resulü, senin konuştuklarını duyuyor!." diye bağırdı.

Bunun üzerine Ebu Süfyan:

"Bence sen, İbn Kâmia'dan daha doğru sözlüsün. Çünkü o, bize Muhammed'i öldürdüğünü haber vermişti." dedi. (İbn Kâmia, ellerini keserek şehit ettiği Hz. Musab'ı, Allah Resulü sanmıştı.)

Ebu Süfyan, daha sonra:

"Ölen askerlerinizin kulak ve burunlarının kesildiğini göreceksiniz. Bunu ben emretmedim. Ama bizde gelenek olduğundan, bu işi yapmalarına ses çıkartmadım. Harpteki galibiyetler sırayladır. Kuyunun kovası gibi, biri iner biri çıkar. Uhud Harbi, Bedir'e karşılıktır!." dedi.

CENNET'İ GÖRÜYORUM!.

Müşrikler, daha sonra Uhud'dan ayrıldılar. Peygamberimiz, savaş meydanında kalan yaralıların yardımına koşulması ve şehitlerin belirlenmesi için, bazı mücahitlere görev verdi. Sa'd b. Rebi'yi, ağır yaralı durumda buldular.

Bu mübarek sahabi:

"Peygamberimize selam söyleyin!. Ümmetini doğru yola sevk ettiği için, Allah onu mükafatlandırsın. Medineli kardeşlerimize de bildirin ki, Peygamberimize bir zarar gelmesine yol açarlarsa, Allah'a hesap vermekten âciz kalırlar." dedi.

Vefat etmek üzereyken de, Cennetin kokusunu duymaya, hatta onu görmeye başladığını belirtti. Biraz sonra şehit olup o Cennet'e kavuştu.

Sa'd b. Rebi'nin sözleri kendisine iletildiğinde, Peygamberimiz kibleye dönerek:

"Allah'ım!. Sen Sad'dan razı ol!. O hem sağ iken, hem de

vefat ederken, Allah ve Resulü için insanlara öğüt vermiştir." dedi.

GÖZYAŞLARI

Peygamberimiz, ayağa kalkabilecek duruma geldiğinde, harp meydanına indi. Ve Hz. Hamza'nın nerede olduğunu sordu. Kendisini yanına götürdüler. Bu büyük şehidin burun ve kulaklarının kesildiğini, karnının yarılıp ciğerlerinin çıkarıldığını görünce dayanamadı, hıçkırarak ağladı. Daha sonra da:

"Senin uğradığın bu musibete, bir daha hiç kimse uğramayacaktır!. Hiçbir yer, şu anda durduğum yer kadar beni üzmemiş ve kızdırmamıştır!." dedi.

Cebrail Aleyhisselam, teselli vermek için Peygamberimize gelerek, yedi kat gök tabakasında, Hz. Hamza için 'Allah ve Resulü'nün Aslanı' yazdığını söyledi.

Peygamberimiz, savaştan bir gün önceki rüyasında, kılıcının kırıldığını görmüş ve:

"Ailemden birisi şehit düşecek!." demişti. Bu şehit, amcası oldu.

KARDEŞİNİ GÖRMESİN!..

Hz. Hamza'nın şehit düştüğü haberi duyulunca, Peygamberimizin halası (Hz. Hamza'nın kız kardeşi) Hz. Safiye, harp meydanına koştu.

Peygamberimiz, bunun üzerine Zübeyr b. Avvam'ı yanına çağırarak:

"Annemi karşıla ama, harp meydanına sokma!. Kardeşine olanları görmesin!." dedi.

Hız. Zübeyr, hemen annesine koşarak:

"Anacığım!. Resulallah Aleyhisselam, seni geri çevirmemi istedi." dedi. Hız. Safiye ise:

"Kardeşimin kesilip biçildiğini duydum. Bu ona, Allah yolunda yapılan bir işkencedir. İnşallah sabredecek ve mükafatını Allah'tan bekleyeceğim." dedi.

Halasının sözleri iletildiği zaman, Allah Resulü ona izin verdi.

Hız. Safiye, kardeşinin durumunu görünce, "Biz Allah'ın kuluyuz ve sonunda ona döneceğiz." mealindeki âyeti okudu. Daha sonra onun için Allah'tan af diledi.

HIRKADAN KEFEN

Zübeyr b. Avvam, müslümanların o yıllardaki fakirliğini gösteren bir olayı şöyle anlatmıştı:

"Annem, (Hız. Safiye) yanında getirdiği iki hırkayı verip: 'Bunları kardeşime kefen yapın!.' ricasında bulundu.

Hırkaları alarak Hız. Hamza'nın yanına gittik. Onun hemen yanında, ensardan başka bir şehit yatıyordu. Hırkalarından birini ona ayırdık. Büyük hırkayı Hız. Hamza'ya sardığımız halde, çok kısa geldi. Baş kısmına çekince ayakları, ayak kısmına çekince de başı açılıyordu.

Peygamberimiz, hırkanın baş tarafına çekilmesini, ayak kısmının da ızdır otuyla kapanmasını buyurdu. O sırada bazı sahabiler:

'Ya Resulallah!. Amcanızı saracak bir kefen bulamadık.' diye ağlıyorlardı. Peygamberimiz, onları teselli edip:

'Müslümanların, sayfiye ya da çiftliklere gidip, orada bol-luk ve refah içinde yaşayacakları günler gelecektir. Hatta on-lar, yakınlarına: 'Siz ne diye o ağaçsız ve yabanî yerlerde ya-şıyorsunuz? Yanımıza gelin!.' diyeceklerdir. Ama onlar, keş-ke Medine'nin (çekilen bu zorlukların) kendileri için daha ha-yırlı olduğunu bilselerdi.' buyurdu."

O yıllar, belki kıtlık yıllarıydı ama, hiçbir asırda yetişme-yen Cennet meyveleri vermişti.

MEZAR ARKADAŞLIĞI

Peygamberimiz, Uhud şehitlerinin başka bir yere götürül-mesini istemedi. Şehitlerin, üzerlerinde bulunan demir ya da deri eşyalar alındıktan sonra, kanlı elbiseleri ile birlikte, vu-rulup düştükleri yere gömülmelerini buyurdu.

Uhud'da, ensardan altmış dört, muhacirlerden de (Hz. Hamza ile birlikte) altı olmak üzere yetmiş şehit verildi. (Çok gariptir ki, Bedir Savaşı'nda yetmiş müşrik öldürülmüş, yet-miş müşrik de esir alınmıştı. Yüce Rabbimiz, bu sayıları bir-birine denk düşürmek suretiyle, Uhud'da çarpışan müşrikler içinden çıkacak Halit b. Velid, Ebu Süfyan ve İkrime gibi sa-habelerin fazla incinmelerine izin vermedi.)

Uhud'da sağ kalan mücahitlerin tamamı yaralıydı. Ayakta duramayacak kadar bitkin olduklarından, mezar kazarken sı-kıntı çekiyorlardı.

Peygamberimiz, bunun üzerine:

"Şehitlerden ikisini ya da üçünü aynı kabre koyunuz!" buyurdu.

Hız. Hamza, yeğeni Abdullah b. Cahş ile, aynı kabre defnedildi.

Peygamberimiz, birbirini çok seven ve hayattayken de birbirinden ayrılmayan şehitleri aynı kabre koydurdu.

Allah Resulü, onlara çok özenir ve:

"Keşke ben de ashabımla birlikte şehit düşüp, Uhud Dağı'nın eteklerinde geceleseydim." derdi.

SEN SAĞ OLDUKTAN SONRA!

Uhud şehitleri defnedildiğinde, İslam ordusu Medine'ye hareket etti.

Müslümanlar, Allah Resulü'nün sağ olduğunu görebilmek ve yakınlarından haber alabilmek için yollara döküldüler.

Bekleyenler arasında, (İslam sancaktarı Hız. Musab'ın eşi) Hamne Hatun da vardı. Bu mübarek hanımın aynı zamanda hem kardeşi (Abdullah b. Cahş), hem de dayısı (Hız. Hamza) şehit olmuştu.

Hamne Hatun, dayısı ve kardeşiyle ilgili haberi duyduğunda dayanmaya çalıştı. Fakat eşinin de şehit düştüğünü öğrenince, hıçkırıklara boğuldu.

SÜMEYRA

Başka bir hanım kahraman, Sümevra idi. Onun hem iki oğlu, hem kocası, hem kardeşi, hem de babası şehit olmuştu.

Sümevra Hatun'a bu haberleri vermek, sahabilere çok zor geliyordu.

Nihayet söylediler. Fakat gözü bir şey görmüyordu.

"Allah Resulü sağ mı? Bana gösterin!." diyerek çırpınıyordu.

Onu gördüğü zaman ağlamaya başlayıp:

"Ya Resulallah!. Annem, babam, her şeyim sana feda olsun!. Sen sağ olduktan sonra, benim için bütün musibetler hafiftir!." dedi.

İslam dini, böyle kahraman insanların omuzlarında yükselmişti.

YORGUN PEYGAMBER

İslam ordusu Medine'ye döndüğünde, bütün sahabiler gibi, Peygamberimiz de çok bitkin durumdaydı. Dizleri zorlukla bükülüyordu. Sa'd b. Muaz ve Sa'd b. Ubâde'nin yardımıyla atından inebildi ve onlara dayanarak evine girdi.

Hız. Fâtıma onu kapıda bekliyordu. Kızını büyük bir sevgiyle kucakladıktan sonra, kılıcını ona verip:

"Kızcağızım, bunu yıka!. O kılıç, görevini yaptı." buyurdu. Daha sonra da:

"Bundan sonra, bizi böyle bir yenilgiye uğratamayacaklardır." dedi.

Efendimiz (s.a.s.), akşam ve yatsı namazlarına da, yine aynı sahabilerin koluna girerek gelebildi.

BÜYÜK İMTİHAN

Peygamberimiz, Mekke'ye dönmek üzere ayrılan müşrik-

lerin gizlice geri dönüp Medine'ye saldırmalarından endişe ediyordu. Bu sebeple Uhud'dan hemen sonra, Hz. Bilâl'le konuşup ona bir emir verdi. O da halka seslenip:

"Ey müslümanlar! Allah Resulü, düşmanınızı takip etmenizi uygun görüyor!. Ve bu takibe, sadece Uhud'a katılan mücahitlerin çıkabileceğini söylüyor!." dedi.

Beni Selime Oğulları'ndan birçoğu sefere katılamadı. Çünkü bu sahabilerden dört yüz kadarı, ağır yaralı idi. Efendimiz (s.a.s.) onları gördüğünde:

"Ya Rabbi! Sen bu kullarına yardımcı ol." diyerek dua etti.

Abduleşhel Oğulları'ndan sağ kalanlarda ise, ortalama otuz yara bulunuyordu.

Yetmiş şehidin verildiği Uhud'un üzerinden yetmiş saat bile geçmeden, yetmiş kişilik bir mücahit birliği hazırlandı. Onların da tamamı yaralıydı. Hz. Talha yirmi dört yerinden, Abdurrahman b. Avf yirmi yerinden, Hz. Useyd ve Ka'b b. Mâlik on dokuz yerinden, Hz. Hıraş on yerinden, Hz. Kutbe dokuz yerinden yara almıştı, Ebu Ducane'nin yaraları ise, sayılamayacak kadar fazla idi.

Peygamberimiz de yaralı ve bitkin olmasına rağmen, onlara öncülük etti. Bu seferin diğer bir sebebi de, müslümanların yenilgiden etkilenmediklerini göstermekti.

KÖKLERİNİ KAZIYALIM!

Allah Resulü, müşriklerin konakladığı Hamrâü'l-Esed bölgesine yaklaştığında, Ma'bed b. Ebi Ma'bed adlı bir kişiye

rastladı. Bu adam, o zamanlar müşrikti ama, Allah Resulü'ne karşı yakınlık duyuyordu. Uhud'daki sonucu öğrenince:

"Ey Muhammed!. Vallahî senin ve askerlerinin yenilgisi, bize çok ağır geldi. Biz, sana ve arkadaşlarına sağlık dileriz." diyerek yanlarından ayrıldı.

Ma'bed, bir müddet sonra, Ebu Süfyan önderliğinde toplanan bir gruba rastladı. Bu müşrikler, Uhud'da öldürülen müslümanların sayısını çok az buluyor, bu yüzden de Medine'ye saldırıp, hepsini katletmek istiyorlardı. Ebu Süfyan, Ma'bed'i gördüğünde:

"Ey Ma'bed!. Müslümanlar hakkında bir bilgin var mı? dedi.

Ma'bed, onun niyetini sezmişti. Bu yüzden de:

"Muhammed'in ordusuna biraz önce rastladım. Size karşı o kadar kızgınlar ki, diş biliyorlar. Uhud'a katılmadıkları için pişmanlık duyanlar da, Muhammed'in yanında yer almışlar. Onları gördüğümde, korkumdan geri döndüm. Büyük bir orduyla peşinize düşmüşler." dedi.

Ebu Süfyan şaşırıp:

"Vallahî biz, Muhammed'in ordusundan geriye kalanların kökünü kurutmak üzere Medine'ye gitmeye karar vermiştik." dedi. Ma'bed ise:

"Sakın böyle bir işe girişmeyin!. Hepinize yazık olur." deyince, Ebu Süfyan'ın kafası karıştı.

HER YERDE ATEŞ YAKIN!.

İslam birliği, o sırada müşriklere yakındı. Efendimiz

(s.a.s.), askerlerini karanlık çökene kadar dinlendirdikten sonra, çok sayıda ateş yakılmasını istedi. Ayrı ayrı noktalarda beş yüz ateş yakıldı.

Ebu Süfyan önderliğindeki müşrikler, civar tepelerden yükselen kamp ateşlerini görünce, Ma'bed'in verdiği haberin doğru olduğunu zannedip, aceleyle yurtlarına döndüler.

Ma'bed, Peygamberimize bir adam göndererek müşrikleri yanılttığını haber verdi. Daha sonraki yıllarda da, İslam dinini seçerek sahabilerin safına katıldı.

Müslümanlar, Peygamberimizin ileri görüşü ve Ma'bed'in harp hilesi sayesinde, çoluk çocuk katledilmekten kurtulmuştu.

ŞEHİT YAVRUSU

Hız. Beşir b. Akrabe anlatıyor:

"Babam Akrabe, Uhud Savaşı'nda şehit düşmüştü. Bu haberi duyduğumda, bir kenara çekilerek ağlamaya başladım. O zamanlar küçücük bir çocuktum.

Efendimiz (s.a.s.) o halimi uzaktan görmüş. Yanıma gelip: 'Benim sevgili evladım ağlama!. Ben senin baban, Âişe de annen olsun istemez misin?' dedi.

'Elbette ya Resulallah!. Nasıl istemem?' dedim.

Adımım 'Bişr' olduğunu öğrenince:

'Senin ismin Beşir (müjdeleyici) olsun!.' buyurdu.

Mübarek elleriyle başımı okşadı. Beni evine götürüp doyurdu, temizleyip giydirdi. O yaşlarda dilimde bir pelteklik vardı. Bana dua edince, dilim çözüldü. Yaşlandığımda, ba-

şimdaki bütün saçlar ağardı ama, okşadığı yerler simsiyah kaldı."

BÜYÜK MÜJDELER

Peygamberimiz, (İbn Abbas'tan nakledilen bir hadiste):

"Yüce Allah, şehit düşen kardeşlerimizin ruhlarını, Cennet kuşlarının içine koydu. Onlar, Cennet'in ırmaklarında yıkanır, meyvelerinden yer ve bu yiyeceklerin güzelliklerini görünce:

'Allah'ın bize yaptığı bu ikramları, keşke diğer kardeşlerimiz de bilseler ve Allah yolunda cihat etmekten çekinmeseler.' derler!." buyurmuştu.

Rabbimiz de indirdiği âyetlerde:

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü sanmayın!. Onlar, Rablerinin katında diridirler!. Allah'ın kendilerine verdiği şehitliğe sevinerek Cennet nimetleriyle rızıklandırılır. Daha sonra şehit olacak kişiler için de, 'Onlar için hiçbir korku yoktur!. Ve asla üzülmeyeceklerdir!.' diye müjde verirler." buyurdu. (Âl-i İmran Suresi 169-171)

HENÜZ VEFAT ETMİŞ GİBİ

Rabbimizin, şehitlerin ölmediğini bildiren müjdesi, Uhud Savaşı'ndan yarım asır sonra apaçık bir şekilde görülmüştü. Cabir b. Abdullah, şöyle diyordu:

"(Ebu Süfyan'ın oğlu) Halife Muaviye, savaştan 46 yıl sonra Uhud'dan su çıkarmak istediğinde, Uhud şehitlerinin başka bir yere nakledilmesini emir vermişti. Bu kararını bir

yazıyla ilan ederek, şehit yakınlarının Uhud'da bulunmalarını istedi.

Biz de oraya gittik. Amr b. Cemuh ile Abdullah b. Amr, aynı kabirdeydiler.

Peygamberimiz, bu iki sahabi hakkında:

'Onlar, dünyada da beraberlerdi. Birbirini çok sever ve ayrılmazlardı. Onları aynı kabre koyunuz.' demişti.

Kabri açınca, ortalığa mıs gibi bir koku yayıldı. Her ikisi de, biraz önce vefat etmiş gibiydi. Vücutları taptazeydi, bozulmamıştı. Sanki uyuyorlardı. Abdullah b. Cemuh, yüzünden bir yara alıp şehit düşmüştü ve eli de o yaranın üstünde idi. Kendisini başka kabre koyarken, eli yarasından ayrılıp yana düştü. Yarası da kanamaya başladı. Elini tekrar yüzüne koyunca, kanama dindi.

Hız. Hamza da aynı durumda idi. Sanki henüz vefat etmiş gibiydi. Onu başka bir kabre naklederken, ayağına küreğin ucu battı, kanamaya başladı. Bütün Uhud şehitleri böyleydi. Onları, uyuyan bir insanı taşıy gibi, başka yerlere taşıdık."

GENÇ ÖĞRETMENLER

Uhud Savaşı'ndan dört ay sonra, Âmir Oğulları'nın lideri Ebu Bera, Medine'ye gelerek:

"Ey Allah'ın Peygamberi! Ben senin yaptıklarını beğeniyorum. Bize İslam dinini anlatacak bir grup (tebliğ birliği) gönderirsen, umarım ki halkım müslüman olur." dedi.

Peygamberimiz ise:

"Ben, göndereceğimiz kişilere bir kötülük etmenizden kor-

karım." dedi.

Ebu Bera, gönderilecek birliği koruması altına alacağını, böylelikle hiç kimsenin onlara dokunamayacağını ifade etti. Peygamberimiz, bunun üzerine önce kırk, daha sonra da otuz kişi olmak üzere, yetmiş bekar genci görevlendirdi. 'Ashab-ı Suffa' adıyla bilinen bu gençler, İslam dini ve Kur'an konusunda, birer öğretmen gibi yetişmişlerdi.

Peygamberimiz, onları gönderirken, Necid halkına okunmak üzere, kendi mührü ile mühürlenmiş bir mektup verdi.

GENÇ ŞEHİTLER

Genç öğretmenler, 'Mâune Kuyusu' adıyla bilinen yere geldiklerinde öğle vaktiydi. Güneşten korunmak için, tepedeki bir mağaraya çıktılar.

Su kuyusu aşağıda kalmıştı. Biraz sonra birçok insan oraya geldi.

Sahabilerden Haram b. Milhan, kuyu başında toplanan insanların yanına giderek, Peygamberimizin mektubunu gösterdi. Daha sonra da, onları İslam dinine çağırdı. Fakat hiçbir bu işten hoşlanmamıştı.

Müşriklerden Âmir b. Tufeyl adlı adam, bu genci oyalar-ken, başka bir müşrik, arkasından gizlice sokularak mızrağını sırtına sapladı.

Mızrağın ucu, Haram b. Milhan'ın göğsünden çıktı.

Hız. Haram, şehit olmadan önce tekbir getirip: "İnşallah Cennet'i kazandım!." dedi. Ve göğsünden fışkıran kanı, yüzüne sürdü.

Müşrikler, daha sonra Âmir b. Tufeyl'in emriyle mağarayı kuşattılar. Ve onları ok yağmuruna tuttular. Genç öğretmenler, öleceklerini anladıklarında:

"Ya Rabbi!. Yanımızda senden başka hiç kimse bulunmuyor. Resulü'ne göndermek istediğimiz son selamımızı, ona ulaştır!." dediler.

Cebrail Aleyhisselam, bir süre sonra Peygamberimizin yanına gelerek, irşat birliğinin şehit edildiğini ve Allah'ın onlardan razı olduğunu bildirdi.

Büyük sahabilerden Enes b. Mâlik:

"Allah Resulü'nün Mâune Kuyusu'nda şehit edilen genç sahabilere üzüldüğü kadar, hiç bir şeye yanıp üzüldüğünü görmedim." demektedir.

NEYİ KAZANDI ACABA?

Genç sahabilerden Âmir b. Führeyre, tıpkı Hz. Haram gibi şehit edilmiş ve vefat ederken de, onun gibi sevinmişti. Onu şehit eden, fakat daha sonraki yıllarda müslüman olan Cebbar b. Sülma, bu olayı şöyle anlatıyordu:

"Müslümanlardan biri, (Hz. Âmir) beni İslam dinine davet etti. Bu duruma çok kızdım ve biraz sonra ona arkadan soku-
larak, mızrağımı iki kürek kemiği arasına sapladım.

Mızrağımın ucu göğsünden çıktığında: "Vallahî kazandım!." diye bağırdı.

Kendi kendime, "Ben onu öldürüyorum, o ise kazandığını söylüyor. Neyi kazandı acaba?" diye söylendim. Fakat öldüğü zaman, Vallahî vücudunun göğe yükseldiğini gördüm. Bu

yüzden müslüman oldum."

Hız. Âmir, ilk müslümanlar arasındaydı. Şehit düştükten sonra, cesedini ne müslümanlar, ne de müşrikler bulamadı.

Âmir b. Führeyre'nin (öldükten sonra) göğe yükseltildiğini gören ikinci kişi, Müşriklerin elebaşları olan Âmir b. Tufeyl idi. Bu adam, onun cesedini uzun süre aramasına rağmen bir türlü bulamayan Amr b. Ümeyye adlı kişiye:

"Ben onun cesedini neden bulamadığımı söyleyeyim mi? Vallahî Cebbar b. Sülma, ona mızrağını sapladı ve çekip çıkardıktan sonra, adam göğe yükselerek kayboldu. Onu bir daha görmedim." deyince, Amr b. Ümeyye:

"O Âmir b. Führeyre idi." dedi.

HURMA BORCU

Büyük sahabîlerden Cabir b. Abdullah, Peygamberimize gelip:

"Ya Resulallah!. Biliyorsunuz ki babam Uhud'da şehit düştü. Arkasında da, altı kız kardeşimi ve beni bıraktı. Borçları da fazlaydı. Alacaklı durumdaki Yahudilere, hurma bahçemizin bütün meyvelerini teklif ettiğim halde kabul etmediler." deyip derdini döktü.

Peygamberimiz, Yahudilere giderek çözüm yolu aradı. Fakat onlar, hurmaların bir yıl içinde ödenmesini ve en iyi kalitede olmasını şart koşuyordu.

Peygamberimiz, Hz. Ebu Bekir ve Ömer'le birlikte, Hz. Cabir'in yanına gidip:

"Ey Cabir!. Şu bahçeni bize göster bakalım." dedi.

Bahçeyi dolaştılar. Daha sonra da, Hz. Cabir'in pişirdiği eti yediler.

Peygamberimiz, bereket duası yaptıktan sonra, hurmaların toplanmasını ve alacaklı Yahudilerin çağırılmasını söyledi. Hurmalar toplanarak öbek yapıldığında, Efendimiz (s.a.s.) tekrar geldi ve en büyük öbeğin etrafını üç kez dolaştı. Daha sonra Hz. Cabir'e dönerek "Borcunu öde!." dedi.

Yahudiler, bir sürü eşekle gelmişti. Hurma dolu çuvarlar, borç tamamlanana kadar hayvanlara yüklendi. Daha sonra gittiler.

Hz. Cabir, meyvelerin bittiğini sanıyordu. Geriye on yedi deve yükü hurma kaldığını görünce, sevincinden secdelere kapandı. Daha sonra Hz. Ömer'e koşarak:

"Ya Ömer! Peygamberimiz bahçeyi dolaşınca, ben Allah'ın o hurmaları bereketlendireceğini anladım." dedi.

Peygamberimiz, bu sözleri duymuştu. Buna rağmen onlara takılarak:

"Ey Hattap Oğlu!. Cabir ne diyor?" diye sorduğunda, Hz. Ömer:

"Ya Resulallah! Biz zaten senin Peygamber olduğunu biliyoruz. Vallahi sen, muhakkak ki Allah Resulüsün." dedi.

YAHUDİ TUZAĞI

'Beni Nadir' adıyla bilinen Yahudiler, müslümanlarla birlikte yaşamalarına rağmen, her fırsatta Allah Resulü'nü öldürmek isterlerdi.

Peygamberimiz, bir gün (yedi sahabiyle birlikte) onların

yanına gitti. Bir evin gölgesine misafir edildiler. Yahudiler bu arada gizlice konuşarak:

"Muhammed'i öldürmek için, bundan iyi fırsat bulamayız." dediler.

Yahudilerden Amr b. Cahhaş, bu işi yapmaya gönüllüydü. Allah Resulü'nün üzerine atmak için, büyük bir taş alarak evin damına çıktı.

Cebraîl Aleyhisselam, o sırada gelerek, Yahudilerin niyetini bildirdi.

Efendimiz (s.a.s.), bunun üzerine yerinden kalkarak Medine'ye döndü.

Hız. Ebu Bekir, Peygamberimizin bu ani kalkışına bir anlam veremedi. Akşam üstü yanına uğrayarak: "Ya Resulallah! Hemen kalkıp gittiniz, sebebini anlamadık." deyince, Peygamberimiz:

"Onlar beni öldürmeyi planladılar. Allah bunu haber verince kalktım." dedi.

Efendimiz (s.a.s.), Beni Nadir Yahudilerinin Medine'yi terk etmelerine karar verdikten sonra, bu emri iletmek için, Muhammed b. Mesleme'yi Yahudilerin yanına gönderdi. Verilen emir kesindi: Yahudiler Medine'den en fazla on gün içinde ayrılacaktı.

MEDİNE'Yİ TERK EDİNİ.

Emir kendilerine ulaşınca, Yahudiler Allah Resulünü öldürmeyi kesinlikle düşünmediklerine dair yemin edip durdular. Fakat Muhammed b. Mesleme, onların bir kenara çekile-

rek yaptıkları konuşmaları, Amr b. Cahhaş'ın da büyük bir kaya parçasıyla çatıya çıktığını (Peygamberimizin bildirdiği şekilde) anlatınca, susup kaldılar.

Daha sonra bir toplantı yaptılar ve kaleleri güvenli olduğundan, Medine'den çıkmamaya karar verdiler. Bu elbette bir savaş anlamına geliyordu. Allah Resulü bir emir verdiğinde, onun geri alınması mümkün değildi.

Yapılan çarpışmalar, fazla uzun sürmedi. Evlerinin birçoğu, çatışmalar sırasında yıkıldı. Sonunda direnmekten vazgeçtiler.

Peygamberimiz, onlara karşı çok insafli davrandı. Her üç Yahudi için bir deve ayırarak bunlarla Medine dışına çıkabileceklerini, develere de ok, yay, zırh ve miğfer gibi savaş aletlerinin dışındaki bütün eşyalarını yükleyebileceklerini belirtti.

Yahudiler Medine'den ayrılırlarken, sağlam kalan evlerini de yakıp yıktılar. Böylelikle onların, müslümanlar tarafından kullanılmasını engellediler. Daha sonra sanki gösteri yapar gibi, def ve düdükler çalıp, Medine çarşısından geçip uzaklaştılar.

Peygamberimiz, onlardan kalan mal ve arazileri, (Allah'ın Haşr Suresi'ndeki buyruğu üzerine) Mekke'den hicret eden fakir müslümanlar arasında dağıttı.

İÇKİ YASAK OLUYOR

Yüce Allah, içkiyi bir anda yasak etmedi. Çünkü o asrın insanları, içkiye çok düşküncü. Ve ondan hemen kurtulmaları zordu. Bu yüzden, içki hakkında gelen ilk âyette (Bakara Su-

resi, 219), onu içmenin büyük günah olduğu ve içkiden gelen zararın, ondan beklenen faydadan daha ağır bastığı belirtildi. Bu âyette kumar da, içki gibi günah sayılıyordu.

Bunun üzerine birçok müslüman, içkiden ve kumardan uzaklaştı. Fakat bazıları da, kesin şekilde yasaklanmadığı gerekçesiyle onlara devam etti.

Allah, daha sonra gönderdiği âyette, müslümanların sarhoşluktan ayılıp temizleninceye kadar namaza yaklaşmalarını buyurdu. (Nisa Suresi, 43)

Bu âyet üzerine, yine bir kısım insan, içkiyi içmeyi bıraktı. Çünkü iki namaz arasında içki içildiğinde, ilk namaz vakitine kadar ayılmaları zordu.

Her iki âyete rağmen, içki içenler vardı. Çünkü kesin olarak haram kılınmamıştı. Hz. Ömer, içkiye alışıktı. Bu nedenle:

"Ya Rabbi!. İçki hakkında, bize açık bir âyet indir!." diye dua etti.

Allah, daha sonra gönderdiği âyette:

"Ey iman edenler!. İçki, kumar, (putperestliği simgeleyen) dikili taşlar ve fal okları (fal bakmak) şeytan işi pisliklerden başka bir şey değildir. Şeytan, içkide ve kumarda, aranızda düşmanlık ve kin düşürerek, sizi Allah'ı anmaktan ve namaz kılmaktan uzaklaştırmak ister. Artık bunlardan vazgeçtiniz değil mi?" buyurdu. (Mâide Suresi, 90-91)

Hız. Ömer bu âyeti duyunca: "Ya Rabbi!." Vazgeçtik!. Vazgeçtik!." dedi.

İçki ve kumar, müslümanlar tarafından tümüyle terk edildi.

KÖTÜLÜKLERİN BAŞI

İçki, Allah tarafından haram kılındığında, dökülen ya da kırılan fiçılardan akan içkiler, Medine sokaklarında sel gibi aktı.

Sahabilerden Abdullah b. Ömer, o günleri şöyle anlatıyordu:

"Peygamberimizle birlikte mescitte idim. Bana dönerek:

'Elde kalan içkileri bir araya toplayın!. Daha sonra bana haber verin!.' buyurdu.

İçkiler toplanınca, yanımıza gelerek:

'Müslümanlar!. Bu nedir?' diye sordu. 'İçkidir ya Resulallah!.' dediler.

'Şunu bilin ki, Allah içkiye, onu yapan kişiye, onun yapıldığı yere, onu satana, onu içene, onu içirene, onu taşıyana, onu satana, onu alana ve içkiden elde ettiği kârı yiyene lânet etmiştir.' dedi. Daha sonra da:

'İçki, bütün kötülüklerin başıdır.

Her sarhoşluk veren şey içkidir. Her sarhoşluk veren içki haramdır.

Çoğu sarhoş eden şeyin, azı da haramdır.

Allah'a ve âhiret gününe inanan bir kişi, içki içilen sofraya oturmaz. Oturması da helal olmaz.' buyurdu."

Bu arada bazı sahabiler gelerek:

"Ya Resulallah!. Mücahitlerden bir kısmı, içki içip kumar parası yerken, Allah yolunda öldüler, öldürüldüler. Şehit olduklarında, onların karınlarında içki vardı." diyerek, bu sahabilerin durumunu sordular. Peygamberimiz:

"İçki ve kumar, onlara da haram kılınsa idi, sizin gibi he-men bırakırlardı." dedi.

Rabbimiz de bir âyet indirerek, müslümanların, yasaklan-madan önce yaptıkları kötülüklerden sorumlu olmadıklarını bildirdi. (Mâide Suresi, 93)

KUŞ YAVRUSU

Peygamberimizin yaptığı bereket duasından sonra, hurma bahçesinden aldığı ürünlerle borcundan kurtulan Cabir b. Ab-dullah adlı sahabi anlatıyor:

"Allah Resulü ile birlikteydik. Bu sırada birisi, bir kuş yavrusu getirdi. Onu sevelim derken, bir de baktık anne kuş çıka geldi. Yavruyu tutan kişinin avucuna girdi.

Hepimiz şaşırmiştık. Peygamberimiz:

'Allah'ın size olan merhameti, şu anne kuşun yavrusuna duyduğu şefkatten çok daha fazladır.' dedi."

DEVENİ SATAR MISIN?

Hz. Cabir, anlatmaya devam ediyor:

"Bir seferden dönerken, benim devam geride kalıyordu. Ne yaparsam yapayım, çok yavaş yürüyordu. Allah Resulü yanı-ma gelerek:

'Ey Cabir!. Sana ne oldu böyle, geride kaldın?' dedi.

'Ya Resulallah!. Devem yoruldu herhalde, yavaş yürüyor.' dedim.

'Çöktür onu!' deyince, hemen çöktürdüm. Elindeki değ-

nekle ona dokundu ve daha sonra bana dönüp, 'Haydi bin!.' dedi.

Devem öyle hızlandı ki, onun bindiği deveyle yarışa kalktım. Efendimiz (s.a.s.) bana tebessüm edip:

'Ey Cabir!. Bindığın deveyi bana satar mısın?' buyurdu.

'Ya Resulallah!. Onu size hediye etmek isterim.' dedim.

'O zaman hiç olmazsa bir dirhem vereyim.' diye ısrar edince:

'Hayır Ya Resulallah!. Böyle bir şey alışveriş sayılır. Bu taktirde fiyat az gelir.' dedim.

'Öyleyse iki dirhem olsun!.' dedi. Yine kabul etmedim. Devenin fiyatını gitgide artırarak, bir ukiyyeye kadar yükselttiğinde:

'Deve sizindir!.' dedim. 'Aldım!.' buyurdu.

Ertesi sabah devemi götürerek, evinin önündeki bir yere bağladım.

Mescitten çıktığında, o deveyi fark etmiş. Hemen beni çağırıp:

'Ey kardeşimin oğlu!. O deve senindir.' diye tebessüm etti. Daha sonra da bana, bir ukiyyeden fazla para verdi ki, o para artıp durdu. Bereketi çok uzun zaman sürdü."

REİS KIZI

Putperest bir kabile olan Benî Mustalıklarla yapılan bir çarpışma sonunda, bu kavimden esirler alınmıştı. Onların arasında, Hâris b. Ebi Dırar'ın kızı da vardı.

Hâris, Benî Mustalıkların reisi idi. Kızını kurtarmak için,

8-10 civarında deve vermeyi düşündü. Develerle birlikte Medine'ye gelirken, en güzel iki tanesine kıyamadı ve dönüşte almak üzere, onları bir mağaraya sakladı. Medine'ye gelince:

"Ey Muhammed!. Kızımı serbest bırak!. Onun gibi bir hanım, esir tutulmamalı. Çünkü benim şerefimle bağdaşmaz." dedi.

Peygamberimiz:

"Kızın, senin yanına gelmek, ya da benim yanımda kalmak konusunda serbesttir. İstersen ona soralım." deyince, Haris kızını çağırıp:

"Muhammed, dilediğini yapmak konusunda seni serbest bıraktı. Sakın beni rezil etme olur mu?" dedi.

Kızı hiç düşünmeden:

"Ben onu tercih ederim." deyince, Haris bozulup:

"İşte şimdi rezil oldum!." diye söylendi.

Haris, develeri boşuna getirmişti. Peygamberimiz, onları gördüğünde:

"Ya Haris!. Akik Vadisi'ndeki mağaraya sakladığın o iki deve nerede?" diye sordu. Haris, bunun üzerine şaşırıp:

"Vallahî sen mutlaka Peygambersin!. Çünkü bu işi, benimle Allah'tan başka kimse bilmiyordu" deyip müslüman oldu. Fakat kızı, ondan önce iman etmişti.

Bu hanım, kocasının ölümü üzerine dul kalan Cüveyriye Validemizdi. Efendimiz (s.a.s.) onu nikahlayınca, Benî Mustalik Kabilesinin tamamı İslam dinini seçti. Savaş sırasında alınan esirler de, serbest bırakıldılar. Bu durum, (daha önce belirttiğimiz gibi) Peygamberimizin yaptığı evliliklerin nefsi değil, siyasî olduğuna kesin delildi.

MUHEŞSEM ORDU

Hız. Cüveyriye, esir düştüğü savaşı anlatıyor:

"Allah Resulü, ordusuyla üstümüze gelirken, Müreysi Suyu'nun kıyısında idik. Onlara baktığımda, tarif edilemeyecek kadar çok sayıda insandan, attan ve silahlardan oluşan muhteşem bir ordu görerek ürktüm. Hem müslüman, hem de "Peygamber eşi" olmakla şereflendiğim zaman, bir de baktım o ordu azıcıkmuş. Anladım ki Rabbimiz, müşriklerin kalbine korku düşürmek için, o azları böyle çok göstermişti."

Hız. Cüveyriye, çok namaz kılar, çok oruç tutar ve Allah'ı çok anardı.

Hız. Âişe Validemiz, onun için:

"Ben kavmi için, Cüveyriye'den daha hayırlı bir kadın tanımadım." demişti.

HENDEK (AHZAP) SAVAŞI

Peygamberimizi öldürmek istedikleri için Medine'den çıkarılan Benî Nadir Yahudileri, Şam ve Hayber taraflarına yerleştikten sonra, hem civardaki diğer Yahudileri, hem de Mekte müşriklerini, müslümanlara karşı kışkırtmaya başladılar.

Bu kişiler, Ebu Süfyan'ı bularak:

"Sizin putlara tapmanız, Muhammed'in dininden çok daha iyidir. Eğer her kabilede elli kişi toplayabilirsen, müslümanlardan tek bir kişi kalmayana kadar, sizinle birlikte çarpışırız." dediler.

Ebu Süfyan: "Muhammed'in düşmanları, bizim için her

zaman kıymetlidir." diyerek, onların bu teklifini kabul etti.

Yahudiler, daha sonra bütün Arap kabilelerini tek tek do-laşarak, onları müslümanlarla çarpışmaya çağırdılar. Çarpış-mak niyetinde olmayanları da, gıda yardımı ya da büyük pa-ralar karşılığında kiraladılar.

Kısa bir süre sonra, müşriklerden ve Yahudilerden oluşan bir ordu meydana geldi. Bunların sayısı on binden fazla idi. Kumandan ise, Uhud'daki gibi Ebu Süfyan'dı.

HENDEK KAZALIMI!

Allah Resulü, Yahudilerin niyetini öğrendiğinde, ordunun hemen hazır olmasını istedi ve savaş taktikleri konusunda sahabilere danıştı. Selman-ı Fârisî:

"Ya Resulallah!. Biz Fars'ta (İran'da) iken, bize saldıran düşman süvarilerini durdurmak için, etrafımıza çepeçevre hendek kazardık." deyince, bu fikir hem Peygamberimizin, hem de sahabilerin hoşuna gitti. Çünkü Uhud Savaşı'nda, Medine'den ayrılmanın sonucu görülmüştü.

Allah da, hendek kazılmasının uygun olduğunu, Resu-lü'ne bildirdi.

Peygamberimiz, hendek kazılması gereken yerleri sahabi-lere tarif etti.

Medine şehri, sadece bir tarafından açıktı. Diğer taraflar ise, birbirine bitişik binalarla sur halini almıştı. Bu yüzden hendek, şehrin açık tarafına kazılacak ve İslam ordusu bu hendeğin gerisine çekildiğinde, arkasını Sel Dağı'na yaslamış olacaktı. Hendekten çıkan taşların binaların çatısına çıkartıl-

ması ve avlu duvarlarından girmek isteyen düşman askerlerine atılması da düşünülmüştü.

ACELE EDİNİ!

Düşman ordusunun Medine'ye gelmesi, en fazla bir hafta süreceğinden, vakit çok dardı. Peygamberimiz, Medine dışındaki ekinlerin hemen toplanıp depolanmasını, otlakların da hiç vakit geçirilmeden biçilmesini buyurdu. Böylelikle ekinler ve otlar (hayvan yemleri), düşman eline geçmeyecek, kuşatmanın uzun sürmesi halinde, açlık yaşanmayacaktı.

Peygamberimiz, hendeğin yerini belirlemek için yere çizgiler çizdi. Mücahitler onar kişilik gruplar halinde çalışacak ve her grup, kırk arşın (27 m) boyunda bir hendek kazacaktı. Bu hendek, bir atın atlayamayacağı kadar geniş tutulacak, derinliği ise üç metreden az olmayacaktı.

Müslümanlardan toprak kazmayan ya da taşımayan bir tek kişi kalmamıştı. Genç-ihtiyar, çoluk-çocuk herkes işe koyulunca, kazı aletleri yetersiz kaldı. Bunun üzerine, o sırada müslümanlarla barış halinde olan Beni Kurayza Yahudilerinden kazma, kürek, balyoz gibi ödünç aletler alındı. (Bu Yahudiler, bir hafta sonra Medine'ye gelen müşrik ordusu ve diğer Yahudiler tarafından aldatılarak savaşa katıldılar. Fakat hendek açmak için gereken aletleri vermiş bulundular.)

TOPRAK TAŞIYAN PEYGAMBERİ!

Peygamberimiz, kazılacak hendeğin yerini belirledikten

sonra, işleri takip için bir çadıra yerleşti. Kendisi de toprak kazıp taşımaktaydı.

Sahabilerden Bera b. Âzib anlatıyor:

"Efendimiz (s.a.s.) toprak dolu bir zembil taşıyordu. Bu zembil, göğsünün beyazlığını örtmüştü. Bu sırada:

'Ya Rabbi!. Eğer bize doğru yolu göstermeseydin, biz ne kurtulur, ne sadaka verir, ne de namaz kılardık. Düşmanlarımızla karşılaşınca, kalplerimize sükunet ver. Ayaklarımızı sabit kıl.' şeklinde dualar ediyordu."

Peygamberimizin bu duası, savaşın çok çetin geçeceğine işaretti. Öyle de olacaktı. Kadın erkek, çoluk çocuk tüm müslümanlar, yirmi altı gün boyunca süren savaşta, adeta ölüp ölüp dirilecek, Ümmü Seleme Validemizin dediği gibi, savaşların en zorunu yaşayacaklardı.

Peygamberimiz, boylu boyunca kazılan hendeğin belirli noktalarında geçiş kapıları bıraktıktan sonra, buralara nöbetçiler koydurdu. O sırada on bin kişilik düşman ordusu, Medine'ye doğru yola çıkmıştı.

HURMA ZİYAFETİ

Beşir b. Sa'd'ın kızı anlatıyor:

"Hendek kazma işi devam ederken, annem beni çağırdı ve eteğime iki avuç hurma koyarak:

'Kızcağzım!. Bunları babanla dayına götür de yesinler.' dedi.

Hendeğin yanına geldiğim zaman, Efendimiz (s.a.s.) beni görüp çağırdı ve kucağında ne olduğunu sordu.

'Ya Resulallah!. Annem bu hurmaları, babamla dayıma gönderdi.' dedim.

Kucağımda bulunan hurmaları, avucuna dökmemi isteyince hemen döktüm. Bir örtü rica etti, koşarak getirdiler. Hurmaları o örtü üstüne bıraktı ve mübarek elleriyle sağa sola yaydırdı. Daha sonra hendek kazan ne kadar insan varsa, hepsini davet etti.

Akın akın geldiler. Bol bol yiyip karınlarını doyurdular. Gittiklerinde, hurmalara bir baktım ki, o örtüden dışarı taşıyorlar."

ÜÇ VURUŞ, ÜÇ FETİH

Amr b. Avf anlatıyor:

"Selman, Huzeyfe ve diğer arkadaşlarımla birlikte, bize ayrılan kırk arşın boyundaki hendeği kazıyorduk. Toprağın üstündeki nemli kısmı kaldırıp biraz derine indiğimizde, karşınıza beyaz, parlak ve son derece sert bir kaya çıktı. Onu kırmak bir türlü mümkün olmuyordu.

Selman, bunun üzerine:

'Ya Resulallah!. Sert bir kayaya rastladık. Ve onu kıralım derken, kazma ve küreklerimizi kırdık. Senin çizdiğin çizgiyi bozmak istemiyoruz, ama o taşı da kıramıyoruz.' dedi.

Allah Resulü, Selman'ın elindeki balyozu aldıktan sonra hendeğin içine girdi. Biz hepimiz bir kenara çekildik. Elindeki balyozu öyle bir indirdi ki, kaya yarıldı. Bu sırada şimşek gibi bir ışık çıktı. 'Allahuekber!.' deyince, biz de tekbir getirdik.

Sonra aynı kayaya, ikinci ve üçüncü defa vurdu. Her seferinde şimşek gibi bir ışık çıktığında, tekbir getiriyordu. Üçüncü vuruşunda, kaya dağıldı.

Selman-ı Farisî, Allah Resulü'nü elinden tutarak hendekten çıkartırken:

'Ya Resulallah!. Vallahî ben şimdiye kadar böyle bir şey görmedim.' dedi.

Efendimiz (s.a.s.) bize dönüp:

'Selman'ın gördüğünü siz de gördünüz mü?' diye sorunca:

'Gördük Ya Resulallah!. O kayaya her vuruşunda, şimşek gibi bir ışık çıktı. Sen tekbir getirince, biz de getirdik.' dedik.

Peygamberimiz:

'Kayaya ilk vuruşumda çıkan ışıkla, Allah bana Yemen ülkesini, ikinci vuruşumda çıkan ışıkla Şam ve Mağrib'i (Fas, Tunus ve Cezayir gibi Kuzey Afrika ülkelerini), üçüncü vuruşumda çıkan ışıkla da, Maşrik'ı (Uzak Doğu ülkelerinden bazılarını) aydınlattı (orayı fethedeceğimizi müjdeledi.)' buyurdu."

SİZE NASİP OLACAKI.

Peygamberimiz, hendek içinde bulunduğu sırada, Hz. Selman'la konuşmuştu. Kayaya ilk defa vurduğu zaman:

"Bana Yemen'in anahtarları verildi. Vallahî şu bulunduğum yerden, Sana şehrinin kapılarını görüyorum!." buyurdu. Daha sonra da, Kısra'nın Medain şehrindeki sarayını tarif etti.

Peygamberimiz, bu ülkeye hiç gitmemişti. Selman ise, o

sarayı çok iyi bildiğinden:

"Ya Resulallah! Vallahî o saray, aynen tarif ettiğin gibidir. Ben senin Allah Resulü olduğuna bir kez daha şahadet ederim." dedi.

Peygamberimiz ise:

"Bu fetihler, ben vefat ettikten sonra size nasip olacaktır. Şam'ı ve Yemen'i mutlaka fethedecek, Kısra'nın öldürüldüğünü, Herakliyyus'un da ülkesinin en uzak köşesine kaçtığını göreceksiniz." diye müjde verdi.

Peygamberimizin bildirdiği yerler, Hz. Ömer devrinden itibaren fethedilmeye başlandı. Selman-ı Fârisî:

"Ben, Allah Resulü'nün verdiği o haberlerin birer birer gerçekleştiğini gördüm." demişti.

10 BİN KİŞİLİK ORDU

Hendek kazma işi tamamlanmak üzereyken, düşman ordusu akın akın gelmeye ve Akik Vadisi'nde toplanmaya başladı.

Kazılan hendeği gördüklerinde, çok şaşırdılar. Hiçbirisi bu işten hoşlanmadı.

"Vallahî bu iş, Arapların şu güne kadar hiç yapmadığı bir hiledir. Bunu her halde Fars'tan gelen adam (Selman-ı Fârisî) düşünmüştür." dediler.

Müşrikler, sayıları binlerle ifade edilen hayvanlarını doyurmak için, Medine dışındaki otlaklara güvenmişti. Fakat geldiklerinde, bütün ot ve ekinlerin biçildiğini görerek telâşa kapıldılar. Ve en önemli silahları durumundaki hayvanlarının

(bir süre sonra) açlıktan ölmeye başlamasıyla zayıf düştüler.

İslam ordusu, hendeğin gerisine çekilmişti. Allah Resulü, kendileriyle anlaşma yaptıkları Benî Kurayza Yahudilerinin savaştan uzak kalacaklarını sanıyordu. Fakat bir süre sonra, onların da düşman ordusuna katıldığını duydu. Bu Yahudiler, (yaptıkları yeni anlaşmaya göre) müşriklere silah ve yiyecek sağlayacak, en az on gün boyunca onlarla beraber çarpışarak, müslümanları arkadan vuracaklardı.

Bu haber, Allah Resulü'nü çok fazla üzdü. On bin kişilik düşman ordusuna, yedi yüz elli Yahudi daha katılmıştı. İslam ordusu ise, üç bin kişiydi.

Peygamberimiz, daha önce yaptığı gibi, on beş yaşından küçüklere savaş izni vermedi. Kadın ve çocukların Medine'nin en emniyetli yerleri sayılan Harise Kalesi'ne ya da Fari Hıсарı'na gönderilmesini emretti.

Hız. Âişe, Harise Kalesi'ne gitmeyi tercih etti.

Medine'deki evlerinde kalmak isteyen az sayıdaki yaşlı insanın dışında, Kale ya da hisara çıkarılmayan bir tek kadın ya da çocuk kalmadı.

BÜYÜK TEHLİKE

Beni Kurayza Yahudilerinin lideri Ka'b b. Esed, Peygamberimizle yapmış oldukları anlaşmayı bozduktan sonra, Ebu Süfyan'a haber göndererek:

"Eğer bize iki bin kişi verirsiniz, müslümanları gece baskınları ile perişan ederiz!." dedi.

Peygamberimiz, bu haber üzerine bir kat daha üzüldü.

Çünkü Benî Kurayza Yahudileri Medine'de yaşadıkları için, kadın ve çocukların sığındıkları kale ve hisarları iyi biliyorlardı. Bu bakımdan baskınları etkili olacaktı. Allah Resulü bu yüzden, beş yüz kişilik bir kuvveti Medine'ye gönderdi. Bunlar, kale ve hisarların çevresinde nöbet tutacaklardı.

İslam ordusu zaten sayıca azdı. Bir de onlar gidince, korkular arttı.

Müslümanlar, Beni Kurayza Yahudilerinin ihanetinden büyük bir endişe duyuyor ve baskına uğramadan geçen her gecenin sonunda, Allah'a şükrediyorlardı. Hz. Ebu Bekir:

"Medine'de bıraktığımız çoluk çocuğumuz için Benî Kurayza'lardan duyduğumuz korku, on bin kişilik Kureyş ordusundan duyduğumuz korkudan daha fazlaydı. Bu yüzden sık sık Sel Dağı'nın tepesine çıkıyor ve Medine'deki kaleleri sağlam görünce, Allah'a şükrediyordum." diyordu.

(Allah Resulü'nün eşi) Ümmü Seleme Validemiz, bu korkuyu anlatırken:

"Ben, Müreysî'de, Hayber'de, Mekke'nin fethinde, Hudeybiye'de ve Huneyn Gazası'nda olduğu gibi, Hendek Savaşında da Allah Resulü ile beraberdim. Ama Hendek Savaşında korktuğum gibi, hiçbirinde korkmadım. Benî Kurayzalar, çoluk çocuğumuzu öldürecekler diye aklımız çıkıyordu. Gece olup sessizlik çöktüğünde, Medine'deki kalelere sığınan kadın ve çocuklarımızın, duydukları korkudan sabahlara kadar tekbir getirdiklerini duyuyorduk." demişti.

ÖLDÜRMEK ZORUNDAYIZI.

Beni Kurayza Yahudilerinden bazıları da, Medine'de kalan

müslümanları yok etmek istiyordu. Bunların başında da, Peygamberimizin halası Hz. Safiye vardı.

Hz. Safiye, bu durumu şöyle anlatıyordu:

"Yahudilerden biri, evimizin avlusuna gizlice girdi. O sırada yanımızda, şair Hassan b. Sabit'ten başka bir erkek yoktu. Ona yavaşça seslenip:

'Eğer şu adam içeri girerse, diğerleri de girer ve bizi öldürürler. O bizi öldürmeden, sen onu öldür!.' dedim.

Hassan b. Sabit, bir sineği bile incitemezdi.

'Ey Abdulmuttalip'in kızı!. Çok iyi bilirsin ki, benim işim kalemledir. Kılıç ya da mızrakla bir şey yapamam. Eğer bu tür işlerden anlasaydım, şu anda Allah Resulü'nün yanında olur-dum.' dedi.

İşin bana kaldığını anladım. Başıma bir tülbent sarıp bahçeye çıktım, avludaki odunlardan birini aldım ve bahçeye giren adamın arkasından sessizce sokularak kafasına indirdim. Yığılıp kaldı.

HIÇ OLMAZSA KAFASINI KESİ.

Hz. Safiye anlatmaya devam ediyor:

"Tekrar Hassan'ın yanına giderek Yahudi'yi öldürdüğümü, ama diğerlerinin gelmesinden korktuğumu söyledim. Bu yüzden de:

'Eğer o Yahudi'nin kafasını keser de diğer adamların yanına fırlatırsan, hemen korkup kaçarlara. Hiç olmazsa bu işi yap.' diye yalvardım. Hassan b. Sabit:

'Böyle bir şey, Vallahî mümkün değil. Benden ümidini kes!.' dedi.

Tekrar aşağı indim. Ve Yahudi'nin başını kesip, avlunun dışında duran arkadaşlarının önüne attım. Bu işi bir savaşçının yaptığını sanıp:

'Biz zaten bu evlerin askerler tarafından korunduğunu anlamıştık.' diyerek def oldular."

Hız. Safiye'nin bu cesareti, Yahudilerin evlere baskın yapmasını önlemiştir.

KORKUYORUZ!

Benî Kurayza Yahudilerinin de savaşa girmesi ile güçlenen müşrik ordusu, mücahitler arasındaki münafıkların ve zayıf iradeli müslümanların moralini bozmuştu. Bu adamlar:

"Allah Resulü bize, Fars ve Rum diyarlarını fethedeceğimizi söylüyor ama, kuşatma sebebiyle, abdest bozmak için bile dışarıya çıkmaya korkuyoruz." diye söyleniyordu. Daha sonra Peygamberimize gelerek:

"Evlerimizin yağmalanmasından korkuyoruz!." dediler ve Medine'ye dönmek için harekete geçtiler. Sad b. Muaz, onları görünce:

"Ya Resulallah!. Bunlara izin verme!. Vallahî biz ne zaman bir sıkıntıya düşsek, bunlar hep böyle yaparlar." diye şikayet etti.

Harise ve Selime Oğulları, Uhud Savaşı'ndan da kaçmak istemişler, fakat daha sonra bu işten vazgeçerek, bir daha böyle yapmayacaklarına dair yemin etmişlerdi.

Peygamberimiz, onların gitmesine ses çıkartmadı. Çünkü Allah'ın, iman sahiplerine yardım edeceğine inanıyordu.

Sahte müslümanlar, gerçek iman sahiplerinden ayrıldılar. Gidenler gitti. Allah Resulü yanında, sadece üç yüz kişilik bir ordu kaldı. Karşılarında ise, her bakımdan donanımlı, on bin kişinin üstünde bir insan seli vardı.

ZAYIF BÖLGE

Müşrik ve Yahudilerden oluşan düşman ordusu, Akik Vadi'si'ne geldiklerinde, hendek kazma işi henüz bitmemiş, hendeğin bir bölümü, istenilen derinliğe ulaşmamıştı. Genişliği de azdı. Ok yağmuru altında, bu eksikleri gidermek mümkün değildi. Efendimizle (s.a.s.) birlikte bir çok sahabi, düşmanın o noktadan girmesinden endişe ediyordu.

Cabir b. Abdullah, bu durumu anlatırken şöyle diyordu:

"Düşman süvarileri, hendek boyunca dolaşıp zayıf yeri buldular. Hücuma da o noktadan kalktılar. Süvarilerin başında, yüz atlıyla Halid b. Velid vardı. Onları oka tutup püskürtmeyi başardık."

Muhammed b. Mesleme de şunları söylüyordu:

"Hava karardığında, endişemiz artardı. İçimize sızmalardan korkuyorduk. Bir gece nöbetteyken, bize doğru gelen karaltılar fark ettik. Öndeki adam:

'Muhammed'in çadırı işte orda!. Orayı oka tutun!.' diye emretti.

Biraz sonra anladım ki, bu adam Halid'den başkası değil. Kendisi, süvari birliği komutanı olmasına rağmen, bütün adamlarını yanına almış, atları bırakmışlar, yerde sürünüyorlar. Kılıçları bırakmış, ok atıyorlar. Müthiş bir ok yağmuru

başlayınca, onlara cevap vermeye çalıştık. Her iki taraftan da askerler yaralandı. Daha sonra hendek boyu ilerlediler. Medine'deki kalelere yerleştirilen kadın ve çocukları korumakla görevli süvariler yardıma yetişince, kaçmak zorunda kaldılar.”

PEYGAMBER İLTİFATI

Düşman ordusu, Medine'ye gelirken çok rahattı. Planlarına göre, muhteşem bir orduyla topyekun saldıracak ve üç beş yüz mücahidi, ilk hücumda perişan edeceklerdi. Fakat açılan hendekten ötürü, toplu halde saldırma planları bir anda suya düştü. Hendeğin sadece bir kısmı zayıf kaldığından, hücumlarını ancak bu dar şeritten yapabileceklerdi. Diğer bir ifadeyle, on bin kişilik ordu, bu kadar dar bir kanaldan hücumla geçemezdi. Bu bakımdan müşrikler, bir gün Ebu Süfyan önderliğinde hücumla kalksalar, ertesi gün Halid b. Velid ya da (Ebu Cehil'in oğlu) İkrime komutasında saldırırlardı.

Peygamberimiz, bu hücumlar sırasında, on beş yaşından küçük bir genç gördü. Yerleştirildiği kaleden kaçarak harbe katılan bu genç, her yerden uçuşan oklara rağmen, müşriklerle hiç durmadan taş atıyordu. Efendimiz (s.a.s.), onun yanına gitti ve ismini sorduktan sonra, başını okşayarak dua etti.

Bu şanslı delikanlı, Sa'd b. Habte idi.

KISA ZİRH

Hiz. Âişe Validemiz anlatıyor:

"Savaş başladığı gün, Sa'd b. Muaz'ı gördüm. Elinde bir mızrak bulunuyordu. Hem iri, hem de uzun boylu olduğundan, giydiği zırh ona kısa gelmişti. Kollarının yarısı açıktaydı. Bu sırada annesi:

'Oğulcağızım!. Allah Resulü'ne yetiş!. Vallahî geciktin!.' diye bağıırıyordu.

Annesine seslenip:

'Sa'd'ın giydiği zırh, keşke onu parmak uçlarına kadar örtseydi.' dedim. Çünkü, kollarının açık kalan yerlerinden vurulmasından korkuyordum. Annesi:

'Allah'ın hükmü neyse, o olur.' dedi.

Kısa bir süre sonra, Sa'd'ın koluna bir ok saplandığını ve atar damarının parçalandığını duydum. Bu damarı kesilen kimse kurtulmazdı."

SA'D'IN DUASI

Sad b. Muaz, yarasının öldürücü olduğunu görünce:

"Ya Rabbi!. Eğer müşriklerle yaptığımız savaş bittiyse, bu yaradan ötürü, bana şehitlik nasip et!. Ama Kureyş müşrikleriyle olan işimiz henüz bitmediyse, başka bir çarpışmada bulunmak için, bana ömür ver!. Çünkü Allah Resulü'ne işkence yapan, onu yalanlayan ve yurdundan çıkaran bu kavimle çarpışmayı istediğim kadar, hiçbir şeyi istemem." diye dua etti.

Daha sonra da: "Allah'ım!. Beni Kurayza Yahudilerinin cezalandırıldığını görene kadar da beni öldürme!." dedi.

Sahabilerin hepsi, Sa'd'ın öleceğini sanıyordu. Bu duasından sonra, kanı aniden durdu, bir damla bile akmiyordu.

Allah, Sa'd'ın bu duasını kabul etmiş, ona Beni Kurayza

Yahudileriyle ilgili bir görev yüklemişti. Bu görev daha sonra ortaya çıkacaktı.

HENDEK AŞILIYOR

Aralarında İkrime'nin de bulunduğu beş kişi, atlarını dört nala koşturarak, hendeğin en dar yerinden geçmeyi başardılar. Bunlardan birisi olan Amr b. Abd adlı müşrik, Peygamberimizi öldürene kadar koku sürünmemeye yemin etmişti. (O zamanlar bu bir yemin türüydü.)

Amr, hendeği geçer geçmez:

"Ölmek isteyen varsa, çıksın ortaya!." diyerek meydan okudu.

İslam askerlerinin çoğu, tepeden tırnağa kadar zırh içinde bulunan ve her önüne geleni devirdiği söylenen Amr'ın bu teklifine karşı sessiz kalınca, Hz. Ali:

"Ya Resulallah!. İzin ver de bu adamla çarpışayım!." diye ortaya çıktı. Allah Resülü:

"Sen otur!. O Amr'dır!." diye izin vermedi.

Hız. Ali, yerinde duramıyordu. İsteğini üç kez tekrarlayınca, Efendimiz (s.a.s.) ona tebessüm etti. Bu tebessüm, izin vermek anlamındaydı. Peygamberimiz, Hz. Ali'ye kendi zırhını giydirdikten sonra, sarığını onun başına sardı. Daha sonra kılıcını (Zülfikar'ı) vererek, "Allah'ım!. Ali'ye yardımcı ol!." diye dua etti.

İKRİME'NİN KAÇIŞI

Hız. Ali, Amr'ın karşısına çıkınca, onu İslam dinine davet

etti. Bunun kendisi için çok hayırlı olacağını, bu teklifi kabul etmediği takdirde, geri dönüp gitmesini söyledi. Amr, bu teklifleri reddedip çarpışmaya başladı ve Hz. Ali'ye, şiddetli bir kılıç darbesi vurdu.

Amr'ın kılıcı, Hz. Ali'nin kalkanını delerek başını yaraladı.

Sahabiler telâşa kapılmışlardı. Fakat Hz. Ali, biraz sonra Amr'ı öldürmeyi başardı. Daha sonra da, hendeği geçenler arasında bulunan Nevfel adlı adamın üstüne yürüyüp, onu öldürdü. O sırada İkrime, olanları korkuyla seyrediyordu. Sıranın kendisine geldiğini görünce, hemen atını çevirip geri dönmeye çalıştı. Kaçmaya çalışırken, silahlarını hendeğe düşürdü.

Müşrikler, ikinci süvari birliğinin komutanı olan İkrime'nin bu duruma düşmesi üzerine çok bozuldular. Bütün şevkleri söndü, hepsini bir ümitsizlik kapladı.

BİZE PARA LAZIM DEĞİL!

Müşrikler, Amr ve Nevfel'in öldüğünü duyunca, Peygamberimize on bin dinar (altın) göndererek, o adamların cesetlerini istediler. Bu para, ekonomik sıkıntılar içinde kıvranan İslam toplumu için çok gerekliydi. Fakat Peygamberimiz:

"Bize onların ölümleri lazım olmadığı gibi, paraları da lazım değildir!. Gelip ölümlerini alsınlar!." dedi.

Müşrikler, bu kadar yüksek miktardaki paranın geri çevrilmesine çok şaşırdılar. Ve Amr'ın cesedini alması için, kız kardeşini gönderdiler.

Bu kadın, ağabeyinin cesedine hiç dokunulmadığını, hatta silahlarının bile alınmadığını görerek hayrete düştü. Çünkü kendileri, öldürdükleri müslümanların eşyalarını aldıktan sonra, kulak ve burunlarını keserlerdi.

Kadın, bunun üzerine:

"Amr'ı ancak çok şerefli bir insan öldürmüştür!." diyerek, bu kişinin kim olduğunu sordu. Öğrendiğinde ise:

"Eğer onu Hz. Ali'den başkası öldürseydi, ağlayıp dururdum!." diyerek geri döndü.

SABIRLAR TÜKENİYOR

Hendek Kuşatmasında üçüncü hafta dolmuş, fakat müşrikler bir sonuç alamamıştı. Nihayet açlık ve kıtlık ortaya çıktı. At ve develer, peş peşe ölüyordu. Fakat İslam ordusunun durumu, çok daha zordu. Hendeklerin aşılması her an mümkündü ve bu durumda sadece mücahitler değil, kalelerdeki kadın ve çocuklar da ölebilirdi.

Sahabilerden Ebu Said el-Hudri, bir gece Peygamberimizin yanına gelerek:

"Ya Resulallah!. Yüreklerimiz, duyduğumuz korkudan gırtlaklara dayandı!. Böyle zor zamanlarda okuyacağımız bir dua var mı?" diye sorunca, Peygamberimiz:

"Evet var, 'Ya Rabbi!. Bizi bütün korktuklarımızdan emin kıl!.' diye dua ediniz!." dedi.

Sayısız çok üstün olmalarına rağmen bir netice alamayan müşrikler, (hendeği geçerken verecekleri kayıpları göze alarak) en sonunda toplu bir saldırı planladılar.

Ebu Süfyan, bu arada bir mektup göndererek, Allah Resulü'ne şöyle seslendi:

"Lat ve Uzza'ya yemin ederim ki, senin ve ordunun kökünü kazımak için geldim. Ama sen, bizimle karşılaşmaktan ve kılıçlarımızdan korktuğun için, hendeklerin arkasına sığındın. Ama ilk fırsatta, size Uhud günü gibi bir gün yaşatacak ve kadınlarınıza çok zarar vereceğiz."

BEYİNSİZ!

Peygamberimiz, müşrik orduları komutanı Ebu Süfyan'ın bir askerle gönderdiği mektuba, şu karşılığı verdi:

"Allah Resulü Muhammed'den, Ebu Süfyan b. Harp'e:

Yazdığın mektup bizlere ulaştı. Nefsin seni, Allah'a karşı eskiden beri aldatıp duruyor. Ama Allah, bize yapmak istediğin o kötülükle senin arana giriyor.

Merak ettiğin hendeği, seni ve arkadaşlarını kızdırmak için, bana Allah bildirdi. Elbette öyle bir gün gelecek ki, kendini bize karşı korumak ve savuşup kaçmak için fırsatın olmayacak. Yine öyle bir gün gelecek ki, o gün senin Lat, Uzza, Menat, İsaf, Nâile ve Hübel adlı putlarını parça parça edeceğim. Ve o gün sana, bu yazdıklarımı hatırlatacağım, ey Galip Oğulları'nın akılsız ve beyinsizi!."

ÇÖL KASIRGASI

Müşrikler, toplu halde saldırıya geçmeden, Cebrail Aleyhisselam gelerek, Allah'ın soğuk bir çöl kasırgası ile müşrik-

leri perişan edeceğini müjdeledi. Ve saldırıdan bir gün önceki cumartesi gecesi, gökyüzünde korkunç bir gürleme başladı. Arkasından da, en soğuk kış gecelerinde bile görülmeyen dondurucu bir fırtına patladı.

Fırtına o kadar şiddetliydi ki, müşriklerin çadırları uçuyor, direkleri yerlerinden çıkıyor, yakılan ateşler peş peşe sönüyordu. Herkes, bulunduğu yere kapaklanıp kalmıştı. Uçuşan kum taneleri gözlerine dolarken, açık kalan yerlerini kavuruyordu. Atlar ve develer de dört nala kaçıyor. Müşriklerin kalplerine büyük bir korku düştü.

Efendimiz (s.a.s.) bu fırtına hakkında:

"Allah bize sabâ (gün doğusu) yeli ile yardım etti. Ad Kavmi ise, batı yeli ile helak olmuşlardı." buyurdu.

Rabbimiz, bu fırtına hakkında şöyle buyurdu:

"Ey İman edenler!. (Hendek Savaşı'nda) Düşmanlarınızın aşağıdan ve yukarıdan (doğudan ve batıdan) üzerinize saldırdığı, korkudan gözlerinizin dönüp yüreklerinizin ağzınıza geldiği ve Allah'ın yardımı hakkında endişeye düşmeye başladığınız zamanı hatırlayın!. Biz o zaman kâfirlerin üzerine azgın bir rüzgar ve sizin görmediğiniz (meleklerden ibaret) ordular göndermiştik. Allah, yaptığınız her şeyi görmektedir. İman edenler, işte bu sırada imtihan edilmiş ve büyük bir sarsıntı ile sarsılmışlardı." (Ahzap Suresi, 9-11)

Çöl fırtınası, müslümanları da korkutuyordu.

Peygamberimiz, gecenin üçte biri geçince, namaz kılmaya kalktı.

Allah Resulü, bir sıkıntı ya da üzüntüye uğradığında, namazı artırır.

CESARET İMTİHANI

Huzeyfe b. Yeman, o geceki korkusunu şöyle anlatıyordu.

"Ordudaki askerler, o gecenin dehşetinden dağılmışlardı. Peygamberimizin yanında sadece on iki kişi kalmıştık. Ebu Süfyan'ın ordusu üst kısmımızda, Beni Kurayza Yahudileri de diğer yöndeydi.

Öyle dehşetli bir karanlık çöktü ki, parmağımızı bile göremiyorduk. Ömrümüz boyunca da, böyle bir felaketle karşılaşmadık.

Biraz sonra korkunç bir fırtına başladı. Sesi tıpkı gök gürültüsünü andırıyordu. Allah Resulü, müşriklerin kendi aralarında anlaşmazlığa düştüklerini müjdeleyip:

'Aranızdan, düşman ordusunun içine kadar gidip de bize onların durumunu bildirecek biri var mı? Eğer varsa, onun bana Cennette arkadaş olması için, Allah'a dua edeceğim.' dedi.

Hiçbirimiz bu çağrıya cevap vermedik. Çünkü hepimiz açtık. Bu yüzden çok halsizdik. Üstelik de hem korkuyor hem üşüyorduk. Efendimiz (s.a.s.) sözlerini iki kez tekrarladı. Buna rağmen susmayı tercih ettik.

SESİMİ DUYMADIN MI?

Huzeyfe b. Yeman, anlatmaya devam ediyor.

"Biz cevap vermeyince, Allah Resulü kalkıp yanıma geldi.

Mücahitler arasında benden daha fazla korkan ve daha fazla üşüyen başka bir kişi yoktu. Üzerimde, eşimin giydiği

kısa bir ceket bulunduğu için, tir tir titremektedirim.

Peygamberimiz yanıma geldiğinde, dizlerimin üstüne çöküp büzüldüm.

Çok karanlıktı. İsmimi sorduğunda, 'Huzeyfe!.' dedim.

'Huzeyfe'sin ha!.' dedi. 'Evet Ya Resulallah!. Ben Huzeyfe'yim!.' dedim.

'Kaç defa tekrarladığım halde, benim sesimi işitmedin mi?' diye sordu.

'Ya Resulallah!. Seni hak dinle gönderen Allah'a yemin ederim ki, duyduğum açlıktan ve soğuktan dolayı, davetinize icabet edemedim.' diye cevap verdim.

'Git de bize onlardan haber getir!. Fakat yanıma dönene kadar, düşmana taş, ok ya da mızrak atmayacak, kılıç sallamayacaksın!.' buyurdu.

Düşmanın içine girmem yetmezmiş gibi, bir de silah kullanmaktan men edilmişim. Üstelik de bir kalkana sahip değildim.

'Ya Resulallah!. Ölmekten değil de, beni işkence altında kesip biçmelerinden korkuyorum.' deyince:

'Yanıma dönünceye kadar, ne soğuktan ne de sıcaktan zarar görmeyeceksin. Senin için esir edilmek, ya da kesilip biçilmek gibi bir tehlike söz konusu değildir.' dedi. Daha sonra bana dualar etti."

DÜŞMANIN İÇİNE DOĞRU

Huzeyfe b. Yeman, devam ediyor:

"Allah Resulü kullanmamı yasakladığı halde, kılıcımı ve

yayımı yanıma aldım. Müşrik ordusuna doğru yöneldim. Sanki hamamda yürüyor gibiydim. Vallahî içimde ne bir korku, ne de üşüme kalmış, hepsi yok olup gitmişti. Biraz sonra düşman karargâhına geldim.

Ebu Süfyan iri yarı biriydi. Ellerini, zorlukla yakabildikleri bir ateşte ısıtıp vücuduna sürüyor ve 'Göçüp gitmemiz gerek!' diye tekrarlıyordu.

Kendi kendime:

'Daha ne bekliyorum? Ebu Süfyan karşımda, onu öldürüyüm!' deyip yayıma bir ok koydum. Fakat hemen sonra, Peygamberimizin sözlerini hatırlayıp vazgeçtim.

Karanlıktan faydalanıp yanlarına sokuldum.

Çöl fırtınası, çadırları başlarına yıkıyor, yakılan ateşleri söndürüyor, tencere ve tavaları savuruyordu. Müşriklerin arasına girip oturdum. Fakat tam o sırada, Ebu Süfyan askerlerin dikkatini çekerek:

'Muhammed, bu havadan yararlanıp içimize bir casus sokabilir, çok dikkat edin!. Herkes, yanındaki kişilerin elini tutsun ve onun kim olduğuna baksın!.' dedi.

Ebu Süfyan bir şeyler hissetmişti. Tanınmaktan korkmaya başlamıştı."

SENİN İSMİN NE?

Hız. Huzeyfe, anlatmaya devam ediyor:

"Ebu Süfyan emir verdiği zaman, sağumdaki adamın elini tutup:

'Senin ismin ne?' dedim. 'Amr b. As!.' dedi. Daha sonra,

solumdaki adama dönüp:

'Sen kimsin bakayım?' diye sorunca, 'Muaviye b. Ebu Süfyan!.' diye cevap verdi.

Allahtan ki ismimi sormadılar. Akıl edemediler.

Bu iş tamamlanınca, Ebu Süfyan tekrar konuşmaya başlayıp:

'Ey Kureyş cemaati!. Vallahî sizler, durulacak bir yerde değilsiniz. Başımıza gelenleri görüyorsunuz. At ve develer ölmeye başladı, kıtlık her yeri sardı. Yahudiler bize karşı gelmeye başladılar. Bu fırtına çadırları dibinden söktü, ortada ne ateş kaldı, ne de tencere. Haydi hemen kalkıp gidelim!.' dedi.

Onlarla birlikte kalkıp yanlarından ayrıldım. Sanki yine hamamdaymış gibiydim. Biraz sonra beyaz atlılar gördüm, hepsinde de beyaz sancılar vardı.

'Allah Resulü'ne bildir!. Cenâb-ı Hak, düşmanlarına karşı ona yeterli olmuştur!.' diye müjde verdiler."

UYKUCU!.

Hz. Huzeyfe devam ediyor:

"Geri döndüğüm zaman, zangır zangır titremeye başladım. Peygamberimiz, o sırada eşiyle birlikte namaz kılıyordu. Namazı bittiğinde, beni çağırdı. Ve gördüğüm şeyleri anlatmamı istedi. Söylediğim sözler onu sevindirmişti. Duyduğu her şeye tebessüm ediyordu.

Ne kadar yorgun olduğumu fark edince, beni hemen yanı başına yatırdı. Sanki küçük bir çocukmuşum gibi, bir örtüyle

üstümü sıkı sıkı örttü. Namaz vaktine kadar orada uyumuşum. Vakit geldiği zaman sırtımı sıvazlayıp:

'Haydi bakalım uykucu, kalk artık!' dedi.

Kalktığımda, düşman ordusundan tek kişi bile kalmamıştı."

Yirmi altı günlük Hendek Savaşı'na sona ermiş ve Allah Resulü'nün dahiyane idaresi sonucunda, sadece beş kişi şehit düşmüştü. Bu sırada atar damarı parçalanan Sa'd b. Muaz ise, daha sonraki günlerde, Beni Kurayza Yahudileri ile ilgili çok önemli bir görev üstlendikten sonra vefat etti.

BİR RÜYA

Hendek Savaşı'ndan önce Peygamberimizle barış anlaşması imzalamalarına rağmen müşrik ordusuna katılan ve müslümanlara çok büyük korkular yaşatan Beni Kurayza Yahudilerinden Nebbaş b. Kays'ın karısı, daha kuşatma bitmeden bir rüya görmüş ve bunu yakınlarına anlatmıştı. Rüyasında, müslümanlar Beni Kurayza'nın kalelerini kuşatıp hepsini öldürmüştü.

Yahudi bilginlerinden Zebir b. Bata, bu rüyayı duyunca:

"Tevrat'a yemin ederim ki, Hendek Savaşı'ndan sonra olacak şeyler, daha önce olanlardan çok daha şiddetli ve ağırdır!" dedi.

Bunun üzerine diğer Yahudiler:

"Muhammed, aramızdaki anlaşmayı bozmamızdan ve ona yaptıklarımızdan ötürü bize hesap soracaktır!" diyerek korkmaya başladılar.

SAVAŞ HENÜZ BİTMEDİ!

Müşrik ordusu Mekke'ye dönünce, mücahitler derin bir nefes aldı. Beni Kurayzalar da, kendi topraklarına çekilmişti. Peygamberimiz, evine geldiği zaman öğlen vaktiydi. Silahlarını çıkartıp Hz. Âişe'ye teslim etti ve abdest aldıktan sonra mescide gitti. Savaşta şehit düşen sahabiler, mescidin avlusuna alınmıştı. Efendimiz (s.a.s.) onların yanındayken, Hz. Cebrail geldi. Başına bağladığı beyaz sarığın ucu, iki omzu arasına sarkmıştı.

"Ya Resulallah!. Üstündeki silahları çıkarttın mı?" deyince, Peygamberimiz, "Evet!" diye cevap verdi. Fakat Hz. Cebrail:

"Vallahî biz (melekler) silahlarımızı henüz çıkarmadık. Düşman senin üzerine geldiği andan beri, o silahlar hep üstümüzde idi. Daha sonra da, size tekrar saldırmasınlar diye, onları takip ettik. Haydi kalk!. Silahını kuşan ve onların üzerine yürü!." dedi.

Peygamberimiz, "Nereye? Kimlerin üzerine?" deyince, Hz. Cebrail, Beni Kurayza yönüne işaret edip, "İşte oraya!." dedi.

Peygamberimiz, ümmetini düşünüp:

"Askerlerim çok fazla yoruldular. Birkaç gün beklesek olmaz mı? diye sorduğunda, Cebrail Aleyhisselam:

"Ya Resulallah!. Yüce Allah hiç vakit kaybetmeden Beni Kurayza'nın üzerine gitmeni emrediyor!. Ben de yanımdaki meleklerle birlikte gidecek ve onların kalelerini darmadağın edeceğim. Allah o Yahudileri, sert bir kaya üzerine atılan yumurtalar gibi dağıtacaktır!." dedi.

Müslümanların kadın ve çocuklarını öldürmek için gece baskınları yapmayı planlayan Benî Kurayza'lar, meleklerin baskınına uğramak üzereydi.

GÖRÜR GİBİYİMİ.

Küçük yaşlardan beri Allah Resulünün yanında bulunan Hz. Enes (Enes b. Malik), o anları şöyle anlatıyordu:

"Hz. Cebrail'in emri altındaki melek ordusu, Beni Kurayza'ya doğru hareket ettiğinde, Medine sokaklarından bir toz bulutu yükseldi. Bu bulutu hâla görür gibiyim."

Bilâl-i Habeşî, Cebrail Aleyhisselam gittikten sonra, Allah Resulü'nün emriyle halka şöyle seslendi:

"Allah'a ve Resulü'ne itaat edenler, ikinci namazını Beni Kurayza yurdundan başka yerde kılmamasın!. Ey Allah'ın askerleri, hemen hazırlanınız!."

Peygamberimiz, evine dönerek zırhını giydi, kalkanını sırtına yerleştirdi. Kılıcını kuşanıp ata bindikten sonra, Hz. Ali'yi çağırıp, sancağı ona verdi, bir bölük askerle önden gönderdi.

Hendek Savaşı'ndan öğle vakti dönen İslam ordusu, ikinci vakti gelmeden yola çıkmıştı. (Çok gariptir ki, Uhud Savaşı'nın üzerinden yetmiş saat bile geçmeden, düşman kuvvetlerinin peşine düşülmüştü. Şimdi bunun tekrarı yaşanıyor-du.)

Yola çıkan orduda üç bin mücahit vardı. Bunların otuz altısı atlıydı.

DIHYE'Yİ GÖRDÜKİ.

Peygamberimiz, Beni Kurayza Yahudilerinin kalelerine yaklaştığında, bu kale civarındaki Savreyn bölgesinde yaşayan müslümanların savaşa hazır durumda beklediklerini gördü. Halbuki bu kişilere haber verilmemişti.

Allah Resulü, onların bu haberi nasıl aldıklarını sorduğunda, Harise b. Numan:

"Ya Resulallah!. Dihyetü'l- Kelbî, biraz önce yanımızdan geçerek gitti. Beyaz bir at üzerine binmişti. Atın eğrine de, atlastan yapılmış bir kadife örtmüştü. 'Hiç vakit geçirmeden silahlanın!. Allah Resulü birazdan buraya gelecek!.' diye seslenip, bizi acele ettirdi." dedi.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Hz. Cebrail, genellikle insan suretinde ve Dihyetü'l-Kelbî adlı sahabiye benzer şekilde iniyordu. Hem yüzü hem sakalı, onunkine benzerdi. Gerçek Dihye biraz sonra yanlarına gelince, hepsi şaşırdı.

Peygamberimiz, bunun üzerine:

"Sizin gördüğünüz kişi Dihye değildi. O Cebrail'di. Kalelerini sarsmak ve kalplerine korku düşürmek için, Allah onu Beni Kurayza'ya gönderdi." dedi.

ÖNCÜLER

Hız. Ali, bir öncü kuvvetle Beni Kurayza Kalesi'ne ulaştığında, sancağı kalenin dibine dikti. Yahudiler, bunun üzerine müminlere ve Allah Resulü'ne küfür etmeye başladılar. Hatta eşleri için, çok ağır konuştular.

Hız. Ali, Peygamberimizin bu sözleri duyup üzülmekten korkuyordu. Kaleye doğru yaklaşan orduya koşup:

"Ya Resulallah!. O pis insanların yanlarına sokulmanız gerekmez!." dedi.

Peygamberimiz, kendisi ve ailesi için kötü sözler söylendiğini anlamıştı.

"Ya Ali!. Bana kötü sözler söylediler değil mi? Onlar (Yahudiler), Musa Peygamber'e çok daha ağır sözler söylemiş ve onu üzmüşlerdi!." dedi.

YAŞANMAMIŞ BİR TABLO

Allah Resulü, daha sonra Beni Kurayza Kalesi'ne yaklaştı. Sahabiler, onu kalkanlarıyla koruyorlardı. Peygamberimiz: "Ey maymunların kardeşleri!. Allah sizi rahmetinden uzak kılsın!. Demek bana sövüyorsunuz ha!." dedi.

Yahudiler, bir sürü yemin ederek, sözlerini inkara kalkıştılar. Bu arada:

"Ey Muhammed!. Sen böyle ağır sözler söylemezdin!. Ne oldu sana?" dediler.

O Rahmet Peygamberi, özellikle ailesi için söylenen çirkin sözler karşısında biraz sert konuşmuştu. Fakat bu sertliğinden pişman oldu. O kadar üzüldü ki, elindeki asası yere düştü. Hırkası üstünden kayıp yere yayıldı.

İnsanlık tarihinde o güne kadar görülmeven, belki de hiç görülmeyecek bir zarafet tablosu yaşanıyordu. Efendimiz (s.a.s.) biraz sert konuşmakla, bir kişi bile olsa, o insanın İslam dinine girmesini engellediğini düşünmüş olabilirdi.

Üzüntüsü belki de bu yüzdendi. Daha sonra kendisini topladı ve Hendek Savaşı sırasında kadın ve çocukları kılıçtan geçirmek için fırsat kollayan ve müslümanlara uykusuz geceler geçiren Yahudilere tekrar seslenerek, biraz önceki davranışının, kendisi ve eşleri için söyledikleri çirkin sözlerden kaynaklandığını açıkladı. Hemen arkasından da, onları İslâm dinine çağırdı.

Yahudiler bu teklife, taş ve ok atarak cevap verdiler.

RAZI MISINIZ?

Muhammed b. Mesleme anlatıyor:

"Beni Kurayza Yahudilerini çok sıkı bir şekilde kuşattık, kuş uçurtmadık. Gün doğmadan önce kalelerinin dibine kadar sokuluyor ve içeriye ok yağıdırıyorduk. Bizimle çarpışmayı kesmezlerse, geri dönmezdik."

Beni Kurayzalar, diğer Yahudilerden ve müşriklerden yardım göremeyince, kaleyi Beni Nadir Yahudileri gibi terk etmeyi, (yani her aile için, bir devenin taşıyabileceği kadar mal alıp gitmeyi) teklif ettiler. Fakat Allah Resulü, böyle bir teklife sıcak bakmadı. Yahudiler paniğe kapıldılar. Kendileri ile iyi geçinen Evslilere bir haber göndererek: "Muhammed'e söyleyin de bizi affetsin!." dediler.

Bunun üzerine bir grup Evsli gelerek:

"Ya Resulallah!. Bu Yahudileri bizim için bağışla!." dediler. Onlar ısrar ettikçe, Allah Resulü sustu. En nihayet:

"İçinizden birinin hakem seçilmesine ve o Yahudiler hakkında karar vermesine razı mısınız?" dedi. "Evet razıyız!." diye cevap verdiler. Ve bu iş için, Sa'd b. Muaz'ı seçtiler.

Evs Kabilesinden olan Sa'd b. Muaz, Hendek Savaşı sırasında koluna bir ok isabet eden ve atar damarları parçalandığı için, öleceği düşünülen sahabiydi. O sırada tedavi görmekteydi.

KARAR SENİNDİRİ.

Sa'd b. Muaz, yaralandıktan sonra Medine Mescidi'ne getirilmiş ve kendisine bir çadır kurulmuştu. Ona bakan kişi de, Rüfeyde Hatun idi. Bu mübarek kadın, yaralı müslümanların bakım ve tedavisiyle uğraşırdı.

Evs topluluğu, Sa'd b. Muaz'ı hakem seçtikten sonra, Medine'ye gelip onu aldılar ve kendi bölgelerine götürdüler. Bu arada: "Beni Kurayza için kötü bir karar verme!. Allah Resulü de zaten böyle istiyor!." deyip, kendisine baskı yaptılar.

Sa'd b. Muaz, son derece ağır bir görev üstlenmişti. Bu yüzden de gözüne uyku girmiyordu. Nihayet karar verip Medine'ye döndü. Bütün herkes büyük bir merak içindeydi. Evs-lilerle birlikte, Allah Resulü de onun yanına geldiğinde, Sa'd b. Muaz ayağa kalkarak:

"Ey Evs Topluluğu!. Vereceğim karara uyacağınıza, Allah adına yemin eder misiniz?" diye sordu. "Evet ederiz!." dediler.

Bu yüce sahabi, Peygamberimize duyduğu derin saygıdan ötürü, onun yüzüne bir an bile bakamazdı. Başını yere eğip:

"Şurada bulunan zat da (Allah Resulü de) vereceğim karara uyacağına söz veriyor mu?" dedi. Peygamberimiz, "Evet!." diye cevapladı.

KARAR

Sa'd b. Muaz, her iki taraftan da kesin söz aldıktan sonra, Benî Kurayza Yahudilerinin kalelerinden inmelerini ve silahlarını bırakmalarını söyledi.

Yahudiler söyleneni yaptılar. Nefesler tutulmuştu, karar bekleniyordu. Sa'd b. Muaz:

"Ben, Beni Kurayza Yahudilerinin bütün savaşçı erkeklerinin öldürülmesine, onlara ait malların da müslümanlar arasında pay edilmesine karar verdim!." buyurdu.

Allah Resulü, bu sözler üzerine:

"Varlığım kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki, onlar hakkında açıkladığın bu hükmü, Allah bana emretmişti Sen, Allah'ın rızasına uygun bir karar verdin." dedi.

Yahudi savaşçılar, Hz. Sa'd'ın verdiği karar doğrultusunda cezalandırıldılar. Kadın ve çocuklar ise, Remle binti Harris'in konağında kaldılar. Kendilerine bol miktarda yiyecek ve içecek dağıtıldı.

BÜYÜK ŞEHİT

Sa'd b. Muaz, bu kararından sonra, tekrar tedavi altına alındı. Ve mescitteki çadırına konuldu. Hz. Âişe Validemiz, gerisini şöyle anlatıyordu:

"Sa'd b. Muaz'ın bulunduğu çadırın hemen yanı başında, başka hastalara ait bir çadır daha vardı. Onlar, kendi hallerinde oturup dururlarken, bir de bakmışlar ki, çadırın altından bir kan sızıyor. Meğer Sa'd'ın yarası açılmış, kan akıp duruyormuş."

Peygamberimiz bunu haber alınca, hemen çadıra koştu. Yatağına oturup, Sa'd'ın başını dizine koydu. Daha sonra da:

"Allah'ım!. Sa'd senin Resulü'nü kabullenerek, yolunda cihat etti, bu yoldaki vazifesini tamamladı. Onun ruhunu kolayca alarak, huzuruna kabul buyur!." diye dua etti.

O sırada Sa'd kendine geldi. Ve Allah Resulünün dizlerinde yattığını fark etti. O ana kadar saygısından ötürü bir türlü bakamadığı Allah Resulüne belki ilk kez doya doya bakarak:

"Ya Resulallah!. Sana selam olsun!. Ben senin Allah Resulü olduğuna şahadet ediyorum." deyip ruhunu teslim etti.

O sırada Hz. Cebrail gelerek: "Ya Resulallah!. Bu vefat eden kişi kimdir ki, kendisi için gök kapıları açıldı ve Allah'ın arşı titredi?" diye sordu.

MELEKLERLE ÇEVİRİLİ BİR CENAZE

Sahabilerden Hz. Seleme anlatıyor:

"Allah Resulü, ertesi sabah (cenazesinin kaldırılması için) Sa'd'ın evine gidip içeri girdi. Biz de hemen arkasında bulunuyorduk. Odada, üzeri örtülü Sad'dan başka kimse bulunmuyordu. Ben, Allah Resulü'nün peşinden girmek isterken, bana 'Dur!.' dedi. Geriye döndüm. Bir müddet kaldıktan sonra dışarı çıktı.

'Ya Resulallah!. Bizi odaya almadın. Oysa ki içerde kimse-ler yoktu.' dedim.

'Ya Seleme!. Sa'd'ın etrafı melek doluydu. Bu yüzden de odada hiç yer yoktu. Ancak meleklerden birisi bana yer açtığında, oraya sığıdım." dedi.

Daha sonra Sa'd'ın annesine giderek:

'Artık gözyaşların dinse olmaz mı? Çünkü senin oğluna ilk gülen Allah, ilk titreyen arş oldu. Sa'd, bu dünyadan ayrılacağı güne kadar, Rabbine kavuşmayı özleyip durdu.' dedi."

Allah Resulü, Sa'd b. Muaz'ın cenazesinde bulunmak üzere, yeryüzüne yetmiş bin melek indiğini bildirmişti.

ONU MELEKLER TAŞIYOR!

Peygamberimiz, Sa'd'ın cenazesini bir süre taşıdıktan sonra, onun önünde yürüdü. Bu sahabi, iri yarı bir insan olmasına rağmen, onu taşıyan kişiler:

"Şimdiye kadar bundan daha hafif bir cenaze taşımadık!" dediler.

Peygamberimiz, sahabilere doğru söylediklerini, çünkü Sa'd'ın melekler tarafından taşındığını bildirdi. Daha sonra cenaze namazını kıldırdı.

Sahabilerden Ebu Said el-Hudrî anlatıyor:

"Sa'd'ı kabre koyanlar arasındaydım. Kabrini kazdığımız müddetçe, toprağın her zerresinden üstümüze misk gibi kokular püskürdü."

Peygamberimiz, açılan kabre girip Sa'd'a dua etti. Daha sonra da:

"Allah'a yemin ederim ki, melekler Sa'd'ın ruhuyla sevin-diler, arş da onun için titredi!." dedi.

('Arş' kelimesi; lügatlerde 'taht', 'yüce makam', 'en yüksek gök', 'Allah'ın kudret ve saltanatının tecelli yeri' gibi birçok anlama gelmektedir.)

BASKIN

Hendek Savaşı'ndan sonra da, müşriklerle çatışmalar yaşandı. Çünkü İslam dininin yayılması, onları çok rahatsız ediyordu. Bir çoğu çapulcu ruhlu insanlardan oluşan bu kavimler, deve ve davar çalmakta çok ustalardı.

Peygamberimiz, kendi ailesinin ihtiyaçlarını, sahip olduğu yirmi deveden sağılan sütle karşılıyordu.

O yıllarda Medine'de büyük bir kıtlık vardı. Bu yüzden de develer, şehir dışındaki bir bölgeye götürülerek orada otlatılırdı.

Çapulcular, bir gün baskın yaparak develeri çaldılar. Çobanı da öldürüp, büyük sahabilerden Ebu Zer'in eşi Leyla Hatunu kaçırdılar.

Medine'de büyük bir kıtlık hüküm sürerken Allah Resulü'ne ait develerin çalınması, bu arada bir cinayet işlenip, bir kişinin kaçırılmış olması, son derece önemli bir olaydı. Bunun için yola çıkan küçük bir birlik, develerin bir kısmını kurtardı. Fakat Leyla Hatun ile Peygamberimizin Adba adlı devesi, hâlâ çapulcuların elindeydi.

ADBA'YI KESECEĞİMİ.

El ve ayaklarından bağlanan Leyla Hatun, gecenin bir yarısında bağlarını gevşetti ve develerden birine binip kaçtı. Bu deve, Allah Resulü'nün meşhur devesi Adba idi.

Çapulcular kaçtığını fark edip onun peşine düştü. Leyla Hatun can havliyle kaçarken, o haydutlardan kurtulması ha-

linde, bindiği deveyi (bir adak niyetiyle) kesmeye yemin etti.

Leyla Hatun kaçmayı başarmıştı. Medine'ye dönünce, herkes sevindi. Kadıncağz, bir taraftan Allah'a şükrediyor, bir taraftan da Adba'yı kurban edeceğini söylüyordu.

Peygamberimiz, bunu haber alınca, Leyla Hatun'u çağır-
tıp:

"Adba için bu haksızlık değil mi? O seni haydutlardan ka-
cırıp kurtarıyor, sen ise onu kesmeye kalkışıyorsun." dedi.
Daha sonra da:

"Biliyorsun, Adba benim devemdir. Başkasına ait bir şey-
den adak olmaz!" deyip tebessüm etti.

Leyla Hatundan sonra, Adba da kurtulmuştu.

DUA ET YAĞMUR YAĞSIN!.

Hicretin üzerinden altı yıl geçmişti ki, kuraklıkla birlikte büyük bir kıtlık başladı. Enes b. Malik, o günleri şöyle anlat-
maktaydı:

"O yıllarda müthiş bir kıtlık vardı. Peygamberimiz, bir Cu-
ma gününde hutbede iken, mescide bir adam girdi ve ayakta
durup:

'Ya Resulallah!. Yağmur kesildi, ağaçlar kurudu. Her yeri
kuraklık ve kıtlık sardı. Develer ve sığırlar, at ve davarlar öl-
meye başladı. Çoluk çocuk aç kaldık. Bizim için dua et de Al-
lah yağmur versin.' diye bir istekte bulundu.

Mescitteki insanlar da ona katılıp:

'Ya Resulallah!. Bu kişi doğru söylüyor. Her yeri kuraklık
sardı.' dediler.

Bunun üzerine Peygamberimiz, ellerini gök yüzüne kaldırıp: 'Ya Rabbi!. Bize yağmur ver!. Bize yağmur ver!.' diye yalvarmaya başladı.

Dua ettiği sırada, kollarını o kadar kaldırdı ki, koltuk altları bile görünüyordu."

BİR HAFTA SÜREN YAĞMUR

Enes b. Malik, anlatmaya devam ediyor:

"Allah Resulü dua etmeden önce, Vallahî gök yüzünde en ufak bir bulut parçası yoktu. Duaya başlayınca, ani bir rüzgar esti. Ve Sel Dağının ardından, şekli kalkana benzeyen bir bulut çıktı. Biraz yükselince de yayılmaya başladı. Peygamberimiz, o bulutlar gökyüzünü kaplayana kadar, mübarek ellerini aşağı indirmede.

Bütün gözler onun üzerindeydi. İlk damlalar düşmeye başlayınca: 'Ya Rabbi!. Bu yağmuru bardaktan boşanırcasına yağdır ve hakkımızda hayırlı kıl!.' diye yalvardı.

Biraz sonra öyle bir yağmur başladı ki, su damlaları, Allah Resulü'nün sakalından süzülüyordu. Sulara bata çıka geri döndük.

Evlerimizin yolunu bulamayız diye endişe ediyorduk. Vallahî öteki Cuma gününe kadar yağmur yağdı. Bir hafta boyunca güneş göremedik."

DUA ET YAĞMUR DİNSİNİ.

Yine Hz. Enes anlatıyor:

"Bir sonraki Cuma namazındayken, bir adam Allah Resulüne seslenerek:

'Ya Resulallah!. Bu yağmurdan ötürü insanlar yolda kaldı, evler ve hayvanlar zarar görmeye başladı. Allah'a dua et yağmur kesilsin!.' dedi.

Mescitteki cemaat de onun gibi dediler.

Peygamberimiz, insanoğlunun bu kadar çabuk usanması karşısında tebessüm etti. Ve ellerini tekrar semaya kaldırdı:

'Ya Rabbi!. Yağmuru üstümüze değil de çevreye yağdır!. Dağlara, tepelere, vadi içlerine ve ormanlara ihsan et!.' diye dua etti.

Allah Resulü, bir yandan dua ediyor, bir yandan da gökyüzünü işaret ediyordu. Mübarek elleriyle hangi yere işaret ediyorsa, oradaki bulutlar sağa sola kaçıyor, kayboluyordu. Bir elbise, insan üzerinden nasıl sıyrılıyorsa, bulutlar da o şekilde sıyrıldı. Medine'nin üzeri, tamamıyla açıldı. Bütün şehir parlamaya başladı. Biz de güneşi görünce dolaşmaya başladık. Fakat Kanat Vadisi'ndeki sular, bir ay boyunca aktı. Medine'ye gelenler, şehrin dışındaki dağ ve ovalara bol bol yağmur yağdığını söylüyorlardı."

DEVENİN KULAKLARI

Kuraklık günlerinde, Mudar Kabilesi'nden bir adam gelip:

"Ya Resulallah!. Kuraklıktan ötürü, çobanlarımızın bile yiyeceği kalmadı. Develerimiz o kadar güçsüz kaldılar ki, kullaklarını bile oynatamıyorlar." dedi.

Peygamberimiz, adamım bu sözüne tebessüm etti. Ve yağmur duası yaptı.

Yatsı vakti gelmeden yağmur başladı. Uzun süre devam edip kuraklığı yok etti. Mudarhılar: "Su ve ot bolluğundan, hayat bulduk!" demeye başladılar.

Medineliler, bu insanları görünce:

"Develer, kulaklarını oynatmaya başladılar mı?" diye takılır, onlar da: "Böğürmeye bile başladılar!" diye gülüşürlerdi.

HUDEYBİYE SEFERİ

Peygamberimiz, Hicretin 6. yılında güzel bir rüya gördü. Bu rüyada, hep birlikte gittikleri Kabe'yi, hiç korkmadan tavaf ediyorlardı.

Yıllar önce ayrıldığı Mekke'si, Allah Resulü'nün burnunda tütüyordu. Rüyayı gördüğünde, bu özlemi dayanılmaz bir hale geldi. Yanındaki sahabilerle konuşarak, Kabe'yi tavaf etmek istediğini söyledi.

Tüm müslümanlar, bu rüyanın bir gün mutlaka gerçekleşeceğine inanmışlardı. Umre için hazırlanıp niyetlendiler. Kurban etmek üzere de yetmiş deve seçtiler. Bu develer arasında, Ebu Cehil'in Bedir Savaşı sırasında ele geçirilen devesi de bulunuyordu.

Umre niyetiyle yola çıkanlar bin dört yüz kişi idi. Yanlarında sadece kılıç vardı. O devirde kılıçlar, tek başına bir savaş silahı sayılmıyordu. Bu yüzden de yola çıkan erkeklerin tamamı, kılıç taşırdı.

Kafilde iki yüz atlı vardı. Diğerleri deveye biniyordu. (At-

lar, binicilerine büyük bir hız ve çeviklik sağladığından, bir tür savaş silahı gibi görülürdü.)

UMREYE GİDERKEN SİLAH TAŞIMAMI!

Peygamberimiz, Kureyşlilerin bu umreye izin vermeyeceklerini, hatta gizli bir baskınlarla karşı koyacaklarını hesaba katıyordu. Bu yüzden, yirmişer kişiden oluşan iki süvari birliğini, müşrikleri gözlemekle görevlendirdi.

Kureyş müşriklerini çok iyi tanıdığı için onlara hiç güvenmeyen Hz. Ömer:

"Ya Resulallah!. Bizimle harp halinde bulunan bir kavmin üzerine, silahsız ve atsız mı gideceğiz? Ebu Süfyan ve adamlarının bize saldırmalarından endişe etmiyor musun?" diye sorunca, Peygamberimiz:

"Umreye niyetliyken, üzerimde silah taşımak istemem." buyurdu.

Sa'd b. Ubâde ise:

"Keşke yanımızda silah olsaydı. Onlar bize saldırırsa karşı koyardık" dedi. Peygamberimiz, Hz. Ömer'e söylediği sözleri tekrarladı.

ZİYARET

Peygamberimiz, Mekke yolunda rastladığı kabilelere İslam dinini anlatıyor ve onları Allah yoluna çağırıyordu. Revha Vadisi'ne geldiklerinde, orada yaşayan Nehd Oğulları'nı da İslam'a davet etti. Müslüman olmaya yanaşmadılar. Fakat Al-

lah Resulüne ve sahabilerine iyi davranıp, süt ve yağ gönderdiler.

Peygamberimiz: "Ben putlara tapanlardan hediye almam!." deyip, o sütlerin parasını ödedi. Daha sonra da, yolunu Ebva'ya doğru çevirdi.

Burası, daha altı yaşındayken kaybettiği annesinin yattığı yerdı. Kabri başına gelerek dualar etti, gözyaşı döktü. Onun bir duasıyla, bulutlar rahmet olup yere inerdi. Bu sefer de melekler inmiş olmalıydı.

ON PARMAKLI ÇEŞME

Büyük sahabilerden Hz. Câbir anlatıyor:

"Hudeybiye Gazvesi'nde bin beş yüz kişi idik. Bir susuzluk başladı. Allah Resulü, o sırada bir tulumdan abdest almakla meşguldü. İnsanlar ona koşup:

'Ya Resulallah, mahvolduk!. Yanımızda, abdest suyunuzdan başka bir damla su kalmadı!.' diye feryat ettiler.

O sırada Allah Resulünün yanında idim. Peygamberimiz, onların bu sözleri üzerine:

'Ben aranızda bulunduğum sürece, kesinlikle mahvolmazsınız!.' dedi. Daha sonra elini, tulumu sokarak dua buyurdu. Bir de baktım o mübarek parmaklarından, bir pınardan kaynar gibi sular akıyor. Orduda bulunan yüzlerce insan, o tulumdan içtiler. Sağa sola koşuşup, ne kadar kap varsa oraya getirdiler, hepsini doldurdular."

Peygamberimizin bu mucizesini dinleyen Salim b. Ebi'l-Ca'd, bu sırada kaç kişi olduklarını sorunca, Hz. Câbir:

"Bin beş yüz kişi kadardık. Fakat yüz bin kişi olsaydık bile, o su herkese bol bol yetecekti." demiştir.

Kıymetli Resulü'nün göğsü açılan elleri hürmetine Ay'ı iki-ye yaran, bulutları koşturup su veren Allah, elbette ki o suyu, o ellerin kendisinden akıtmaya kâdirdir. Üç-beş kişinin değil, bir ordunun gözü önünde gerçekleşen bu mucize, Zevra denilen yerde ve Buat Seferi'nde de aynen yaşanmıştır.

MEKKELİLER TELAŞTA

Kureyş müşrikleri, Peygamberimizin bin dört yüz kişilik bir kabileyle Mekke'ye doğru geldiğini duyunca, bir toplantı yaparak:

"Umre yapmak bahanesiyle askerlerini Mekke'ye sokacaklar. Niyetleri kötü olmasa bile, onlarla savaş yapalım." dediler.

Daha sonra da, Halid b. Velid ve İkrime b. Ebu Cehil kumandasında, iki yüz süvari hazırladılar. Mekke çevresindeki dağlara da, on kişilik gözcü birlik yerleştirdiler.

Müşriklerin yaptığı her hareket, mücahitler tarafından izleniyordu. Allah Resulü, bunu haber alınca sahabilere danıştı.

Hiz. Ebu Bekir:

"Ya Resulallah!. Allah ve Resulü, yapılması gerekeni elbette ki bizlerden iyi bilir. Ama bize danıştın, fikrimizi istedin. Sen, Kureyş müşrikleriyle çarpışmak için değil, umre yapmak niyetiyle buraya geldin. Bu yüzden de Kabe'ye doğru yürü!. Kim bizi bu yoldan alıkoyarsa, onunla çarpışırız.

Şüphe yok ki Allah sana yardımcı olur." dedi.

Diğer sahabiler de aynı görüşte idi. Peygamberimiz:

"Haydi öyleyse!. Allah'ın ismiyle yürüyünüz!." buyurdu.

BAŞKA YOLDAN GİTMEMİZ İSTENİYOR!

Mekke sınırındaki 'Mirar' adlı yere geldiklerinde, Peygamberimizin devesi yere çöktü. Kaldırmak istediler, öylece kaldı.

"Kasva çok hırçınlaştı. Bu güne kadar hiç yapmadığı şeyi yaptı." dediler.

Allah Resulü ise, farklı düşünüyordu:

"Ebrehe'nin ordusundaki fili çöktürüp Kabe'ye girmesine izin vermeyen Allah, Kasva'yı da çöktürdü. Mekke'ye bu yoldan girmemizi uygun bulmadı." dedi.

Umre için gelen bin beş yüz kişi, bu noktadan Mekke'ye girdiğinde, müşrik ordularının karargâhına (idare merkezine) ulaşacaktı. Bu durumda kesin bir çatışma çıkardı. Oysa ki Allah Resulü savaş istemiyordu. Mekke'de, müslüman oldukları halde bunu müşriklerden saklayan, kadın erkek yüzlerce insan vardı. Bu müslümanlar, sahabiler tarafından bilinmiyordu. Bir çatışma çıkması durumunda, birçoğu yanlışlıkla ölecekti.

Peygamberimiz, sahabilere dönüp:

"Başka yoldan gidiyoruz!." buyurdu.

Hudeybiye yolunu gösterince, Kasva yerinden kalkarak doğruldu. Bu yolu bilen bazı sahabiler:

"Ya Resulallah!. Gittiğimiz yerde su yok!." dediler.

Dedikleri doğrudu. "Semed Çukuru" denilen bölgede, sadece bir kuyu bulunuyordu. O da neredeyse kuruyacaktı.

KUYU

Umre kafilesi, bu kuyunun yanında konakladı. Burası, Mekke sınırlarını belirleyen taşların biraz dışında idi. Bu yüzden de namaz vakti gelince, bu taşların ötesine geçiyor, böylelikle namazlarını Mekke'de kılmış oluyorlardı.

Kısa bir süre sonra herkes susadı. Binek hayvanlarının yanı sıra, kurban etmek için getirilen yetmiş deve için de su gerekmişti. O civarda yaşayan bazı kabileler, yine aynı kuyunun başındaydı.

Seleme b. Ekvâ, bu durumu şöyle anlatıyordu:

"Hudeybiye'ye geldiğimizde on dört bölüktük. Her bölük, yüz kişiden oluşurdu. Bir kuyunun başında konakladık. O sırada civarda (çevredeki çobanlara ait) elli kadar koyun bulunuyordu. Kuyuda bulunan su, onlara bile yetmezdi.

Durum Allah Resulü'ne bildirilince, kuyunun başına gelip kenarına oturdu. Bir süre dua etti. Kuyudan çekilen suyla abdest alırken, ağızındaki suyu geri (kuyuya) boşalttı. Kuyunun suyu bir anda yükselmeye başladı. O sudan bol bol içtik, hayvanlara su verdik."

ONLAR SİZİNLE ÇARPIŞIRLARI.

Ordunun su ihtiyacı giderildikten sonra, Peygamberimizin yanına Huzaa Kabilesi'nden bir grup geldi. Bunların hepsi müslüman değildi ama, Efendimizi (s.a.s.) sever, Mekke'de olup biteni anlatırlardı.

"Ey Allah'ın Peygamberi!. Kureyşliler, savaş için hazırlık

yapıyorlar. Umre için de olsa, Kabe'ye gelmenizi istemezler!." dediler.

Peygamberimiz, savaşmayı düşünmediğini, isterlerse onlarla bir anlaşma yapabileceklerini ve anlaşma süresi içinde, her iki tarafın da huzur ve güven içinde yaşayacaklarını belirtti. Daha sonra da, bütün mücahitlerden, kendisiyle birlikte hareket edeceklerine, gerekirse bu yolda öleceklerine dair bağlılık yemini (beyat) aldı.

Müşrikler, bu beyatı duyuca endişeye düştüler. İster istemez elçiler gönderip:

"Anlaşma yaparız ama, bu yıl Kabe'ye girmeden döneceksiniz. Yanınızda getirdiğiniz kurbanları, Mekke sınırları içinde kesebilirsiniz. Fakat burada, üç günden fazla kalamazsınız." dediler.

Peygamberimiz, ilk bakışta müslümanların aleyhine görünen bu anlaşmanın kendilerine büyük bir kuvvet kazandıracığını biliyordu. Çünkü en çok ihtiyaç duydukları şey, zamandı. Ve bu anlaşma onu sağlayacaktı.

Efendimiz (s.a.s.), Hz. Osman'ı müşriklere gönderdi ve onların şartlarını kabul etti. Bunun üzerine Kureyşliler, anlaşmayı yazıya dökmek için, Süheyl b. Amr adlı kişiyi gönderdiler. Peygamberimiz:

"Kureyşliler barış yapmak istedikleri zaman, bu adamdan başkasını göndermezler." buyurdu

ÇETİN PAZARLIK

Süheyl b. Amr geldiğinde, Efendimiz (s.a.s.) bağdaş kur-

muş vaziyetteydi. Hz. Ali de, bir muhafız gibi önüne oturmuştu. Sahabilerden Hz. Abbâd ve Seleme, kılıçlarını kuşanmış, iki yanında ayakta duruyordu. Sahabilerin ileri gelenleri de, Peygamberimizin çevresine kümelenmişti.

Süheyl b. Amr, Allah Resulü'nün karşısına, iki dizi üzerine oturdu. Bu adamın üst dudağı yarıktı. Konuşurken, sivri dişleri görünürdü.

Süheyl konuşmasına, yüksek bir ses tonuyla başlayınca, sahabiler kendisini:

"Allah Resulü yanında, sesini yükseltme!." deyip ikaz ettiler.

Süheyl, sesini alçaltıp uzun süre konuştu. Daha sonra da: "Konuşulan şeyleri madde madde yazalım. Bunu yazacak kişi, Ali veya Osman olsun." diye belirtti.

Peygamberimiz, bunun üzerine Hz. Ali'yi çağırarak:

"Ya Ali yaz! Bismillahirrahmanirrahim!." deyince, Süheyl, Hz. Ali'nin elini tutup: "Hayır Vallahî olmaz! Bunu yazamazsınız! Bizler 'Bismillah' ı ya da 'bismikallahümme' yi biliriz ama, gerisini bilmeyiz." diye itiraz etti.

Süheyl'in itirazı, sahabileri kızdırdı. Besmelesiz anlaşma, onlar için eksikti.

Anlaşmanın başındayken, anlaşmazlık çıkmıştı.

O DA GÜZELDİRİ.

Peygamberimiz: "Öyleyse ne yazalım?" diye sorunca, Süheyl:

"Siz bizim bildiğimiz bir şeyi yazın, yani 'bismikallahüm-

me' (Allah'ım!. Senin adınla başlarım.) yazın!." dedi.

Peygamberimiz:

"Bu kelime de güzeldir." deyip öyle yazdırdı.

Peygamberimiz, daha sonra yazdırmaya devam ederek:

"Ey Ali, şunları yaz!.: Allah Resulü Muhammed ve Süheyl b. Amr, aşağıdaki barış sözleşmesi üzerinde anlaşmışlardır." deyince, Süheyl yine Hz. Ali'nin elini tuttu ve Efendimize (s.a.s.) dönüp:

"Vallahî olmaz!. 'Allah Resulü Muhammed' yazamazsınız!. Biz senin Allah Resulü olduğuna inansaydık, Kabe'ye gelmene itiraz etmez, seninle savaşmazdık!." diye konuştu.

Ortalık tekrar karıştı. Hz. Ali, yazmış bulunduğu 'Allah Resulü' kelimelerini silmeyeceğine yemin ediyor, Hz. Sa'd, Hz. Ubâde ve Hz. Ömer gibi sahabiler de, Süheyl'in kafasını uçurmak istiyordu.

Peygamberimiz, son derece yumuşak bir üslupla:

"Ya Ali!. Öyle bir gün gelecek ki, sen de böyle bir anlaşmaya davet edilecek ve istemediğin şeyleri yazmak zorunda kalacaksın!." buyurdu. Daha sonra da, Hz. Ali'nin elindeki kağıdı alarak, 'Allah Resulü' kelimelerini kendi eliyle sildi. Böylelikle, Hz. Ali'nin yemini bozulmuyordu.

"Yerine ne yazalım?" diye sorulduğunda, Süheyl:

"Bizim bildiğimiz bir şey olsun! 'Muhammed b. Abdullah' (Abdullah'ın oğlu Muhammed) yazın!." dedi. Peygamberimiz, tebessüm edip:

"O da güzeldir. Öyle yazınız. Bir barış belgesine, babasının ve kendisinin isminin yazılması, bir Peygamber'in Peygamberliğini gidermez." dedi. Daha sonra da:

"Vallahî siz beni ne kadar yalanlarsanız yalanlayın, ben Allah'ın Resulüyüm." buyurdu.

ŞEYTANDAN ALLAH'A SİĞİN!.

Hudeybiye Anlaşması'na göre, taraflar on yıl süreyle birbirine zarar vermeyecek, herkesin canı ve malı, güvence altında bulunacaktı. O yılki ziyaret ertelenmişti. Müslümanlar bir yıl sonra umre yapacaklardı.

Bu anlaşmanın bazı maddeleri, sahabilere çok ağır gelmişti. Mesela, Mekke'de yaşayan müslümanlardan hiçbiri Mekke'den ayrılamayacak, ayrılıp da Medine'ye kaçırsalar bile, müşriklere teslim edilecekti. Fakat bir müslüman dininden dönecek olursa, Medine'den ayrılması serbestti.

Hz. Ömer, kendisi gibi celalli birkaç arkadaşı ile birlikte, bu maddelere kızdı ve o güne kadar hiç yapmadığı bir şeyi yapıp:

"Ya Resulallah!. Bu şartı da mı kabul edeceksin? Sen Allah'ın hak Peygamberi değil misin? Dinimizi niçin aşağı düşürmeye meydan veriyoruz?" diye itiraz etti. Bunun üzerine Ebu Ubeyde:

"Ey Hattap Oğlu!. Allah Resulü, bu anlaşmanın dinimiz için çok hayırlı olacağını, bir gün Mekke'yi fethederek rahatça umre yapacağımızı müjdelerken, sen bu sözlerini duymuyor musun? Şeytandan Allah'a sığın!." diye ikazda bulundu.

BÜYÜK PİŞMANLIK

Hz. Ömer, bundan sonrasını şöyle anlatmaktaydı:

"Bu sözler üzerine o kadar utandım ki, hemen Allah'a sığındım. Çünkü İslam'ı seçtiğim günlerden beri, ilk defa bir şüphe duymakta idim. Yaşadığım sürece, ayağım hiç o kadar kaymamıştı. Medine'ye dönerken, Allah Resulü'ne bir soru sordum, cevap vermedi. Tekrar sordum, susmayı tercih etti. Üçüncü kez sorduğumda yine susunca, perişan oldum. Bana gücendiğini tahmin ettiğim için, kendi kendime:

'Ey Hattap oğlu!. Sen öldün artık!. Anan sana ağlasın!. Üç kez sorduğun halde, Allah Resulü sustu, cevap vermedi.' dedim.

Büyük bir sıkıntıyla kıvranmaya başladım. Çünkü Allah'ın, benim aleyhime bir âyet indirmesinden korkuyordum. Çok geçmeden bir mücahit:

'Ömer b. Hattap nerede?' diye bağırdı. Ve Allah Resulü'nün beni çağırdığını haber verdi. Ben, hakkımda âyet indi zannettiğimden, dehşete düştüm. O korkuyla titreyerek yanına gittiğimde, çok sevinçliydi.

'Ey Hattab oğlu!. Bu gece bir sure nâzil oldu ki, o sure bana, üstüne güneş doğan her şeyden hayırlıdır!.' buyurdu. Daha sonra, bana Fetih Suresi'ni okudu. Allah Resulü, Hudeybiye Anlaşması'nın büyük bir fethe kapı açacağını çok iyi biliyordu. Ona karşı kullandığım sözlerden ötürü başıma her an bir bela gelmesinden korktuğum için, bol bol oruç tutmaktan, sadakalar vermekten, nafile namaz kılmaktan geri durmadım."

HZ. CEBRAİL'İN TEBRİĞİ

Fetih Suresi indiğinde, Hz. Cebrail gelip Efendimizi (s.a.s.)

tebrik etti Bunun üzerine sahabilerden birisi:

"Ya Resulallah!. Bu anlaşma gerçekten bir fetih mi?" diye sordu. Peygamberimiz:

"Evet!. Allah'a yemin ederim ki, bu anlaşma çok büyük bir fetihtir. Müşrikler, bu anlaşma ile sizleri aralarına kabul edecek ve o ana kadar görmek istemedikleri şeyi (İslam dininin güzelliğini) sizlerden görüp öğreneceklerdir." dedi.

Efendimiz (s.a.s.) elbette ki doğruyu söylemişti. Kısa bir süre içinde, müslümanlar müşriklerle kaynaştı. Sahabiler sık sık Mekke'ye gidip, müşrik yakınlarıyla görüştüler. Onlar da Medine'ye gidip geldiler. Her müslüman bir öğretmen, her müşrik de bir öğrenci konumundaydı.

İslam dini, Arap Yarımadası'nın en uzak köşelerine kadar öyle büyük bir hızla yayıldı ki, umre yapmak için Mekke'ye geldiklerinde sadece bin dört yüz kişi olan müslümanlar, iki sene sonra on bin kişiyle Mekke'yi fethetmişti. Bu yeni müslümanlar arasında, Halid b. Velid ve Amr b. Âs gibi, kahraman ruhlu insanlar bulunuyordu.

SÖZÜMÜZDEN DÖNEMEYİZ!

Mekke'deki müslümanlardan bazıları, müşrikler tarafından hapsedilmişti. Bunlardan Ebu Bâsır, bir gece gizlice kaçıp Medine'ye ulaştı. Peygamberimiz, o sırada Hudeybiye'den yeni dönmüştü.

Müşrikler, bu olayı fark ettiğinde, Efendimize (s.a.s.) birkaç adam gönderdiler ve Hudeybiye Anlaşması'na göre, Ebu Bâsır'ın kendilerine teslim edilmesini istediler.

Allah Resulü, bu kişiyi çağırıp:

"Ey Ebu Bâsır!. Biliyorsun ki müşriklerle anlaşma yaptık ve Mekke'den kaçanları, onlara iade etmek için söz verdik. Sözümüzden dönmek bize yakışmaz. Bu yüzden de Mekke'ye dön!." buyurdu.

Ebu Bâsır, büyük bir üzüntüyle:

"Ya Resulallah!. Bana işkence yapsınlar ve dinimden döndürsünler diye mi beni müşriklere teslim ediyorsun?" deyince, Peygamberimiz:

"Mekke'ye dön!. Hiç şüphe yok ki Allah, senin gibi korumasız müslümanlara bir kolaylık verecektir." buyurdu. Daha sonra da onu, müşriklerin gönderdiği Kevser ve Huneys adlı kişilere teslim etti.

NE ADAM YAHU!.

Ebu Bâsır, müşriklerle birlikte yola çıktı. Onlar için bir esir olduğundan, yanında hiç silah bulunmuyordu. Bir mola sırasında, Huneys adlı müşriğe:

"Ey Huneys!. Uzaktan bakılınca, kılıcın çok harika görünüyor!." diyerek bir plan yaptı. Huneys onu yakından göstermeye kalkınca, olanlar oldu.

Ebu Bâsır o kılıcı kaparak, Huneys'in işini bitiriverdi.

Kevser adlı diğer müşrik, canını zor kurtarıp Medine'ye koştu. Ve Peygamberimizin yanına çıkıp:

"Adamınız adamımı öldürdü!. Vallahi ben zor kaçtım!. Eğer yakalansaydım, ben de şimdi ölüp gitmiştim!." dedi.

Kevser henüz oradan ayrılmadan, Ebu Bâsır da geldi. De-

vesini mescidin kapısına çöktürdü. Beline de Huneys'in kılıcını asmıştı.

"Ya Resulallah!. Vallahî sen, üstüne düşen şeyi yaptın. Anlaşmaya sadık kalıp sözünde durdun. Beni bu müşriklere teslim ettin. Ben de üstüme düşeni yaparak, bu müşriklerden kaçtım. Böylece, işkence altında din değiştirmekten kurtuldum." dedi.

Peygamberimiz, Ebu Bâsır'ın cesaret ve atılganlığına şaşıarak:

"Ne adam yahu!. Sanki ateş parçası, savaş kışkırtıcısı. Hele bir de adamları bulunsa, elinden gelmeyecek bir şey yok bunun." dedi.

Daha sonra kendisine: "Haydi nereye istersen oraya git!." buyurdu.

Ebu Bâsır, Şam'a doğru hareket etti. Kevser adlı müşrik de, hemen Mekke'ye dönerek olanları anlattı. Müşrikler: "Muhammed sözünde durup onu teslim etmiş ya!. Bu yüzden suç, Ebu Bâsır'dadır." dediler.

KÜÇÜK ORDU

Ebu Bâsır Medine'den ayrıldığında, müşriklerin gözünde bir isyancıydı. Bu yüzden de onun yaptığı şeyler, Allah Resulü'nü bağlamıyordu.

Peygamberimiz, onun için: "Ne adam yahu!. Bir de adamları olsa, elinden gelmeyecek bir şey yok bunun." dediğinde, Hz. Ömer bunu bir "sinyal" şeklinde değerlendirmiş ve Mekke'ye gizli bir mektup göndererek, işkence gören müslüman-

ların bir an önce kaçmasını, kaçtıktan sonra da, Ebu Bâsır'ın yanına toplanmalarını söylemişti.

Kısa bir süre sonra, Mekke'den kaçan müminler onun yanına sığındı. Sayıları üç yüz'e ulaşınca, Kureyş kervanlarının yolunu kesmeye ve onları perişan etmeye başladılar. Kureyş müşrikleri, bunun üzerine Peygamberimize gelerek:

"Sen sözünde durarak, Ebu Bâsır ve adamlarını Medine'de tutmadın. Fakat şimdi bu maddeyi değiştirmek istiyoruz. Mekke'den ayrılanlar, sana sığınabilir. Ebu Bâsır da yanına gelsin." dediler.

Allah Resulü de zaten bunu istemekteydi. Teklifi kabul etti.

Hudeybiye Anlaşması'nın müslümanlara en ağır gelen maddesi, müşriklerin isteğiyle değişmiş oluyordu. Allah Resulü, Ebu Bâsır'a haber gönderip, adamlarıyla birlikte ailelerinin yanına dönmelerini, bu arada Kureyş kervanlarından hiçbirine zarar vermemelerini istedi. Emri hemen yerine getirildi.

DİNİNDEN DÖN, VALİ OL!

Hudeybiye'den sonra, İslam dini birçok ülkeye yayılmıştı. Arabistan'a yakın Rum bölgelerinin valisi olan Ferve b. Amr, Peygamberimize bir mektup yazıp:

"Ben senin Allah Resulü olduğuna şahadet ediyorum!. Biliyorum ki Sen, Hz. İsa'nın müjdelediği son Peygambersin!." diyerek müslüman olmuş, mektubuyla birlikte, çok sayıda hediye göndermişti.

Ferve b. Amr'ın din değiştirdiğini duyan Rum Hükümdarı (Kayser), onu yakalatarak huzura getirtti. Kendisini görevden aldığını, fakat eski dinine dönerse, tekrar vali yapacağını söyledi. Ferve ise:

"Hz. Muhammed'in, Hz. İsa tarafından müjdelenen son Peygamber olduğunu çok iyi biliyorsun. Fakat bu gerçeği, hükümdarlığını kaybetme korkusundan ötürü saklıyorsun." diyerek ona meydan okudu.

Ferve b. Amr, bu sözleri üzerine idama mahkum oldu. Ölmeden biraz önce, adamlarını yanına çağırıp:

"Allah için bütün varlığımdan ve makamımdan vazgeçip selamete erdiğimi, Hz. Muhammed'e bildirin!." dedi.

İdam ettikten sonra, cesedini bir ağaca astılar. Böylelikle insanlara gözdağı verip, onların da İslam dinine girmesini engellemek istediler.

Ferve b. Amr, dünyanın geçici makamlarını, ebedi bir Cennetle değiştirdi.

ÇAĞRI

Peygamberimiz, Hudeybiye Anlaşması'ndan sonra İslamiyet'in büyük bir hızla yayılacağını anlamış, bunun için de o devrin büyük ülkelerine elçiler göndererek, kendilerini İslam dinine çağırımıştı.

Elçilik vazifesi, son derece ağırdı. Çünkü bunu üstlenecek sahabi, eşkıyaların cirit attığı bölgeleri at sırtında geçecek, kızgın çöllerde gece gündüz yol alacaktı. Peygamberimiz, bu işi vermek istediği sahabileri çağırarak:

"Sizi elçi olarak göndermek istiyorum. Hz. İsa da bunu yapmıştı. Fakat, yakın ülkelere gönderilenler bu işe sevinirken, uzak ülkelere gitmesi istenenler surat asmıştı. Hz. İsa da bu durumu Allah'a şikayet etti." dedi.

Sahabiler, hep birlikte atılıp:

"Ya Resulallah!. Bizi nereye göndermek istersen, oraya gideriz. Vallahî hiçbir hususta sana itiraz etmeyiz." dediler. Peygamberimiz, bunun üzerine:

Dihye b. Halife'yi (Dihyetü'l-Kelbî) Rum Hükümdarı Herakliyus'a;

Abdullah b. Huzafe'yi, Acem Şahı Kisra'ya;

Amr b. Ümeyye'yi, Habeş Hükümdarı Necaşî'ye,

Hâtib b. Ebi Beltea'yı, İskenderiye Hükümdarı Mukav-kıs'a;

Şüca b. Vehb'i de, Gassan Hükümdarı Hevze'ye elçi gönderdi.

Peygamberimiz, gönderdiği mühürlü mektuplarda, o ülkenin kralını İslam dinine çağırıp: "Müslüman olursanız, selamet bulursunuz!. (Dünyada ve âhirette kurtulursunuz) Aksi taktirde, milletinizin günahları, sizin üstünüze kalır!." diyordu.

Allah Resulü elbette haklıydı. Çünkü bir hükümdar müslüman olsa, halkın o dine girmesi kolaylaşır.

HABEŞ MELİKİ NECAŞÎ'YE!

Habeş Meliki Necaşî, Mekke'deki zulümlerden bunalan müslümanların kendi ülkesine sığınmalarına izin vermiş ve

bütün baskılarına rağmen, onları müşriklere vermemişti. Asıl adı "Ashama" idi. Bu şefkatli hükümdar, aradan geçen yıllar içinde İslam dinini öğrenmiş, ona gizliden gizliye gönül vermişti. Müslüman olmak için, sanki ufak bir kıvılcım beklemekteydi.

İşte o kıvılcım da, Peygamber mektubuydu.

Necaşî, Efendimizin (s.a.s.) mektubunu okuyunca, onu ilk önce gözlerine sürdü. Daha sonra öpüp başına koydu. Hemen tahtından kalkıp yere oturdu ve şahadet getirerek:

"Eğer Allah Resulü'ne gidebilseydim, (buna fırsat bulsaydım) muhakkak ki giderdim. Ben, 'Hz. Muhammed'in, Hristiyanların beklediği ve Hz. İsa'nın müjdelediği son Peygamber olduğuna inanıyor ve bu imanımı Allah'ı şahit tutuyorum." dedi.

Necaşî, Peygamberimizin gönderdiği mektubu, fildişinden yapılmış bir kutuya koyarak: "Bu mektup bu ülkede kaldığı sürece, Allah'ın Habeş halkı üzerindeki rahmeti ve bereketi devam edecektir." dedi.

BENİM SÖZÜM GEÇMİYOR!

Necaşî'nin müslüman olması, halkından bir bölümünü rahatsız etti. Yer yer isyanlar çıktı, karışıklık başladı.

Necaşî, bu ülkede yıllardır barış içinde yaşayan müslümanların (özellikle ilk muhacirlerden Hz. Cafer ve arkadaşlarının) zarar görmesinden korktuğu için, onları iki gemiyle geri gönderdi. Müslümanların yanında, Habeşli ve Şamlılardan oluşan yetmiş kişilik bir grup bulunuyordu. Bu kişiler, Medi-

ne'ye bir-iki gün uzaklıktaki Car Limanı'na indikten sonra, develerle Medine'ye döndüler.

Necaşî, onlarla birlikte gönderdiği mektupta, Allah Resulü'ne şöyle diyordu:

"Ya Resulallah!. Davet mektubunu aldım ve onu getiren kişinin yanında müslüman oldum. Ben artık (ülkedeki isyanlardan ötürü), kendimden başkasına söz geçiremiyorum. Oğlum Erha'yı, yanına gönderiyorum. Ama benim de gelmemi istersen, mutlaka gelmeye çalışacağım. Söylediğin şeyler hak ve gerçektir. Selam olsun sana Ya Resulallah!."

Müslümanlar, birinci gemiyle Medine'ye döndükten sonra, Necaşî'nin oğlunu ve arkadaşlarını taşıyan ikinci geminin gelmesini beklediler. Fakat gemi bir fırtınada batmış, içindeki altmış kişi sulara gömülmüştü.

FARS KISRASI PERVİZ'E!

Peygamberimiz, Fars kirası (İran hükümdarı) Perviz'e yazdığı davet mektubunu, sahabilerden Abdullah b. Huzâfe ile göndermişti.

Mektup, "Allah Resulü Muhammed'den, Farsların büyüğüne..." şeklinde başlıyordu. Perviz bu satırlara çok sinirlendi ve: "Muhammed benim bir kölem durumundayken, bana böyle yazmaya nasıl cesaret eder?" deyip mektubu yırttı.

Abdullah b. Huzafe, bunun üzerine bir konuşma yaptıysa da, Kısra onu sarayından çıkarttı. Daha sonra da, Yemen Valisi Bâzân'a bir mektup göndererek:

"Mekke'de bir adam ortaya çıkmış. Peygamber olduğunu söylüyormuş. Ona hemen haber ver ki, bu dâvâdan vazgeçsin. Yoksa bir ordu gönderip, hem onu hem de kavmini öldüreceğim. Sen de onun üzerine birkaç adam sal. Ve eski dine dönmesini emret. Eğer kabul etmiyorsa, başını kestirip bana ulaştır." dedi.

Yemen valisi Bâzân, mektubu alır almaz, birkaç elçi seçerek Medine'ye gönderdi. Bu vali, Perviz için "benim rabbim" diyordu. Elbette ki Rabbi için bir şeyler yapmalıydı.

PARÇALANSINLAR!

Peygamberimiz, gönderdiği mektubun yırtıldığını duyunca çok üzüldü. Üzüntüsü, kendisine yapılan hakareten çok, yüz binlerce Farslının, bu yüce dinden mahrum bırakılması idi. Ellerini kaldırıp:

"Ya Rabbi!. O benim mektubumu nasıl parçaladıysa, sen de onu ve mülkünü parçala!" diye dua etti. Kisra Perviz, kısa bir süre sonra, kendi oğlu tarafından parça parça edilip öldürüldü.

Yemen Valisi Bâzân'ın gönderdiği elçiler, o günlerde Medine'ye geldiler. Ve Peygamberimizin huzuruna çıkarak onun İslam dininden dönmesini, vakit geçirmeden atalarının dini-ne girmesini, aksi takdirde, rableri olan Kisra Perviz'in, büyük bir ordu gönderip bütün müslümanları kılıçtan geçireceğini söylediler.

Allah Resulü, onlara iyi davrandı. Ve binlerce kilometre ötedeki bir olayı, (Perviz'in kendi oğlu tarafından öldürülmesini) sanki görür gibi anlatarak:

"Sizi buraya gönderen Bâzân'a deyin ki, benim Rabbim olan Allah, onun rabbi Perviz'i, gecenin 7. saatinde (sabah saat 7'de) öldürdü. Oğlu onu hançerle parçaladı." dedi.

İNANMIYORUZ!

İran'daki bir olay, Medine'ye günler sonra ulaştığından, elçiler bu habere inanmadılar.

"Verdiğin bu haberi, valimize yazalım mı?" deyince, Peygamberimiz:

"Evet!. Ona bildirin!. Hem de deyin ki, benim dinim ve hakimiyetim, Kisra Perviz'in mülk ve saltanatının ulaştığı yerlere ulaşacak, atların ve develerin ayak basacakları en uzak yerlere kadar gidecektir!." buyurdu.

Peygamberimiz, o elçilerden Hurre adlı kişiye, altın ve gümüşle işlenmiş bir kemer hediye etti. Bu kemer, Peygamberimize başka bir ülkeden hediye verilmişti.

Hurre ve arkadaşı, vali Bâzân'ın yanına döndüklerinde, Kisra Perviz'in, Peygamberimizin haber verdiği gün ve saatte, üstelik de onun tarif ettiği gibi (oğlu tarafından bir hançerle parçalanarak) öldürüldüğünü öğrenip hayrete düştüler. Vali Bazen, hemen müslüman oldu. Fars'tan hicret ederek Yemen'e yerleşen Ebnâ halkı da, bu olay üzerine İslam dinini seçtiler.

YÜZ ELLİ ALTINA ALINAN MEKTUP

Kisra Perviz, Peygamberimizin mektubunu yurttıktan (ve

onu getiren Abdullah b. Huzâfe'nin dışarı çıkartılmasını emrettikten) sonra, biraz sakinleşmişti. Elçiyi tekrar içeri çağırttı. Fakat Hz. Abdullah, çoktan gitmişti.

Perviz, yırttığı mektubu daha sonra okudu. Ve onun bir siyasi belge olarak korunmasını emir verdi. Bu mektup, daha sonra elden ele geçerek, Lübnan Dışişleri Bakanlığı'nda çalışan Mr. Henri Pharaon'un babası tarafından, 1. Dünya Savaşı sırasında yüz elli altına alındı.

Pharaon ve oğulları, bu mektubu incelemek üzere (1962 yılının Kasım ayında) Dr. Selahaddin el-Müneccid adlı bilim adamına verdiklerinde, çok büyük bir sürprizle karşılaştılar. Ve İslam Peygamber'ine ait bir mektubun bulunduğunu bütün dünyaya duyurdular.

Peygamberimizin Perviz'e gönderdiği mektup, 28x 21,5 cm ebadındadır. Altında da, bütün mektuplardaki gibi, "Allah, Resul, Muhammed" kelimelerinden oluşan bir mühür vardır. Mektubun, Perviz tarafından ters bir L harfi şeklinde yırtılan kısmı, ince bir iplikle dikilmiş durumdadır. Mektubun yazıldığı kahverengi parşömen, zaman içinde çok yıprandığından, daha sonradan yeşil bir kumaşa yapıştırılmıştır.

RUM HÜKÜMDARI HERAKLİYUS'A

Daha önce de gördüğümüz gibi, Peygamberimiz henüz Medine'ye hicret etmeden önce İstanbul'daki (Kostantiniye'deki) Rum hükümdarını (kayserini) İslam dinine davet etmiş, bunun için de kendisine, beş kişiden oluşan bir heyet göndermişti.

Kayser, bu heyet tarafından İslam dinine davet edilince:

"Saltanattan ayrılmak bana zor gelmeseydi, İslam dinine girmeyi arzu ederdim" deyip işi savsaklamıştı.

Hicretin 7. yılına girildiğinde, Peygamberimiz, o sırada Kudüs'te bulunan kayser Herakliyus'a bir elçi göndererek, İslam dinine çağırırdı.

Bu iş için Allah Resulü'nün seçtiği elçi, Dıhyet'u-l Kelbî adlı sahabi idi. Ve Cebrail Aleyhisselam, genellikle bu sahabi suretinde (görünüşünde) yere inerdi.

Herakliyus, mektubu okuduktan sonra Dıhye'ye dönüp:

"Vallahî çok iyi biliyorum ki, seni gönderen kişi, Allah tarafından insanlara gönderilen son Peygamber'dir. Zaten onun gelmesini beklemekteydik. Fakat müslüman olduğum takdirde, saltanatımın sona ermesinden ve beni öldürmelerinden korkarım." dedi. Daha sonra da:

"Dagatır adlı bilgin, Rumlar arasında iyi bilinir, sözü benden daha fazla dinlenir. Onunla konuş bakalım, ne söyleyecek?" dedi.

DAGATIR'IN ÖLÜMÜ

Hiz. Dıhye, gerisini şöyle anlatmaktaydı:

"Dagatır, Peygamberimizin davet mektubunu okuduğunda:

'Seni gönderen kişi Vallahî Peygamber'dir!. Biz zaten onun ismini ve özelliklerini elimizdeki kitaplarda görmüştük. O'na benden selam söyle, Allah'tan başka hiçbir ilah olmadığına, kendisinin de Peygamber olduğuna şahadet ettiğimi haber ver!.' dedi."

Dagatır, Hz. Dihye ile görüştüktan sonra odasına girdi, üstündeki siyah elbiseyi çıkartarak beyazlara büründü, asasını eline aldı ve kilisede toplanan halkın karşısına çıkıp:

"Ey Rum Cemaati!. Ahmet Peygamber bir mektup göndermiş. Bizleri, yüce Allah'ın dinine davet ediyor. Ben şahadet ederim ki, Allah'tan başka ilah yoktur. Ahmet Peygamber de, O'nun kulu ve Peygamberidir!." dedi.

Rumlar, bu sözler üzerine, hep birlikte Dagatır'a hücum ettiler. Ve onu döve döve şehit ettiler.

KAPILARI KİTLEYİNİ.

Herakliyus, Dagatır'ın şehit edilmesine rağmen müslüman olmayı düşünüyordu. Bir gün, Hıms'taki köşküne, Rumların önde gelenlerini topladıktan sonra, emrindeki adamlara köşkün bütün kapılarını kapatmalarını emretti. Daha sonra da:

"Ey Rum Cemaati!. Temelli bir kurtuluşa ermeyi, hakimiyetinizin hiç azalmadan sürmesini ve İsa Peygamber'in sözlerine uymayı ister misiniz?" dedi.

"Elbette isteriz!." diye cevap verdiler.

Herakliyus, Peygamberimizden ve davet mektubundan bahsederek:

"O halde gelin müslüman olalım!. Vallahî o, bizim kitaplarımızda tarif edilen son peygamberdir." dedi.

Bu sözler üzerine bağırıp çağırdılar, dışarı çıkmak için kapılara koştular. Fakat her yer kilitliydi, çıkamadılar.

Herakliyus, adamlarının İslam dinine asla yanaşmayacaklarını, bu arada hem krallığının, hem de hayatının tehlikeye

girdiğini görünce, onlara tekrar seslenip.

"Ben sizleri biraz önce imtihan ettim. Ve dininize bağlı olup olmadığınızı ölçmek istedim. Görüyorum ki hepiniz dininize bağlı insanlarsınız. Zaten sizden bu tepkiyi beklemekteydim. Beni sevindirdiniz, mutlu ettiniz." dedi.

Rumlar, bunun üzerine ona secde ettiler.

Herakliyus, Peygamberimizin mektubunu som altından bir kutuya koydurdu. Daha sonra o mektuba bir cevap yazıp Dihye'ye verdi.

Herakliyus bu mektupta, Allah'a ve Resulü'ne iman ettiğini belirttikten sonra:

"Ben, Rumları İslam'a davet ettim, fakat yanaşmadılar. Eğer beni dinlemiş olsalardı, kesinlikle kurtuluşa ereceklerdi. Ben, yanında bulunup sana hizmet etmeyi, hatta ayaklarını yıkamayı öyle arzu ederdim ki." diye yazmıştı.

Bu mektup okuyan Peygamberimiz:

"Mektubum yanlarında bulunduğu sürece, onların saltanatı sürecektir." buyurdu.

İSKENDERİYE HÜKÜMDARI MUKAVKIS'A

Hâtıp b. Ebi Beltea anlatıyor:

"Allah Resulü'nün Mukavkis'a yazdığı mektubu ben götürmüştüm.

Mukavkis, mektubu okuduğunda:

'Seni gönderen kişi, gerçekten bir Peygamber midir?' diye sordu.

'Elbette!.' dedim.

'Mademki peygamberdir, kendisini öz yurdundan çıkartan ve hicrete zorlayan kavmine neden beddua etmedi?' dedi.

'İsa Peygamber'e inanıyor musunuz?' diye sordum.

'Evet!.' dedi.

'Peki Hz. İsa, kendisini (çarmıha gererek) öldürmek isteyenlere neden beddua etmedi?' deyince susup kaldı. Daha sonra da:

'Çok güzel konuşuyorsun. Belli ki, yerli yerince konuşan bir kişinin (Peygamber'in) yanından geliyorsun.' dedi."

Mukavkis, İslam elçisine (Hz. Hâtıp'a) büyük ikramlarda bulundu. Daha sonraki günlerde de, Peygamberimizin özelliklerini sorup durdu. En nihayet:

"Ben, son bir peygamber daha geleceğini duymuştum ama, onun Şam'dan çıkacağını sanıyordum. O'na uyma noktasında kavmim beni dinlemez, ben de saltanatımı terk edemem!." dedi.

Peygamberimiz, Mukavkis için:

"Yaramaz adam!. Saltanatına kıyamadı. Fakat bırakamadığı saltanat, onu bırakacaktır, o saltanat kendisinde kalmayacaktır." dedi.

Peygamberimiz, İslam dinine ve gönderdiği elçisine gösterdiği saygıdan ötürü, Mukavkis'in hediyelerini kabul etti. Su içeceği zaman, onun yolladığı billur kadehi kullanırdı. Bu hediyeler arasında, o güne kadar Arabistan'da hiç görülmeyen beyaz renkli bir at bulunuyordu. İsmi Dülkül'dü.

O MEKTUP

Mukavkis, Peygamberimizin gönderdiği mektubu fildişin-

den oyulan bir kutuya koydurmuş ve titizlikle saklanmasını istemişti. Bu mektup, onun ölümünden sonra, bir kraldan diğerine ulaştı, manastırdan manastıra dolaştı. Ve izi kaybedildi zannedilirken, hicretten 1267 yıl sonra, Mısır'ın Ahmim beldesindeki eski bir manastırda bulundu.

Allah Resulü'nün Mukavkıs'a yazdığı bu mektup, Osmanlı padişahı Abdülmecit Han tarafından satın alınarak Topkapı Müzesi'ne konuldu.

Kahverengi bir deri üzerine siyah mürekkeple yazılmış olan mektup, 19 x 21 cm. ebadındadır ve bazı bölümleri aşınmıştır.

Altında, Peygamberimizin "Allah-Resul-Muhammed" şeklindeki mührü bulunan bu mektup, Topkapı Müzesi'nin Mukaddes Emanetler Bölümü'nde korunmaktadır.

ÇÜRÜK HURMA!

Peygamberimizin davet mektubu gönderdiği kişilerin sonuncusu, Gassan kralı Hevze'ydi. Mektubu götüren de, Şüca b. Vehb adındaki sahabi idi.

Gassan kralı, mektubu okur okumaz, çok güçlü bir orduya sahip bulunduğunu, bütün Arapların bu ordudan korktuğunu, bu yüzden de kendisine çok özel yetkiler verildiği takdirde müslüman olacağını belirtti.

Allah Resulü, onun bu şımarıklığına kızıp:

"Yere düşmüş çürük bir hurmayı istese bile vermem!. Güvendiği malları elinden gitsin!." dedi.

Bir yıl sonra, Hz. Cebail gelerek Hevze'nin öldüğünü haber verdi.

Hevze, ayağına kadar gelen ebedî Cennet nimetlerini gururu yüzünden kaçırmış, kendi halkının saadetini de engellemiştir.

HAYBER GAZASI

Hendek savaşı sırasında yaptıkları gece baskınlarıyla kadın ve çocukları öldürmeye çalışan Beni Kurayza Yahudilerinin (hakem seçilen Sa'd b. Muaz'ın verdiği karar doğrultusunda) cezalandırılması, Hayber'deki Yahudileri korkutmuştu. Bir araya gelerek:

"Muhammed bize gelmeden, biz ona saldıralım!. Bunun için, müslümanlara karşı olan bütün kabileleri bir araya toplayalım!." demeye başladılar.

Peygamberimiz, Hayber Yahudilerinin müslümanlar için oluşturduğu tehlikeyi çok iyi biliyordu. Fakat onların (daha önceki yıllarda) Mekke müşrikleri ile yaptığı anlaşmadan çekiniyordu. İşte tam bu noktada, Hudeybiye Anlaşması devreye girdi. Ve müşriklerle on yıllık bir barış dönemi başladı.

Böylece Yahudiler, tek başına kalmış oluyorlardı.

Müslümanların, kendileri için hazırlık yaptıklarını duyunca:

"Vallahî dağların tepelerinde yükselen Hayber kalelerini, buralarda barınan on bin zırhlı askeri, kalelerin iç kısmında bulunan ve hiç kesilmeyen suları görselerdi, bu işe yanaşmaz, vazgeçerlerdi. Üstelik de Gatafan ve Esed Kabileleri, bizi destekliyorlar." deyip meydan okudular.

BİZ DE GELELİMİ.

Hanım sahabilerden Hz. Ümeyye binti Kays anlatıyor:

"Yahudilerin üzerine bir sefer ihtimali belirince, Peygamberimizin yanına çıkıp:

"Ya Resulallah!. Biz (hanımlar), gücümüzün yettiği kadar koşuşmak, yemek yapmak ve yaralıları tedavi etmek için, sizinle birlikte gelmek istiyoruz!." dedim. Efendimiz (s.a.s.) buna çok memnun oldu.

Hayber Seferi'ne katılan hanımların sayısı yirmi civarındaydı. Peygamberimiz eşi Ümmü Seleme, halası Hz. Safiye (Abdulmuttalip'in kızı) ve dadısı Ümmü Eymen, onlar arasındaydı. Allah Resulü, 1400'ü piyade (yaya), 200'ü de süvariden (atlı askerden) oluşan ordusuyla sefere çıktığında, baş münafık Abdullah b. Ümeyy, Yahudilere bir adam göndererek:

"Muhammed'in ordusu yola çıktı!. Kıymetli mallarınızı kalelere doldurun ve iyice hazırlanın!. Onlarla çarpışmak için, kalenizden çıkmaktan çekinmeyin!. Çünkü onların askerleri azdır, silahları olsa bile çok yetersizdir!." diye haber verdi.

ONA CENNET GÖRÜNDÜ!

Hayber'e gitmek için, bir gün boyu yürümek gerekiyordu. Ordunun büyük kısmı yaya idi ve sıcak hava nedeniyle güçlük çekiliyordu. Bu sırada sahabilerden biri:

"Allah'ım!. Sen bize merhamet etmese idin, kötü yolda kahlırdık. Bize yine yardım et!. Kafirlerle karşı bizi sağlam kıl!.

Onlar bizi savaşmaktan uzak tutmaya, bunun için korkutmaya çalışsalar da, hücum emri geldiğinde onlara saldırırız!. Asla arkamızı dönüp kaçmayız!." şeklinde bir şiir okuyordu.

Peygamberimiz, bir ara devesini durdurarak bu şiiri dinledi. Daha sonra da:

"Bu sözlerle insanlara şevk veren ve develeri hızlandıran kim?" diye sordu.

"Ya Resulallah!. O Âmir b. Ekva'dır." dediklerinde, Peygamberimiz:

"Allah ona rahmet etsin!." buyurdu.

Bu sözler üzerine, sahabiler sessizliğe büründü. Bazıları ağlamaya başladı. Çünkü Allah Resulü, her kim için böyle dua etmişse, o kişi mutlaka şehit düşmüştü.

Hız. Ömer dayanamayıp:

"Ya Resulallah!. Âmir b. Ekva için Cennet göründü. Ne olurdu böyle demeseydin de, ondan biraz daha yararlınsaydık." dedi.

Peygamberimiz, susmayı tercih etti.

Âmir b. Ekva, Hayber'de şehit düştü.

ALLAH SAĞIR DEĞİLDİR!

Sahabiler, Hayber'e yakın bir vadiye geldiklerinde, yüksek bir sesle:

"Allahuekber!. Allahuekber!. La ilâhe illallâhu Vallahu ekber!." diyerek tekbir getirmeye başladıklarında, Peygamberimiz onları ikaz ederek:

"Nefeslerinize acıyın. Dua ettiğiniz Allah, sağır değildir. O

size her şeyden daha yakındır ve her şeyi en iyi duyardır." dedi.

Allah Resulü, ümmeti için en kötü şeylerden birinin gurur olduğunu söyler, bu yüzden onları gururdan ve gururlanmaya yol açacak hareketlerden uzak tutmak isterdi. Kabalıktan asla hoşlanmıyordu.

Peygamberimiz, savaştığı kişilere karşı mert ve merhametliydi. Enes b. Malik, bu durumu şöyle anlatmaktaydı:

"Allah Resulü, düşmanını karşı merhametliydi. Onlara gece yarısı baskın yapmazdı. Güneşin doğmasına kadar bekler, o kavimden ezan sesi geldiğini duyarsa, baskından vazgeçerdi. Hayber'e gece yarısı ulaştık. Sabah namazını da orada kıldık. Peygamberimiz, Hayber'den ezan sesi gelmeyince, devesine binip yola koyuldu. Biraz sonra, kalelerden çıkarak tarlalara giden işçilere rastladık.

Bizleri görür görmez: "Muhammed'in ordusu!." diyerek kaçıştılar.

Peygamberimiz, ellerini kaldırıp: "Harap oldu gitti Hayber!. Vallahî biz, düşmanlıklarından ötürü daha önce uyardığımız bir kavme saldırırsak, hepsi mahvolur!." dedi ve bu sözünü üç kere tekrarladi."

KALELER DİYARI

Yahudilerin yaşadığı Hayber bölgesinde, son derece korunaklı bir sürü kale vardı. Fakat Natat Kalesi, bunların içinde en meşhuruydu. On bin kişiden oluşan Yahudi ordusunun yarısından fazlası bu kalede toplanmış, onlara yardım için ge-

len dört bin kişilik Gatafan ordusu da, yine aynı kaleye sığınmıştı.

Mücahitler bu kaleye yaklaştığında, çok yoğun bir ok yağmuru başladı. Sahabiler buna karşı koymaya çalıştılar. Okları bittiğinde, Yahudilerin oklarını birer birer toplayıp, tekrar onlara attılar. Karşılıklı atışlar bütün gün sürdü. İlk gün elli sahabi yaralandı. İyi bir savaşçı olan Hubab b. Münzir, Peygamberimize bir zarar gelmesinden korkarak:

"Ya Resulallah!. Hayber'in en iyi savaşçıları bu kalededir. Onlar kadar uzağa ok atan ve isabet ettiren başka bir kavim yoktur. Üstelik de hepsi yukarıdadır (kalededir). Attığımız oklar, onlara zarar vermez. Ayrıca çok ağaçlık bir bölgedeyiz. Yahudiler bu ağaçların arasına sızarak bizi ok yağmuruna tutabilirler. Eğer uygun görürseniz, karargâhın (orduya ait idare merkezinin) yerini değiştirip biraz daha geri çekelim!." dedi.

Bu görüş uygun bulundu. Kale çevresindeki bazı ağaçlar kesildi. İdare merkezi de, 'Reci' denilen bölgeye taşındı.

BAŞ AĞRISI

Peygamberimiz, kuşatma sırasına şiddetli bir baş ağrısına yakalandığı için, savaşı iki gün boyunca idare edemedi. O'nun yerine bu görevi ilk önce Hz. Ebu Bekir, daha sonra da Hz. Ömer ve Sa'd b. Ubade üstlendi. Fakat yüksek kalelere sığınan düşman askerlerine hiçbir şey yapamıyor, sadece ok atmakla yetiniyorlardı.

Yahudilere yardım için gelen Gatafanlar, savaşçı bir ka-

vimdi. İslam ordusunu zayıf görünce, süvari birliğiyle kaleden çıkıp hücumla başladılar. Mücahitler zor durumda kalınca, karargaha çekilip, Peygamberimizin çevresinde etten duvar ördüler. Bu arada kaleden atılan taş ve oklardan da zarar gördüler. Çarpışmalar akşama kadar sürdü. Hava karardığında, Yahudiler ve Gatafanlar geri döndüler.

Mahmud b. Mesleme, bu saldırılar sırasında, Yahudi kumandanlardan Merhab'ın attığı taşla şehit düştü. Birçok sahabe ile birlikte, sancaktarlardan Sa'd b. Ubade de yaralanmıştı.

Peygamberimiz ve sahabileri, o geceyi çok üzgün geçirdiler.

EV HALKINIZ MAHVOLDU!

Natat Kalesi'nde barınan Gatafanlar, o gece yarısında, yatıkları yerlerden fırladılar. Nereden geldiği belli olmayan bir ses:

"Ey Gatafan Cemaati!. Çabuk yardıma koşun!. Hayfa'daki ev halkınız mahvoldu!. Ne malınız kaldı ne de mülkünüz!." diye üç kez bağırdı.

Gatafanlar, aceleyle Hayber'den ayrılarak yurtlarına döndüler. Diğer kalelerde bulunan Yahudiler, onların gittiğini, ancak güneş doğunca fark ettiler. Kinâne adlı komutan:

"Biz bu harbe girerken onlara güvenmiştik. Çok büyük bir hata yapmışız." dedi.

Gatafanlar, Hayfa'ya geldiklerinde, ailelerini sapasağlam bularak şaşırdılar. Uyuyne b. Hısn adlı reisleri:

"Vallahî aldatıldık! Gecenin yarısında, yerden mi yoksa gökten mi geldiğini bilemediğimiz bir ses, bizi buraya çağırırdı." deyince, Hâris b. Avf adlı adam:

"Ey Uyuyne!. Duyduğun ses kesinlikle gökten gelmiştir. Çünkü Muhammed, sizler gibi kale tepesinde olan insanlara ulaştığı gibi, dağların tepesindeki insanlara da ulaşır. O şüphesiz herkesi yenecektir." diyerek, onların üzüntüsünü artırdı.

FETİH MÜJDESİ

Hendek Savaşı sırasında, müşrik ordusunu bir rüzgarla perişan eden Allah, Natat Kalesi'ndeki düşmanları da bir sesle dağıtmıştı.

Gatafanlar gidince, Hayber'de sadece Yahudiler kalmıştı. Fakat hepsi kendi derdine düşmüş, kalelerden çıkacak halleri kalmamıştı. Peygamberimiz:

"Yarın sancağı öyle bir kişiye vereceğim ki, Allah ve Resulü onu sever. O kişi de, Allah ve Resulü'nü sever. O, Hayber'i fethetmedikçe geri dönmez. Düşmandan yüz çevirmez. Allah bu fethi, onun eliyle gerçekleştirecektir." buyurdu.

Bütün sahabiler, sancağın kendilerine verilmesi için dua ediyorlardı.

O gece hepsi, ertesi günkü zaferden emin şekilde dinlendiler.

BÜYÜK GÜN

Peygamberimiz, sabah namazı kılındıktan sonra, sancağın

getirilmesini istedi. Koşarak getirdiler. Allah Resulü, sancağı aldıktan sonra sallayıp:

"Bu sancağı, onun hakkını vermek üzere kim alır?" diye sordu.

Peygamberimiz, bazen sancağı, bazen de kılıcını gösterip aynı soruyu sorardı. Bütün sahabilerde, bu konuda dayanılmaz bir istek vardı. Hz. Ömer, daha sonraki yıllarda bu olayı anlatırken: "Sancağı almayı, hiçbir savaşta bu kadar arzu etmemiştim." diyordu.

Peygamberimizin yanına ilk önce Sa'd b. Ebi Vakkas, daha sonra da Büreyde ve Zübeyr gelerek, sancağın hakkını yerine getireceklerini söylediler. Diğer sahabiler de, birer birer başını uzattılar.

Peygamberimiz, etrafına bakınıp: "Ali nerede?" diye sordu.

"Ya Resulallah!. Gözleri çok ağrıyor, gelemedi." dediler.

Peygamberimiz: "Onu buraya çağırın!." buyurdu.

Sancağın sahibi belli olmuştu.

TEDAVİ

Hız. Ali'nin gözleri, Hayber topraklarından yükselen tozlar yüzünden çok ağrıyordu. Ancak koluna girip getirdiler. Peygamberimiz, onu gördüğü zaman, yanına çağırdı ve:

"İşte fetih, bu kişiyle gerçekleşecek!." dedi.

Hız. Ali, bu müjdeye çok şaşırılmış görünüyordu.

"Ya Resulallah!. Böyle bir şeyi nasıl yaparım ki? Bastığım yeri bile göremiyorum!." deyince, Efendimiz (s.a.s.) onun ya-

nına gitti ve dua ettikten sonra, elleriyle gözlerini sıvazladı.

Hız. Ali, gerisini şöyle anlatıyordu:

"Resulallah yanıma geldiğinde, gözlerime 'pufl!' diye nefes etti. Daha sonra da:

'Ya Rabbi!. Sıcak ve soğğun sıkıntısını Ali'den gider!.' diye dua etti. Gözlerim bir anda iyileştiği gibi, o günden sonra, sıcak ve soğuktan asla rahatsızlık duymadım."

Hız. Ali Efendimiz, bu duanın tesiriyle, en sıcak günlerde kalın elbise giyse bile, hiç terlemezdi. Soğuk havalarda da, incecek bir elbiseyle dolaşıyordu.

SANCAK SENİNDİR!.

Hız. Ali iyileştiğinde, Peygamberimiz ona bir zırh giydirdi. Kendi kılıcını (Zülfikar'ı) onun beline astı, daha sonra sancağı uzatarak:

"Al bu sancağı!. Allah sana fetih nasip edene kadar çarpış!. Arkana da hiç bakınma!." buyurdu.

Hız. Ali, sancağı alıp yürümeye başlamıştı ki, bir anda durup:

"Ya Resulallah!. Ben onlarla ne şekilde çarpışayım?" diye sordu.

Bu soruyu sorarken, Peygamberimizin "arkana hiç bakınma!." emrine uyarak, arkasına hiç bakmadan konuşuyordu. Efendimiz (s.a.s.):

"Allah ve Peygamber'ini kabul edene kadar onlarla çarpış!. Kalelerine girdiğinde, kendilerine İslam dininin gereklerini (bir müslümanın nasıl yaşaması gerektiğini) anlat ve onları

müslüman olmaya çağır!. Vallahî bir tek kişinin senin sayende kurtuluşa ermesi, sana en kıymetli develerin (en güzel dünya nimetlerinin) verilmesinden hayırlıdır!." buyurdu.

Seleme b. Ekva, bundan gerisini söyle anlatıyordu:

"Ali'yi takip ettik. Elindeki sancağı, kalenin altında bir yere dikti. Yahudiler, onun kim olduğunu öğrendikleri zaman, kendisini teke tek dövüşe davet ettiler."

Böyle bir şey, Hz. Ali'nin arayıp da bulamadığı bir nimet sayılırdı.

TEKE TEK DÖĞÜŞLER

Hz. Ali'nin karşısına ilk çıkan kişi, Mahmud b. Mesleme adlı sahabiyi (Natat Kalesi'nden kaleden attığı taşla) şehit eden Merhab'ın kardeşi Haris olmuştu.

Sahabilerden Ebu Ducane'nin şansına da, başka bir Haris düştü (Haris b. Zeynep). Her iki Haris de peş peşe öldüğünde, Üseyr adlı bir Yahudi ortaya çıktı. Onu da Muhammed b. Mesleme hakladı.

Yahudiler iyice sinirlendi. Savaş sanki unutulmuş gibiydi. Yahudi savaşçılar, teke tek dövüş için, peş peşe ortaya çıkıyorlardı.

Sırada Yâsir adlı bir Yahudi vardı. Son derece iyi mızrak kullanır, attığını vururdu. Kendisine bir rakip isteyince, Hz. Ali ona doğru yürüdü.

Fakat Zübeyr b. Avvam:

"Ya Ali!. Allah aşkına onunla ben çarpışayım, sen araya girme!." diye yalvardı.

OĞLUMU ÖLDÜRECEK!

Zübeyr b. Avvam, Peygamberimizin halası Hz. Safiye'nin oğlu idi.

Meydana çıktığında, Hz. Safiye Peygamberimize koşarak:

"Ya Resulallah!. Bu Yahudi oğlumu öldürecek!." diye feryat etmeye başladı.

Allah Resulü, halasını sakinleştirerek:

"Endişe etme!. İnşallah Zübeyr onu öldürecek!." dedi.

Hz. Safiye, bir köşeye çekilip dua etmeye başladı.

Hz. Zübeyr, karşısındaki Yahudi'nin kendisine çok güvendiğini görünce:

"Ey Yâsir!. Ordunuzun çokluğuna bakıp da gururlanma!. Çünkü Allah'a inanmayan topluluklar, çöl serapları gibidir, bir anda dağılıp yok olurlar." dedi.

Biraz sonra da Yâsir'i öldürdü. Mücahitler büyük bir sevinç içindeydi.

EYVAH!.

Kale komutanı Merhab, kardeşi Haris'in Hz. Ali tarafından öldürülmesi üzerine, kaleden inerek dışarı çıktı ve:

"Ben komutan Merhab'ım!. Öyle bir kişiyim ki, benim cesaretimi herkes bilir!." diyerek, kendisiyle çarpışacak bir kişi istedi.

Sahabilerden biri, bu çağrıya cevap verip ileri çıktı. Diğerleri ona baktıklarında, yürekleri hopladı. Ortaya çıkan kişi, Hayber'e gelirken söylediği şiirlerle Allah Resulü'nün takdiri-

ni kazanan ve ondan "Allah sana rahmet etsin!" şekline dua alan Âmir b. Ekva idi. Mücahitler, Peygamberimizin bu şekilde dua ettiği bütün sahabilerin şehit olduklarını, gözleriyle görmüştü.

Söyleyecek bir söz bulamadılar. Onun için dua etmeye başladılar.

Dövüş başlar başlamaz, önce Merhab saldırdı. Amir b. Ekva ise, ona karşılık verdi. Fakat kılıcı sekerek kendine döndü. Bacağı çok derinden kesilmişti. Bu yara sonunda da şehit düştü.

Ordu içindeki bazı kişiler, kendi kılıcıyla vefat eden Âmir b. Ekva'nın şehitliği konusunda tartışırken, Peygamberimiz:

"Âmir şehit olmuştur!. Hatta ona iki kat sevap vardır!." dedi.

KOMUTANLAR SAVAŞI

Komutan Merhab, Âmir b. Ekva'yı şehit ettikten sonra, tekrar çarpışmak isteyip bağırmaya başladı. İki kat zırh giymişti ve iki kılıcı vardı. Başındaki miğferleri de çiftti. Alta giydiği miğfer, 'Yemen işi' adıyla bilinirdi, inceltilmiş demirden (sactan) yapılmıştı. Onun üstünde ise, blok taştan oyulan bir miğfer taşıyordu.

Merhab, önceki gibi:

"Ben öyle bir kişiyim ki!." deyip dururken, Hz. Ali ona doğru ilerledi ve:

"Ben de öyle biriyim ki, anam bana Haydar (aslan) adını

verdi." dediğinde, Merhab birden irkildi. Çünkü bir gece önceki rüyasında, bir aslan tarafından parçalandığını görmüş ve bunu birçok kişiye anlatmıştı.

Nefesler tutulmuştu. Komutanlar savaşı başlıyordu.

Hız. Ali'nin elinde, Allah Resulü'nün kılıcı Zülfikâr vardı.

Bu kılıç, biraz sonra öyle hızlı indi ki, Merhab'ın ilk önce kalkantı, daha sonra da başındaki miğferler, başıyla birlikte ikiye ayrıldı, kılıç onun dişlerine kadar dayandı. Boş bir çuval gibi yere yıkıldı.

Ümmü Seleme Validemiz, o sırada ordunun en arka saflarındaydı. Buna rağmen:

"Ben, Merhab'ın dişlerine kadar inen kılıcın çıkardığı maddenî sesi (metal sesini) duydum!" demektedir.

Merhab ölünce, Peygamberimiz sahabilere müjde vererek: "Sevininiz!. Hayber'in fethi kolaylaştı!." dedi.

ALLAH BANA NE VERİR?

Yahudilerin hayvanlarını otlatan Yesar adlı bir adam, Nattat Kalesi fethedilmeden biraz önce Allah Resulü'nün yanına geldi ve insanları neye davet ettiğini sordu. Peygamberimiz için, bütün insanlar birdi. Zengin-fakir, beyaz-siyah fark etmiyordu.

Bu yüzden, zenci bir köle olan Yesar'la ilgilendi, ona İslam dinini anlattı ve insanları Allah yoluna davet ettiğini söyledi.

Yesar, bu sefer:

"Ben müslüman olursam, Allah bana ne verir?" diye sordu. Allah Resulü ise:

"Ey Yesar!. Sen müslüman olur ve o inançla ölürsen, Allah sana Cennet verir." buyurdu.

Yesar müslüman oldu. Fakat içi bir hususta rahat değildi.

"Ya Resulallah!. Otlattığım hayvanlar, Yahudiler tarafından bana emanet verildi, onları ne yapayım?" diye sordu.

Yesar'ın hayvanları, açlık içinde kıvranan İslam ordusu için büyük bir hazineydi. Fakat Allah Resulü, emanete hıyaneti yasak etmişti.

"O hayvanları kaleye doğru sevk et, istersen biraz bağır, gerekirse ufak ufak taşlar at!. Muhakkak ki Allah sana yardım eder." buyurdu.

Yesar, Peygamberimizin dediğini yaptığında, hayvanlar sanki başka bir çoban tarafından sürülüyormuş gibi, Yahudilerin yanına döndüler.

NAMAZSIZ ŞEHİT

İslam ordusu, biraz sonra kaleye hücum etti. Yesar hemen silahlanıp bu hücumu katıldı. Atılan bir okla vurulup şehit düştü. Yesar, bir kere bile secde etmeden Cennet'e giden ikinci kişi idi. (Uhud Savaşı'nda de aynı şey yaşanmış, Amr b. Sabit müslüman olduktan birkaç dakika sonra, şehit düşmüştü.)

Yesar, Peygamberimizin yanına getirilip sırt üstü yatırıldı, üstüne eski bir örtü örtüldü. Allah Resulü ona bakmaktayken, birden başını çevirdi.

"Ya Resulallah!. Neden öyle yaptınız?" diye sorduklarında:

"Yesar'a baktığımda, Cennetteki eşlerinden iki Cennet hu-

risini yanında gördüm. Huriler, onun yüzündeki tozları silerken: 'Senin yüzünü kim toza bulamışsa, Allah da onun yüzünü bulasın!.' diyorlardı!." buyurdu.

Peygamberimiz, belki de onları rahatsız etmekten korkup yüzünü çevirmişti.

Çünkü o, "İncelikler Peygamberi"ydi.

AÇLIK

Dört bin kişilik Gatafan ordusunun, nereden geldiği anlaşılamayan bir ses üzerine kaleden ayrılmasıyla zayıf düşen ve teke tek dövüşlerde, komutanlarıyla birlikte en savaşçı adamlarını kaybeden Yahudiler, kısa bir süre içinde çöktüler.

Kesin bir galibiyet için müşriklerle bahse giren Yahudilerin "kıyamete kadar ele geçirilemez" dedikleri Natat Kalesi, sadece yedi günde fethedildi.

Sıra, Hayber'deki diğer kalelerdeydi.

Sahabiler, Natat Kalesi'ni fethedip girdiklerinde, çoluk çocuktan başka bir şey bulamadılar. Ve büyük bir hayal kırıklığı yaşadılar. Günler boyu aç karnına çarpışmışlardı. Fethedilen kalede, bol miktarda yiyecek depolandığını sanıyorlardı. Oysa ki Yahudiler, Natat Kalesi'nin düşeceğini anladıkları zaman, buradaki kıymetli mallarını ve yiyeceklerini, Nâim ve özellikle Sa'd b. Muaz Kalesi'ne taşımışlardı.

Hayber'in her tarafı, hurma ağaçlarıyla kaplanmıştı. Fakat mevsim erken olduğu için, meyveler hamdı. Bu yüzden sahabiler aç kalmıştı.

Esma b. Harise, o günlerde Peygamberimizin yanına gelecek:

"Ya Resulallah!. Bazı sahabiler, artık açlığa dayanamaz duruma geldiklerini söylüyor ve senden dua istiyorlar." deyince, Peygamberimiz ellerini açtı;

"Ya Rabbi!. Askerlerimin aç kaldıklarını, bende de onlara verecek bir şey olmadığını elbette biliyorsun!. Onların, en fazla yiyecek depolanan kaleyi fethetmelerini nasip eyle!." diye yalvardı.

EŞEKLERE HÜCUM!

Sahabilerden Ebu Rühm el-Gıfarî anlatıyor:

"Ordudaki yiyecekler bitmişti. Hayber'deki hurmalar da henüz olgun değildi. Müthiş bir açlık içinde kıvranmaya başladık.

Sa'd b. Muaz Kalesi'ni kuşattığımız sırada, kalenin her nâsılsa açılan kapısından yirmi ya da otuz kadar eşek fırladı. Yahudiler, bu hayvanları içeri sokmaya çalıştılsa da, başaramadılar. Açlıktan güçsüz kalan mücahitler, hepsini yakalayarak kestiler. Birçok yerde ateş yakıp pişirmek istediler.

Peygamberimiz, o ateşlerin ne için yandığını sorunca:

'Et pişirmek için!.' cevabını verdiler. Allah Resulü:

'Hangi et? Ne eti?' diye sordu.

Eşek eti olduğunu söyledik.

'O etleri yemeyin!. Kapıları da hemen boşaltın!.' dedi.

O sırada Enes b. Mâlik gelip:

'Ya Resulallah!. Eşeklerin eti yeniyor.' dedi. Ve bu sözünü üç kere tekrarladı. Ama Peygamberimiz:

'Allah ve Resulü, size ehli (yabanî olmayan) eşek etinin

yenmesini yasaklamıştır!. Çünkü o et murdardır (temiz değildir)!.' dedi."

Sahabiler, bir sınavdan daha geçiyorlardı.

Allah Resulü için, canlar bile fedaydı. Tek bir lokma yemeden bütün etler döküldü.

Günler boyu süren oruç, devam etmekte idi.

OK YAĞMURU ALTINDAKİ TEBESSÜM

Natat Kalesi'nden kaçan askerler, Sa'd Kalesi'ne sığınmışlardı. İçeride beş bin kadar Yahudi vardı. Bu kale kuşatıldı. Her zaman olduğu gibi, teke tek dövüşüldü. Sahabilerden Hz. Hubab ve Umâre, çarpıştıkları Zeyyal ve Yuşa adlı Yahudileri öldürünce, kaleden bir ok yağmuru başladı.

Muhammed b. Mesleme, bu hücumu şöyle anlatmaktaydı: "Ok yağmuru öyle şiddetliydi ki, yerimizde kalamayız zannettim. Allah Resulü için endişe ediyordum. Sesim çıktığı kadar:

'Peygamberimizi koruyun!.' diye bağırmaya başladım. Bunun üzerine bir çok sahabi, onun etrafında etten bir duvar ördü.

Allah Resulü de bizle birlikte çarpışıyor ve attığı oklar boşa gitmiyordu. Kendisine baktığını görünce, o da bana bakarak gülümsedi."

İnanılmaz güzellikte bir tabloydu bu. Onun bu tebessümü, hem canını, hem de sahip bulunduğu her şeyi, Allah için hafife aldığıнын ispatıydı. Allah yolunda yapılan her mücadele, onun için mutluluk kaynağıydı.

Allah Resulü, her zaman güler yüzlü idi. Hayatı boyunca öyle yaşadı.

"İnsanlara verecek bir şeyim yok!" diyenlere: "Güler yüzün de mi yok?" diye sorar, güler yüzün bir sadaka olduğunu söylerdi.

Sahabiler, Sa'd Kalesi'ni kuşattığında, Yahudiler Natat Kalesi'nde yaptıkları hatayı tekrarladılar ve müslümanları mağlup edeceklerine inandıkları için, kaleden çıkıp hücumla geçti. Mücahitler, bu fırsattan yararlanarak, onların arkasından kaleye doluştular. Üç gün süren kuşatma sona ermiş, iki sahabe okla, biri de mızrakla şehit düşmüştü. Birçok sahabe de yaralanmıştı.

ZİYAFET

Sa'd Kalesi ele geçtiğinde, depoların et, yağ, bal, hurma ve zeytinyağı gibi kıymetli yiyeceklerle ağzına kadar dolu olduğu görüldü. Müslümanlar, rüyalarında bile göremeyecekleri nimetlere kavuşmuş, bayram yapıyorlardı. Peygamberimiz:

"İstediğiniz kadar yiyiniz, hayvanlarınızı da doyurunuz!. Ama kaledeki yiyeceklerden (evlerinize götürmek için) almayın!." buyurdu.

Günler boyu süren oruç sona ermişti.

Sa'd Kalesi'nde, yiyeceklerin yanı sıra bol miktarda silah ortaya çıktı. Bunların arasında, müslümanların o güne kadar hiç kullanmadığı bir mancınık (kale duvarlarını yıkmak için büyük kayalar fırlatan bir alet) vardı.

Sahabiler hangi bölüme girse, hayrete düşüyordu. Kalenin

ahırları, koyun, keçi, sığır gibi hayvanlarla doluydu. Yenmesi yasaklanan eşekler de ordaydı.

Başka bir bölümde de, elbise ve kumaş depolanmıştı. Kalle bahçesindeki komutan köşklerinden de, yirmi çuval kumaşla, binbeşyüz rulo kadife ele geçti. Kaledeki toprak ve bakır kaplar, defalarca yıkanıp, yemek pişirmek için kullanıldı. Mahzendeki büyük küp ve fiçiler, içki doluydu. Hepsi tek tek kırılıp parçalandı.

ONU CEHENNEMDE GÖRDÜM!.

Peygamberimizin, o ana kadar hiç görmedikleri (para, mücevher, eşya ve silah gibi) ganimetlere kavuşan askerlerini ikaz ederek:

"Ganimet mallarına hıyanet etmeyiniz!. Onlar paylaşılmadan, bir iğne olsa bile almayınız!. Aldıysanız hemen geri veriniz!. Çünkü böyle bir şey, kıyamet gününde size ateştir!." diye seslenince, alınan bazı eşyalar hemen geri verildi.

Hız. Ömer, bu konuda şunları söylüyordu:

"Hayber fethi sırasında bazı kişiler: 'Ya Resulullah!. Şu sahabe şehit oldu!.' diye haber verdiler. Peygamberimiz, büyük bir üzüntüyle:

'Ben o kişiyi, ganimet (devlet) malından çaldığı bir hırka yüzünden, Cehennem ateşinde gördüm!.' buyurdu. Daha sonra bana dönüp:

'Ey Hattap Oğlu!. Halkın arasına karış ve onlara: "Müslümanlardan başkası, Cennete giremez!." diye seslen!.' buyurdu.

Hemen koşup dediği şeyi yaptım.

BEN GANİMET İSTEMEMİ!

Peygamberimiz, bir savaş sonunda ele geçen malları (ganimetleri), o savaşa katılan sahabiler arasında (rütbe ve hizmetlerine uygun şekilde) dağıtırdı. Bu mallar, savaş sırasında şehit düşen ya da yaralanıp sakat kalan sahabilerin (çoluk çocuklarının) geçimi için gerekliydi.

Daha önceki Peygamber'lerin ganimet almasını yasaklayan Rabbimiz, bunu Efendimize (s.a.s.) helal kılmış ve ele geçen malların beşte birinin, onun hakkı olduğunu bildirmişti. Peygamberimiz, kendisine düşen bu hisseyi, insanların İslam dinine ısındırılması, ya da bu dinde sebat etmeleri için kullanırdı. Sa'd Kalesinde ele geçen ganimetleri sahabiler arasında pay ederken, o günlerde müslüman olan bir çobana da bir deve ayırmıştı.

Bu çoban, Hayber'de ele geçen hayvanları otlatır, akşam üstü karargâha dönerdi. Kendisine ayrılan hayvanı gördüğünde:

"Ya Resulallah!. Ben ganimet almak için sana iman etmedim." dedikten sonra, boğazını gösterip: "Vallahî şuramdan bir okla vurulup şehit düşmek ve Cennet'e gitmek için müslüman oldum." diyerek ganimeti almadı. Peygamberimiz:

"Sen Allah'ı doğrularsan (iman edersen), Allah da seni doğrular." buyurdu.

Çoban, daha sonraki çatışmalarda şehit düştü. Atılan bir ok, kendi eliyle gösterdiği yere (boğazına) saplanmıştı. Onu getirdiklerinde, Peygamberimiz:

"Bu kişi, o garip çoban mıdır?" diye sordu.

“Evet!” dediler.

“O Allah'ı, Allah da onu doğruladı.” diyerek, cübbesini onun üstüne örttü.

TESLİM ŞARTLARI

Sahabiler, daha sonraki çarpışmalarda Kulle, Ketibe, Şikk, Nizar ve Kamus adlarıyla bilinen kaleleri fethettiler. Bunlardan Kamus Kalesi, Hayber kalelerinin en büyüğü ve en sarp olanı idi. Baş kumandan Kinane, buraya sığınmıştı.

Peygamberimiz, Sa'd Kalesi'nde ele geçen mancınığı bu kalenin fethi için kullanmak istiyordu. Bunun için hazırlıklar sürerken, Kinane hiç beklenmedik bir şey yaptı ve teslim olmaya yanaştı. Bu durumda savaş sona ermekte idi.

Allah, onun ve adamlarının kalbine bir korku düşürmüştü.

Peygamberimiz, Kinane'yle konuşup şartları belirledi. Bu anlaşmaya göre:

1. Yahudi savaşçılar, eş ve çocuklarıyla, hiç bir zarar görmeden kaleden ayrılacak, giderken de yanlarına, (her aile için) bir deve yükü ev eşyası alabileceklerdi.

2. Kılıç, kalkan, ok, yay, zırh ve miğfer gibi silahların yanı sıra, elbise, kumaş, tabaklanmış deri, altın ve gümüş gibi kıymetli eşyalar, kalede kalacaktı.

3. Yahudilerin hayatı bağışlanmıştı. Fakat müslümanlara bırakılması istenen (2. maddede belirtilen) malları kaleden ayrılırken gizlice yanlarında götüreren, ya da o malları kale

içinde bir yere saklayan kişiler, bu haktan mahrum kalacaklardı.

DEVE TULUMUNDAKİ MÜCEVHERLER

Şartlar, her iki tarafça da kabul edildiğinde, kaledeki mallar teslim edildi. Bunların arasında, her türlü eşya, binek hayvanı ve davar bulunuyordu. Fakat altın ve gümüşlerden eser yoktu. Oysa ki Yahudiler, Allah Resulü tarafından Medine'den kovulunca mücevherlerini de götürmüş, daha sonra bunları çoğaltmışlardı.

Bu mücevherlerin miktarı, bir koyun tulumunu dolduracak kadardı. Sayıları artınca, bir sığır tulumuna nakledildi. Daha sonra bu tulum da yetersiz kaldı. Ve o mücevherler, deve tulumuna konup öyle saklandı.

Yahudilerin bu serveti, esasında herkes tarafından biliniyordu. Özellikle Mekke'deki müşrikler, bir düğün sırasında Hayber'e gider ve Yahudilerin önde gelenleriyle konuşup, o kıymetli takıları emanet alırlardı. Bunun için sağlam bir kefalet (karşılık) gösterip, kira ödüyorlardı. Bir keresinde o mücevherlerden biri kaybolmuş, kaybeden kişi, on bin dinar ödemek zorunda kalmıştı.

HAZİNENİZ NEREDE?

Yahudilerin dillere destan olan hazinesi, bütün aramalara rağmen ortaya çıkmayınca, Efendimiz (s.a.s.) komutan Kinane'yi, kardeşini ve amca oğlu Rebia' yı yanına çağırarak:

"Ben sizin, Allah'a ve Peygamberine duyduğunuz düşmanlığı bilirim. Fakat sizinle bir anlaşma yaptım ve bazı mallarınızı teslim etmek şartıyla hayatınızı bağışladım. Eğer o malları saklıyorsanız, anlaşmamıza göre, kanlarınızı dökmek bizlere helal olur." buyurdu. Daha sonra da:

"Sizi Medine'den çıkarttığımda, yanınıza alıp buraya getirdiğiniz ve ara sıra emanet verdiğiniz hazineniz nerede?" diye sordu.

"Ey Ebu'l-Kasım!. Medine'den çıkınca, onlarla geçinmek zorunda kaldık. Geri kalan kısmını da savaş için harcadık. Elimizde hiç bir şey kalmadı." diyerek, bir sürü yemin ettiler.

İKİNCİ ANLAŞMA

Peygamberimiz, yaptıkları anlaşmayı tekrar hatırlatarak:

"Hazineniz, herkes tarafından bilinmektedir. Savaş ise fazla eski değildir. Çok büyük bir hazine, bu kadar kısa sürede tükenmez!." deyip, yaptıkları anlaşmaya uymalarını ve sakladıkları hazineyi ortaya çıkarmalarını istedi. Aynı şeyleri söyleyip tekrar yemin ettiler. Peygamberimiz:

"Ne dersiniz? Hazineyi bulursam, sizi öldürteyim mi? diye sordu.

"Evet öldür!.". Senden bir şey saklıyorsak kanımızı dök!." dediler.

Peygamberimiz, onların bu sözlerine, müslümanlardan Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Ali ve Zübeyr b. Avvam'ı; Yahudilerden ise on kişiyi şahit tuttu.

Yahudilerden bir adam, Kinane'nin yanına sokularak:

"Eğer hazineyi sakladıysanız, onu hemen çıkar, canını kurtar!. Vallahi vermesen de, Allah onu yerini Muhammed'e bildirir." dediği zaman, Kinane ona çok ağır sözler söyledi. Adamcağız bir kenara çekildiğinde, Peygamberimiz:

"Ne dersin? Hazineyi bulursak, boynun vurulsun mu? diye bir daha sordu. Kinane ise:

"Evet!. Vurulsun!." diye tekrarladı.

Hazine konusunda, ikinci bir anlaşma yapılmıştı.

SAYE'NİN SAYESİNDE

Peygamberimiz, Kinane ve akrabalarından sonra, Saye adlı bir Yahudi'nin sorgulanmasını istedi. Bu adam "yarım akıllı" bilindiğinden, hazinenin yeri hakkında bir ipucu verebilirdi. Biraz sıkıştırılınca:

"Kinane, sabah karanlığında, şuradaki harabelerde gezer." dedi.

Kinane, Natat Kalesi'ni kaybetmek üzereyken, hazineyi Ketibe Kalesi'ne naklederek gizlice gömdürmüştü.

Saye'nin gösterdiği yer kazıldığında, hazinenin bir bölümü ortaya çıktı. Kinane'de can derdi başlamıştı. Peygamberimiz, hazinenin (tahmin edilen) diğer yarısının nerede olduğunu yine Kinane'den sordu. Bunu sormasının sebebi, doğru söylemesi halinde, belki de onu affetmek içindi. Kinane, yine bir şey söylemekten kaçındı.

AĞACIN ALTINI KAZINI!

Yüce Allah, Resulü'nü daha fazla sıkmadı. Hazinenin ye-

rini ona bildirdi.

Peygamberimiz, bunun üzerine sahabilere bir tarla göstererek:

"Şu tarlaya gidin ve oradaki en yüksek hurma ağacının dibini kazın!" dedi.

Sahabiler denileni yaptıklarında, hazinenin geri kalan kısmını, sanki elleriyle koymuş gibi buldular. Ve onları Allah Resulü'nün önüne getirip açtıklarında, sanki rüya gördüklerini zannettiler.

Tıka basa doldurulan deve tulumlarında, her türlü mücevherden yapılmış muhteşem gerdanlıklar, ayak bileklerine takılan altın halhallar, dirseklerin üst kısmını süsleyen pazu-bandlar, bir koyun tulumunu dolduracak miktarda altın yüzükler, altın bilezikler, küpeler ve inci kolyeler vardı.

Kinane ve adamları, birinci anlaşmayı bozmanın cezasını, ikinci anlaşmaya uyarak ödediler.

YARI YARIYA!

Hayber Gazası'nda, yirmi'nin üstünde şehit verildi. Yahudilerden ölenlerse yüz civarında idi. Müslümanlarla yaptıkları anlaşmaya göre, aileleri ile birlikte Hayber'i terk etmeye söz veren Yahudiler, Peygamberimizin yanına gelerek:

"Hayber'de kalmamıza izin verirsen, bu toprakları ekip biçtikten sonra, çıkan mahsulü paylaşıyoruz!" dediler.

Bu teklif kabul edildi. Çünkü o güne kadar kıtlık içinde yaşayan ve son yıllarını savaş sıkıntıları içinde geçiren müslümanlar, bağ ve bahçe işinden anlamazlardı. Hayber'in sadece

Ketibe bölgesinde, 400 bin yetişmiş hurma ağacı vardı ve bunlar için çok sayıda işçi lazımdı. Sahabiler bu işlerle uğraşamazdı. Onlara ayıracak zamanları da yoktu.

Peygamberimiz, mahsul zamanı gelince, Hayber'e Abdullah b. Revaha'yı gönderirdi. Bu sahabi, toplanan meyve, sebze ve tahılları iki küme halinde ayırdıktan sonra:

"Hangi kümeyi isterseniz onu alın!. Ya da siz küme yapın, ben beğendiğimi alayım." derdi.

Hayber topraklarının Yahudiler tarafından ekilip biçilmesi, Hz. Ömer devrine kadar devam etti.

ZEHIR

Hayber'de kalmayı başaran Yahudiler, en az müslümanlar kadar rahat ettiler. Fakat Allah Resulü'ne, her zaman kötülük etmeyi düşündüler.

Natat Kalesi komutanı Merhab'ın kız kardeşi de bunlar arasındaydı.

Ağabeyinin, teke tek dövüşte Hz. Ali tarafından (başına indirilen bir kılıç darbesiyle) öldürülmesinin intikamını almak isteyen bu kadın, bir keçi kestirerek ön kolunu kızarttı ve zehirledikten sonra, Efendimize (s.a.s.) götürüp:

"Ey Ebu'l-Kasım!. Bu keçi sizlere hediyemizdir." dedi.

Peygamberimiz, o sırada akşam namazından çıkmıştı. Sahabilerle birlikte yemeğe başlayınca, aldığı ilk lokmayı hemen dışarı atıp:

"Sakın bundan yemeyin!. Bu et bana zehirli olduğunu haber verdi!." buyurdu. Fakat Bişr b. Bera adlı sahabi, o etten

bir lokma yutmuş bulunuyordu. Bu zehirden dolayı aylar boyu kıvrandı. Bir yıl sonra da vefat etti. Allah Resulü ise, zehirlendikten sonra üç yıl yaşadı. Bu sürede büyük acılar çekti. Peygamberlik şerefine yanında, şehitlik sevabı da onu beklemekteydi.

ZEHRİN SONUCU

Zehirli etten vefat eden Bişr b. Berâ'nın annesi, şunları anlatmıştı:

"Vefatıyla sonuçlanan hastalığa yakalandığında, Allah Resulü'nün yanına gittim. Ateşler içinde titremekteydi.

'Ya Resulallah!. Hiç kimsenin sizin kadar ateşlenip titrediğini görmedim.' dediğimde:

'Bize verilecek sevap ve mükafatlar kat kat olduğu gibi, başımıza gelenler de katmerli olur.' dedi.

'Ya Resulallah!. Ben oğlumun, Hayber'de yediği o zehirli etten öldüğünü sanıyorum. Peki siz, bu hastalığınızı neye bağlıyorsunuz?' diye sorunca:

'Hastalığımın sebebini ben de ona bağlıyorum. Hayber'de, oğlunla birlikte tattığım o etteki zehirden çok acı çektim. O zehirden ötürü, şu anda bile kalp damarlarımın koptuğunu hissediyorum.' dedi."

Hz. Âişe Validemiz de, Ümmü Bişr'in anlattıklarını aynen tekrarlamıştı.

Enes b. Mâlik ise:

"Peygamberimizin dili üstünde, bu zehrin izini görür dururdum." derdi.

ONU SERBEST BIRAKINI!

Zehirli et veren Yahudi kadın, daha sonra yakalanıp Allah Resulü'nün yanına getirildi. Neden öyle yaptığı sorulunca, bu yola intikam için baş vurduğunu, çünkü Hayber Savaşı'nda kocasını, babasını ve kardeşini kaybettiğini söyledi. Peygamberimiz bunun üzerine:

"Bu kadına dokunmayın!. Her hangi bir şekilde de üzme-yin!." dedi.

Sahabiler, şaşkınlık içindeydi. Onlara göre, bu kadının öl-mesi gerekirdi. Fakat Allah Resulü'nün görüşü, kadının bu işi Allah'a, ya da İslam dinine duyduğu düşmanlıktan değil de, intikam duygusuyla yaptığı idi.

Yine aynı sebepten olsa gerek ki, Peygamberimiz, babası-nı ve kardeşini kaybetmenin yol açtığı intikam duygusuyla Hz. Hamza'yı mızraklatıp şehit eden, daha sonra da kalbini çıkartıp dişleyen (Ebu Süfyan'ın karısı) Hind'i affedecekti.

Af ve hoşgörü hususunda, hiç kimse Efendimize (s.a.s.) yetişemezdi.

REİS KIZI

Hayber esirlerinin arasında, Benî Nadir Yahudilerinin reisi Huyey b. Ahtap'ın kızı da vardı. Bu hanım, ilk eşinden ayrıl-dıktan sonra, (hazineyi saklayan) Kinane'yle evlenmiş, onun öldürülmesiyle yalnız kalmıştı.

Bu hanım, Allah Resulü'nün Hayber'e geldiği günlerde bir rüya gördü. Dolunay halindeki ay, Medine yönünden gelip

kucağına düşmüştü. Bu rüyayı anlatınca, kocası ona kızıp:

"Sen Hicaz Hükümdarı Muhammed'le evlenmek istiyorsun!" diyerek, hanımının suratına müthiş bir tokat attı. Peygamberimiz, yüzündeki morluğu gördüğünde:

"Nedir bu?" diye sordu. O da başından geçeni tek tek anlattı.

Bu hanım, o rüyayı gördüğü günden beri Allah Resulü'nün eşi olmak için can atan Hz. Safiye Validemizden başka biri değildi.

"Ya Resulallah!. Ben çok eskiden beri İslam dinini özlemiş ve senin peygamberliğini kabul etmiştim!. Senin yanında kalmak, kavmime dönmekten çok daha hayırlıdır!" dedi.

Hz. Safiye'nin rüyası, sonunda gerçekleşti. Efendimiz (s.a.s.) tarafından nikâhlanınca, Hayber Yahudileri direnmeyi bıraktı.

KEDİ BABASI

Devs Kabilesi'ne mensup Araplar, İslam'ın ilk yıllarında müslüman olmuş ve Allah Resulü yanında Hayber'e koşmuşlardı. Onların arasında, Efendimizden (s.a.s.) 5374 hadis naklederek büyük bir şeref kazanan Ebu Hureyre de bulunuyordu.

O anlatıyor:

"Bir yavru kedim vardı. Geceleri onu serbest bırakır, gündüzleri gömleğimde saklardım. Peygamberimiz, göğsümdeki şişliği fark edince: 'Nedir bu?' diye sordu.

'Ya Resulallah!. Yavru bir kediciktir.' dediğim zaman, ba-

na tebessüm etti ve ondan sonra beni 'Ebu Hureyre' (Yavru kedinin babası) diye çağırmaya başladı. Arkadaşlarım da, gerçek adımlı söylemezlerdi.

Annem müşrikti. Putlara tapıyordu. Ne zaman İslamiyet'e çağırsam yanımdan kaçır, üstelik de Allah Resulü için kötü sözler söylerdi. Bir gün Peygamberimizin yanına gittim ve annemin bu durumunu ağlayarak anlatım. Ellerini kaldırıp:

'Ya Rabbi!. Ebu Hureyre'nin anasına doğru yolu göster!.' diye dua etti.

Bu duayı müjdelemek için eve gittiğimde, bir de baktım evden su sesleri geliyor. Meğer annem o sırada müslüman olmuş, abdest alıp temizlenmek istemiş.

Bu sefer de sevincimden ağlamaya başladım. Koşarak geri dönüp:

'Ya Resulallah!. Daha eve gitmeden, Allah senin duanı kabul etmiş!.' dedim.

'Allah hayırlı etsin!.' diye tebessüm ettikten sonra, benim ve annemin müslümanlar tarafından sevilmesi için dualarda bulundu. Bu duadan sonra, beni ve annemi görüp de sevmeyen hiçbir insan kalmadı."

CENNET HAVLUSU

Peygamberimiz, Yahudilerin yaşadığı bölgelere müslüman valiler tayin edip Medine'ye dönünce, Habeş Melik'i Necaşi'nin yanına hicret eden Hz. Cafer ve arkadaşlarının döndüğünü öğrendi.

Hz. Cafer, Hz. Ali'nin ağabeyi idi. Ondan on yaş büyüktü.

Peygamberimiz, kendisini kucaklayıp iki gözü arasından ve alnından öptü. Daha sonra da:

"Hayber'in fethine mi, yoksa Cafer'in döndüğüne mi daha çok sevineyim, bilemiyorum." dedi.

Rum hükümdarı, Allah Resulü için, o günlerde bir hediye gönderdi. Son derece güzel bir kürk elbiseydi bu. Efendimiz (s.a.s.) onu giydiği zaman:

"Ya Resulallah!. Bu elbise sana semadan mı indi?" dediler. Peygamberimiz:

"Demek çok beğendiniz. Ama Allah adına yemin ederim ki, (Benî Kurayza Yahudileri ile yapılan savaş sonunda hakem tayin edilen ve atardamarlarına isabet eden bir ok sebebiyle daha sonra şehit düşen) Sa'd b. Muaz'ın Cennetteki havlusu, bu elbiseden çok daha güzeldir." buyurdu. Bu sözlerin ardından da, sırtındaki elbiseyi çıkartıp, Habeş meliki Necaşi'ye gönderdi.

Peygamberimiz, bu tür süslü şeylerden hiç hoşlanmaz ve:

"Benim dünya (ve dünya nimetleri) ile ne ilgim olabilir ki?" diyerek, onları başkalarına verirdi.

ROLLER DEĞİŞİYOR

Hayber zaferi, kıtlık içinde kıvranan İslam toplumu için büyük bir ferahlık sağladı. Bu sefere katılan muhacirler, savaş ganimetlerden aldıkları paylarla rahatladıkları için, Medinelilerle paylaştıkları ev ve bahçeleri geri verdiler.

Kısa bir süre sonra, Mekke'de bir kuraklık ve kıtlık başladı.

Peygamberimiz bu durumu öğrendiğinde, (kendisine ve sahabilerine işkence eden, daha sonra o beldeden sürüp uzaklaştıran) müşriklere bol miktarda altın ve yiyecek gönderdi.

Yardım geldiği zaman, Mekkeliler gözlerine inanamadı. Onlardan Safvan ve Süheyl b. Amr, bu yardımı almak istemiyordu. Fakat Ebu Süfyan, hepsini teslim alıp fakirlere dağıttı. Daha sonra da:

"Allah, kardeşimin oğlunu hayırla mükafatlandırısın. Çünkü o, akrabalık hakkını gözetti." diyerek, duyduğu memnuniyeti dile getirdi.

Peygamberimiz, Ebu Süfyan'a özel bir hediye olarak, Medine'nin en güzel hurmalarından gönderdi. O da, işlenmiş deri yollayarak karşılık verdi.

Ebu Süfyan, hem Mekke'nin reisi, hem de Hendek Savaşında ordu kumandanıydı. Ama Peygamberimiz, kendisinden ümit kesmiş değildi. Diğer müşrikler için de öyleydi.

SÖZÜMÜZDE DURACAĞIZ.

Peygamberimiz, Hudeybiye Anlaşması'nın üzerinden bir yıl geçince, yarıda kalan umresini tamamlamak üzere, iki bin kişiyle yola koyuldu. Bu arada tam silahlı yüz süvariye, öncü gönderdi. Bazı sahabiler:

"Ya Resulallah! Hudeybiye'de yaptığımız anlaşmaya göre, umre sırasında (kınlarına sokulu) kılıçlarımızdan başka bir silah taşımayacaktık." dediklerinde, Peygamberimiz:

"Biz yine sözümüzde duracağız. Bu silahları, Kabe'ye ya-

kın bir yere koymayı ve müşriklerin sözlerinde durmayıp saldırmaları halinde, kendimizi korumak için kullanmayı düşünüyorum." dedi.

Nitekim öyle oldu. Silahlar, Mekke'ye 3 km uzaklıktaki Yecic bölgesine depolandı. Başına da iki yüz nöbetçi dikildi.

Mekkeli müşrikler, Allah ve Resulü'ne karşı duydukları düşmanlıktan ötürü, müslümanların Beytullah'ı (Kâbe'yi) tavaf etmelerine dayanamıyorlardı.

"Ne onu, ne de onun sahabilerini görmeyelim." diyerek dağlara tırmandılar.

Peygamberimiz, devesi Kasva'nın üzerinde Mekke'ye girerken, Hudeybiye Anlaşması'na uygun kılıçlarını kuşanan sahabiler, onun çevresini sarmış vaziyette telbiye getirmekteydi. ("Telbiye", hacca ya da umreye gidenlerin "Lebbeyk Allahümme Lebbeyk!" nidalarıyla başlayan sözleridir.)

Yaşanılan manzara, sanki Mekke fethinin provasıydı. Dağa kaçan müşriklerin dışındaki insanlar, kadın erkek yollara dökülmüştü. Hepsi de, Allah Resulü ve Sahabilerini görmek için can atıyordu. Haşim Oğulları'nın küçük çocukları ise, Peygamberimizin bazen önünden, bazen de arkasından koşarak, onlara "Hoş geldiniz!." diyorlardı.

BABAM İYİ Kİ ÖLMÜŞİ.

Önde gelen müşrikler, müslümanların umre yapmasını dağların tepesinden izliyorlardı. Namaz vakti girince, Peygamberimiz ezan okunmasını istedi. Hz. Bilâl, Kabe üstüne tırmanıp ezana başlayınca, sahabiler ağlamaya başladı. Yıllar

boyu süren hasret, sanki bitmiş gibiydi.

Dağa kaçan müşriklerden İkrime, ezanı duyduğunda:

"Bir kölenin (Bilâl'in) söylediklerini işitmeden öldüğü için, babam (Ebu Cehil) şanslıymış!" dedi. Süheyl b. Amr ve yanındakiler de, ezan bitene kadar kulaklarını tıkadılar.

(Hudeybiye Anlaşması'na göre) Mekke'de kalınan üç gün boyunca, umreler tamamlandı, kurbanlar kesildi, akrabalar birbiriyle görüştü. Silahları bekleyen müslümanlar, umre yapanlarla yer değiştirip, Kabe'yi tavaf ettiler.

Daha sonra hep birlikte Medine'ye dönüldü.

EVLAT ACISI

Hicretin 8. yılı içinde, (Allah Resulü'nün kızı) Hz. Zeyneb, ikinci bebeğini bekliyordu. Mekke'den Medine'ye (develerin üstündeki "hevdeç" adlı odacıkta) giderken, Hebbar adlı bir müşrik bu durumu öğrendi ve devesine gizlice sokularak, onu mızrakla dürttü.

Deve can acısıyla sıçrayınca, Hz. Zeynep onun üstünden fırlayıp, yerdeki kayaların üstüne düştü. O sırada çocuğunu kaybetti ve aşırı derecede kan kaybetmeye başladı. Bu durumdan uzun süre kurtulamadı.

Daha sonraki aylarda vefat ettiği zaman otuz bir yaşındaydı. Allah Resulü, bir kez daha evlat acısıyla sarsıldı. Belindeki kuşağın, Hz. Zeyneb'e iç gömleği yapılmasını buyurduktan sonra cenaze namazını kıldırıldı. Kızı için uzun günler boyu gözyaşı döktü.

Hz. Zeynep'in vefatıyla, kızı Ümâme annesiz kalmıştı. Bu

yüzden Allah Resulü, bütün torunlarından çok onunla ilgilenir, onu kucaklayıp öper, sırtına bindirirdi. Ümame de dedesini çok seviyordu. Bir gün namazda iken onun sırtına çıktı. Peygamberimiz, rükua ve secdeye giderken, Ümame'yi yavaşça bırakıyor, ayağa kalktığında, onu tekrar sırtına alıyordu.

Efendimiz (s.a.v.) bir gün onu kucaklamışken, Ümame altını ıslatmaya başladı. Odada bulunanlar, hemen koşup, Ümame'yi almaya çalıştılar. Peygamberimiz:

"Bırakın benim yavrumu, işini tamamlasın!." deyip tebesüm etti ve torunuyla birlikte iyice ıslandı.

Peygamberimiz, bir başka gün, kıymetli boncuklardan yapılmış bir gerdanlıkla gelip:

"Bunu en sevdiğim kişiye vereceğim!." dedi.

Bu kişi, önce Hz. Âişe zannedildi. Fakat Peygamberimiz, küçük Ümame'sini çağırarak, kolyeyi onun boynuna geçirdi.

BEN ASLA MÜSLÜMAN OLMAMI.

Amr b. As, Halid b. Velid ve Osman b. Talha, Kureyşliler içinde en saygın kişilerdi. Bunlardan Amr b. As, Arapların dört dâhisinden biri kabul edilir, içinden çıkılmaz gibi görünen bütün problemleri hallederdi.

Amr b. As, hayatının en önemli olayını şöyle anlatıyordu:

"Ben, İslam dinine çok düşman bir insandım. Bedir ve Uhud Savaşları'nda müşriklerin yanında çarpışmama rağmen, müslümanların eninde sonunda galip geleceklerine inanıyordum. Allah Resulü, Hudeybiye Anlaşması'nı imzaladığında:

'Tamam işte olan oldu!. Artık Muhammed'in Mekke'ye girmesine çok az kaldı.' diyerek, İslamiyet'e iyice düşman kıldım. Kendi kendime:

'Kureyşlilerin tamamı müslüman olsa da, ben asla olmam!.' diyordum.

O günlerde en çok istediğim şey, Allah Resulü'nü öldürmekti.

Hendek Savaşı'ndan döndüğümüzde, yanıma Kureyşli zenginleri toplayıp:

'Muhammed, bütün kavimlere üstün gelecek gibi görünüyor!. Bence en doğru hareket, Habeş Meliki Necaşi'nin yanına sığınmaktır. Muhammed, kavmimizi yenerse, Necaşi'nin yanında olmak, onun yanında olmaktan daha iyidir. Kureyşliler Muhammed'i yenerse, hemen dönüp kavmimize geliriz!.' dedim.

Sözlerimi beğenip: 'Doğru görüş, işte budur!.' dediler."

HABEŞ YUMRUĞU

Amr b. As, anlatmaya devam ediyor:

"Kısa bir süre sonra Habeşistan'a gittik. Necaşi, bizi görünce çok sevindi ve hediye olarak getirdiğimiz derileri, adamları arasında paylaştı.

Meğer ki o sırada, Allah Resulü'nün gönderdiği elçi (Amr b. Ümeyye) hemen yanımızdaymış. İşi bitip salondan ayrılınca, Necaşi'nin yanına sokularak:

'Hükümdarım!. Biraz önce çıkan adam, en büyük düşmanımızın gönderdiği elçidir!. Onu bize teslim et de hemen öl-

dürelim!.' diye bir ricada bulundum.

Necaşî, bu sözleri duyduğunda, burnumun üzerine öyle şiddetli bir yumruk attı ki, kırıldı sandım. Burnumdan fışkıran kan, elbisemi mahvetti!.

Eğer yer yarılısaydı, o anda içine girmek isterdim.

'Demek sen, Cebrail tarafından vahiy getirilen bir Peygamber'in elçisini öldürmek istiyorsun ha!. Vallahî o elçiye bir zarar verseydiniz, hiçbirinizi sağ bırakmazdım!.' dedi."

YAZIKLAR OLSUN SANAI.

Amr b. As, anlatmaya devam ediyor:

"Yumruk yedikten sonra, kendi kendime:

'Habeş Meliki bile müslüman olduğu halde, sen hâlâ inat ediyorsun!.' diye söylendim. İşte tam bu sırada, Allah benim kalbimi değiştirdi. İslam'a ısındırdı.

'Hükümdarım!, O gerçekten Peygamber midir?' dedim.

'Yazıklar olsun sana Amr!. Hâla anlamadın mı?' diye çıkıştı.

'Öyleyse, senin yanında müslüman olmama izin ver!.' dediğimde, bana tebessüm edip elini uzattı, müslüman oldum. Burnumdan akan kanların temizlenmesi için su getirilmesini ve bana yeni bir elbise giydirilmesini emretti.

Dışarı çıktığımda, öldürmek için hükümdardan istediğim Amr b. Ümeyye oradaydı. Müslüman olduğumu anlamıştı. Büyük bir sevinçle koşup yanıma geldi ve boynuma sarılarak kucakladı. Ben de ona sarılıp kucaklarken, yaptıklarım için özür diledim."

CİĞERPARELER

Amr b. As, devam ediyor:

"Daha sonraki günlerde, bir yük gemisi ile Arabistan'a döndüm. İndiğim limanda bir deve satın alıp, Medine'ye doğru hareket ettim.

Hedde denilen yere geldiğimde, önümde giden bir kişi fark ettim. Bir de baktım Halid b. Velid imiş. 'Nereye gidiyorsun?' diye sorunca:

'Ey Amr!. Muhammed'in Peygamber olduğu kesinleşti. Daha ne kadar bekleyeceğiz ki? Ben müslüman olacağım!' deyince, büyük bir sevinç içinde:

'Ben de müslüman oldum ve bunu bildirmek için, Allah Resulü'ne doğru yola koyuldum.' dedim. O sırada arkadaşı Osman b. Talha geldi.

Hep birlikte Medine'ye yaklaştık. O sırada bizi gören bir adam: 'Bu gelen kişilerle, Mekke'nin idaresi bize geçer!' diyerek, önümüzden yarıştı. Bu adam, ne için geldiğimizi anlamış ve Allah Resulü'ne müjde vermeye koşmuş olmalıydı.

Harre denilen yerde konakladık, yıkanıp temizlendik. Ve temiz elbiseler giyip Allah Resulü'nün yanına vardık. Bizi beklemekteydi. İlk fark ettiğimiz şey, yüzünün güneş gibi parladığıydı. Karşı karşıya gelince:

'Mekke, ciğerparelerini (en sevgili yavrularını) kucağımıza atmıştır!' diyerek bize tebessüm etti."

BİR ŞARTIM VAR!

Amr b. As, devam ediyor:

"Allah Resulü'nün yanına, ilk önce Halid gitti. O sırada Efendimiz (s.a.s.) kendisine tebessüm edip duruyordu. Arkasından Osman b. Talha gitti, müslüman oldu. Sıra bana geldiğinde, hiç anlamadan, kendimi onun önüne oturmuş buldum. O ana kadarki düşmanlığımdan ötürü yüzüne bakamadım!.

'Ya Resulallah!. Elini aç da sana beyat edeyim.' dedim.

Sağ elini uzatınca elimi geri çektim. 'Ey Amr!. Ne oldu?' dedi.

'Ya Resulallah!. Beyat için bir şartım var.' deyince, şartımı sordu.

'Geçmişte size karşı yaptığım günahlarımın affedilmesidir.' dedim.

Yine tebessüm edip:

"Ya Amr!. Beyat et!. Şüphe yok ki İslam, kendinden önceki günahları silip atar!. Hicret etmek de, daha önce olanları siler!." buyurdu.

Daha önceki günlerde, bana Allah Resulü'nden daha büyük bir düşman yoktu. Fakat İslam dinini seçtiğimde, hiç kimse bana onun kadar sevgili olamazdı.

HALİD B. VELİD ANLATIYOR

"Allah Resulü Hudeybiye'de geldiğinde, müşriklerin süvari komutanıyım. Aklımdan bir baskın yapmak geçerken, elim ayağım bağlandı. Onun Allah tarafından korunduğunu anladım.

Daha sonra yanımızdan geçip gittiler. Hiçbir şey yapama-

dık. Kendi kendime:

'Necaşî'nin yanına mı gitsem acaba? Gitsem de kıymeti yok, o da müslüman oldu.' diye söyleniyordum. Bu arada Herakliyus'un ülkesine yerleşip Hıristiyan olmayı, hatta İran'a gidip, Acemlerle birlikte yaşamayı bile düşünüyordum.

Allah Resulü, ertesi yıl, kaza umresi yapmak üzere tekrar Mekke'ye geldi. Kardeşim Velid, müslüman olduğu için onunla birlikteydi.

Velid beni Mekke'de çok aratmış, bulamayınca bir mektup göndermiş.

O mektubu bana ulaştırdılar. Şöyle yazmıştı:

'Kardeşim!. Senin İslam dininden uzak kalmaya öyle şaşıyorum ki!. Oysa ki, seni yanlış yoldan uzaklaştıracak bir aklın da var, onu kullansana!. Allah Resulü bana: 'Halit nerede?' diye sordu. Ben de: 'Allah onu bize getirir!.' diye cevap verdim. Bunun üzerine: 'Halit gibi bir insan, İslamiyet gibi yüce bir dini nasıl olur da tanımaz? Keşke o, bütün kabiliyetlerini ve çabalarını, müslümanlar için kullansaydı, biz kendisini başkalarına tercih eder, üstün tutardık!.' dedi.

Ey kardeşim!. Kaçırılmış olduğun fırsatlara yetişmek için acele et!."

DAHA FAZLA DURAMAM!

Halid b. Velid, devam ediyor:

"Kardeşimin mektubunu okuduğumda, yerimde duramadım. Allah Resulü'nün benim için söylediklerine çok seviniştim. O geceki rüyamda, çok dar, kurak ve sıkıntılı bir va-

diden, yemyeşil ovalara çıktığımı görünce, bir anda müslüman olmak istedim. Osman b. Talha da bana katıldı.

Yolda Amr b. As'ı gördük ki, meğer o da İslam dinini seçmiş, bunu bildirmek için, Allah Resulü'ne doğru yola çıkmış. Beraberce Medine'ye ulaştık. Bir de baktım, kardeşim Velid karşımda duruyor. Sarılıp kucaklaştık.

'Acele et!. Geldiğinizi, bir adam haber verdi!. Peygamberimiz, büyük bir sevinçle seni bekliyor.' dedi. Hemen yanına gittik. Tebessüm ediyordu. Beni yanına çağırıp:

'Ey Halid!. Seni hidayete ulaştıran Allah'a şükürler olsun!. Ben zaten senin doğru yolu bulacağını biliyordum!.' buyurdu.

'Ya Resulallah!. Bütün ömrüm boyunca, sana karşı hep inatla çarpıştım. Dua et de Allah beni affetsin.' dedim.

Ellerini kaldırıp dua etti. O günden itibaren, beni hep önemli işlerde bulundurdu, diğer sahabilerden asla farklı tutmadı."

Peygamberimiz, Halid b. Velid'e, kendi evinin yanında bir ev verdi. Ve onu, süvari birliği komutanlığından hiç ayırmadı.

MUTE GAZASI

Peygamberimiz, Şam'daki Rum kayserini İslam dinine davet etmek için yazdığı mektubu, sahabilerden Hâris b. Ümeyye ile göndermişti. Haris, Mute bölgesine geldiğinde, kayserin valilerinden Şurahbil tarafından durduruldu. Ve Allah Resulü'nün elçisi olduğu öğrenilince, başı kesilerek şehit edildi.

Haris'in bu şekilde öldürülüşüne çok fazla üzülen Allah Resulü, hemen üç bin kişilik bir kuvvetin Mute'ye doğru ha-

rekete geçmesini buyurdu. Daha sonra da:

"Bu ordunun komutanı Zeyd b. Harise'dir. O öldürülürse, Cafer kumandan olsun, Cafer öldürülürse, Abdullah b. Revaha onun yerine geçsin!. Eğer Abdullah da öldürülürse, müslümanlar kendi aralarından birini seçsin!." dedi.

Bu sözleri duyan Numan adlı bir Yahudi, Allah Resulü'nün yanına gelip:

"Ey Ebu'l-Kasım!. Eğer sen Peygambersen, ister az, ister çok sayıda olsun, isimlerini saydığın bu kişiler mutlaka ölecektir!. Çünkü İsrail Oğulları'ndan çıkan Peygamber'ler de böyle yaptıklarında, kaç kişi olursa olsun öldüler." dedi.

Yahudi, daha sonra Hz. Zeyd'in yanına gidip:

"Ey Zeyd!. Vasiyetini yap!. Eğer Muhammed gerçekten peygamberse, bir daha buraya dönmen imkansız." dedi. Zeyd ise:

"Ben şahadet ederim ki, o Peygamber'dir." diyerek tebessüm etti.

Hız. Zeyd, daha 8-10 yaşlarında iken Efendimiz (s.a.s.) tarafından evlat edinilmiş, onun tarafından büyütölmüştü.

Peygamberimiz, komuta görevini üstlenecek kişilerin isimlerini tek tek bildirdiğinde, sahabilerin birçoğu ağlamaya başladı.

"Ya Resulallah!. Keşke o kişiler sağ kalsalar da, onlarla bir arada olsak." dediklerinde, Peygamberimiz sustu, cevap vermedi.

SAHABİLERE VEDA

Peygamberimiz, beyaz sancağı Zeyd'e verdikten sonra,

ondan Hâris'in öldürüldüğü yere kadar gitmesini, oradaki halkı İslam dinine davet etmesini, kabul etmeleri halinde hiç birine dokunmamasını, aksi taktirde Allah'ın yardımına güvenerek çarpışmasını istedi. Daha sonra da, onları uğurlamak için Veda Tepesi'ne geldi. Ordu bir sefere çıktığı zaman, kalanlar ve gidenler, bu tepede vedalaşıyorlardı.

Peygamberimiz, orduya seslenerek:

"Kadınları, çocukları, hastaları, ihtiyaçları ve din adamlarını kesinlikle öldürmeyeceksiniz!. Ağaçları kesmeyecek, evleri yakıp yıkmayacaksınız!. Gittiğiniz yer eğer sisli ise ve çevre görünmüyorsa, o durumda hücum etmeyeceksiniz!. Savaşmak için, sabahın olmasını bekleyeceksiniz!." dedi.

Peygamberimiz, ismini saydığı komutanları tek tek kucakladı, onlar için dua etti. Bu sahabilerden Abdullah b. Revaha, diğer komutanlar gibi şehit düşeceğini anlamıştı. Peygamberimizin yanına gözyaşları içinde gelip:

"Ya Resulallah!. Bana biraz nasihat ver!." deyince, Peygamberimiz:

"Allah'ı daima zikret!. Çünkü onu anmak, insanı umduğu şeye ulaştırır!." buyurdu.

Abdullah b. Revaha, şehit olmak isterdi. Çünkü söylediği şiirlerde:

"Ben, kanları fışkırtıp köpürten bir kılıç darbesiyle, ya da ciğer ve bağırsaklarımı kavuran bir mızrakla şehit düşmek isterim ki Allah beni affetsin. Ve kabrime uğrayanlar:

'Allah bu savaşçıya doğru yolu göstermiş.' desinler." diyordu.

İslam ordusu, gözyaşları içinde yola koyuldu.

GANİMET İÇİN GELMEDİK!

Peygamberimizin elçisini öldürten Şurahbil, İslam ordusunun kendilerine doğru geldiğini duyunca, Rumlardan ve Hıristiyan Araplardan oluşan 200 bin kişilik bir ordu kurdu.

Zeyd b. Harise, bu ordunun sayısını öğrendiğinde, mücahitlerin fikrini almak istedi. Onlardan bazıları, düşman ordusunun kendilerinden yetmiş kat fazla olduğunu dile getirerek, ani baskınlarla ganimet aldıktan sonra geri dönmeyi, bazıları da, düşman sayısını Allah Resulü'ne bildirip, ondan yardım beklemeyi teklif ettiler. Abdullah b. Revaha ise:

"Biz buraya ganimet almak için değil, Rumlarla çarpışmak için geldik!. Bundan önce yaptığımız savaşlarda da, asker sayımıza ya da silah gücümüze değil, Allah'ın yardımına güvendik. Eğer bize şehitlik verilirse, bizi Cennette bekleyen kardeşlerimize kavuşmanın vakti gelmiş demektir." sözleriyle, diğer mücahitlere cesaret verdi.

Toplanıp düşmana doğru ilerlediler.

AMAN ALLAHIMI!

Ebu Hureyre (kedi babası) anlatıyor:

"Mute'ye gelip düşman ordusunu gördüğüm zaman, şaşırıp kaldım. İnanılmaz bir insan seli vardı. Silahları ve atları, bizimle kıyaslanmayacak derecede fazlaydı. 'Hiçbir ordu bunlara karşı dayanamaz' diye düşünmekteyken, yanımda bulunan Sabit b. Erkam:

'Ne oldu sana böyle, çok şaşırmış gibisin!.' diye tebessüm etti.

Şaşırdığını söyleyince de:

'Sen bizim, Bedir Savaşı'nda bir avuç askerle muzaffer olduğumuzu bilmiyor musun?' dedi!."

Sahabiler hücumla kalktığında, Zeyd b. Harise, elindeki sancakla en öndeydi. Düşman içine de en önde daldı. Fakat bir süre sonra şehit düştü. Vücudu, Rumların mızraklarıyla delik deşik edildi.

Haber duyulduğunda, ordunun başına Hz. Cafer geçti. Sancak ona verildi.

Mücahitler, bu yüce sahabinin düşman saflarına doğru at koşturduğunu ve iç kısımlara kadar ilerlediğini görerek onu takip ettiler. Bu sırada:

"Cennet kokusundan güzel koku yoktur!." diyordu.

İKİNCİ ÖRNEK

Hız. Cafer, elindeki sancaktan ötürü, Rumların hedefi haline geldi. Sancak tutan elini kılıçla kopardılar. Bunun üzerine, sancağı diğer eline aldı ama, o da kesildi. Sancağı düşürmemek için koltuğunun altına kısırdığında , bir Rum askeri yetişip ona mızrak sapladı. Sonra da kılıçla şehit edildi.

Uhud Savaşı'nın sancaktarı Mu'sab b. Ümeyr de, Allah düşmanı İbn Kâmia tarafından aynı şekilde şehit edilip, iki eli kesildikten sonra mızraklanmıştı. Hz. Musab'ın, sancağı düşürmemek için yaptığı şeyler de aynı idi.

Hız. Ali Efendimizin ağabeyi olan Hz. Cafer, Habeşistan'a ilk hicret edenlerden biriydi. Necaşî'nin İslam dinini seçmesinde çok büyük payı vardı. Şehit düştüğü zaman otuz üç ya-

şındaydı. Abdullah b. Ömer:

"Savaş sona erdiğinde Cafer'i bulduk. Vücudunda doksandan fazla mızrak, ok ve kılıç yarası vardı." demişti.

SIRA SENDE!

Hız. Cafer'in şehit düşmesi üzerine, sancak Abdullah b. Revaha'ya verildi.

Şehitlik sırası şimdi ondaydı. Bu sırada, kendisine dünya-yı ve hayatı çok güzel gösteren nefsiyle uğraşıyor ve:

"Ey Nefis!. Burada çarpışanlar, Allah'a dönmek için can atarlarken, seni Cennetten pek hoşlanmıyor görüyorum. Eğer arkadaşların (Zeyd ve Cafer) gibi şehitliği seçersen, muradına erersin. Gecikirsen mahvolursun!." diye bağıyordu.

Peygamberimizin de anlattığı gibi, Hız. Abdullah'ın nefsi-ne karşı yaptığı savaş, Rumlara karşı yaptığından çok daha şiddetliydi. Bu yüzden:

"Ey nefis!. Seni şehitlikten alıkoyan şey hanımım ise, bil ki onu şu an kesinlikle boşadım!. Eğer uşaklarımsa, tamamını şu anda azat ettim!. Yurdumdaki bağ ve bahçelerimse, onları da Allah Resulü'ne vakfettim!." dedi.

Abdullah b. Revaha, üç gün boyunca bir şey yememişti. Bu yüzden de gücü tükenmek üzereydi. Amcasının oğlu, bu durumu bildiğinden, ona pişmiş bir et parçası verip:

"Bunu ye de biraz güçlen!." deyince, ondan bir parça kopardı. Fakat hemen arkasından tükürüp: "Sen hâlâ keyfindesin!." diye kendine kızdı. Daha sonra hemen atından indi ve düşman saflarının içine daldı. Atılan bir mızrakla şehit edildi.

Onun vefat etmesiyle ordu dağıldı. Peş peşe şehitler verilmeye başlandı.

İÇİNİZDEN BİRİ!

Peygamberimiz, İslam ordusuna kumandan seçtiği üç kişinin ismini saydıktan sonra:

"Bunlar şehit olursa, içinizden bir kumandan seçin!." demişti.

Kan gövdeyi götürürken, yeni bir kumandan seçmek gerekiyordu. Eğer bu yapılmazsa, bütün ordu kılıçtan geçebilirdi. Mücahitlerin çoğu, Halit b. Velid'i seçmek arzusundaydı. Hz. Halid ise, kendisini bu makama layık göremiyordu. Sonunda ister istemez kumandan oldu. Ve üstün savaş zekasıyla, Rumların bir kanadını çökertmeyi başardı. Bu arada Rum kumandanlarından Mə'ik b. Zafile öldürüldü. Karanlık bastığında çatışma durdu.

Rumlar, ertesi sabah, karşılarında bambaşka bir ordu var zannettiler. Halit b. Velid, atlı ve yaya birliklerin yerlerini, bayraklarını ve bazılarının kıyafetlerini değiştirmiş, orduyu da (sayıca çok görünmeleri için) dar bir şerit durumunda yığılmıştı. Korkak askerlerle dolu müşrik ordusu, yardımcı kuvvetlerin geldiği sanarak telaşa kapıldılar. Ancak yedi gün savaşıp geri döndüler.

Halid b. Velid, savaşın son gününü anlatırken:

"O günkü çarpışmada, elimde tam yedi tane kılıç kırıldı. Sadece Yemen işi enli bir kılıç dayandı." demişti.

MEDİNE'DEN ŞAM'A BAKIŞ

Savaş bitince, Cenâb-ı Hak kıymetli Resulü için, Medine ile Şam arasındaki perdeleri kaldırdı ve yüzlerce kilometre ötede yapılan bir savaşı, sanki oradaymış gibi göstermeye başladı. Bunun üzerine, müslümanların mescide toplanmalarını buyurdu ve minbere çıkıp:

"Size, Mute'de çarpışan ordumuzdan haber vereyim!." dedi.

Bütün nefesler tutuldu.

Peygamberimizin "Kimsenin görmediğini gören gözleri" Mute Gazası'nı seyrediyordu. Gördüğünü naklederken ağlamaktaydı.

"Savaş başladı!. Zeyd b. Harise, sancağı aldı!. Şeytan hemen onun yanına gitti, hayatı ve dünyayı sevdirmeye, ölümü de çirkin göstermeye çalıştı. Fakat o: 'Sen bana dünyayı sevdirmek istiyorsun. Halbuki şu an, imanın kuvvetini denemek zamanıdır.' diyerek ilerledi. Çarpıştı ve nihayet şehit düştü.

Onun için Allah'tan af dileyin!." buyurdu. Denilenler yapıldı.

Efendimiz (s.a.s.) daha sonra Zeyd için:

"Şimdi Cennet'e girdi, sevincinden sağa sola koşuyor." dedi.

Müslümanlar, büyük bir mutluluk duydular.

Peygamberimiz, anlatmaya devam ederek:

"Daha sonra bayrağı Cafer aldı. Şeytan, hayatı sevdirmek ve ölümden ürkütmek için, onun yanına gitti. Fakat Cafer, şeytana aldırmadı. Müşriklerle çarpışıp şehit düştü. Onun için

af dileyin!." deyince, mescitteki müslümanlar denileni yaptılar.

Efendimiz daha sonra:

"Cafer'i, meleklerle birlikte, Cennet'e uçarken gördüm." buyurdu.

Müslümanlar, Allah'a şükrettiler.

SARARAN YÜZLER

Allah Resulü, sözlerine devam ederek:

"Şu anda sancağı Abdullah aldı." dedi. Ve bir müddet konuşmadı. Herkes korkmaya başladı, renkler sarardı. Hz. Abdullah'ın, Allah Resulü'nün hoşuna gitmeyen bir şey yaptığından endişe edilmişti. Peygamberimiz:

"Abdullah b. Revaha, iki ayağını da sağlamlaştırdı (kendini toparladı). Elinde sancak tutarak savaştı ve şehit düşerek öldü. Kuşkulu şekilde Cennet'e girdi. Onun için af dileyin!." buyurdu.

Öyle yaptılar. Daha sonra da:

"Ya Resulallah!. Abdullah b. Revaha'nın kuşkusu neydi?" diye bir soru yönelttiler.

"Cafer ve Zeyd, ölümden korkmadılar. Abdullah ise, yaralandığı zaman, çarpışıp ölmekten biraz çekindi. Kılıktan hoşlanmıyor gibi bir hali vardı. Daha sonra bu halini kınadı, cesaretini toplayıp düşman içine daldı ve şehit düşüp Allah'ın Cennetine girdi. Yüce Allah, onların Cennet tahtları üzerinde oturduklarını bana gösterdiğinde, üzüntüm dağıldı." dedi.En sonunda da:

"Nihayet sancağı, Allah'ın kılıçlarından Halid b. Velid aldı. Şimdi tandır tutuştu, savaş kızıştı. Allah bize zafer verdi." buyurdu.

İSTERSEN BEN SÖYLEYİYİM!

Mute Gazası sona erdikten günler sonra, zafer müjdesini vermek için Medine'ye gelen Ya'la b. Ümeyye, Allah Resulü'nün yanına koştu. Peygamberimiz:

"Mute'de olanları ister sen anlat, istersen ben sana haber vereyim." dedi.

"Ya Resulallah!. Buyurun siz haber verin!." deyince, Efendimiz (s.a.s.) olanları birer birer anlattı. Bunun üzerine Hz. Ya'la:

"Ya Resulallah!. Seni hak din ve kitapla gönderen Allah'a yemin ederim ki, başımızdan geçenleri aynen anlattın. Eğer ben anlatsaydım, ancak böyle anlatırdım." diye konuştu.

Peygamberimiz:

"Yüce Allah, benim için yeryüzünü (dağları, denizleri, her türlü engeli ve uzaklıkları) aradan kaldırdı. Ben askerleri, savaş meydanlarındayken gördüm!." buyurdu.

GÖZÜ YAŞLI PEYGAMBER

Hız. Cafer'in eşi Hız. Esma anlatıyor:

"Ordumuz Mute'ye gittiğinde, neler olup bittiğini bilemiyorduk. Efendimiz (s.a.s.) o günlerde evimize gelerek:

'Ya Esma!. Çocukların nerede?' diye sordu. Yerlerini gös-

terdim. Yanlarına gidince, onları kucakladı, öpüp kokladı. Bu sırada bir de baktım, göz yaşı döküyordu.

'Ya Resulallah!. Sizi ağlatan nedir? Yoksa Cafer'den haber mi var?' diye sordum. Güçlkle konuşarak:

'Onlar bugün şehit oldular!.' dedi.

Feryat edip ağlamaya başladım. Bütün kadınlar başıma toplandı. Peygamberimiz:

'Ya Esmâ!. Üzüntünden ötürü, sakın ağzından (Allah'a isyan türünden) kaba sözler çıkmasın!. Göğsünü da sakın döveyim deme!.' dedi."

Hız. Cafer'in oğlu Abdullah, bu olayı şöyle anlatmaktaydı:

"Kardeşimle birlikte oynuyorduk. Efendimiz (s.a.v.) gelip bize sarıldı. Sonra da öptü. O sırada yüzüne bakıyordum. Gözlerinden oluk oluk süzölen yaşlar, sakalından aşağı damlıyordu. Bizim için dua ettikten sonra:

'Allah'ım!. Cafer, hiç şüphe yok ki sevapların en güzeline koştı!.' buyurdu.

Yanımızda bir sürü insan vardı. Onlara seslenerek:

'Cafer'in ailesi için yemek yapıp getirin!. Çünkü onlar, kaybettiklerinin acısıyla bu işi yapamaz hale gelirler.' dedi."

ÇOCUKLARI YÜRÜTMEYİN!.

Hız. Cafer'in oğlu (Abdullah) devam ediyor:

"Peygamberimiz, babamın şehit düşmesinden sonra, beni ve kardeşimi evine aldı. Bizi üç gün boyunca misafir etti. Yardımcısı Selma'ya, bizim için çok güzel yemekler yaptırdı. Bir berber çağırarak saçımızı kestirdi. Ben ve kardeşim için, bir

davar (koyun ya da keçi) ayırtıp işaret koydu. Daha sonra onlar için bereket duası yaptı. Vallahi ben, o davar kadar bereketli bir hayvan ne aldım, ne de sattım. Annem bizi almak için gelince:

'Ya Esmâ!. Bu çocukların geçimi ve bakımları için sakın endişe etme!. Dünyada ve ahirette, onların velisi benim.' buyurdu."

Peygamberimiz, Mute'den dönen mücahitlerin Medine'ye yaklaştığını haber alınca:

"Toplanınız ve kardeşlerinizi karşılayınız!." dedi.

Hava o gün son derece sıcaktı. Buna rağmen herkes yollara düştü. Allah Resulü, bazı müslümanların at ve develerle gittiğini görünce:

"Çocukları yürütmeyin!. Onları hayvanlarınıza bindirin!. Cafer'in oğlunu da bana getirin!." dedi.

Hz. Cafer'in küçük oğlu Muhammed, yaşından ötürü evde kalmıştı. Büyük oğlu Abdullah'ı getirdikleri zaman, onu devesinin önüne alıp şefkatle kucakladı.

Peygamberimiz, belki de o sırada, henüz küçük bir çocukken annesiyle birlikte yaptığı ilk ve son yolculuğu hatırlamış, bindikleri deve, annesi kendisini nasıl kucaklamışsa, o da yetim Abdullah'ı öyle kucaklamıştı.

O gerçekten şefkat peygamberiydi.

YAPRAK YİYEN ASKERLER

Peygamberimiz, İslam dinini öğretme amacıyla gönderdiği on beş kişilik irşat birliğinin Benî Kudaa Kabilesi'nin atlıları

tarafından (Şam civarında) öldürülmesi üzerine, onların üzerine üç yüz kişilik bir ordu yolladı. Ordunun kumandanı Ebu Ubeyde idi. Hz. Ömer de onlarla birlikteydi. Yanlarında sadece hurma vardı. Diğer yiyeceklerse, yoldan alınacaktı.

Planları tutmadı. Çevre bölgelerde kuraklık sürüyordu. Bu yüzden yiyecek bulamadılar. Komutan Ebu Ubeyde, elde kalan hurmaları bir tek yerde topladı. Önceleri askerlere azar azar verirken, daha sonra birer birer dağıtmaya başladı.

Sahabiler, ellerindeki o tek hurmayı, küçük bir çocuğun süt emmesi gibi emiyor, üstüne su içerek, o günkü yemeklerini yemiş oluyorlardı.

Hurmalar bittiğinde, develerin yedikleri selem ağacının yapraklarını topladılar ve suyla ıslattıktan sonra yemeye çalıştılar. Bu sırada ağızları, diken yiyen develerde olduğu gibi, sağa sola yamulup duruyordu. Kısa bir süre sonra, dudaklar parçalandı, diş etleri iltihaplanmaya başladı.

Açlığa dayanamaz hale geldiklerinde, bindikleri develeri kesmeye başladılar. Devesi kesilip yenen sahabi, başka bir kişinin devesine ortak biniyor, fakat bu durum, ordunun hareket ve savaş gücünü azaltıyordu.

Sonunda kesilecek deve kalmadı. Üstelik de sahile gelmişlerdi.

ZİYAFET

Günler boyu aç kalan mücahitler, uçsuz bucaksız sahillerde ufak bir tepe görüp o tarafa gidince, büyük bir hayretle donakaldılar. Tepe zannettikleri şey, kıyıya vurmuş bir balınay-

di. Boyu otuz metreyi geçiyordu. Ordudaki askerler, daha önce böyle bir şey görmemişlerdi. Ölü bir balığın yenip yenmeyeceğini de bilmiyorlardı. Ama hepsi, açlıktan bitkin durumdaydı.

Hemen ateşler yakıldı. Balinadan koyun büyüklüğünde parçalar kesilerek afiyetle yenildi. Bu et, deniz kenarında kalan on beş gün boyunca herkese yetti. Daha sonraki yolculuklar için de, sıcak suyla haşlanarak güneşte kurutuldu.

Balinanın kumlara saplanan ve bir pergel gibi açılan kaburga kemiklerinin altından, üstünde bir adam bulunan ve yüklü durumda olan iri bir deve rahatlıkla geçmiş, göz çukuruna ise, on üç kişi sığmıştı.

Bazı sahabiler, o balığı yemekle hata yaptıklarını sanıyorlardı. Sefer dönüşünde bunu sorduklarında, Peygamberimiz:

"Afiyet olsun!. O balık, Allah'ın sizler için gönderdiği bir hediyeydi. O etten bize de yederseniz olmaz mı?" diyerek onları rahatlatmıştı. Daha sonra da, kurutulmuş balıktan bir parça yedi.

KATLIAMI.

Hudeybiye Anlaşması'nın üzerinden henüz bir buçuk yıl geçmişti ki, Kureyş müşriklerinden at, silah ve köle desteği alan Benî Bekr Kabilesi, bir gece baskını düzenleyerek, Huzâa Kabilesi'ne mensup müslümanlardan yirmi üçünü katlettiler.

Öldürülen kişiler, zayıf ve silahsızdı. Mekke'nin dışında otururlardı. Mekke sınırları içinde, hem insan, hem de hay-

van kanı dökmek yasak olduğu için, saldırı gecesinde (kendilerine dokunmazlar zannıyla) Mekke'ye koşup, oradaki iki eve sığınmışlardı. Fakat müşrikler, Hudeybiye Anlaşması ile birlikte, bu yasağı çiğnemekten kaçınmadılar. Müslümanları, sığındıkları evlerde öldürdüler.

Savfan ve (Ebu Cehil'in oğlu) İkrime gibi Kureyşliler, Benî Bekr Kabilesi ile birlikte katliama katılmış ve:

"Müslümanları hem gece vakti, hem de yüzlerimizi örtmüş vaziyette öldürürsek, Muhammed bu işe karıştığımızı bilemez!." demişlerdi.

Mekke'deki müşriklerin büyük bir kısmı, böyle bir katliamdan habersizdi. Sabah olup dışarı çıktıklarında, üç müslümanın Mekke dışında, yirmisinin de Mekke içinde katledildiğini görerek paniğe kapıldılar. Bu cinayetlere, Safvan ve İkrime'nin de katıldığını öğrenince, hemen yanlarına gidip:

"Vallahî büyük bir hata yaptınız!. Anlaşmayı bozdunuz!. Muhammed, bu duruma seyirci kalmaz!. Ordusuyla gelerek, bizi Mekke'den çıkartır!." dediler. Ve bu durumu düzeltmek amacıyla, Medine'ye bir adam gönderdiler.

Bu iş için uygun kişi Ebu Süfyan'dı. Çünkü onun kızı (Ümmü Habibe) İslam dinini seçmiş ve Allah Resulü'ne eş olmakla şereflenmişti.

HAYIRLIDIR!

Peygamberimiz, Huzaalı müslümanlara yapılan katliamı Medine'den hissetti. Ve Âişe Validemize haber vererek:

"Huzaalarda kötü bir şeyler oldu!." dedi. Hz. Âişe ise:

"Ya Resulallah!. Müşrikler senden bu kadar çekinirken, anlaşmayı bozmaya cesaret ederler mi?" diye sorunca:

"Onlar, Allah'ın dilediği bir iş için (Mekke'nin bir an önce fethedilmesi için) bu anlaşmayı bozdular!." dedi.

Hudeybiye Anlaşmasının üzerinden, henüz iki yıl bile geçmemişti. Bu yüzden Allah Resulü, Mekke'nin fethi için, daha sekiz yıl boyunca sabretmek zorundaydı. Çünkü anlaşma süresi on yıldır. Fakat Rabbimiz, onu daha fazla bekletmek istemedi. Anlaşmayı bozan taraf müşrikler oldu.

Âişe Validemizin bildirdiğine göre Peygamberimiz, o masum müslümanlara yapılanlara kızdığı kadar, hiç bir şeye kızmamıştı. Huzaalar, Peygamberimizin Hz. Âişe'ye verdiği haberden üç gün sonra, Medine'ye gelerek:

"Ya Resulallah!. Bize gece vakti hücum ettiler ve çoğumuz namazdayken, bizi kılıçlarla doğradılar!." dediler.

O sırada gök gürlemeye başlayınca, Peygamberimiz:

"Bu gök gürlemesi, sizlere yardım edileceğine işarettir!." buyurdu.

MÜŞRİKLER OTURAMAZ!

Ebu Süfyan elçi seçildiğinde, Medine'ye gelmekte gecikmedi. Kızı, Allah Resulü'nün eşi olduğu için, Peygamberimizi ikna edeceğini ve Hudeybiye Anlaşması'nı sürdüreceğini sanıyordu. Hemen kızına koştu ve içeri girdiğinde, Efendimizin (s.a.s.) yatağı üstüne oturmaya kalkıştı. Ümmü Habibe, hemen yatağı dürerek bir kenara kaldırdı. Ebu Süfyan:

"Kızcağzım!. Ben mi bu yatağa layık değilim, yoksa o ya-

tak mı bana layık değil?" deyince, Ümmü Habibe:

"Bu Allah Resulü'nün yatağıdır!. Hiç bir müşrik onun üstüne oturamaz!. Sen hâlâ taştan yontulmuş putlara tapıyorsun. Senin gibi yaşlı ve asil biri, nasıl olur da İslamiyet'ten uzak kalır?" deyince, Ebu Süfyan kızarak evden çıktı. Daha sonra Allah Resulü'nü bularak:

"Gel!. Yaptığımız anlaşmayı yenileyelim!." dedi.

Peygamberimiz, ona cevap vermedi. Sadece tebessüm edip:

"Ey Ebu Süfyan!. Sen buraya, bunun için mi geldin?" diye sordu.

Bu sözler üzerine ümitsizliğe kapılan Ebu Süfyan, daha sonra sırasıyla Hz. Ebu Bekir'in, Hz. Ömer'in, Hz. Osman'ın, Hz. Ali ve eşi Hz. Fâtıma'nın yanına giderek, Hudeybiye Anlaşmasının uzatılması için Peygamberimize baskı yapmalarını istedi. Hepsisi de aynı cevabı vererek:

"Bu işi Allah Resulü bilir!." dediler.

Ebu Süfyan Mekke'ye döndüğünde, olanları anlattı. Müşrikler ona kızıp:

"Senin kadar kötü elçi görmedik!. Eğer bize savaş haberi getirseydin, hazırlanırdık!. Barış haberi getirseydin, rahat ederdik!. Öyle şeyler söyledin ki, şaşırıp kaldık!." diye söylediler.

FETHE HAZIRLIK

Müşriklerin ihanetinden sonra, Mekke'nin fethi için bir engel kalmamıştı. Peygamberimiz, eşiyle konuşarak:

"Ya Âişe!. Sefer için bana eşya hazırla ama, bunu kimse duymasın!." diye rica etti.

Âişe Validemiz, yol için gerekli şeyleri hazırlarken, babası çıka geldi. Hz. Ebu Bekir, her zamanki gibi kızını özlemişti. O sırada hazırlanan eşyaları görünce, Efendimizin (s.a.s.) bir sefere çıkacağını sezdi. "Sefer hangi ülkeye?" diye sorduğunda, Âişe Validemiz:

"Babacığım!. Vallahî bilmiyorum!. Resulallah bana da söylemedi." dedi.

Hız. Ebu Bekir, hemen Peygamberimizin yanına koştu ve durumu öğrenince:

"Ya Resulallah!. Kureyş müşrikleriyle aramızda, on yıllık bir anlaşma yok mu?" dedi. Peygamberimiz:

"Kureyşlilerin Huzaalara yaptıklarını duymadın mı? Sözlerinden dönerek anlaşmayı bozdular. Bu yüzden onlarla savaşaacağım." dedi.

İNANANLAR MEDİNE'DE TOPLANSIN!

Mekke üzerine bir sefer düzenleyeceğini eşinden bile gizli tutan Peygamberimiz, daha sonraki asırlarda bütün devlet adamlarına örnek teşkil eden bu tutumuyla, savaş sırlarının düşmanlar tarafından öğrenilmesini ve (o günün şartlarında) bu sürenin en azından geciktirilmesini hedeflemişti.

Allah Resulü, ayrıca Mekke'ye giden bütün yolların tutulmasını, dağdaki geçitlere bile nöbetçi konulmasını, hiç kimsenin Mekke'ye gitmesine izin verilmemesini istedi.

Gözcü ve nöbetçilerin başına da, Hz. Ömer'i koydu.

Daha sonra dört bir yana elçiler göndererek:

"Kim Allah ve Resulü'ne inanıyorsa, Ramazanda Medine'de hazır bulunsun!." diye bir çağrı yaptı.

Ramazan geldiğinde, Medine'de on bin kişi toplandı. Muhacirlerden ve Ensardan, bu sefere katılmayan tek kişi kalmamıştı.

Bu sırada hiç beklenmedik bir olay yaşandı. Sahabilerden Hâtıp b. Ebi Beltea, Kureyş müşriklerine bir mektup yazıp, Peygamberimizin onlar üzerine gelmek için yola çıktığını haber verdi.

Hz. Hâtıp, bu mektubu Ebu Leheb'in azatlı cariyesi Sâre adlı bir kadına verirken:

"Mektubu iyi sakla!. Mekke'ye giderken de تنها bir yol tut!. Dağları ve geçitleri tercih et!." dedi.

Sâre, bu mektubun müslümanlar tarafından bulunmaması için, onu başına koydu ve saçlarını bu mektubun üstüne ördü. Mektup, saçları arasında hiç fark edilmiyordu. Devesine binip yola koyuldu.

HEMEN KOŞUN!

Yüce Allah, resulüne o mektubu bildirdi. Peygamberimiz, bunun üzerine Hz. Ali, Hz. Mikdad ve Hz. Zübeyr'i yanına çağırarak:

"Hiç vakit kaybetmeden yola çıkın!. Mekke'ye doğru gidin!. Hâh Bahçesi'ne geldiğinizde, deve üstünde giden bir kadın göreceksiniz. O kadının yanında bir mektup vardır. Mektubu alarak bana getirin!. Kadına dokunmayın!. Eğer mektu-

bu vermezse, sağ bırakmayın!." dedi.

Hız. Ali ve arkadaşları, tarif edilen yere geldiklerinde, o kadını gördüler ve mektubu istediler. "Bende mektup yok!." diyerek bir sürü yemin etti.

Kadını devesinden indirdiler, yüklerini didik didik ettiler ama, mektubu bir türlü bulamadılar. Diğer iki sahabe dönme-yeye niyetliydi. Fakat Hız. Ali:

"Resulallah hiç bir zaman yanılmaz!." deyip, kılıcını sıyırdı. Kadına yaklaşarak:

"Eğer mektubu vermezsen, başını verirsin!." diye gürledi. Mektup, biraz sonra ellerindeydi.

SEN Mİ YAZDIN?

Peygamberimiz, mektubun Hız. Hâtip tarafından yazıldığını görünce çok üzüldü ve onu yanına çağırıp:

"Ey Hâtip!. Bunu nasıl yaptın?" diye sorunca:

"Ya Resulallah!. Ben, Allah'a ve sana iman etmiş biriyim. Hiçbir zaman imanımdan kuşku duymadım. Elbette ki dinimi de değiştirmedim. Benim bütün ailem, eşim ve çocuklarım, müşriklerin yanında bulunuyor. Mekke fethi sırasında, onlara bir zarar gelmesinden korkmuştum. Mektubu da bu yüzden yazdım." dedi.

Peygamberimiz, onun doğru söylediğini belirttikten sonra, sahabilere dönüp:

"Hâtip hakkında, hayırdan başka bir şey söylemeyin!." buyurdu.

Allah Resulü'nün bu hoşgörüsü, daha önce birkaç defa ol-

duğu gibi, Hz. Ömer'e ters gelmişti.

"Ya Resulallah!. Bırak onun boynunu vurayım!." deyine, Allah Resulü tebessüm ederek:

"Ey Ömer!. Sana izin verseydim, onu öldürür müydün?" diye sordu.

"Evet!. Öldürürdüm!." diye cevap verdiğinde de:

"Ya Ömer!. Kardeşin Hâtıp, Bedir Savaşı'nda çarpışmadı mı? Allah, o savaşa katılan mücahitlerin bütün günahlarını affetmedi mi? 'Cennet size vacip oldu!.' buyurmadı mı?" dedi.

Biraz önce aslan gibi kükreyen bu sahabi, bir anda yumuşadı, ağlamaya başladı.

"Ya Resulallah!. Allah ve Peygamberi, elbette ki daha iyi bilir." dedikten sonra, Hatıb'ın yanına koşup ondan özür diledi.

Fetih Suresi'nde geçtiği gibi, sahabiler Allah düşmanlarına karşı sert, birbirine karşı ise son derece yumuşak insanlardı.

MEKKE'YE DOĞRU...

Beklenen gün gelmişti. Peygamberimiz, Hicretin 8. yılındaki Ramazan ayında, on bin kişilik ordusuyla yola koyuldu. Hava sıcaktı ama, herkes oruçlu idi.

Peygamberimiz, yol halinin zorluğunu bildiği için:

"Orucunu tutmak isteyen tutsun, isteyen de açsın!." diye çağrı yaptırdı. Biraz sonra sahabiler gelerek:

"Ya Resulallah!. Siz orucunuzu bozmadığınız için, askerler de bozmaya yanaşmıyor. Bu yüzden sıkıntı çekiyorlar!." dediler.

Peygamberimiz, herkesin göreceği şekilde bir bardak su içerek orucuna son verdi. Ve mücahitlerin de öyle yapmasını istedi.

"Kudeyd" denilen yerde, Süleym Kabilesi'nden 1000 atlı gelip:

"Ya Resulallah!. Biz sana, anneniz tarafından akraba sayılırız. Bizim savaş sırasında ne kadar cesaretli, sana da ne kadar bağlı olduğumuzu göreceksin!." diyerek onlara katıldılar.

Peygamberimiz, Süleymlilerin bu sözlerine çok sevindi ve kendilerini öncü birlik tayin etti. Bu görevi, o ana kadar Halid b. Velid yapmaktaydı.

Allah Resulü, Merru'z-zahran adı verilen yerde gecelenmesini ve karanlık bastığında, herkesin küçük bir ateş yakmasını buyurdu.

Yakılan on bin ateş, o bölgeyi gündüz gibi aydınlattı.

EBU SÜFYAN GELİYOR!

Yirmi üç müslümanı öldürerek Hudeybiye Anlaşması'nı bozan ve bu hatalarından ötürü de başlarına gelecekleri tahmin eden müşrikler, İslam ordusunun üzerlerine gelmemesi için, Ebu Süfyan'ı tekrar Allah Resulü'ne gönderdiler. Yanına da iki adam katarak, müslümanlar hakkında bilgi toplamalarını istediler.

Efendimiz (s.a.s.) bu durumu haber vererek:

"Etrafa iyi bakın!. Ebu Süfyan buralara geliyor!." dedi.

Arabistan çöllerinde gündüz vakti yol almak adeta imkan-

sızdı. Bu yüzden de yolculuk yapmak için, günün serin saatleri kollanmaktaydı. Ay ışığı yeterliyse, gece vakti yol almakta sakınca görmezlerdi. Özellikle düşmanlardan saklanmak isteyenler, böyle bir yolculuğu tercih ederlerdi.

Ebu Süfyan ve yanındaki adamlar, gece vakti Medine'ye doğru yol alırlarken, binlerce ateşin yakıldığı bir bölge görek şaşırdılar. Ve tam o sırada, karargâha doğru gelmekte olan Hz. Abbas'la karşılaşp, bu ordunun hangi ordu olduğunu sordular. Hz. Abbas:

"Bu ordu, Allah Resulü'ne aittir. Peygamberimiz, muhteşem bir orduyla, üstünüze doğru geliyor!." dedi.

Ebu Süfyan'ın aklı başından gitmişti. Kendi hayatı için de endişe ediyordu. Hz. Abbas, onun niyetini öğrendiğinde:

"Eğer benimle gelirsene çok iyi olur. Gece vakti bir kazaya kurban gidersin." dedi.

Ebu Süfyan, rahat bir nefes aldı.

Hız. Abbas'ın altında, (İskenderiye hükümdarı Mukavkıs'ın Peygamberimize hediye ettiği) ak tüylü katır vardı. Ebu Süfyan, korkusundan ötürü kendi atından indi ve Hız. Abbas'ın tergisine (atının arkasına) bindi. Diğer iki adam da, onların peşinden gitmeye başladılar.

KİM BU ADAM?

Sahabiler, Hız. Abbas'ın bindiği katırın tergisinde bir adam görünce meraka kapıldılar. Hız. Ömer, ateş başından kalkıp onlara yaklaşıncı:

"Allah düşmanı Ebu Süfyan bu!." dedi.

Hız. Abbas, Hız. Ömer'in ne kadar celalli (çabuk kızan, sert mizaçlı) olduğunu bildiği için, Ebu Süfyan'ı ondan kaçıırıp Allah Resulü'ne götürdü ve:

"Ya Resulallah!. Ben, Ebu Süfyan ve yanındakileri korumam altına aldım. Hiç kimse onlara bir şey yapmasın!. Özellikle Ömer ona hiç yaklaşmasın!." dedi.

Peygamberimiz, gecenin geç vakitlerine kadar onlarla sohbet etti. Onlara İslam dinini anlattı. Ebu Süfyan'la gelenler, müslüman oldu. Fakat kendisi:

"Ya Muhammed!. Peygamberliğin hakkında içimde bir şüphe var. Bana biraz zaman tanı." ricasında bulundu. Efendimiz (s.a.s.) onu tebessüm etti.

Ebu Süfyan o geceyi çok tedirgin geçirdi. Sabah vakti bir takım seslerle uyandığında, bütün sahabiler ayakta idi. Büyük bir endişeyle:

"Ey Abbas!. Yoksa bunlar beni öldürecek mi?" diye sordu. Hız. Abbas, bu sözlerle gülerek:

"Bizler sabah namazı için kalktık. Allah Resulü birisine eman verince (hayatını garanti altına alınca), kimse ona bir şey yapamaz." dedi.

Ebu Süfyan bir kez daha rahatlamıştı. Sahabilerin abdest almalarını, toplu halde namaz kılmalarını, bu arada Allah Resulü'ne gösterdikleri sevgi ve saygıyı görünce

"Ey Abbas!. Bu askerler, Muhammed'in her dediğini yapar mı?" diye sordu.

Hız. Abbas ise:

"Evet yaparlar!. Hatta yemeyi içmeyi bırakmalarını istese bile, bu emre kesinlikle uyarlar." dedi.

ZAMANI GELMEDİ Mİ?

Peygamberimiz, ertesi gün Ebu Süfyan'ı çağırarak:

"Ey Ebu Süfyan!. İslam dinini seçme zamanın gelmedi mi? Seni hem dünyada, hem de ahirette selamete erdirecek bir din mevcutken, neden hâlâ duruyorsun?" buyurdu.

Bulundukları çadırın giriş kısmında, Hz. Ömer vardı. Ebu Süfyan ondan korktuğu için, ara sıra kendisine göz atıyordu. Peygamberimiz, bir ağaca (Uzza putuna) tapmaktan vazgeçmesini ve İslam dinine girmesini tekrarlayınca:

"O zaman ne yaparım? Uzza için bir şey yapmam gerekmiyor mu? dedi.

Hız. Ömer'in sabrı taşmıştı. "Gerekir elbet!. Hemen git de üstüne işe!" dedi.

Ebu Süfyan, sert bir çıkış yaparak:

"Ey Ömer!. Senin sözlerin, babanın sözleri gibi kabadır!. Beni rahat bırak da, amcamın oğluyla konuşayım!." dedikten sonra:

"Ey Muhammed!. Yumuşak huylulukta, şerefte ve akrabalık hakkını gözetmekte, senden üstünü yoktur. Öyle sanıyorum ki, Allah'tan başka da bir ilah yoktur. Çünkü her ikimiz de, ilahlarımızdan yardım istedik. Eğer benim taptığım şey ilah olsaydı, sana karşı muhakkak ki galip gelirdim." diyerek müslüman oldu.

Mekke'nin reisi ve Hendek Savaşı'nın meşhur kumandanı, artık Allah Resulü'nün saflarındaydı.

PAZARLIK

Ebu Süfyan'ın müslüman olması, bütün müslümanları sevindirdi. Hz. Abbas:

"Ya Resulallah!. Ebu Süfyan, Kureyş'in en şerefliilerinden-
dir. Üstelik de en yaşlılarından biridir. Bu yüzden de ona öy-
le bir hediye verin ki, kavminin yanında şerefi artsın!." dedi.

Peygamberimiz, amcasını kırmayıp:

"Mekke'ye haber salın ve Ebu Süfyan'ın evine sığınan
herkese eman verileceğini (onlara hiçbir zarar gelmeyeceğini)
bildirin!." dedi.

Ebu Süfyan, çok akıllı biriydi. Kavmi için daha fazla şey-
ler istediğinden:

"Ya Resulallah!. Benim evim hiç de geniş değildir!." dedi.

Peygamberimiz, ona tebessüm edip:

"Kim Kabe'ye girerse, zarar görmez!." buyurdu.

Ebu Süfyan, ona da "dar" deyince:

"Kim Mescid-i Haram'a girecek olursa, eman verilsin!." dedi.

"Ya Resulallah!. Orası da geniş sayılmaz!." dedi.

Peygamberimiz, bunun üzerine:

"Kim silahını bırakır ve bizimle çarpışmazsa, ya da kim
evine girer de kapıyı kapatırsa, onlara bir zarar gelmeyecek-
tir!.Yaralılar öldürülmeyecek, esirlere dokunulmayacaktır!."
diyerek, çarpışmakta ısrar edenler hariç, bütün Mekke halkı-
na eman verdi.

Ebu Süfyan, derin bir nefes alıp:

"İşte bunlar yeterince geniştir!." dedi.

Allah Resulü, hem kendisine hem de sahabilerine dayanılmaz işkenceler yaparak hicrete zorlayan müşrikleri, (karşı koymamak şartıyla) affediyordu.

BEKLENEN GÜN

Allah Resulü'nün kimlere eman vereceği ilan edildiğinde, müşrikler evlerine kapandılar. Savfan b. Ümeyye, İkrime b. Ebu Cehil ve Süheyl b. Amr gibi meşhur müşrikler, Mekke'den kaçıp giderken, bir kısmı da çarpışmaya karar verdiler.

İslam ordusundan yayılan tekbir sesleri, kısa bir süre sonra Mekke'ye ulaşınca, müşrikler ister istemez dışarı bakındılar. Ve gökyüzünü karartan bir toz bulutu görünce, korkuya kapıldılar.

Müslümanlar Mekke'ye giriyordu. Peygamberimiz, ordusunu bölüklere ayırmış, her bölüğe ayrı bir kumandan tayin etmişti. Sa'd b. Ebu Ubeyde, elinde beyaz sancakla en önde gidiyordu. Onun hemen arkasında, Allah Resulü'nü aralarına alan, zırhlı ve miğferli iki bin asker vardı. Efendimizin (s.a.s.) yanında, canı gibi sevdiği Mekke'sinden hicret ederken ona yoldaşlık eden Hz. Ebu Bekir bulunuyordu.

TEVAZU

İslam ordusu Mekke'ye girerken, o ana kadar dinlerini saklamak zorunda kalan bir çok müslüman, çoluk çocuk dışarı fırlamışlar, gözyaşları içinde ağlıyorlardı. Peygamberi-

miz, Kavsa adlı devesinin üstünde idi. Ve yüksek sesle Fetih Suresi'ni okuyordu.

Kâinatın yaratılmasına ve ebedî saadete vesile olan Allah Resulü, bir zafer kazandıklarında yere göğe sığmayanların aksine, Mekke'ye girmekteyken, büyük bir tevazuyla başını eğmişti. O kadar eğmişti ki, mübarek sakalı devesine değiyordu.

Mekke'nin fethi; Efendimizin (s.a.s.) en büyük zaferi ve Allah'a iman dâvâsının en güzel meyvesiydi. Bu bakımdan, belki de onun en güzel günüydü. Bütün müslümanlar, bu sevinç karşısında onun ne diyeceğini beklerken, Peygamberimiz tek bir söz söyleyip:

"Allah'ım!. Gerçek hayat, âhiret hayatıdır!." dedi.

Allah ne buyurmuşsa, o da onu söylerdi.

"Dünya hayatı, sizin için bir oyun ve oyuncaktan başka bir şey değildir!. Gerçek hayat ise, âhiret hayatıdır!. Keşke bunu bilseydiniz!." (Ankebut Suresi, 64)

BU AHMAĞI ÖLDÜRÜN!.

Peygamberimiz, İslam dinini seçen Ebu Süfyan'ın hâlâ bazı kuşklar duyduğunu, bu arada sahabileri ve İslam ordusunu hiç tanımadığını fark etmişti. Bunun için de, amcası Hz. Abbas'dan onu yanına almasını ve Mekke'ye giren İslam ordusunu tanıttırmasını istedi. Önlerinden hangi bölük geçtiyse, Ebu Süfyan onların kabilesini soruyor ve öğrendiğinde:

"Demek ki onlar da müslüman olmuş. Vallahî ben, hayatımda böyle bir ordu görmedim!." deyip duruyordu. Daha

sonra Mekke sokaklarını dolaşarak:

"Ey Kureyşliler!. Müslüman olun ve kurtuluşa erin!. Sakın karşı koymaya kalkışmayın!. Karşınızda muhteşem bir ordu var!." diyerek bağırmaya başladı. Onun bu sözleriyle, birçok müşrik direnişten vazgeçti. Böylelikle boş yere kan akmadı. Peygamberimizin, ona İslam ordusunu göstermesi, meyvesini vermişti.

Ebu Süfyan'ın karısı (Hind) kocasının bu halini görünce, hemen dışarı fırladı ve onu sakalından tutup:

"Ey Kureyş topluluğu!. Elçi olarak seçtiğiniz bu adam, dinini değiştirip İslam dinine girdi!. Bu yaşlı ahmağı hemen öldürün!." diye bağırmaya başladı.

NE KADAR DA KÖRMÜŞÜZİ.

Müşrikler, öldürdükleri müslümanların kulak ve burun gibi azalarını keserler, onları parça parça ederlerdi. Hind, İslam mücahitlerinin bu yüzden Mekke halkından intikam almaya kalkışacaklarından ve çoluk çocuk herkesi kılıçtan geçireceklerinden korkarken, onların (savaşanlar dışında) hiç kimseye dokunmadıklarını görünce, o ana kadar Allah Resulü'ne karşı duyduğu düşmanlıktan ötürü utanmaya başladı ve Ebu Süfyan'a:

"Ne kadar da körmüşüz!. Bu fetih Allah'tan gelen bir iş tir!." dedi.

Daha sonra da, müslüman olmak için dayanılmaz bir arzu duyduğunu, hatta Allah Resulü'ne giderek, ona bağlılık yemini yapmak istediğini belirtti.

Hind, kendisini yine de tehlike içinde gördüğünden, tanınmamak için peçe takıyor, her zaman giydiği kıyafetlerden farklı giyiniyordu.

KAVUŞMA!.

Peygamberimiz, Mekke'ye girdiğinde, Kâbe'yi ziyaret etmek için pek acele etmedi. Onun için bir çadır kurulmuştu. Allah Resulü, yolculuğun tozlarını üstünden atmak için, bu çadırda yıkanıp abdest aldı.

Bu süre içinde Mekke halkı sakinleşmiş, kan dökülmediği için rahatlamıştı.

Peygamberimiz, daha sonra devesi Kasva'ya binerek, Kâbe'ye hareket etti.

Mekkeliler, onu görmek için koştuklarında, bir kez daha şaşırdılar.

Tevazudan ötürü başı yine eğik duran Allah Resulü, devesinin arkasına (Mute Gazası'da şehit düşen Hz. Zeyd'in oğlu) Üsâme'yi bindirmişti. Böylelikle, yanına yaklaşılmasından korkulan bir kral değil; iman sahiplerini dünyada ve âhirette taşıyıp Cennet'e ulaştırmakla görevli bir hizmetkar olduğunu göstermekteydi. Zaten bunun için de: "Bir kavmin efendisi, ona hizmet edendir!." buyurmuştu.

On binlerce sahabi, onun peşinden Kâbe'ye geldiler.

Peygamberimiz, Hacerü'l-esved'e kadar yanaştı ve elindeki asasıyla dokunup, tekbir getirdi. Binlerce müslüman aynı şeyi yapınca, Mekke tekbir sesleriyle inledi.

Sahabilerden Muhammed b. Mesleme, Peygamberimizin

bindiği devenin yularından tutmuş ve Allah Resulü'nü o şekilde tavaf ettirmeye başlamıştı.

Peygamberimiz, tavaf sona erdiğinde devesinden inerek, Makam-ı İbrahim'de (İbrahim Peygamber'in Kabe'yi inşa ederken durduğu yerde) iki rekat namaz kıldı. Zemzem Kuyusu'ndan su içti ve Safa Tepesi'ne çıkıp dualar etti.

Allah Resulü ve mücahitler, o geceyi ibadet ve tavafla geçirdiler.

PUTLARIN YIKILIŞI

Kabe'nin çevresine, üç yüz altmış civarında put dikilmişti. Her Arap kabilesi, Hübel, Lat, Uzza ve Menat gibi büyük putlarla birlikte, bu küçük putlardan birini de ilah benimsemişti. Bu putlar, çalınma ya da devrilme tehlikesine karşı (içlerine kurşun akıtılarak) taş zemine bağlanmışlardı.

Hz. Cibrail, putları yıkma emrini getirdiğinde, Peygamberimiz, elindeki âsâsıyla o putlara dokundu. Âsâ putun yüzüne dokunmuşsa, o put sırt üstü; arkasına dokunmuşsa, yüz üstü devrilip parçalanıyordu.

Peygamberimiz, bu sırada:

"Hak geldi, bâtil Zâil oldu!. Çünkü bâtil mâbutlar (sahte ilahlar), yoktan bir şey var edemez!." diyordu.

Ne kadar put varsa yıkılıp parçalandı.

Sıra en büyük putlara gelmişti. Ve bunların en meşhuru, Kâbe içinde idi.

HÜBEL'İN SONU

Peygamberimiz, içeri girmek için Kâbe'nin anahtarını istediğinde, ortalık biraz karıştı. Çünkü anahtar, sahabilerden Osman b. Talha'nın (henüz müslüman olmayan) annesindeydi.

Bu kadın feryat ederek:

"Lat ve Uzza'ya andolsun ki, kavmimin iftihar ettiği bir şeyi asla vermem!" diyordu.

Kadın, oğlunun bütün ricalarına rağmen yumuşamadı. Hatta biri gelir de alır diye, anahtarı iç çamaşırlarına sakladı.

Peygamberimiz, anahtarın bir türlü gelmediğini görünce, kadının yanına Hz. Ebu Bekir ve Hz. Ömer'i gönderdi. Kadın Hz. Ömer'in geldiğini görünce, korkusundan anahtarı çıkarıp verdi.

Biraz sonra Kâbe kapısı açılmıştı.

Peygamberimiz, Hz. Ömer ve onun oğlu ile birlikte içeri girdi. Hz. Bilâl ise, kapının kenarında bekliyordu.

Müşriklerin en büyük putu Hübel, kırmızı bir akik taşından yapılmıştı ve insan şeklinde idi. Bu putun bir eli her nedense kırılmış, müşrikler ona altından yapılan bir el takmıştı.

BİR SÜRÜ RESİM

Kâbe'nin içinde, Hübel putundan başka, hurma ağacından yontulmuş iki güvercin heykeli ve Hz. İbrahim'e indirilen koçun boynuzları vardı.

O zamanlarda, Kâbe'nin altı direği bulunuyordu. Kapıya

yakın direkte, kucağında bebeğiyle bir kadın resmi vardı. Bunlar, Hz. Meryem'le oğlu İsa'ydı. Diğer direklerde de, peygamber ve melek kabul edilen resimler vardı.

Peygamberimiz, bunlardan birine çok sinirlendi. Çünkü o resim, Hz. İbrahim'i fal bakarken gösteriyordu.

"Allah bu resmi yapanı kahretsin!. Atamızı fal bakarken göstermiş. Vallahî puta tapanlar bile bilir ki, bir peygamber asla fallâ uğraşmaz." dedi. Daha sonra da Hz. Ömer'den, Hübel putunu kırmasını ve resimleri yok etmesini istedi.

EVLERDE PUT KALMASINI.

Peygamberimiz, fethin ilk günlerinde, Mekke halkına iki kere seslenerek, evlerdeki putların parçalanmasını, ne kadar içki varsa dökülmesini, içki küplerinin de kırılmasını buyurdu. Domuz etinin ve ölmüş hayvanların yenmesini, falcılara ve kâhinlere para verilmesini yasakladı.

Allah Resulü, Mekke sınırları içinde kan dökmenin helal olmadığını, hiçbir ağacın kesilemeyeceğini, hayvanlara verilen otlar hariç, hiçbir bitki ve çiçeğin koparılamayacağını, yerde bulunan bir eşyanın (sahibini aramak için bile) yerden alınamayacağını, eşleri değiştirmek ya da belirli bir süre sonra ayrılmak üzere yapılacak evliliklerin (mute nikahlarının) haram olduğunu, kan dâvâlarının artık sona erdiğini ve buna benzer hususları sıralayarak:

"Artık hür ve serbestsiniz!." buyurdu.

YIK ONU!.

Peygamberimiz, Halid b. Velid'i çağırarak:

"Nahle Vadisine git!. Orada yan yana duran üç semure ağacı göreceksin. Onlardan ilkini kes!." diye emir verdi.

Bu ağaç, müşriklerin en büyük putlarından Uzza idi. Onun hemen yanında da, Gatafanların tapındığı başka bir put dururdu. Fakat yüzlerce putları bulunmasına rağmen, Araplar için Kâbe, en kıymetli mabetti. Çünkü burasının, Allah dostu İbrahim'in mescidi olduğunu bilirlerdi.

Araplar, bu büyük Peygamberden asırlar ötesine yansıyan dine uyarak ehrama girer, Kâbe'yi tavaf eder, fakat Uzza putuna tapmadıkça, ehramdan çıkmazlardı. Kısacası, bir ağaçtan ibaret olan Uzza, müşrikler için çok önemli idi. Bu put için bir bakıcı tutmuşlar, bakıcının evini, üç ağaçtan birinin üstüne koymuşlardı.

Halid b. Velid, semure ağaçlarından ilkini keserek döndüğü zaman, Allah Resulü:

"O ağacı keserken bir şey gördün mü?" dedi.

Hız. Halid, bu soruya bir anlam veremedi. "Görmedim!" dediğinde, Peygamberimiz:

"O zaman Uzza bir zarar görmemiş!. O vadiye tekrar git!. İkinci ağacı da kes!. Yık onu!." dedi.

İKİNCİ AĞAÇ

Halid b. Velid, bir süvari birliğiyle tekrar yola koyuldu. İkinci ağacın yanına geldi ve ona balta vurunca, bir anda bü-

tün tüyleri ürperdi. Bu ağacın içinden, o zamana kadar hiç görmediği, kapkara, cırlçıplak, saç başı dağınık, elleri boynunda olan, dişlerini gıcırdatan ve kadınlara benzeyen bir cin çıkmıştı.

Peygamberimizin bahsettiği "bir şey" bu idi.

Hız. Halid, kendisini toplayınca kılıcına davrandı. O sırada Uzza'nın bakıcısı Dubay koşarak:

"Ey Uzza!. Halid'i öldür!. Eğer onu öldürmezsen, rezil olursun!." diye bağırdı.

Hız. Halid ise:

"Ey Uzza!. Sen ilah olamazsın!. Allah seni alçaltmıştır!." diyerek, o tuhaf yarattığı kılıcıyla ikiye böldü. Daha sonra, Uzza'nın bakıcısını da öldürüp ağacı kesti. Geri döndüğü zaman, Peygamberimiz:

"Gördüğün şey Uzza'ydı. Müşrikler, Uzza putuna taparlarken, esasında onun içindeki cine tapıyorlardı. Artık bu iş sona ermiştir." dedi.

Bu olayın aynısı, bir kaya parçasından ibaret Menat putunun yıkılması sırasında da yaşanmıştı.

O KENDİNİ SAVUNUR

Putların sayısı yüzleri bulduğundan, bir çok sahabe onları yıkmakla görevli idi. Amr b. As'a, Süva putu düşmüştü. O anlatıyor:

"Süva putu Mekke'nin dışındaydı. Yıkmak için yanına gittiğimde, bakıcısı karşıma dikilerek: 'Ne yapmak istiyorsun?' diye sordu.

'Allah Resulü'nün emriyle onu yıkacağım!.' dedim.

'Senin gücün onu yıkmaya yetmez!. Kendisini savunup seni öldürür.' dedi.

'Yazıklar olsun sana!. Hâlâ boş şeylere inanıyorsun. Bu put işitip duyar mı?' dedikten sonra, onu büyük bir zevkle parçaladım.

'Nasıl? Gözünle gördün mü?' diye sorunca:

'Allah'a boyun eğdim, müslüman oldum!.' dedi."

HARAM HEDİYE

Abdullah b. Abbas anlatıyor:

"Sakif Kabilesi'nden câhil biri, Allah Resulü'ne bir tulum şarap hediye getirdi. Efendimiz (s.a.s.) bu işe şaşırarak:

'İçkinin Allah tarafından yasaklandığını duymamış mıydın?' dedi. Adam bunun üzerine şarap tulumunu kölesine uzatıp:

'Bunu sat da parasını getir!.' diye emretti. Peygamberimiz, onu tekrar ikaz ederek:

'Şarabın içilmesi haram olduğu gibi, satılması da haramdır!.' buyurdu.

Daha sonra da, hayvan leşleri, domuz eti ve putlar için:

'Yüce Allah, bunların satılmasını haram kılmıştır!. Kadınlarla belli ve kısa süreler için yapılacak evlilikler de (Mute nikahları da) yasaktır!.' dedi."

DÖNSEM NE OLUR?

Ebu Süfyan, (Mekke'nin fethinden önce) Hz. Abbas'ın

yardımıyla Efendimizin (s.a.s.) yanına geldiğinde: "Allah'tan başka bir ilah olmasa gerek!" diyerek İslam'ı seçmiş, bu sözyle de, içinde bazı kuşkular taşıdığını belli etmişti.

Bir gün Mescid-i Haram'da dinlenmekteyken, Allah Resulü de oraya geldi. Ebu Süfyan, sahabilerin ona duyduğu saygıyı kıskanarak:

"Yeni bir ordu toplayıp, kendisine tekrar savaş açsam ne olur?" diye içinden geçirdi.

Peygamberimiz, Ebu Süfyan'dan uzak bir yerdeydi. Buna rağmen aniden ona döndü ve yanına kadar gelip:

"O zaman Allah seni yine hor ve zelil (aşağı) kılar!." buyurdu.

Ebu Süfyan hem şaşırmış, hem de mahcup olmuştu.

"Ya Resulallah!. Peygamberliğin konusunda şu ana kadar içimde bir kuşku vardı, ama artık kesinlikle kayboldu. Böyle düşündüğüm için, Allah beni affetsin!." diye özür diledi.

TAŞLAR ONA HABER VERİR!.

Ebu Süfyan, müslüman olmasına rağmen, bazı müşrik arkadaşlarıyla sohbet ederdi. Yine böyle bir günde, Bilâl-i Habeşî ezan okumaya başladı.

Müşriklerden Halid b. Esid:

"Çok şükür ki babam bu günleri görmedi. Eğer şimdi yanımda olsaydı, bu ezanı dinlemezdi." dedikten sonra, putlarına şükretti.

Halid'in babası, Mekke'nin fethinden bir gün önce ölmüştü.

Müşriklerden biri de, Hakem b. As adlı kişiydi. O da arkadaşları gibi konuşarak:

"Bu ezanın okunması büyük olaydır!. Benî Cumahların kölesi Bilâl'in Kâbe üstüne çıkıp anırması, dayanılmaz bir şey!." diye şikayet etti.

Haris b. Hişam ise, farklı düşünüyordu.

"Muhammed gerçekten bir peygamber olsaydı, muhakkak ki kendisine uyardım!." dedi.

Ebu Süfyan, bu arada lafa karışıp:

"Ben kötü konuşmaktan korkuyorum. Vallahi yerde bulunan şu kumlar, Muhammed'e gidip haber verirler!." dedi.

Peygamberimiz, bu sözlerden biraz sonra yanlarına gelerek:

"Ben sizin ne söylediğinizi biliyorum. Ey Hakem!. Sen şunları söyledin. Ey Haris!. Sen şunları söyledin." deyip, konuştukları şeylerin hepsini tekrarladı.

Ebu Süfyan:

"Ya Resulallah!. İyi ki ben bir şey söylememişim." deyince, Efendimiz (s.a.s.) ona tebessüm etti.

Bu olay üzerine, Haris b. Hişam ve Attab b. Esid, müslüman oldular.

HZ. EBU BEKİR'İN BABASI

Hz. Ebu Bekir'in babası Ebu Kuhafe, gözleri görmeyen bir ihtiyardı. Müslüman olmakta çok gecikmişti. Hz. Ebu Bekir, Mekke fethedildiğinde, babasının elinden tutarak, onu Peygamberimize getirdi.

Efendimiz (s.a.s.) onları gördüğünde:

"Ya Ebu Bekir!. Keşke baban zahmet edip buraya gelmeseydi. Ben onun yanına giderdim." dedi. Daha sonra Ebu Kuhafe'nin göğsünü sıvazlayıp:

"Ey Ebu Kuhafe!. Müslüman ol da selamete er!." dedi.

Yaşlı adam, denilen şeyi yaptı.

O sırada başka bir adam geldi. Allah Resulü'nü görmek için can atıyordu. Kendisini gördüğünde titremeye başladı, tutulup kaldı. Efendimiz (s.a.s.) onu rahatlatarak:

"Sakin ol!. Ben bir kral değilim!. Ben, güneşte kurutulmuş et parçaları yiyerek hayatını sürdüren bir kadının oğluyum!" diyerek tebessüm etti.

İNANILMAZ BİR TABLO

Hiç beklenmeyen olayların peş peşe yaşandığı o fetih günlerinde, bazı müşrik kadınlar da İslam dinini seçti.

Peygamberimiz, Ebu Süfyan ve Hz. Ömer'le birlikte Safa Tepesi'ndeyken, kadınlardan on kişilik bir grup geldi. Niyetleri, Allah Resulü'ne beyat etmektir.

Peygamberimiz, bağlılık yemini için yanına gelenlere, bazı şartlar ileri sürüyordu. Bu niyetle Hz. Ömer'e dönerek:

"Bu hanımlara söyle!. Müslüman olurlarsa, Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayacaklardır!." dedi.

Hz. Ömer bu sözleri naklettiğinde, kadınlar kabul ettiler. Peygamberimiz:

"Söyle onlara!. Hırsızlık da yapmayacaklardır!." dedi.

Hz. Ömer, bu sözü iletince, hanımlardan biri itiraz edip:

"Ya Resulallah!. Benim kocam inanılmaz derecede cimridir. Vallahî ben onun haberi yokken, malından bir şeyler çalıp dururdum. Çünkü kendisi, bana ve çocuğuma yetecek kadar para vermezdi." dedi.

Efendimiz (s.a.s.) bu sözlere tebessüm edip:

"Kocanın malından, sana ve çocuğuna yetecek kadar bir şey alabilirsin!." dedi.

Peygamberimizin yanında duran Ebu Süfyan, o kadına seslenip:

"Geçmişte çaldığın şeyler eskide kaldı. Bundan sonra çalacakların da helal olsun!." deyince, Peygamberimiz, o zamana kadar konuştuğu hanımın kim olduğunu anladı.

Bu hanım, Hz. Hamza'yı mızrakla öldürten ve daha sonra kalbini çıkartarak dişleyen (Ebu Süfyan'ın karısı) Hind'den başkası değildi.

PEYGAMBER HOŞGÖRÜSÜ

Hız. Ömer, amcasının parçalanarak şehit edilmesiyle dayanılmaz acılar yaşayan Allah Resulü'nün, o kadına nasıl davranacağını merak ederken, Peygamberimiz:

"Demek sen, Utbe'nin kızı Hind'sin ha!." dedi.

Hind, bu sözler üzerine peçesini kaldırıp:

"Evet Ya Resulallah!. Ben Hind'im!. Gönül rızası ile müslüman oldum ve günahlarımın affı için, senden dua istemeye geldim!." dedi.

Peygamberimiz, inanılmaz bir nezaket gösterip:

"Ey Hind!. Hoş geldin!." diyerek tebessüm etti.

Hind, Allah Resulü'nün bu inceliği karşısında sanki erimekteydi.

"Ya Resulallah! Daha düne kadar, yeryüzünde senden ve senin ev halkından daha fazla kin duyduğum hiç kimse yoktu. Ama Vallahî bugün, senden ve ev halkından daha yakınım yoktur." deyip ağlamaya başladı.

Peygamberimiz, İslamiyet'in, daha önceki yıllara ait bütün günahları sildiğini belirtip onu teselli etti. Kendisini sevmek konusunda da:

"Beni çocuklarınızdan, anne ve babalarınızdan daha fazla sevmedikçe, gerçekten iman etmiş sayılmazsınız!." dedi.

NE KADAR ALDANMIŞIZI.

Peygamberimiz, beyat için gelen hanımlardan zina yapmayacaklarına, çocuklarını öldürmeyeceklerine ve kimseye iftira etmeyeceklerine dair söz aldı. Hind bunun üzerine:

"Ya Resulallah! Anam babam sana feda olsun!. Bizleri ne güzel şeylere davet ediyorsun." dedi. Daha sonra da evine giderek, taptıkları putu baltayla parçaladı. Bu sırada o puta söylenerek:

"Seninle gurur duyardık!. Meğer ne kadar aldanmışız!." diye ağladı.

Hind, Peygamberimize duyduğu sonsuz sevgiden ötürü, ara sıra ona et pişirirdi. O günlerde koyunları az yavru yaptığından, yemeklerde keçi eti kullanıyordu. Efendimiz (s.a.s.) bu durumu haber alınca, Hind için bereket duasında bulundu. Hind'in evinde çalışan yardımcı kadın:

"Peygamberimizin bu duasından sonra kuzularımız öyle bir çoğaldı ki, hayatımda böyle bir şey görmedim." derdi.

Hind, müslüman olmadan önce gördüğü bir rüyayı şöyle anlatmaktaydı:

"Bir gece rüyamda, kendimi kızgın bir güneşin altında gördüm. Ayakta duruyordum. Yakınımda bir gölge vardı ama, oraya bir türlü gidemiyordum. O sırada bir de baktım, Allah Resulü geldi. O gelince sanki gölgeye girdim, bir anda ferahladım."

SÜHEYL B. AMR

Kureyşliler tarafından Hudeybiye Anlaşması'nın şartlarını belirlemek üzere Allah Resulü'ne gönderilen ve ikide birde yaptığı çıkışlarla sahabileri ve özellikle Hz. Ömer'i çıldırma noktasına getiren, daha sonra da Huzaaları kılıçtan geçirenler arasında yer alarak bu anlaşmanın bozulmasına yol açan kişi, Suheyl b. Amr'dı.

O anlatıyor:

"Müslümanlar Mekke'ye girdiğinde, eve girip kapıyı kilitledim. Hem Allah Resulü'ne, hem de sahabilerine karşı yaptığım hataları gözden geçirdim. Bedir ve Uhud'da onlarla çarpışmış, Hudeybiye Anlaşması'nın şartlarını, istediğim şekilde yazdırmıştım. Yaptıklarım o kadar çirkindi ki, beni öldürürler diye korkmaya başlamıştım. Bu yüzden de oğlumu, Allah Resulü'ne göndermeyi düşündüm."

Süheyl'in oğlu Abdullah, Efendimize (s.a.s.) gelip:

"Ya Resulallah!. Babam için eman verir misiniz?" dediğin-

de, Peygamberimiz:

"Ona eman verilmiştir!. Evinden çıksın!." dedi ve çevresinde bulunun kişilere:

"Süheyl'e hiç kimse bir şey yapmasın!. Sert gözle bile bakmasın!. Çünkü o, akıllı ve şerefli bir insandır. Onun gibi kişiler, İslam dininden uzak kalamazlar!." dedi.

Sahabiler, Allah Resulünün bu hoşgörüsü karşısında, bir kez daha şaşkına dönmüşlerdi.

Süheyl b. Amr, Huneyn Savaşı'ndan sonra müslüman oldu.

VE İKRİME

Peygamberimizin azılı düşmanlarından Safvan b. Ümeyye ve İkrime b. Ebu Cehil gibi kişiler, (fetih sırasında direnen müşriklerin Halit b. Velid tarafından bozguna uğratılması üzerine Yemen'e kaçmışlardı.İkrime'nin hanımı Ümmü Hâkim, aralarında Hind'in de bulunduğu on hanımla birlikte Allah Resulü'nün yanına gelerek beyat ettikten sonra:

"Ya Resulallah!. İkrime senden korkarak Yemen'e kaçtı!. Ona eman vermez misin?" diye sorunca, Peygamberimiz:

"Ona eman verilmiştir!." buyurdu.

Ümmü Hâkim, kocasının bu kadar kolay affedileceğini hiç ummuyordu. Onu bulmak ümidiyle hemen Mekke'den ayrılıp Yemen'e gitti.

İkrime o sırada, Tihâme sahillerine gelmişti. Habeşistan'a gitmek için bir gemi arıyordu. Karısını karşısında görünce çok

şaşırdı. Fakat esas şaşkınlığı biraz sonra yaşadı. Allah Resulü onu affetmişti.

İkrime, eşiyle birlikte Mekke'ye dönerken, sanki küçük bir çocuk gibi sevinçliydi.

HOŞ GELDİNİ.

Peygamberimiz, İkrime henüz yoldayken:

"İkrime, sizin yanınıza inanmış ve hicret etmiş vaziyette dönüyor. Sakın onun babasına (Ebu Cehil'e) kötü söz söylemeyin!. Çünkü ölen kişilere kötü sözler söylemek, sadece dirileri üzer, ölümlere bir şey ulaşmaz." dedi.

İkrime biraz sonra geldiğinde, Efendimiz (s.a.s.) onu sevgiyle kucaklayıp:

"Hoş geldin, süvari muhacir!." dedi.

İkrime hâlâ şaşkıındı. Zorlukla konuşarak:

"Ya Resulallah!. Eşim bana eman verdiğinizi söyledi!." dedi.

Peygamberimiz, ona tebessüm edip: "Doğru söylemiş!." buyurdu.

İkrime, göz yaşları içinde:

"Ya Resulallah!. Ben senin peygamberliğinin yanı sıra, insanların en doğrusu, en iyisi ve en vefalı olduğu şahadet ediyorum!." diyerek müslüman oldu.

En büyük Allah düşmanı Ebu Cehil'in oğlu, artık bir sahabi idi. İslam dininin geçmişteki günahları sildiğini duymuştu. Buna rağmen, eski hayatından pişmanlık duyuyordu. Sonunda:

"Ya Resulallah!. Allah adına yemin ediyorum ki, bu güne kadar insanları Allah yolundan çevirmek için yaptığım savaşların iki katını Allah yolunda yapacak, harcadıklarımın da iki katını Allah yolunda harcayacağım!." dedi.

O güne kadar putların ve putperestlerin koruyuculuğunu yapan, hatta yapıp sattığı putlarla büyük paralar kazanan İkrime, müslüman olduktan sonra nerede bir put bulunduğunu duysa, hemen oraya koşup o putu parçalardı.

Kur'anı eline alır, yüzüne gözüne sürer:

"Rabbimin kitabı!.", "Rabbimim kelamı!." deyip ağlardı.

Peygamberimiz, Ebu Süfyan, İkrime, Hind, Süheyl ve Huwayt gibi kişileri affetmekle, onların müşrik yaşayıp, müşrik ölmelerini engelledi. Çünkü onun görevi, Cennet için adam yetiştirmektir.

SÜTANNE SEVGİSİ

Allah Resulü, "Benim annem!." diye hitap ettiği süt annesinin yanından küçük yaşlarda ayrılmış, uzun süre izini kaybetmişti. Hz. Hatice ile evlendiği yıllarda, Halime Hatun onları görmeye geldi. Uğurlu yavrucağı, burnunda tütüyordu.

Peygamberimiz, onunla hasret giderdi. Günler boyu üzerine titredi. Sa'd Kabilesi'ndeki kuraklığı duyunca, kırk koyunla birlikte, bir de deve vererek yolcu etti.

Allah Resulü'nün sütannesine duyduğu sevgi, onun akrabaları için de geçerliydi. Halime Hatun'un kız kardeşi ve iki akrabası, Mekke'nin fethinden sonra Efendimizi (s.a.s.) ziyaret gelmiş, hediye olarak da yağ, peynir ve yoğurt gibi şey-

ler getirmişlerdi. Peygamberimiz, onlara sütannesini sorunca, vefat ettiğini öğrenip gözleri doldu.

Peygamberimiz, Halime Hatun'un kız kardeşine yeni bir elbise giydirilmesini ve iki yüz dirhem (600 gr) gümüş para verilmesini söyledi.

Kadıncağz sevinerek dönerken:

"Ya Resulallah!. Sen küçükken de, büyükken de ne kadar hayırlısın!." diyerek ağladı.

Ziyarete gelenlerden Ebu Servan da:

"Ya Resulallah!. Biz seni süt emerken tanımıştık. Fakat o yıldan sonra, senden hayırlı bir bebek görmedik!. Biz seni genç iken de gördük ama, senden hayırlı bir gence rastlamadık, şimdi de öylesin!." diye dualar etti.

İkisi de doğru söylemişlerdi.

HUNEYN'E DOĞRU...

Mekke'nin fethi ile derin bir nefes alan müslümanlar, bu zaferin üzerinden henüz bir ay geçmeden, başka bir tehlike ile karşılaştılar.

Allah'a ve peygamberine duydukları düşmanlıkla tanınan Hevazinlerin lideri Mâlik b. Avf, Sakif Kabilesi ve diğerleriyle birlikte yirmi bin kişilik bir ordu kurmuş ve:

"Muhammed, bizim gibi zorlu bir kavimle karşılaşmadı!. O bizim üzerimize gelmeden, biz ona saldıracağız!." diyerek, ordusunu Evtas adlı yerde konaklatmıştı.

Peygamberimiz, bunu öğrendiğinde, Abdullah b. Ebi Hadrad'ı çağırarak:

"Hevazinlerin yanına git! Onlarla birlikte kalıp bilgi topla!" buyurdu.

Hız. Abdullah, oraya gittiğinde, gördükleri karşısında şaşkına döndü. Havazin ordusunun konakladığı alanda, askerlerle birlikte, sayısız kadın ve çocuk bulunuyordu. Develer, sığırlar ve davarlar, otağa yayılmıştı. Ortalık bir panayır yerine benziyordu. Kumandan Mâlik, kesin bir zafer kazanacağına inandığından, yanına kadın ve çocukları almaktan çekinmemişti.

Peygamberimiz, müşrik ordusunu karşılamak üzere, on iki bin kişilik bir orduyla Huneyn'e doğru yöneldi. Öncü birliğin başında, Halid b. Velid vardı.

Askerlerin iki bini, İslam dinine yeni giren Mekkelilerdi.

VAKİT GELDİ!

Sahabilerden Ebu Abdurrahman el-Fihri anlatıyor:

"Huneyn'e gitmek için yola çıktığımızda, dayanılmaz derecede bir sıcak vardı. O günü yolda geçirip, akşam vakti konakladık. Son derece yorgun ve heyecanlıydık.

Sabah yaklaştığında, zırhımı giydim ve Peygamberimizin bulunduğu çadıra gidip:

"Ya Resulallah!. Hareket zamanı geldi!." diye seslendim.

Peygamberimiz, boz katırının eyerlenmesini istediğinde, Bilâl onun semerini çıkardı. Semer, hurma lifinden örülmüştü. Hoşa giden hiç bir yanı bulunmuyordu. Peygamberimiz, üstüne iki kat zırh, başına da bir miğfer geçirmişti Hazırlıklar bittiğinde atına bindi. Sabahın alaca karanlığında, Huneyn Vadisi'ne gelerek savaş düzenine girdik."

KISKAÇ

Hevazinler, iyi savaşçılardı. Kumandan Mâlik, hava karardığında, askerlerinden bir bölümünü Huneyn Vadisi'nin kuytularına sakladı. Müslümanlar bunu fark etmemişti.

Saklanan Hevazinler, savaş başlar başlamaz yerlerinden çıktılar ve mücahitleri kısıpaca aldılar. Bu arada onları, yoğun bir ok yağmuruna tuttular.

Kendilerine eman verildiği için İslam dinine ısınan ve orduya yeni katılan iki bin asker, Hevazinlerden ürkerek dağılmaya başladı. Bu askerler arasında, hâlâ müşrik olanlar bile vardı. Bir kısmı da, o ana kadar İslam ordusunun galip geldiğini gören ve ganimet almak isteyen kişilerdi.

Bu panik bir süre sonra tüm orduya sıçradı.

Yemek yapmak ya da yaralıları tedavi etmek amacıyla İslam ordusuna katılan hanımlardan Ümmü Umare anlatıyor:

"Savaş başladığında, yanımda bir kılıç bulunuyordu. Ümmü Süleym'e baktım. Onun belinde de bir hançer vardı. Üstelik de o zaman hamileydi.

Diğer hanımlardan Ümmü Sâlit ve Ümmü Haris:

"Ey müslümanlar!. Savaştan kaçmak sizlere yakışmaz!." diye bağırıp, orduya yeni katılan askerleri kınıyorlardı.

O sırada bayraklı bir adam gördüm ki, deve üstünde idi. Düşman ordusunun sancaktarıydı. Hemen önüne geçerek yere düşürdüm ve onu öldürdüm. Daha sonra Allah Resulü'nü aradım. Kılıcı elindeydi. Ordusunu toplamaya çalışıyordu."

Bu sırada sayıları seksen ile yüz arasında değişen sahabi, Peygamberimizin etrafında etten bir duvar örmüşlerdi.

ONLARI GEBERTİ.

Hanım kahramanlardan Ümmü Süleym, Peygamberimizin yanına koşup:

"Ya Resulallah!. Sana beyat eden (yeni) müslümanların yaptıklarını gördün mü? Seni yalnız bırakıp gidiverdiler!" dedi.

Peygamberimiz, ona bakıp: "Ümmü Süleym!. Sensin ha!." diye gülümsedi.

Ümmü Süleym, son derece kızgındı.

"Ya Resulallah!. Sen bu kaçan kişileri, Mekke'yi fethettiğinde bağışlamıştın. Ama onlar ordumuzu bozguna uğrattılar!. Bir daha onları sakın affetme!. Ve seninle çarpışan şu müşrikleri geberttiğimiz gibi, onları da gebert!." dedi.

Peygamberimiz ise:

"Ey Ümmü Süleym!. Allah bana yetmez mi? Bil ki Allah'ın affi çok geniştir. Gücün yettiği zaman iyilik et!." buyurdu ve bu sözünü üç kere tekrarladı.

O sırada Ebu Talha, Ümmü Süleym'in belindeki hançeri gördü. Ve "Bu nedir?" diye sordu.

Ümmü Süleym, o hançeri çıkartıp:

"Müşriklerden biri bana yaklaşacak olursa, bu hançerle karnını deşerim!." deyince, Ebu Talha bu sözlerle tebessüm edip:

"Ya Resulallah!. Ümmü Süleym'in dediğini duydun mu?" dedi.

Savaşın en hararetli anlarında yapılan bu konuşmalar, Allah Resulü ve sahabilerinin ne kadar büyük bir tevekkül içinde olduğunu (Allah'a ne kadar güvendiklerini) gösteriyordu.

SUİKAST GİRİŞİMİ

Putlara tapmakta ısrar etmelerine rağmen müslümanlar arasına katılan ve ganimetten pay almaya çalışan bazı Mekke'li askerler, kendi arkadaşlarına seslenip:

"Ey Mekkeliler!. Artık eski dininize dönebilirsiniz!. Artık sihir bozuldu, Muhammed ve askerleri yenildiler!." diye bağırdılar.

Bu arada Şeybe ve Safvan adlı müşrikler, Uhud Savaşı'nda öldürülen babalarının intikamlarını almak üzere, Allah Resulü'ne doğru ilerlediler.

Şeybe, Peygamberimizin arkasından sokularak kılıcını kaldırdığı anda, kendisiyle onun arasında oluşan ve yıldırımı andıran bir alev tarafından engellendi. Yanacağını zannederek geri çekildi.

Şeybe b. Osman, daha sonra bu olayı anlatırken:

"Peygamberimizin Allah tarafından korunduğunu işte o an anladım!." demekteydi.

Peygamberimiz, Şeybe'yi gördüğünde ona gülümseyerek:

"Ey Şeybe!. Anası ağlayasica!. Yanıma gel!." buyurdu!."

Şeybe titreyerek yanına gittiğinde, Peygamberimiz elini onun göğsüne koyarak:

"Allah'ım!. Şeybe'nin içindeki Şeytan'ı def et!." diye dua etti.

Yüce Allah, onun içindeki kin ve düşmanlığı giderip, kalbini imanla doldurdu.

Efendimiz (s.a.s.) daha sonra:

"Ey Şeybe!. Artık kâfirlerle savaş!." buyurdu.

ANCAK KÂFİRLER GÖRÜR

Şeybe b. Osman, bu olaydan sonrasını şöyle anlatmaktaydı:

"Peygamberimizin buyruğu üzerine savaşa koyulunca:

'Ya Resulallah!. Ben, alaca atlar üzerinde giden, ak yüzlü ve çok sayıda süvari görüyorum, onları çok merak ettim.' deyince:

'Ey Şeybe!. O süvariler, müşrikleri korkutmak için Allah tarafından gönderilen meleklerdir. Bu yüzden de onları ancak kâfirler görür." dedi. Ve beni tekrar yanına çağırıp, elini göğsüne koyduktan sonra:

'Ya Rabbi!. Şeybe'ye doğru yolu göster!.' diyerek üç kere tekrarladı.

Vallahî henüz elini göğsümden çekmemişken, kalbim onun sevgisiyle dolmuştu. Allah'ın yarattıkları içinde, hiç kimseyi onun kadar sevmem mümkün değildi. Onun önüne geçip müşriklerle savaştım. Onu korumak için, canımı bile seve seve verirdim!. Hatta o sırada, müşrik babam sağ olup ta karşıma dikilseydi, onu da öldürmekten çekinmezdim.

Savaş bittiği zaman, yanına gittim. Bana, kendisi için planladığım kötülükleri tek tek anlatıp:

"Çok şükür ki Allah senin hakkında, iyi şeyler nasip ettil!." buyurdu.

SABIR VE SEBAT EDİN!.

Hevazinler çemberi daraltınca, müslümanlar sağa sola ka-

çışmaya başladı. İşte tam o sırada, Efendimiz (s.a.s.) boz katırı üstünde doğrularak:

"Ey Allah'ın yardımcıları!. Sabır ve sebat edin!. Ben Allah'ın kulu ve Peygamberiyim!. Bunda yalan yok!." diyerek seslendi.

Hız. Abbas anlatıyor:

"Hevazinler bize kısıpaca aldıgında, dağılmaya başlayarak geri çekildik. Fakat Allah Resulü, kafirlerin içine dalmak için, katırını mahmuzlamaya başladı. Ben ve (amca oğulları'ndan) Ebu Süfyan b. Haris, onu engellemek için, katırının geminden güçlölkle tutuyorduk! O sırada bana:

'Ey Abbas!. Kabilelere tek tek seslen!.' buyurdu.

Dediklerini yapıp, önce ensar ve muhacirlere, daha sonra da Hazreciler ve Evsliler gibi kabilelere tek tek seslendim. Vallahî sesimi işittiklerinde, bir ineğin yavrularının yanına dönmesi gibi, geri döndüler. Ordu toparlanmaya başladı. Tekrar hücumla geçildi."

Peygamberimiz, savaşın kızıştığını görünce:

"Allah'ım!. Muhakkak ki sen, kafirlerin bize galip gelmelerini istemezsin. Bizlere yardım indir!. Allah'ım!. Ancak sana şükredilir. Şikayetler ancak sana ulaştırılır. Yardımlar da ancak senden istenir." dedi. Bu sırada Hız. Cebrail gelerek:

"Ya Resulallah!. Bu sözleri sana Allah söyledi. Firavun ve askerleri tarafından kovalanan Musa Peygamber de, denizin kendisi için yarıp yol haline gelmesinden biraz önce, aynı sözleri Allah'ın bildirmesiyle söyledi." dedi.

Peygamberimiz, Rabbimizin vaat ettiğı yardımın geldiğini hissetti. Dua ettikten sonra, yerden bir avuç toprak aldı ve kafirlerin üzerine doğru atarken:

"Yüzleri kara olsun!" diye dua etti. Attığı toprak, her müşrik askerinin gözüne girdi. Kalplerine korku düşmeyen tek bir kişi kalmadı. Daha sonra da:

"Kâbe'nin Rabbine hamdolsun ki, artık bozguna uğrayıp gittiler!" dedi.

KARINCA SÜRÜSÜ GİBİ

Sahabilerden Cübeyr b. Mut'im, o sırada gördüklerini şöyle anlatmaktaydı:

"Hevazinler bizleri sıkıştırıp dururken, gökyüzünden şemsiyeye benzeyen siyah bir örtünün geldiğini, bu örtünün bütün ufku kapladığını, karaltısının önce Hevazinler üstüne, daha sonra da bizimle onlar arasına düştüğünü gördüm!. Dikkatle baktığımda, onları karıncalara benzettim. Sel gibi akıp, vadiyi doldurdular. Gördüğüm şeyin, Allah tarafından gönderilen bir melek ordusu olduğundan şüphem kalmadı. Bu sırada, yerle gök arasında, metal tabaklar içine düşen taşların çıkarttığına benzer sesler duyuluyordu. Hevazinler, bir anda dağıldılar!."

Huneyn Savaşı'ndan sonra müslüman olan Süveyd b. Âmir, o anda duyduğu sesi diğer sahabilere tarif etmek için, eline aldığı çakıl taşlarını bir metal tabağa atarak sallar ve:

"İşte o sırada, içimizde buna benzer sesler çınladı!" derdi.

Yine daha sonra İslam'ı seçen Hâris b. Bedel de:

"Allah Resulü yüzümüze toprak saçtıktan sonra, her ağacı ve taşı, arkamızdan gelen bir süvari şeklinde gördük!" demişti.

Hevazinlerin kumandanı Mâlik b. Âvf, yanına aldığı bir sürü çocuk ve kadınla birlikte esir düştü. Bu kadınlar arasında Allah Resulü'nü hem şaşırtan, hem de çok sevindiren biri bulunuyordu.

CENNET ISIRIĞI

Peygamberimiz, beş yaşına kadar kaldığı süt annesinin evinde, Halime Hatun'un Abdullah, Şeyma ve Enise adlarındaki üç çocuğu ile birlikte oynar, koyun otlatıp çobanlık ederdi.

O günlerde beklenmedik bir olay oldu. Beş yaşında bulunan Allah Resulü, süt kardeşi Şeyma ile oynarken, omzunu bütün gücüyle ısırды. Şeyma'nın omzunda bir iz kalmıştı ve bu iz ömrü boyunca kaybolmadı.

Aradan yıllar geçti. Allah Resulü, Sa'd diyarından ayrıldı, çileli bir hayat sürdü, Peygamberlik görevini üstlendi, savaşlar yaptı, ordusundan şehitler, gaziler çıktı ve bu arada müşriklerden bazı esirler aldı.

Ne gariptir ki, Hevazin müşrikleri ile yapılan Huneyn Savaşı sırasında alınan hanım esirler arasında, (o güne kadar İslâmiyet'i kabul etmeyen) süt kardeşi Şeyma da bulunuyordu.

Şeyma, Peygamberimizin yanına çıkıp kendisini tanıtmak istiyordu. Fakat çocukluk yıllarından beri görmediği Allah Resulü, belki onu tanımayabilirdi. Ama bunun kolay bir yolu vardı. Omzunda bulunan ısırık izi, süt kardeşi tarafından hatırlanabilirdi.

SÜT KARDEŞİYİM!

Şeyma, kendisini esir alan mücahitlere:

"Ben, Efendinizin süt kardeşiyim!." deyince, kimse ona inanmak istemedi. Şeyma ısrar edince, onu Allah Resulü'nün yanına getirdiler.

Şeyma, kendisinin Halime'nin kızı olduğunu söyledikten sonra:

"Ailemizin davarlarını otlatırken, bir gün sizi kucağıma almıştım!. O sırada beni ısırmaştınız!." dedi. Ve omzundaki ısırtık izini (ordugâhtaki hanımlardan birine) göstererek:

"Beni şimdi hatırladınız mı?" diye sorunca, Peygamberimizin gözlerinden yaşlar boşandı. Dört yaşında bir çocukken oynadığı kardeşi, karşısındaydı.

Peygamberimiz, hemen sırtındaki hırkasını çıkartıp yere serdi ve kardeşini onun üzerine oturttu. Daha sonra da ondan, vefat etmiş süt annesi ve babasına ait hatıralar dinledi. Şeyma'yı evinde misafir etti. Ona ve kardeşlerine (Abdullah ve Enise'ye) deve ve davar gibi hediyeler vererek yurduna yolcu etti.

Allah Resulü'nün omzuna bıraktığı (ve sebebini o güne kadar kimsenin anlayamadığı) ısırtık iziyle kendini tanıtan Şeyma, Peygamberimizin nezaketi karşısında müslüman oldu.

ÇOCUKLARA DİKKAT EDİNİ!

Peygamberimiz, müşrik kadınlardan birinin savaş sırasın-

da öldürüldüğünü duyunca, bu işi kimin yaptığını sordu.

"Halid b. Velid öldürdü!." dediler.

Peygamberimiz, onu yanına çağırıp; kadın ve çocukların öldürülmemesi konusundaki emrini hatırlattı.

"Ya Resulallah!. Ben o kadını, iyilik etme niyetiyle atıma bindirmiştim. Fakat beni öldürmek isteyince, bu işe mecbur kaldım!." dedi.

Peygamberimiz, çocukların da zarar görmesinden korktuğu için:

"Dikkat ediniz!. Çocuklar kesinlikle öldürülmeyecektir!." dedi ve bu emrini üç defa tekrarladı. Sahabilerden Useyd b. Hudayr:

"Ya Resulallah!. Onlar müşrik çocukları değil mi?" deyince:

"Sizin en hayırlı olanlarınız da müşriklerin çocukları değil mi?" buyurdu.

Bu cevap, savaş halinin gerginliğini yaşayan sahabileri bir anda yumuşattı.

Allah Resulü, sadece çocuklara ya da ihtiyarlara değil, hayvanlara karşı da şefkatliydi. Devesini sağan bir kişiyi görünce:

"Uzun tırnaklarla hayvan sağlamayın!. Çünkü onun canı yanar." buyurdu.

Bir keresinde de, karınca yuvasına yakın bir yerde ateş yakan askerlerini şiddetle uyarmıştı.

"Siz yerdekilere merhamet edin ki, göktekiler de size merhamet etsin." derdi.

ÂMİR'İN KAÇIRDIĞI

Huneyn'de bozguna uğrayan müşriklerin bir bölümü, "Ev-tas" denilen yerde toplanmıştı. Peygamberimiz, bunu haber alınca, onların üzerine Ebu Âmir komutasında bir birlik gönderdi. Savaş başlamadan önce bir müşrik çıkıp:

"Benimle çarpışacak mert bir asker var mı?" diye bağırma-ya başladı.

Ebu âmir ona doğru yürüdü ve kendisini müslüman olma-ya çağırdı. Adam kabul etmeyince:

"Yarabbi!. Bu adamı İslam dinine davet ettiğime şahit ol!." dedi. Ve çarpıştığı o adamı yenip öldürdü.

Bunun üzerine birçok müşrik, onunla dövüşmek için sıraya girdi.

Ebu Âmir, kiminle çarpıştıysa, aynı şeyleri yaptı. Bu şekilde dokuz asker öldürdü. Karşısına çıkan onuncu kişiyi de İslam dinine çağırıp: "Allah'ım şahit ol!." dediği zaman, adam korkuya kapılıp:

"Yok yok!. Şahit olma!." diye bağırdı.

Ebu Âmir bu işe şaşırılmıştı. Adamı bırakıp geriye döndü. O adam, daha sonra müslüman oldu.

Peygamberimiz, o kişiyi gördüğünde gülümseyerek:

"Bu, Ebu Âmir'in kaçırdığı adamdır!." derdi.

Allah Resulü'nün her sözü hostu.

ŞU OKU ÇIKARI!.

Ebu Âmir komutasındaki birlik, daha sonra Hevazinlerle çarpıştı. Bu sırada bir ok gelip diz kısmına saplandı. Gerisi-

ni, Ebu Musa el-Eşarî anlatıyor:

"Ebu Âmir, amcamdı. Kendisini yaralayan kişiyi gösterince, kılıcımı çekerek ona doğru yarıştım. Adam beni görünce, dönüp kaçmaya başladı.

'Sen ne biçim askersin? Kaçmaya utanmıyor musun?' diye bağırdım. Nihayet durdu ve kılıcımı çekip çarpışmaya başladı.

Biraz sonra onu yenip öldürdüm. Amcamın yanına döndüğümde:

'Şu oku dizimden çek çıkar!.' dedi.

Dediğini yapınca, okun saplandığı yerden bir su boşandı.

Daha sonra da, beni kendi yerine kumandan yapıp:

'Atımı ve silahımı Allah Resulü'ne götür!. Ona benden selam söyle!. Benim için Allah'tan af dilesin.' dedi. Birkaç saat sonra da şehit oldu."

Hevazinlere karşı kesin galibiyet, Ebu Musa el-Eşarî komutasındaki İslam birliğiyle sağlandı. Hevazinler, Taif'e kaçmak zorunda kaldılar.

KULCAĞIZINI AFFET!.

Ebu Musa el-Eşarî devam ediyor:

"Amcamın atını ve silahlarını getirdiğimde, Peygamberimiz, üzerine hasır serili bir somyada dinleniyordu. Hasırın örgüleri, sırtında ve göğsünde iz bırakmıştı. Elimdeki sancağı gördüğünde, yerinden doğrularak:

'Ey Ebu Musa!. Yoksa Ebu Âmir öldürüldü mü?' dedi.

Olanları anlattım ve amcamın dua isteğini ilettim. Hemen kalkıp abdest aldıktan sonra, ellerini kaldırıp:

'Allah'ım!. Kulçağızın Ebu Âmir'i affet!.' diye dua etti.

Dua ederken ellerini o kadar kaldırdı ki, koltuk altlarının parlaklığını gördüm. Daha sonra:

'Ya Rabbi!. Ebu Âmir'in makamını, yarattığın insanların çoğunun makamından üstün eyle!. Cennette, onu ümmetimin üstünlerinden kıl!.' diye devam etti.

Ben de dua istedim. Amcama yaptığı duanın benzerini, benim için de yaptı!."

Öyle bir dua almak, Cenneti almaktan farklı değildi.

HALİD NEREDE?

Abdullah b. Ezher, Huneyn Savaşı sırasındaki bir hatırasını şöyle anlatıyordu:

"Müşrikler dağılıp geri çekildiğinde, Efendimizi (s.a.s.) gördüm. Halid'i arıyordu. Hemen yanına koşarak onu Halid'e götürdüm. Halid b. Velid, her zaman olduğu gibi, süvari birliğinin komutanıydı. Ağır yaralanmıştı.. Çok kan kaybediyordu.

Allah Resulü, onun yanına gidip, yarasının üstüne nefes etti. Halid'in yarası bir anda iyileşti."

Peygamberimiz, daha sonra sahabilerden Tufeyl b. Amr'ı, o bölgede çok rağbet gören Zülkeffeyn putunu yıkmak için görevlendirdi. Ahşaptan yapılan put yakılıp yıkılınca, Devs Kabilesi'nin tamamı İslam dinini seçti.

ALTIN YAPRAKLAR

Hevazinler, Evtas'ta da yenildikleri zaman, bu sefer Ta-

if'teki müşriklerin yanında toplandılar. Peygamberimiz, bunun üzerine Halid b. Velid komutasındaki bin kişilik süvari birliğini öncü gönderip, Taif'e hareket etti.

Abdullah b. Amr, yolda yaşadıkları bir olayı şöyle anlatıyordu.

"Taif'e giderken bir mezar gördük. Peygamberimiz:

'Bu mezar, Salih Peygamber zamanında yaşayan Ebu Rigal'e aittir. Kendisi, Harem bölgesinde (Kâbe civarında) yaşamaktaydı. Daha sonra felakete uğrayıp öldürüldü. Onu buraya getirip gömdüler. Gömerken de yanına, altından yapılmış bir dal koydular. Toprağı kazarsanız, o dalı bulursunuz.' dedi.

Hemen mezarı kazmaya başladık. Biraz sonra altın dalı bulup çıkarttık!."

Ebu Rigal, asırlarca önce yaşayan ve taşkınlıkları sonucunda Allah tarafından helak edilen Semud Kavmi'nden biriydi. Salih Peygamber, onu zekat ve sadaka toplama işinde görevlendirmiş, fakat insanlara yaptığı zulümleri duyunca:

"Ya Rabbi!. Ebu Rigal'e lânet et!." diye dua etmişti.

Ebu Rigal, bir süre sonra öldürüldü. Her nedense, altın bir dalla birlikte gömüldü.

Sahabiler, buldukları altın dalı tarttılar. Üç kilodan ağırdı.

Efendimiz (s.a.s.) eğer arzu etseydi, bütün dağlar taşlar altın olurdu. Ama onun dünya ile ilgisi yoktu.

"Gerçek hayat, âhiret hayatıdır!." derdi.

Onun bütün hedefi, ümmetini ebedî Cennet hazinelerine kavuşturmaktı.

TOK GÖZLÜLÜK

Ebu Zerri'l-Gıfarî anlatıyor:

"Bir gün Allah Resulüyle birlikte idik.

'Ey Ebu Zer! Şu hangi dağdır?' diye sordu.

O dağ elbette ki biliyordu. Mutlaka bir hikmeti vardır diye:

'Ya Resulallah!. Uhud Dağı'dır!.' dedim.

'Allah'a yemin ederim ki, o dağın benim için altına çevrilmesi, beni hiç sevindirmez!. Onu Allah yolunda harcardım.' buyurdu.

'Ya Resulallah!. Az da olsa bir şey bırakmaz mıydınız?' diye sorunca:

'Sadece bir altını, borç için yanımda bulundururdum. Onu da üç günden fazla tutmazdım. Diğerlerini ise, Allah'ın kullarına (eliyle sağına, soluna, önüne ve arkasına işaret edip): 'Alınız!. Alınız!. Alınız!. derdim!.' dedi.

Birlikte yürümeye devam ettik.

'Ey Ebu Zer!. Öyle zengin kimseler vardır ki, kıyamet gününde, onların sevaplarının çok az olduğu ortaya çıkacaktır. Ancak (eliyle yine dört bir yanına işaret ederek) mallarını şöyle şöyle harcayanlar farklıdır. Ama, bunların da sayısı azdır.' dedi."

TAİF KUŞATMASI

Taifliler, İslam dinini tebliğ için (Zeyd'le birlikte) gelen Allah Resulü'nü taşa tutarak kanlar içinde bırakmış ve (kendi

ifadesiyle) ona hayatının en zor gününü yaşatmışlardı. Peygamberimiz, (Hevazinlerin oraya kaçmaları üzerine) Taiflilerin kalesini bir aya yakın kuşatmasına rağmen, istediği sonucu bir türlü alamadı. Bu arada on üç sahabi, kaleden atılan ok ya da taşlarla, ya da dökülen kaynar su ve yağlarla şehit düştü.

Kuşatma sırasında, Ebu Süfyan'ın gözüne bir ok saplandı. Efendimiz (s.a.v) onun yanına gidip:

"İstersen dua edeyim!. Allah'ın izniyle gözün eski halini alsın. İstersen bunu Cennet'te yapsın!." buyurdu.

Ebu Süfyan, akıllı bir adamdı. Yarasının değerini çok iyi anlamıştı. Gözünün Cennette iyileşmesini tercih etti

Sahabilerden Yezid b. Zema, Taiflileri ikna edeceğini söylüyor ve bunun için onların yanına gitmek istiyordu. Efendimiz (s.a.s.) bunu uygun görünce, kaledeki müşriklerden izin istendi.

Taifliler, Yezid b. Zema'ya bir şey yapmayacaklarına dair söz verdiler. Ve bu sahabi kaleye yaklaşıncı, onu okla vurup şehit ettiler.

Oku atan, Huzeyl adlı müşrikti.

Müslümanlar bu olaya çok üzülmüştü. Yezid'in kardeşi Yakup, Hüzeyl'i yakalamak için kale duvarlarının altındaki bir kuytuya gizlendi ve dışarı çıkması için günler boyu bekledi. Bazı müşrikler, (müslümanlar uzaktayken) dışarı çıkar ve her iki taraftan da atılan ok ya da mızrakları, tekrar kullanmak için toplarlardı.

Hız. Yakup, en sonunda muradına erişti. Ve Hüzeyl'i yakalayıp ordugâha getirdi.

Peygamberimiz, her kim olursa olsun, verilen sözlere sadık kalmasını ister, kallesliğe asla tahammül edemezdi.

Hüzeyl, idam edildi.

HAKARET

Savaşlardan önce yapılan teke tek dövüşler, bütün Arap dünyasında geçerli idi. Fakat bu kuşatmada, böyle bir dövüş olmadı. Halid b. Velid:

"İçinizde benimle çarpışacak bir Sakifli var mı?" diye seslendiğinde:

"Kalemizde iki yıllık yiyecek mevcut!. Bu yüzden de içerde kalacağız!. Biraz bekle yiyecekler tükensin. O zaman seninle dövüş yaparız." diye gülüştüler.

Bu sırada bir müşrik, Taif Kalesi'nin burçlarına çıkarak:

"Def olun ey davar çobanları!. Def olun ey Muhammed'in sürüleri!. Def olun ey Muhammed'in köleleri!." diye bağırıp, Allah Resulü'ne ve mücahitlere hakaret etti.

Efendimiz (s.a.s.) bu olaya çok üzülmüştü. Ellerini kaldırıp:

"Ya Rabbi!. Bu adamı Cehennem'e gönder!." diye beddua etti.

Bu duayı duyun Sa'd b. Ebi Vakkas, ne yapması gerektiğini anlamıştı. Yayına bir ok yerleştirip fırlattı. Attığın ok yıldırım gibi gidip, o müşriğin boğazına saplandı. Adam, kale burçlarından aşağı uçtu.

Peygamberimiz, daha sonra onlara seslenilmesini ve kendilerine sığınacak kölelerin, (savaş esirlerinin) azat edileceği-

ni duyurdu.

Bunun üzerine kaleden kaçan yirmi bir köle, İslam ordusuna sığındı. Allah Resulü, onların doyurulmasını, giydirilmesini ve zengin müslümanlar tarafından eğitilmesini istedi. Bu köleler azat edildiğinde, hepsi müslüman oldu.

İZİN YOK!

Mücahitler, Taif Kalesi'ne toplu şekilde saldırmak isteyince, Peygamberimiz:

"Bu kalenin fethi için Allah izin vermiyor!. Onların aleyhinde dua etmemizi de istemiyor!." diyerek, ordunun toplanmasını buyurdu. Bazı sahabiler:

"Ya Resulallah!. Taifliler (Sakifliler) aleyhine dua ediniz!. Onların okçuları, canımızı çok yaktılar." deyince, Peygamberimiz:

"Allah'ım!. Sen Sakiflilere doğru yolu göster!. Onları bize getir!." diye dua etti.

Bu kavmin, hiç savaşmadan ayaklarına gelmesini istemişti.

Taifliler, (Tebük Seferi'nden) kısa bir süre sonra, müslüman olmak için, kendi ayaklarıyla Medine'ye geldiler. Peygamber duasıyla, Cennet'i kazandılar.

KUL HAKKI

İslam ordusu Taiften ayrılırken, bazı develerde ikişer kişi vardı. Develerden bazıları yemek için kesilmiş, bazıları da,

yolculuk ya da savaş sırasında ölmüştü. Efendimiz (s.a.s.) de devesinde yalnız değildi.

Ebu Zür'atül-Cühenî adlı sahabi anlatıyor:

"Allah Resulü devesine binmek istediğinde, Kasva'yı hazırladım. Yularını toplayıp eline verdim ve daha sonra terkisine (semerinin arkasına) oturdum.

Develeri yürütüp koşturmak için, deriden yapılmış kamçılar kullanırdık. Allah Resulü, onlardan biriyle Kasva'yı harekete geçirmek isteyince, o kamçı bana değdi. Ne zaman kullandıysa, hep bana geliyordu.

Bunu fark eder etmez:

'Yoksa kamçı sana mı geldi?' diye sordu.

'Ya Resulallah! Anam babam sana feda olsun!. Hiç önemi yok!.' dedim. Sesini çıkarmadı.

Cirane'ye gelince, savaşta ele geçen davarlar gördüm. Peygamberimiz, onların başındaki kişilerle bir süre konuştuktan sonra:

'Ebu Zür'a nerede?' diye sordu.

'Ya Resulallah!. Buradayım!.' diye cevap verince:

'Bu koyun ve keçiler senin olsun!. Kamçıyla canını yaktım, helal et!.' dedi.

Davarlara bakınca, dilim tutuldu. Bir saydım ki tam 125 tane. Bu yüzden, yaşadığım sürece hiç sıkıntı çekmedim."

BİR BAŞKASI

Taif'ten dönerlerken, Ebu Rühmu'l-Gıfârî'nin bindiği deve, Peygamberimizin bindiği Kasva'yı sıkıştırdı. Ve giydiği

sivri uçlu ayakkabı, Efendimizin (s.a.s.) ayağına batarak yaraladı. Ebu Rühmu'l-Gıfâri, hiç farkında olmadan bunu tekrarlayınca, Peygamberimiz, onu ikaz etmek için, elindeki kamçısıyla ayağına dokundu. Fakat bu dokunuşu, biraz sertçe kaçmıştı.

Gerisini, bu sahabiden dinleyelim:

"Allah Resulü'nün canını yaktığım için çok üzülmüştüm. Hatta benim hakkımda, bir Kur'an âyeti inmesinden bile korkmaya başlamıştım. Cırane'de o korkuyla sabahladığım vakit, biri yanıma gelip:

'Resulallah seni arıyor!' dedi.

Titreyerek yanına gittiğimde, bana tebessüm edip:

'Hani benim canımı yaktığında, geriye çekmen için, ayağına kamçıyla vurmuştum ya! Ona karşılık, bu davarları almanı istiyorum.' dedi.

Resulallah Aleyhisselam'ın benden hoşnut olması, bana bütün dünyadan ve içindekilerden çok daha hayırlıydı."

Peygamberimiz, Ebu Rühm'e seksen koyun vermişti.

GANİMET PAYLAŞIMI

Huneyn Savaşı sırasında ele geçen ganimet, yirmi dört bin deve, kırk binden fazla davar (koyun ve keçi) ve dört ton kadar gümüşü.

Rabbimiz, savaşlarda ele geçen malların beşte birinin Allah'a ve Resulü'ne ait olduğunu bildirmiş, bu ganimetin Peygamber yakınlarına, yetimlere, yoksullara ve yolculara dağıtımını da, Efendimize (s.a.s.) bırakmıştı.(Enfal Suresi, 41)

Peygamberimiz, kendisine verilen bu hisse için:

"Ey müslümanlar!. Vallahî Allah'ın bana verdiği hissenin dışında, sizin ganimetinizden bana bir tüy kadar bile bir şey geçmemiştir!. Beşte birlik pay da, yine sizler için harcanıyor, iade ediliyor!." buyurmuştu.

Peygamberimiz, savaş sırasında ele geçen ganimetleri, o savaşa katılan mücahitler arasında (makamlarına ve hizmetlerine uygun bir şekilde) bölüştürür, kendi payını ise, üç grup insan için kullanırdı.

Birinci grup, İslam dinine kazandırılmak istenen Safvan b. Ümeyye gibi kişilerden oluşmaktaydı.

İkinci grupta, İslam dininde sebat göstermesi istenen Ebu Süfyan gibi kişiler vardı.

Üçüncü grup ise, müslüman görünmelerine rağmen bozgunculuk yapan Uyuyne b. Hısn ve Abbas b. Mirdas gibi kişilerden oluşurdu ki, verilen ganimetler onları sustururdu. Peygamberimiz, elbette ki fakirleri ihmal etmezdi.

BAŞ DÖNDÜREN GANİMETLER

Huneyn Savaşı'ndaki ganimetler, Ebu Süfyan'ın başını döndürdü.

"Ya Resulallah!. Sen artık, Kureyşlilerin en zengininis. Bana da onlardan biraz versene!." dedi.

Peygamberimiz, ona tebessüm ederek:

"Ya Bilâl!. Ebu Süfyan için, kırk okiyye (yaklaşık elli kilo) gümüş tart!. yüz tane de deve ver!." buyurunca, Ebu Süfyan'ın gözleri parladı. Fakat yine de:

"Ya Resulallah!. Bana verdiğin kadar, oğluma da versen olmaz mı?" dedi

Allah Resulü, aynı miktardaki ganimeti oğlu Yezid için de verdikten sonra, Ebu Süfyan bu sefer diğer oğlu Muaviye için istedi. Peygamberimiz, onu kırmadı.

Ebu Süfyan, üç yüz deve ve yüz yirmi okiyye gümüşü alıp giderken:

"Ya Resulallah!. Sen ne kadar cömertsin!. Bu yaptığın şey, iyiliğin son noktasıdır." dedi.

ANCAK PEYGAMBER YAPAR!.

Peygamberimiz, Huneyn Savaşı'na çıkarken, Safvan b. Ümeyye'den bol miktarda silah ödünç almıştı. Safvan, henüz müslüman olmamıştı.

Savaş sona erdiğinde, onu çağırıp:

"Ya Safvan!. Silahların parasını ödemek istiyorum. Söyle, borcum neyse vereyim." dedi.

Safvan'ın gözleri başka yerdeydi. Savaş sırasında ele geçirilen deve, koyun ve keçilerden bir kısmı, aşağıdaki bir vadi-de otlamaktaydı. Peygamberimiz, Safvan'ın o vadiye baktığını görünce:

"Ya Safvan!. Ne güzel bir vadi ve ne güzel hayvanlar, öyle değil mi?" dedi.

Safvan b. Ümeyye:

"Hakikaten çok güzeller!." deyince, Peygamberimiz:

"O zaman o vadi, içindekilerle birlikte senin olsun!." buyurdu.

Safvan şaşırıp kaldı. Sevincinden kendini kaybetmişti.

"Ya Resulallah!. Vallahî ancak bir Peygamber'in kalbi, maldan mülkten bu kadar uzaktır!." diyerek müslüman oldu.

DİLİNİ KESİ.

Yeni müslümanlardan Abbas b. Mirdas, kendisine (muha-cir ve ensar mücahitleri gibi) dört deve verilmesini az buldu ve söylediği şiirle, ganimet dağıtımını eleştirdi. Bu şiir duyulunca, Peygamberimiz üzüldü. Ve ona niçin böyle yaptığını sordu.

Abbas, kendisinin birçok kişiden daha fazla yararlı olduğunu söyleyince, Efendimiz (s.a.s.) Bilâl'i çağırarak:

"Abbas'a yeni bir elbise giydir!. Daha sonra dilini kes!." buyurdu.

Bilâl onu götürmeye kalkınca, Abbas b. Mirdas:

"Muhacirler yetişin!. Dilimi kesecekler!." diye bağırıp durdu.

Bağırması artınca, Bilâl tebessüm edip:

"Ey Abbas!. Allah Resulü bana, sana elbise giydirip dilini kesmemi, yani seni razı edip susturmamı istedi!." diyerek onu giydirdi. Daha sonra da, razı olana kadar deve verdi.

Hız. Abbas, çok korktuğunu belirterek, deve sayısını biraz yükseltti. Elli deve istedi, Bilâl de verdi.

HOŞGÖRÜ

Enes b. Malik anlatıyor:

"Allah Resulü ile birlikte yürüyordum. Üzerinde, Necran

kumaşından yapılmış kalın yakalı bir cübbe bulunuyordu.

O sırada bir bedevî koşarak geldi. Ve Peygamberimizin yakasından tutarak çekti. Bu hareket o kadar sert oldu ki, Efendimiz (s.a.s.) sarsıldı, ona doğru savruldu. Cübbesinin yaka kısmı koparken, boynunda iz bıraktı. Bedevî:

'Ey Muhammed!. Allah'ın senin yanında bulunan mallarından, şu iki devamım üstüne yükle!. Çünkü o mallar ne senin, ne de babanıdır!.' diye bağırdı.

Peygamberimiz, bedevînin yaptığına çok üzülmüştü.

Bir müddet sustu. Sakinleşmek için öyle yapardı. Daha sonra da:

'Mal Allah'ın malıdır!. Ben de onun kuluyum!.' dedikten sonra:

'Ey adam!. Bana yaptığın bu hareketin karşılığını fazlasıyla göreceksin!.' buyurdu.

Ben, Allah Resulü'nün bu sözü üzerine, bedevînin başına mutlaka kötü bir şey geleceğinden emindim. Peygamberimiz de, o adamın Allah tarafından helak edilmesinden korkmuştu. Sözüünü geri alıp:

'Hayır!. Allah'tan af dilerim!. Af dilerim!. Af dilerim!. Ey adam!. Seninle ödeşikten (bana yaptıklarını, ben de sana aynen yaptıktan sonra), istediğin şeyleri vereceğim!.' dedi.

Bedevî:

'Hayır bunu yaptırmam!. Çünkü sen, kötülüğe karşı kötülükle karşılık vermezsin!.' dedi.

Allah Resulü tebessüm ederek:

'Şu iki deveden birine hurma, diğerine de arpa yükleyin!.' diyerek onu gönderdi."

GANİMETİN EN BÜYÜĞÜ

Ensardan Sa'd b. Ubâde:

"Ya Resulallah!. Medîneli müslümanlar, sizin Mekkeli müslümanlara daha fazla ganimet verdiğinizizi söyleyip mahzun oldular!." deyince, Efendimiz (s.a.s.) son derece üzüldü.

"Ey Sa'd!. O zaman sen onları, bir çadırda toplayıp beni çağır!." buyurdu. Daha sonra yanlarına giderek:

"Ey Ensar cemaati!. Ben, sizin için Cennette hazırlanmış bulunan o büyük mükafatları yeterli görmüş ve bu yüzden de ganimetlerin önemli bir kısmını, Allah'ı inkara yakın duran yeni müslümanlara, ya da (kalplerini ısındırmak maksadıyla) İslam dinine girmek isteyen kişilere vermişsem, bana neden kırgınlık duyuyorsunuz? Bir takım insanlar, aldıkları dünya-lıklarla, deve ya da davarlarla evlerine dönerken, sizler Allah Resulü ile birlikte yurdunuza dönmeye razı değil misiniz? Allah adına yemin ederim ki, eğer hicret fazileti bulunmasaydı ve Allah beni muhacirlerden etmeseydi, Ensardan olmayı tercih ederdim!. Eğer bütün insanlar bir tarafa giderken, Ensar başka bir yola yönelseydi, hiç şüphesiz ben de onlarla birlikte giderdim!." dediğinde, bütün Ensar ağlamaya başladı. Efendimiz de (s.a.s.) onlarla birlikte ağlıyordu.

"Ya Resulallah!. Biz ganimet olarak, Allah Resulü'ne razıyız!." dediler.

MÜEZZİN

Ebu Mahzûre anlatıyor:

"Bir gece, on kadar arkadaşım ile birlikte, Cirane yakınla-

rında dolaşırken, birçok ateş yakıldığını gördük. O zamanlar çok gençtik. Allah Resulü, ordusuyla birlikte Huneyn'den dönerken konaklamıştı. Bir kum tepesinin arkasına saklanıp, onları gözetlemeye koyulduk.

Biri kalkıp ezan okumaya başladı. O zamanlar müşrik olduğumuzdan, alay etmek istedik ve duyduğumuz sözleri, yüksek sesle tekrarlayıp bağırmaya başladık.

Allah Resulü bizleri duyduğunda:

'Şu gençleri yanıma getirin!.' buyurdu.

Bizi tutup getirdiler. 'Haydi ezan okuyun!.' dediğinde, okumaya çalıştık.

'Birinizin sesi çok gür çıkıyor. O kim?' diye sorunca, beni işaret ettiler. Bu yüzden ceza görmekten çok korkuyordum. Peygamberimiz:

'Senin sesin ne kadar da güzelmış!.' dedi. Ve beni çağırıp, ezan okuma talimi yaptırdı. "Allâhu ekber" ve "Eşhedü en lâ ilâhe illallâh" derken sesini yükselt, "Eşhedü enne Muhammederresulullâh" derken sesini alçalt!.' gibi dersler veriyordu. Daha sonra da:

'Haydi kalk da ezan oku!.' buyurdu.

Ezanı okuyunca tekrar çağırdı. Bana bir kese dolusu gümüş vererek, yüzümü, gözümü, sırtımı sıvazladı. Elini alnıma koyup dua ettikten sonra:

'Senin Mekke'de müezzinlik yapmanı istiyorum!. Hemen Mekke valisi Attap'a git ve bu durumu ona ilet!.' buyurdu."

Ebu Mahzure, bu olaydan hemen sonra müslüman oldu. Ve önceleri Hz. Bilâl ile birlikte yaptığı müezzinliğini, daha sonra tek başına sürdürdü.

Kendisi, ezan okuyanların en gür seslisi idi.

Peygamberimiz, onu ilk gördüğünde, mübarek ellerini alnına sürdüğünden, Ebu Mahzure, alnının üstündeki saçları hiç kestirmedi.

YANIMA GELİ.

Mâlik b. Avf, Huneyn Savaşı sırasında, Hevazinlerin lideriydi. Eşi ve çocukları, savaşın sonunda esir alınmışlardı. Peygamberimiz, onları bir misafir gibi ağırlayıp mallarını sakladı. Daha sonra Malik'e bir adam gönderip:

"Müslüman olup yanıma gelirse, her şeyini ona geri veririm. Üstelik de yüz deve bağışlarım." dedi.

Malik b. Avf, bu habere çok sevinmişti. Çünkü halkı tarafından artık istenmiyordu. Medine'ye gelip müslüman oldu.

Peygamberimiz, ona vaat ettiklerini verdi. Bunun dışında, kendi halkından müslüman olanlara kumandan yaptı.

Malik b. Avf, ordusunu kurunca, müşriklere dünyayı zindan etti. Kendisi, çok ibadet eden bir müslümandı.

MESCİTTEKİ HAZİNE

Peygamberimiz, Huneyn Savaşı'ndan sonra bütün kavimlere mektup yazarak, onları İslam dinine çağırdı. Bu kavimlerden biri de, Bahreyn halkıydı. Genellikle atlara taparlardı. İnsanları son derece zengindi. Ülkenin bir başka özelliği de, su kaynaklarının çok fazla oluşu ve zenginliği idi.

Bahreyn kralı Münzir b. Sava, Peygamberimizin davet

mektubunu aldığıında, halkıyla birlikte müslüman oldu. Fakat bazı Mecusîlerin (ateşe tapanların) yanı sıra Hıristiyan ve Yahudiler, dinlerinde kalarak, vergi vermeyi tercih etmişlerdi.

Münzir b. Sava, topladığı vergileri Medine'ye gönderdi. Müslümanlar, bu kadar çok parayı ilk defa görüyordu. Peygamberimiz, bu paraları mescitteki bir hasırın üzerine yığdırdı. Namaza kim geldiyse, şaşırıp kaldı.

Peygamberimiz, namazdan sonra, o paraları avuç avuç dağıtmaya başladı. Herkesin cepleri parayla doldu.

O sırada (Peygamberimizin amcası) Hz. Abbas gelip:

"Ya Resulallah!. Bunlardan bana da ver!. Çünkü Bedir gününde, hem kendim hem de üç kişi için kurtulma parası verip fakir düşmüştüm." dedi.

Peygamberimiz izin verdiğinde, paraların bulunduğu yere yanaştı.

AZ KOY!. KENDİN KALDIRI!.

Hz. Abbas, para yığılan hasıra yanaştığında cübbesini çıkardı ve onu bir çuval gibi doldurmaya başladı. Daha sonra sırtına almaya çalıştı ama, gücü yetmediğinden kaldıramadı.

Hz. Abbas, yaşlı bir kimse idi. Yeğenine dönerek:

"Ya Resulallah!. Şu torbayı kaldırmama yardım et!." dedi.

Peygamberimiz, tebessüm edip:

"Paraların bir kısmını geri dök!. Kaldıracağın kadarını al götür!." dedi.

Hz. Abbas, paraları dökmeye kıyamadı.

"Ya Resulallah!. O zaman birine söyle, torbayı sırtıma kaldırsın!." dedi.

Peygamberimiz, yine tebessüm edip: "Olmaz!." buyurdu.

Hız. Abbas, paraları azaltıp tekrar denedi ama, yine başaramadı.

"Ya Resulallah!. Bir kısmını boşalttım!. Biri bana yardımcı olsun!." dedi.

Tekrar "Olmaz!." cevabını alınca, kaldırılabileceği ağırlığa gelene kadar, torbadaki paraları azar azar boşalttı. En nihayet omuzlayıp götürdü.

Allah Resulü, amcasının mala karşı gösterdiği ilgiye şaşır-mıştı. Arkasından baktı durdu.

GERÇEK HAZİNE

Peygamberimiz, amcası Abbas'ı çok seviyordu. Bir gün yanına giderek:

"Amcacığım!. Sana bir ihsanda bulunayım mı? Sana akrabalık hakkını ödeyerek, yararlı olayım mı?" dedikten sonra:

"Söyleyeceğim şeyleri yaparsan, Allah senin günahlarının evvelini âhirini (önceden yaptıklarını ve sonradan yapacaklarını), yenisini eskisini, kasıtlısını kasıtsızını, küçüğünü büyüğünü, gizlisini açığını affeder!." dedi.

Hız. Abbas'ın gözleri parlamıştı.

Peygamberimiz, ona (bütün dua kitaplarında yer alan) dört rekatlık "Tesbih Namazı'nı" tarif ettikten sonra.

"Eğer gücün yeterse, bu namazı her gün kıl!." buyurunca, Hız. Abbas:

"Ya Resulallah!. Bu namazı her gün kılmaya kimin gücü yeter?" diye nazlandı. Peygamberimiz:

"O zaman, her Cuma günü kılmaya çalış! Gücün yetmezse, yılda bir kez kıl! Onu da yapamazsan, ömründe bir kerecik olsun kıl!" dedi.

Hız. Abbas, torbalar dolusu altından daha değerli bir hazine bulmuştu.

DEMEK SENDİN HA!

Arap âleminin sayılı şairlerinden olan Ka'b b. Zühre, Peygamberimizle alay eden şiirlerinden ötürü, müslümanlar arasında çok büyük bir nefretle anılırdı.

Bu yüzden de Mekke'nin fethinden sonra, başını alıp kaçtı.

Ka'b, daha sonraki günlerde, sağa sola saklandı. Fakat ne-reye gitse huzursuz oluyordu. Nihayet Allah Resulü'nün yanına geldi ve elini onun elinin üstüne koyup:

"Ya Resulallah!. Ka'b b. Zühre, yaptıkları karşısında çok pişman olmuş. Eğer yanına gelse, affeder misin?" dedi.

Efendimiz (s.a.s.) "Evet!" cevabını verince, müslüman oldu.

Peygamberimiz, daha önce onu hiç görmemişti. Bu yüzden de:

"Sen kimsin?" diye sorduğunda:

"Ya Resulallah!. Ben Ka'b b. Zühre'im." diye cevap verdi. Peygamberimiz:

"Demek ki o şiirleri sen söyledin ha!." dedi.

Sahabilerden bazıları, onu cezalandırmak isteyince:

"Ka'b'a dokunmayın!. O, yaptıklarından pişmanlık duyup,

müslüman oldu." dedi.

Ka'b b. Züheyr, Peygamberimizin bu hoşgörüsü üzerine, "Bânet Suad" adıyla bilinen kasidesini okudu. Efendimiz bunu o kadar beğendi ki, sırtındaki hırkasını Ka'b'a hediye etti.

HIRKA-I SAADET

Ka'b b. Züheyr, Peygamberimizin hediye ettiği bu siyah yün hırkayı, yaşadığı sürece üstünden çıkarmadı. İleriki yıllarda halife seçilen Muaviye b. Ebu Süfyan:

"Bu hırkayı bana sat!." diyerek, ona on bin dirhem gönderdi. Fakat Ka'b, bu teklifi kabul etmedi. Halife Muaviye, hırkanın peşini bırakmamıştı. Ka'b vefat ettikten sonra, bunu Oğulları'ndan yirmi bin dirheme satın aldı.

Peygamberimizin hırkası, daha sonra Emevî halifeleri arasında el değiştirdi. Emevî saltanatının çöküşünden sonra da, ilk Abbasi halifesi Seffah tarafından üç yüz altına satın alındı. Bu sefer de Abbasi halifeleri tarafından giyilmeye başlandı.

Halife Muktedir öldürüldüğü zaman, üstünde bu hırka bulunuyordu. Bu yüzden de kanı hırkaya bulaşmıştı.

Abbasi'ler Mısır'a gelirlerken, Peygamberimizin hırkası da yanlarındaydı.

Yavuz Sultan Selim, Mısır'ı fethedip halife olduğunda, bu hırkayı (diğer mukaddes emanetlerle birlikte) İstanbul'a getirdi.

Sultan Aziz tarafından yaptırılmış bir altın çekmecedeki konan Peygamber hırkası, günümüzde (İstanbul'da) "Hırka-i

Saadet Dairesinde" sergilenmekte ve özellikle Ramazanda, on binlerce kişi tarafından ziyaret edilmektedir.

MINBER

Peygamberimiz, Cuma ve bayram günleri verdiği hutbele-ri, ya da önemli bir hadise üzerine yaptığı konuşmaları ayak-ta sürdürürdü. Bu sırada yorulduğunu gören sahabiler, da-yanması için bir hurma kütüğü getirdiler. Ve bir ucunu yere gömüp diktiler. Allah Resulü, arkasını bu kütüğe yaslar-ken, bir yandan da elindeki asaya dayanırdı.

Sahabilerden Temim ed-Dâri:

"Ya Resulallah!. Şam'a gittiğim zaman, oradaki imamların bir minber üzerine oturduğunu gördüm. Sizin için de aynı şe-yi yapayım mı?" deyince, Peygamberimiz, sahabilerine danı-şarak bu işi kabul etti.

KURU DİREK MUCİZESİ

Hiz. Câbir anlatıyor:

"Allah Resulü, sadece üç basamakla çıkılan bu minbere oturup hutbeye başlayınca, daha önce dayandığı hurma kü-tüğünden, yavrusundan ayrılan, ya da yavru olmak üzere bu-lunan bir devenin inlemesine benzer sesler gelmeye başladı. Bu ses mescidi sarınca, sahabiler korkmaya başladılar.

Peygamberimiz, bunun üzerine minberden indi ve kütüğü kucaklayıp:

"Nedir bu halin? İstersen seni, daha önce bulunduğun

bahçeye döndüreyim!. Orada kök salıp yeşer, yapraklan ve meyve ver!. İstersen seni Cennette dikeyim de, Cennet ırmaklarından ve kaynaklarından sulan, orada yetiş!. Allah'ın sevgili kulları, senin hurmandan temelli yiyip dursunlar!." dedi.

Peygamberimiz, bunları söyledikten sonra, o direğin ne diyeceğini bekledi. O kuru direk, arkadaki adamların bile duyacağı şekilde konuşarak:

"Beni Cennette dik ki, meyvelerimden, Cenâb-ı Hakkın sevgili kulları yesin!." deyince, Allah Resulü:

"Olur!. Öyle yapayım!. Öyle yapayım!." dedi.

Daha sonra sahabilere dönüp:

"Bu kütük, kendisini Cennet'e dikmemi seçti. Temelli yurt olan âhireti, gelip geçici dünyaya tercih etti." buyurdu.

Hız. Ömer, Efendimizin (s.a.v.) vefatından sonra ağlarken:

Ya Resulallah!. Mescitte bulunan hurma kütüğü bile, sen ondan ayrıldın diye feryat etmişti. Bizler senin ayrılığına, elbette ki ondan fazla üzüleceğiz." derdi.

("Kuru Direk Mucizesi" mescidi dolduran yüzlerce müslümanın gözleri önünde cereyan ettiğinden, değişik yönleri ile, bir çok sahâbi tarafından nakledilmiştir. Daha geniş bilgi için, "Mucizeler" adlı kitabımıza bakılabilir.)

Peygamberimiz, o direğin minber altına konulmasını istedi. Kuru hurma direği, mescidin Hız. Osman dönemindeki tamiiri ve genişletilmesi sırasında, Hız. Übey b. Kab'a teslim edildi ve çürüyünceye kadar korundu.

MİNBERİ BANA GÖNDER!.

Halife Muaviye, hicretin 50. yılında hacca gelmişti. (Bu ki-

şi, Ebu Süfyan'ın oğluydu. Ebu Süfyan, Huneyn Savaşı sırasında kendisine verilen yüz deve ve elli kg. gümüş tutarındaki ganimeti, oğulları Muaviye ve Yezid için de istemişti.)

Muaviye, Allah Resulü'nün mübarek hırkasını, şair Ka'b'ın çocuklarından yirmi bin dirheme aldığı gibi, Peygamberimizin âsâsını da (onu saklayan Sa'd'ül-Kuraz adlı kişiden) satın aldı. Daha sonra da, Allah Resulü'ne ait minberin sökülerek Şam'a taşınmasını emir verdi.

Mervan adlı bir kişi, bu minberi sökmek için mescide gittiğinde, Medine'de çok şiddetli bir fırtına başladı. Güneş tutuldu. Hava öyle karardı ki, güpegündüz yıldızlar görünüyordu.

İnsanlar, büyük bir paniğe kapıldı. Bunun üzerine Muaviye:

"Ben o minberin güveler tarafından yenmesinden korkmuştum, bunun için söktürmek istemiştim!." diyerek bu işten vazgeçti. Böylelikle minber yerinde kaldı.

ONLAR SENİ ÖLDÜRÜRÜ!

Urve b. Mesud, Tâif halkının önde gelenlerinden birisiydi. Yaptığı kılıçlarla tanınırdı. Tâif seferinden sonra müslüman olduğunda:

"Ya Resulallah!. İzin ver Taif'e gidip, halkımı İslam'a davet edeyim!." dedi. Peygamberimiz:

"Onlar seni öldürürler diye korkarım!." buyurunca:

"Ya Resulallah!. Onlar beni severler. Beni uyurken görse-ler, uyandırmaya kıyamazlar." diyerek yola çıktı.

Taif'ten bir süre uzaklaşanlar, geri döndüklerinde, önce Rabbe (Lat) putunu ziyaret eder, daha sonra saçlarını kazıtıp, evlerine giderlerdi.

Urve b. Mesud, Taif'e döndüğünde o puta uğramadı. Üstelik de onları İslam'a çağırdı. Taifliler kendisine hücum ettiler. Atılan bir ok, (büyük şehitlerden Sa'd b. Muaz gibi) bilek damarlarını parçaladı. Akrabaları, onu kurtarmak için yanına koştu. Fakat kanı bir türlü dinmek bilmiyordu.

"Allah Resulü, benim öldürüleceğimi haber vermişti!. Sakın benim yüzümden birbirinizle çarpışmayın!." diyerek vefat etti.

Peygamberimiz, onun vefatını haber alınca:

"Urve b. Mesud, Yasin Suresi'nde adı geçen kişiye (Habib'e) benzer ki, o da kavmini Allah'a iman etmeye çağırdığı için öldürülmüştü. Çok şükür ki ümmetim arasında böyle biri var." dedi.

Urve b. Mesud'un şehit edilmesi üzerine, bazı akrabaları Medine'ye gelerek müslüman oldu. Daha sonra bu sayı gitgide artarak, Taiflilerin müslüman olmasıyla sonuçlandı. Urve'nin daveti boşa gitmedi.

NECAŞİ

Hicret'in 9. yılı içinde, asıl adı Ashama olan Habeş melik'i Necaşi vefat etti.

Peygamberimiz, Habeş ülkesi ile Medine arasında yüzlerce kilometre ve bir de deniz bulunmasına rağmen, Ashama'nın vefatını aynı anda duyurup:

"Bugün, Allah'ın salih kulu Ashama vefat etti!. Kardeşiniz için, Allah'tan af dileyiniz!." buyurdu. Daha sonra da:

"Arkamda saf olunuz!." buyurarak, cenaze namazını kıldırdı.

Habeşistan'dan günler sonra gelen bir atlı, Necaşi'nin (Peygamberimizin haber verdiği aynı günde) vefat ettiğini haber verdi.

Peygamberimiz, Ashama'dan başka hiç kimse için, gıyabî (vefat eden kişi orada olmadığı halde) cenaze namazı kıldır-mamıştı.

Ashama'nın mezarı üzerinde, bir nur parlayıp dururdu.

PEYGAMBER ODASI

Hız. Ömer, Efendimizin (s.a.s.) inzivaya çekildiği odasını şöyle anlatmaktaydı:

"Allah Resulü'nün "meşrebe" adıyla bilinen odasına girerek selam verdim. O sırada bir hasırın üzerindeydi ve hasırın örgüleri, göğsüne iz yapmıştı. Hasır ile bedeni arasında, bir döşek yoktu. Başının altında da, içi hurma lifleriyle dolu bir yastık vardı.

Odaya göz gezdirdim. Bir köşede, sadece bir avuç kadar ekmeklik arpa duruyordu. Baş ucuna da, henüz tam kurumamış bir pösteki asmıştı.

Vücudundaki hasır izlerini gördüğümde, ağlamaya başladım.

'Ey Hattap oğlu!. Neden ağlıyorsun?' diye sorunca:

'Ya Resulallah!. Vallahî çok iyi biliyorum ki, sen bütün

kisra ve kayserlerden (krallardan) çok daha şerefliisin. Onlar refah içinde yaşarlarken, sen çok fakir bir hayat sürüyorsun. Uzandığın şu hasır, göğsünü ezmiş, izler bırakmış. Odanda ne eşya var, ne de yiyecek. Bu yüzden ağlıyorum.' diye cevap verince:

'Ey Ömer!. Bu dünya onların, âhiret de bizim olsun, istemez misin?' dedi. 'İsterim!.' dediğimde:

'O halde bu duruma razı ol!.' dedi.

'Ya Resulallah!. Hiç olmazsa ümmetine dua et de, geçimle-ri kolay bir hale gelsin. Allah'ı inkar edenler, bu sıkıntıyı çekmiyor!.' diye konuşmaktayken, yerinden doğrularak:

'Ey Hattap oğlu!. Yoksa sen, şüphe içinde misin? Müşriklerin nasipleri (görüp görecekları) bu dünyadadır. O da hemen geçecektir.' buyurdu."

TEBÜK SEFERİ- CÖMERTLİK İMTİHANI

Hicretin 9. yılı yaşanmaktayken, Hristiyan Araplar, Rum kralı Herakliyas'a bir mektup yazıp, müslümanların kıtlık ve yoksulluk içinde kıvrandıklarını, Allah Resulü'nün öldüğünü, kısacası onlara saldırmanın tam zamanı olduğunu haber verdiler. Bunun üzerine Herakliyas, kırk bin kişilik bir orduyu yola çıkardı.

Müslümanlar için, Rumlardan daha tehlikeli bir düşman yoktu. Çünkü onların sayıları, silah ve atlarının çokluğu, gelip giden tüccarlardan duyulmaktaydı.

Peygamberimiz, müslümanların savaş hazırlıklarına başlamasını söyledikten sonra, onları askerler için yiyecek ve binecek yardımında bulunmaya çağırdı.

Bunun üzerine, bir hayır yarışı başladı. Parası olan para, devesi olan deve, hurması olan hurma getirmekteydi.

Hz. Ömer ile Hz. Ebu Bekir, hayır yapma konusunda yarışlırdı. Hz. Ömer:

"Bu gün onu geçeceğim!." diyerek, servetinin yarısını bağışladı. Peygamberimiz:

"Ey Hattap oğlu!. Ev halkına ne bıraktın?" deyince:

"Ya Resulallah!. Servetimin yarısını bıraktım!." dedi.

O sırada Hz. Ebu Bekir gelip, bütün serveti olan dört bin dirhemi verdi.

Allah Resulü, ona da ailesi için ne bıraktığını sorunca:

"Ya Resulallah!. Onlara Allah ve Resulü'nü bıraktım!." dedi.

Bunun üzerine Hz. Ömer ağlamaya başlayıp:

"Ya Ebu Bekir!. Anam babam sana feda olsun!. Hayır yolunda hangi yarışı yaptırırsak, hepsinde beni geçtin. Artık seni hiç bir şeyde geçmem." dedi.

BEN OSMAN'DAN RAZIYIM!

Tebük Seferi için en fazla bağışı, Hz. Osman yaptı.

Peygamberimizin, mescitte yaptığı yardım çağrısına ilk önce o katılıp:

"Ya Resulallah!. Ben Allah yolunda, sırt çuvalları ve semerleriyle birlikte yüz deve vereceğim!." deyince, Efendimiz (s.a.s.) ona tebessüm etti.

Hz. Osman, bu tebessümün Cennet'e bedel olduğunu biliyordu.

"Ya Resulallah!. Yüz deve daha!." diyerek, bağışını artırdı. Peygamberimiz, tekrar tebessüm edip:

"İslam ordusunu donatan kişiye Cennet vardır!." buyurdu. Hz. Osman, bu müjde üzerine, yüz deve daha vaat etti. Daha sonra da, bir elbise dolusu altın getirerek Peygamberimizin kucağına boşalttı. Efendimiz (s.a.s.):

"Allah'ım!. Ben Osman'dan razıyım!. Sen de razı ol!." diye dua etti.

Hz. Osman, bu bağışlarının dışında, İslam ordusunun yarıya yakınının yiyecek ve içecek ihtiyacını (su içecekleri kaplara kadar) karşıladı.

Kadınlar da bağış için yarış halinde idi.

Ümmü Sinan el-Eslemiyye, bu yarış şöyle anlatmaktaydı:

"Hanımların yaptığı bağışlar, Hz. Âişe'nin evinde toplanmıştı. Oradaki bir kilim, fil dişinden yapılmış bileziklerle, kollara takılan pazubandlarla, ayak bileklerine geçirilen halhallerle, küpe ve yüzüklerle, kısacası müslümanların savaşa hazırlanmalarını sağlayacak takılarla dolmuştu. Hatta develerin ayaklarını bağlayacak kayışlara kadar her şey bulunuyordu."

GEHENNEMİN SICAĞI

Tebük Seferi'nin düzenlendiği günlerde, hava dışarı çıkılamayacak kadar sıcaktı ve kuraklıktan ötürü kıtlık vardı. Bu yüzden müslümanlar, büyük bir cömertlik ve fedakarlık sınavı içindeydi.

Bu arada münafıklar (bozguncular), seferden kaçmak için bahane arıyordu. Peygamberimiz, bunlardan biri olan Cedd b.

Kays'ı görünce:

"Ey Cedd!. Bu sefere sen de gelmez misin? dedi.

"Ya Resulallah!. İzin ver gelmeyeyim!. Yoksa beni günaha sokarsın." deyince, sahabiler şaşırđı. Cedd, bu sözüne bir açıklama getirerek:

"Ya Resulallah!. Kavmim iyi bilir ki, kadınlara benim kadar düşkün bir insan yoktur!. Rum kadınlarını görüp günaha girmekten korkuyorum!." dedi.

Cedd'in oğlu Abdullah, iyi bir müslümandı. Babasına giderek:

"Allah Resulü'nün teklifini neden reddettin? Oysa ki Benî Selimeler içinde senden daha kuvvetli ve zengini yoktur!." deyince, Cedd bu sefer de havaların çok sıcak gittiğini ve savaş-tan korktuğunu söyledi.

Daha sonra da, kendisi hakkında Kur'an âyeti ineceğini söyleyen oğlunun ağzına, ayakkabıyla vurdu. Abdullah, hiçbir şey söylemeden geri döndü.

Cedd, kavminin yanına gidip:

"Bu sıcakta sakın evden çıkmayın!." dedi.

ÂYET NÂZİL OLUYOR

Bunun üzerine, şu âyetler nâzil oldu:

"Onlardan bazıları: 'Bana izin ver de fitneye sokma!.' diyor. Haberin olsun ki, onlar zaten fitnenin tâ içindedir. Cehennem, o kâfirleri çepeçevre kuşatmış durumdadır." (Tövbe Suresi, 49)

"Allah Resulü'ne karşı gelerek gazaya çıkmayanlar, evle-

rinde oturmaktan çok hoşlandılar. Allah yolunda malları ve canlarıyla cihat etmekten kaçınıp: 'Bu sıcakta sefere çıkmayın!.' dediler. De ki: 'Cehennem ateşi daha sıcaktır!. Keşke anlayabilselerdi.' (Tövbe Suresi, 81)

Cedd'in oğlu Abdullah, bu âyetler indiğinde babasına koşarak:

"Senin hakkında Kur'an âyeti ineceğini söylemiştim!." deyince, babası:

"Bundan sonra sana bir şey vermeyeceğim!. Sen bana, Muhammed'den daha katı bir düşmansın!." diyerek onu evinden kovdu.

Baş münafık Abdullah b. Ümeyye ise:

"Vallahî Muhammed'in askerlerini, Rumlar tarafından ikişer ikişer bağlanmış görüyorum!." diyerek, müslümanları ümitsizliğe düşürmek istiyordu.

Peygamberimiz, hicretin 9. yılındaki Recep ayında, Perşembe günü, otuz bin kişilik bir orduyla, akşam serinliğinde yola koyuldu.

Bu sırada bazı askerler geri kaldı. Bu durumu haber alan Peygamberimiz:

"Onları çağırmayın!. Geride kalan kişiler hayırlı insanlar-
sa, Allah onları bize ulaştırır. Hayırlı değillerse, şerlerinden kurtulursunuz." dedi.

YALNIZ ADAM

Ebu Zer anlatıyor:

"Yola çıktığımızda, devem çok yavaş idi. Arkada kaldım.

Kendi kendime:

'Onu birkaç gün besleyip dinlendireyim!. Sonra koşar yetişirim.' diyordum.

Öyle yaptığımda bir de baktım ki, eskisinden daha yavaş gidiyor. Ne yapıp ettiysem fayda vermedi. Onu çölde bırakıp yollara düştüm. Bütün eşyalarımı sırtıma yüklenmiştim. O kadar sıcaktı ki, susuzluktan neredeyse bayılmak üzereydim.

Birkaç gün sonra, ordunun konakladığı yere ulaştım. Beni gördüklerinde, Allah Resulü'ne koşup haber verdiler. Peygamberimiz, bana tebessüm edip:

'Allah Ebu Zer'e merhamet etsin!. O yalnız başına yürür, yalnız başına yaşar, yalnız başına ölür, yalnız başına diriltilir!.' buyurdu. Daha sonra da:

"Ey Ebu Zer!. Bana gelip kavuşuncaya kadar attığın her adıma karşılık, Allah senin bir günahını affetti!." dedi."

Ebu Zer, Allah Resulü'nün belirttiği gibi yalnız yaşadı, yalnız başına öldü.

O SULARI İÇMEYİN!

İslam ordusu, Tebük'e gidene kadar on dokuz yerde konakladı. Bunlardan birisi de, Semud Kavmi'nin helak edildiği Hicr Vadisi'nin yakınlarıydı.

Allah Resulü, Semudluların taştan oydukları evlerin önünden geçerken, yüzünü elbisesiyle kapadı ve: "Burası, kaçılacak bir yerdir!." diyerek devesini koşturdu. Evleri ve vadiyi hızla geçti. Fakat bu arada bazı askerler, Hicr Vadisi'ndeki kuyulardan su almışlardı.

Peygamberimiz, bu durumu mola verdiklerinde öğrenince:

"O kuyunun suyundan içmeyiniz!. Abdest de almayınız!. Eğer o suyla hamur yoğurmuşsanız, hamurları develere veriniz!." dedi.

Ebu Humed es-Sâidî, o gece olanları şöyle anlatıyordu:

"O gece konaklarken, taş evlerden uzak yerleri seçtik. O sırada Efendimiz (s.a.s.) bizlere seslenerek:

'Bu gece, şiddetli bir kasırğa kopacaktır!. Sizlerden hiçbiriniz, tek başına yerinden ayrılmasın!. Devesi olanlar da, devesinin dizlerini bağlasın!.' dedi.

ÇÖL KASIRGASI

Ebu Humed es-Sâidî, devam ediyor:

"Hemen kalkıp develeri bağladık. Yiyecekleri örttük, eşyalar uçmasın diye bir sürü önlem aldık. Karanlık bastığında, öyle müthiş bir kasırğa patladı ki, her yer tersine döndü. Yerimizden kalmak mümkün değildi. Fakat o sırada, Benî Sa'idelerden iki kişi, birisi haceti (ihtiyacı) için, diğeri de kaçan devesini aramak için yerinden kalkmış.

Haceti için kalkan, uçuşan kumlar yüzünden boğmacaya tutulmuş. Onu güçlkle bulup getirdikleri zaman, Peygamberimiz:

'Ben size, yalnız başınıza kalkmayı yasaklamıştım!.' dedi. Daha sonra o kişiye dua edince, adam birden iyileşti.

Devesini aramak için yerinden kalkan adam ise kaybolup gitti.

Tayyiler, İslam ordusu Medine'ye döndüğünde, bu adamı bularak getirdiler!."

DEVENİN YERİ

Tebük yolu üstünde konaklarken, Efendimizin (s.a.s.) devesi kayboldu. Her nereye baktılsa bulamadılar.

Ordu içindeki münafıklardan Zeyd b. Lusayt:

"Muhammed, Peygamber olduğunu söyleyip göklerden haber vermesine rağmen, kendi devesinin yerini bile bilmiyor!." dedi.

Peygamberimiz, bu adamı ne görüyor, ne de işitiyordu. Sahabilere dönüp:

"Şu anda bir adam, benim Peygamber olmama rağmen kendi devemin yerini bile bilmediğini söylüyor!." dedi. Daha sonra da:

"Bir şeyi Allah bana bildirmezse, onu bilmem kesinlikle mümkün değildir!. Ama şu anda, Allah bana o deveyi gösterdi. Vadinin şu köşesine gidiniz!. Devenin yuları, bir ağacın dalına takılmıştır. Onu çözüp getiriniz!." buyurdu.

Sahabiler gidince, deveyi aynı şekilde buldular.

SUSUZLUK!

Peygamberimiz, Hicr kuyularından su almayı yasaklayınca, büyük bir susuzluk ortaya çıktı. Hz. Ömer, o durumu şöyle anlatıyordu:

"Tebük Seferi'ndeyken bir yerde konakladık. Çektiğimiz susuzluktan ötürü, boyunlarımız kopacak sanıyorduk. Bazı kişiler, susuzluktan ölmek için develerini kesiyor ve onların içkembelerini sıkıp içiyorlardı.

O sırada Ebu Bekir gelerek, Allah Resulünden yağmur duası rica etti.

Efendimiz (s.a.s.) duaya başlayınca, Vallahî elleri henüz inmeden, gökyüzü karardı, yağmur başladı. Herkes koşup kaplarını doldurdu, kana kana içtiler. Bu yağmur, sadece üstümüze yağdı. Başka yerlere bir damla düşmedi."

HİÇBİR ŞEYE DOKUNMAYIN!.

Büyük sahabilerden Muaz b. Cebel anlatıyor:

"Peygamberimiz:

'İnşallah yarın, Tebük kaynak suyuna varacağız. O kuyunun yanına, bizden önce giden biri olursa, hiçbir şeye dokunmayın!' buyurdu.

Fakat bazı kişiler, bizden önce o kuyuya varmışlar ve suyun çok az geldiğini görünce, suyun çıktığı yerleri kurcalayıp durmuşlar. Efendimiz (s.a.s.) bu durumu öğrendiğinde, o kişilere kızdı. Daha sonra da, kuyuda kalan suyun, bir kaba koyulmasını istedi. Suları avuçlayarak bir kaba koyduk.

Peygamberimiz, o kabın içinde ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra, suyu pınara döktü. Sonra çıkış yerine, üç tane ok sapladı.

Bir de baktık ki, kuyuda bulunan su, kaynayarak yükselmeye başladı.

Peygamberimiz, bana dönerek:

'Ey Muaz!. Eğer ömrün varsa, bu su sayesinde buraların bahçe ve bostanlarla dolduğunu göreceksin.' buyurdu. Öyle de oldu."

İki kişiye bile aynı anda yetmeyen Tebük kaynağı, Allah Resulü'nün duasından sonra, otuz bin İslam mücahidinin yanı sıra, onların on iki bin atına ve on beş bin devesine yetecek kadar su vermeye başladı.

SIRTINA BAKI.

İslam ordusu Tebük'e geldiğinde, Rum ordusu dağlararak geri dönmüştü. Bu yüzden bir çarpışma yaşanmadı. Herakli-yus, o sırada Hıms'ta bulunuyordu.

Efendimiz (s.a.s.) ona bir mektup daha göndererek, ikinci kez İslam dinine davet etti. Bu mektupta ona:

“Sen dininde kalsan bile, milletini engellemel.” diyordu.

Herakli-yus, Peygamberimizin mektubuna yazdığı cevabı, Tenuhî adlı bir elçiyle gönderdi. Bu elçi, Allah Resulü ile görüşmesini şöyle anlatmaktaydı:

“Arapça bildiğim için, Herakli-yus beni yanına çağırarak:

'Bu mektubu Muhammed'e götür!. Bu arada fırsatını bulursan, sırtına bir bak!. Mühür gibi bir şey görecek misin?' dedi.

Herakli-yus, elindeki mukaddes kitaplardan, Âhırzaman peygamberinin iki kürek kemiği arasında bir ben olacağını öğrenmişti. Hemen yola çıkarak Medine'ye ulaştım, mektubu verdim.”

YALAN SÖYLÜYOR!

Elçi Tenuhî, anlatmaya devam ediyor:

"Herakliyus, gönderdiği mektupta, kendisinin İslam dinini seçtiğini, fakat Rumların bu işe yanaşmadığını yazmıştı. Allah Resulü, mektup okunduğunda:

'Bu adam yalan söylüyor!. Kendisi müslüman değil, Hıristiyan'dır!.' dedi.

Getirdiğim mektubun okunması bitince:

'Ey Tenuhî!. Biz, gelen elçilere hediyeler veririz. Fakat şu an bir seferde olduğumuzdan, yanımızda ne yazık ki fazla bir şey yok!.' deyince, askerlerinden biri:

'Ya Resulallah!. Ben ona bir hediye verebilirim!.' dedi. Ve bana mükemmel bir elbise hediye etti. Daha sonra öğrendim ki, bu kişi Hz. Osman'mış.

Allah Resulü, o sırada beni çağırdı ve gömleğini sıyırp:

'Efendinin (Herakliyus'un) bakmanı emrettiği şey işte orada!. İyice bak!.' buyurdu.

Vallahî ben bu işi tamamen unutmuştum. Onun yanına gittim. Ve etrafını saran sahabilerin arasına sokulup sırtına baktım. İki kürek kemiği arasında, kulak kıkırdaklarına benzer yumuşaklıkta, büyükçe bir peygamberlik mührü bulunuyordu."

SON BEREKET DUASI

Tebük Seferi'nin son günlerinde, ordudaki yiyecekler tükeni. Bazı sahabiler, develerini kesmek için izin istiyorlardı. Hz. Ömer bu durumu haber alınca:

"Ya Resulallah!. Mücahitler eğer böyle yaparsa, binecek deve kalmaz. Zaten bütün hepsi zayıfladılar, fazla bir et ver-

mezler. Geriye kalanlar da, iki kişi taşımakta zorluk ekerler." deyip, ondan bereket duası istedi.

Bunun zerine Peygamberimiz, kalan yiyeceklerin bir araya toplanmasını buyurdu. Ortaya büyük bir örtü yayıldı. Elde kalan ne varsa, üzerine konuldu.

Hurma, darı ya da ekmek parçalarının tümü, kk bir küme oluşturdu.

Peygamberimiz, iki rekat namaz kıldıktan sonra, onları bereketlendirmesi için Allah'a dua etti. Herkes gelip kaplarını doldurdu. Hiç biri boş kalmadı. Örtü üstüne konan yiyecekler, konduğu ilk haliyle duruyordu. Peygamberimizin son bereket duası buydu.

Tebük'te kalınan on dokuz günden sonra, Medine'ye dönüldü.

Allah Resulü, ümmetine kavuşmaktan mutluydu. Fakat ne yazık ki kısa bir süre sonra, (hicretin 9. yılında) kızı mm Gülsüm de vefat etti.

Peygamberimiz, Hz. Zeynep'ten sonra kaybettiği bu kızının cenaze namazını da gözyaşları içinde kıldırdı. znts aylar boyu hafiflemedi.

Hz. Ümmü Gülsüm, Hz. Osman'ın eşiydi.

BEKLENEN MİSAFİRLER

Müslümanlar için her zaman zor bir lokma olan Taifliler, Tebük Seferi'den sonra Medine'ye gelerek; zekat vermemek ve savaşlara katılmamak şartıyla, müslüman olmayı teklif ettiler.

Peygamberimiz, o güne kadar bir örneği daha görülmeyen bu teklifi kabul ederken, yanındaki Câbir b. Abdullah'a:

"Onlar müslüman olunca, zekatı da verecekler, savaşa da katılacaklardır!" dedi.

Taifliler, İslam dinini seçmelerine rağmen, "Rabbe" adını verdikleri Lât putunu kırmaktan korkuyorlar ve: "Eğer Rabbe, kendisini yıkmak istediğimizi fark ederse, çoluk çocuk hepimizi öldürür!" diyorlardı. Peygamberimiz:

"Putunuzu kendiniz yıkmanız gerekiyordu. Ama sizi bu hususta da bağışladık. Ben, Ebu Süfyan ve Muğîre'yi gönderip, o putu yıktıracağım!" buyurdu.

Belirlenen isimler, on dokuz kişilik bir birlik eşliğinde yola çıktılar.

PUTUN ÖLDÜRDÜĞÜ ADAM

Taif'teki Lât putu, düz ve beyaz bir kaya parçasıydı. Muğîre, bir balyozla yanına gittiğinde, Taif halkı büyük bir korku içindeydi. Bazıları ağlıyor, bazıları da (putlarını savaşmadan teslim ettikleri için) ondan af diliyordu. Bu arada o putun, müslümanları nasıl cezalandıracağı merak ediliyordu.

Muğîre, elindeki balyozu Rabbe'ye vurur vurmaz, bir anda sırt üstü yere yıkıldı. Acı içinde titreyip kıvranmaya başladı. Biraz sonra hareketsiz kalınca, yanındaki Ebu Süfyan:

"Yazık oldu Muğîre'ye!" diye seslendi.

Taifliler, sevinç içinde bağırarak

"Rabbe onu öldürdü!. Vallahî ona hiç kimse el uzatamaz!" dediler.

Yerde yatan Muğire, birden ayağa kalktı. Taifliler, bu sefer de hayretten bağırdılar. Muğire ve Ebu Süfyan gülüyorlardı. Böyle bir şaka için, daha önce konuşup anlaşmışlardı.

Muğire:

"Ey Taifliler!. Sizin için: 'Arap kabileleri arasında, Taiflilerden daha akıllı bir kavim yok!.' derlerdi. Meğer sizden ahmak bir kavim yokmuş. Yazıklar olsun size!. Lât ve Uzza dediğiniz nedir ki? Şu yerdeki taşlar neyse, onlar da odur. O sizi hiç görür mü? Ya da zarar verir mi? Allah'tan af dileyin!. Ona ibadet edin!." diye seslenip, elindeki balyozla Rabbe'yi parçaladı.

Taifliler, gülmeleri mi yoksa ağlamaları mı gerektiğini bilemediler.

Rabbe'nin temel kısmında, altın ve gümüş eşyalardan oluşan küçük bir hazine ortaya çıktı. Bu hazineyle, özellikle yeni müslümanların borçları temizlendi. Geri kalan kısmı da, fakirler arasında dağıtıldı.

Peygamberimizin isteği üzerine, yıkılan putun yerine Taif Mescidi yapıldı.

VALİYE TAVSİYELER

Allah Resulü, İslam dinini kabul eden beldelere vali tayin ederdi. Bunlar aynı zamanda, o beldenin imamı oluyordu. Bu yüzden de namazı onlar kıldırırdı.

Osman b. Ebu'l-As, bu konuda şunları söylemişti:

"Allah Resulü, yirmi yaşında olmama rağmen beni vali seçmişti.

'İmamlık yaptığında, halkın için namazı kolaylaştır!'. Arkanda namaz kılan yaşlıları, hastaları, çocukları ve iş-güç sahiplerini düşünüp uzun sureler okuma!. Kendi başına kılar-ken, istediğin gibi davran!.' deyip nasihat etti. Bunlar, Allah Resulü'nün bana söylediği son sözlerdi."

Osman b. Ebu'l-As, uzun yıllardan beri rahatsızdı. Bedeninde dayanılmaz ağrılar vardı. Bu yüzden de öleceğini sanı-yordu. Allah Resulü bunu duyduğunda:

"Ey Ebu'l-As!. Bedeninde rahatsızlık duyduğun yere elini koy!. Ve elini oraya üç kez sürerken: 'Bismillah' de!. Oraya elini yedi kere daha sür ve her seferinde: 'Euzu bi izzetillâhi (ya da Euzu billahi) ve kudretihî min şerri mâ ecidü ve ehâ-ziru (duyduğum ve korktuğum şeyin şerrinden Allah'a, onun izzet ve kudretine sığınırım) de!." buyurdu.

Osman b. Ebu'l-As:

"Peygamberimizin tarif ettiği şekilde dua ettiğim zaman, Allah bana şifa verdi. Bu duayı birçok kişiye söyledim." di-yordu.

KUR'AN'LA DEĞİŞENLER

Tebük Seferi'nden sonra, İslamiyet her tarafa yayıldı. Dört bir yönden gelen kabile temsilcileri, Allah Resulü'ne beyat et-tiler.

Filistin halkı tarafından çok sevilen bir Hıristiyan rahibi iken İslam dinini seçen ve sabahlara kadar ibadet edip yedi gecede bir hatim indiren Temim ed-Dâri:

"Allah Resulü bana, İslamiyet'in girmeyeceği (bilinmeye-

ceği) hiçbir ev, hiçbir çadır kalmayacağını, onu kabul edenlerin aziz, etmeyenlerin zelil olacaklarını bildirdi!. Ben bunu kendi akrabalarım içinde de gördüm. Müslümanlar büyük bir şerefle yaşarken, onu reddedenler perişan oldu!." derdi.

Arapların en büyük şairlerinden biri kabul edilen ve bir şiiri Kabe duvarına asılan meşhur Lebid de, müslüman olanlar arasındaydı.

Peygamberimiz, onun:

"Allah'tan başka her şey bâtıldır, boştur!." şeklindeki sözünü çok beğenirdi. Lebid, müslüman olduktan sonra şiir yazmadı. Hatta şiir okumayı bile bıraktı.

Hz. Ömer, halifelik döneminde kendisinden bir şiir isteyince:

"Ey Ömer!. Allah bana Bakara ve Âl-i İmran Sureleri'ni öğretmişken, ben nasıl şiir söylerim? Allah beni Kur'an'ıyla değiştirdi." demişti.

BAŞ MÜNAFİĞİN ÖLÜMÜ

Bütün hayatı boyunca müslümanları birbirine düşürmeye çalışan, Uhud Savaşı sırasındaki yalanlarıyla bin kişilik İslam ordusundan üç yüz kişinin ayrılmasına yol açan, bu yüzden de "baş münafık" unvanıyla anılan Abdullah b. Übeyy, hicretin 9. yılında ölüm döşegine düştü.

Peygamberimiz, bu adamı ara sıra ziyarete gidiyor ve böylelikle onun çevresindeki münafıklardan bazılarının müslüman olmasını umuyordu.

Abdullah b. Übeyy, öleceğini anlayınca, Allah Resulü'ne

bir haber göndererek onu yanına çağırdı.

Peygamberimiz, inanılmaz bir tevazuyla yanına gittiğinde:

"Seni buraya, benim için Allah'tan af dilemeye çağırdım. Ölürsem, benim yıkanışında bulun!. Bana, tenine değen bir gömleğini ver ki, beni ona sarsınlar!. Cenaze namazımı da kıl ve benim için dua et!." dedi.

Abdullah b. Übeyy, dua istemek için çok geç kalmıştı.

ALLAH ONU AFFETMEZİ.

Baş münafığın oğlu, birkaç gün sonra gelerek:

"Ya Resulallah!. Babam biraz önce öldü!. Gömleğini ver de ona saralım." dedi. Ve kendisini namaz için çağırdı.

Hz. Ömer, Peygamberimizin bu davranışına da bir anlam veremedi.

"Ya Resulallah!. Yıllar boyu bize karşı yapmadığını bırakmayan bir münafığa gömlek mi vereceksin? Onun için namaz mı kılacaksın?" diyerek karşı geldi.

Peygamberimiz:

"Ya Ömer!. Ben, affedilmeleri için yetmiş kez dua etsem bile, Allah o gibi kişileri affetmeyeceğini bildirdi. (Tövbe Suresi, 70) Bu yüzden de vermiş olduğum gömlek, ya da kılmış olduğum namaz, o adamı azaptan kurtaramaz. Fakat böyle yapmakla, o münafığın çevresindeki bin kişinin müslüman olup Cehennem'den kurtulacağını umuyorum." buyurdu.

Peygamberimiz, Abdullah b. Übeyy'in cenaze namazına katıldı. Cenazeyle birlikte, mezarlığa kadar yürüdü. Ve defin (gömülme) işi tamamlanana kadar ayakta durdu.

Ümmetinin hatırına, ona bütün zahmetler kolay geliyordu.

Baş münafığın, Efendimizden (s.a.s.) adeta yalvararak dua ve gömlek istediğini duyan diğer münafıklar, bin kişilik bir grupla tövbe ettikten sonra müslüman oldular.

Hız. Ömer, bu olayı anlatırken:

"Allah Resulü her şeyi daha iyi bilirken, ona karşı söylediğim bu sözler karşısında, yine çok pişman oldum!. Neden böyle yaptığımı hâlâ bilemem!." diyerek göz yaşları döküyordu.

ÖLDÜR ONU!

Müşrikler, (Allah ve Peygamberi inkâr etmelerine rağmen) Kabe'ye saygı duyarlar ve özellikle gece saatlerinde, tamamen çıplak şekilde hac yaparlardı. Müslümanlar bu durumdan çok rahatsızdı. O sırada Tövbe Suresi nâzil oldu. Yüce Allah bu sureyle, müşriklere hac yapmayı yasaklıyor ve en geç dört ay içinde, o mukaddes bölgeleri terk etmelerini emrediyordu.

Bu emri duyan müşrikler, Allah Resulü'nü öldürmek için harekete geçtiler.

Benî Âmir Kabilesi'nin lideri Âmir b. Tufeyl, Allah Resulü'ne beyat etme bahanesiyle Medine'ye gelince, yanındaki Erbed adlı adama:

"Ben Muhammed'i lafa tutacağım!. O sırada arkasından sokulup, onu öldür!." demişti. Fakat Erbed bu işi yapamadı. Âmir ona sebebini sorunca:

"Ona ne zaman vurmaya niyetlendiysem, aramıza sen girdin. Daha sonra tekrar vurmak istedim ama, bu sefer de elimi kaldıramadım. O sırada bana bir deve saldırdı ki, başı-

mı koparıp yutar zannettim." dedi.

Bu adamlar daha sonra çekip gittiler. Amir daha yolda iken hummaya yakalandı. Dili, tamamen dışarı sarkmıştı. Boynunda çıkan bir şişlik yüzünden, nefessiz kalıp öldü.

Erbed'in sonu daha da feciydi. Deve üstünde giderken yıldıırım çarptı.

İZİN VERİN DE DEVEDEN İNEYİM!

Peygamberimiz, İslam dinini kabul eden Yemen halkı için, Muaz b. Cebel'i vali seçmişti. Ona kendi sarığını bağladı ve yolcu etmek için yanına geldi.

Muaz b. Cebel, bir deve üstünde yola çıkarken, Efendimiz (s.a.s.) onun yanından yürüyordu. Bu arada da:

"Ey Muaz! İnsanların bana en yakın olanları, Allah'tan en fazla korkanlarıdır!.

"İnsanlara yumuşak davran! Mazlumların bedduasından sakın! Çünkü o dua ile Yüce Allah arasında perde yoktur!."

"Gittiğin yerde, sana Cennetin anahtarını soracaklar. Onlara, Cennet anahtarının: 'Lâ ilâhe illallahu vahdehu lâ şerike leh' olduğunu söyle!" şeklinde nasihatler veriyordu.

Muaz b. Cebel, bir ara dayanamayıp:

"Ya Resulallah! Ben deve üstündeyim, sizse yürüyorsunuz. İzin verin, deveden ineyim." deyince, Peygamberimiz:

"Ey Muaz! Allah yolunda attığım şu adımlar için, O'nun bana sevap vermesini umarım." dedi. Daha sonra da:

"Hiç şüphesiz ki, bu yılımdan sonra beni göremeyecek, kabrime uğramakla yetineceksin." Buyurdu.

Muaz, bunun üzerine ağlamaya başladı. Yol boyunca da ağladı.

BİL BAKALIM O NEDİR?

Müslüman olmak için Medine'ye gelen gruplardan biri de, Kinde temsilcileriydi. Bu adamlar saçlarını iki yana sarkıtmış, son derece süslü cübbeler giymişlerdi. Efendimiz (s.a.s.) o sırada mescitte idi.

Kindeliler mescide girdiğinde, âdeta burun bükerek:

"Burada mı kalıyorsun?" diye sordular.

Peygamberimiz:

"Ben hükümdar değilim!. Abdullah'ın oğlu Muhammed'im!." buyurdu.

Kindeliler bu sefer:

"Biz seni 'Muhammed' diye çağırmayız." dediler.

"İsterseniz Ebu'l-Kasım (Kasım'ın babası) diye çağırın!." dedi.

"Ey Ebu'l Kasım!. Ülkemizden sana tereyağı getirdik. Ama onun içine bir şey sakladık. Bil bakalım o şey nedir?" diye sordular. Peygamberimiz:

"Böyle bir soru ancak, kâhinlere sorulur. Hem kâhinler, hem de onlara özenenler, Cehennemdedir." dedi.

"İyi ama senin Peygamberliğine nasıl inanacağız?" dediklerinde, Efendimiz (s.a.s.) bir avuç taş alarak:

"Bu taşlar, benim Peygamberliğime şahadet ederler!." buyurdu.

Yerden aldığı taşlar, onun mübarek avucunda zikretmeye

(Allah'ı anmaya) başladı. Kindeliler şaşkına dönmüşlerdi.

"Ya Resulallah!. Biz şahadet ederiz ki sen Peygambersin. Müslüman olduk!." diyerek boyun büktüler. Peygamberimiz:

"Müslüman olduysanız, o süslü elbiseler neden hâla üstünüzde duruyor?" dedi.

Kindeliler hep birlikte, altın işli sırmaları söküp attılar.

PEYGAMBER'E BİR ORTAK

Peygamberimiz, bir gün minberde iken:

"Ey müslümanlar!. Kadir gecesinde gördüğüm bir rüyada, kollarımda iki altın bilezik vardı!. Bunlardan hiç hoşlanmayıp üflendiğimde, kolumdan çıkıp gittiler. Bu bilezikler, peygamberlik iddiasında bulunacak iki kişiye işaretidir ki, bunlardan biri Müseylime, diğeri de Esved adlı yalancı adamlardır!." dedi.

Bu sırada Medine'ye, Benî Hanifelerden bir grup geldi. On yedi kişilerdi. Bunlardan on altısı, Peygamberimizin yanına giderek müslüman oldu. Fakat sadece biri, gelmek istemişti. Develerin yanında bekleyip duruyordu.

Efendimiz (s.a.s.), bu adamın peygamberlik iddiasında bulunacak Müseylime olduğunu hissetmişti. Hemen yanına gitti. Yanılmamıştı.

Müseylime, kendisine de vahiy geldiğini, Allah tarafından peygamber seçildiğini, bu nedenle müslümanlara ait mallardan pay alması gerektiğini söyleyince, Allah Resulü:

"Ey Müseylime!. Sen bana rüyamda gösterilmiştin. Eğer bana ve Allah'a karşı koyarsan, Allah seni helak eder." buyurdu.

HOKKABAZ

Müseylime, Arap ve Acem pazarlarına çok sık gittiği için, oradaki hokkabaz ve sihirbazlardan birçok şey öğrenmişti. Bu işlere özel merakı vardı.

Nişadır adıyla bilinen maddeyi keskin sirke içinde erittikten sonra, günlük yumurtaları o sıvıya atarak yumuşatır ve dar ağızlı bir şişeye sokardı. Daha sonra üzerine soğuk su döker ve eski halini alan yumurtayı, kendi mucizelerinden biri gibi takdim ederdi. Daha sonra kuşlarla ilgili bazı oyunlar öğrendiğinde, câhil halkın bir bölümü ona aldandı. Benî Hanife halkı, ona beyat ettiler.

Müseylime, diğer Peygamber'ler gibi Cebrail'le görüştüğünü ve kendisine vahiy geldiğini söyler, kafasından uydurduğu âyetleri okurdu. Ona bağlılık yemini eden Benî Hanife'lere içkiyi, kumarı, faizi ve zinayı helal kılmış, namazı kaldırmıştı. Bu durum, Benî Hanifelerin çok hoşuna gitmişti.

MEKTUP

Efendimiz (s.a.s.) olanları haber alınca, bu adamı İslam dinine davet etti.

Müseylime, bu mektuba bir cevap yazdı. Şöyle diyordu:

"Allah'ın Resulü Müseylime'den, Allah'ın Resulü Muhammed'e!.

Sana selam olsun!. Ben seninle birlikte, peygamberlik görevine ortağım!. Yeryüzünün yarısı bize, yarısı da Kureyş Kabilesi'ne aittir. Ancak Kureyş, haddini aşan bir kavimdir."

Peygamberimiz, mektup okunduktan sonra, o mektubu getiren elçilere:

"Müseylime size göre peygamber midir?" dedi.

"Evet!. Öyledir!." dediler.

Allah Resulü, bunun üzerine:

"Siz benim Resulallah olduğuma şahadet ediyor musunuz?" diye sordu.

"Biz, Müseylime'nin Allah Resulü olduğuna inanırız!." dediler.

Peygamberimiz, onların bu sözlerine sinirlenmişti.

Hz. Ali'yi yanına çağırarak, bir mektup daha göndermek istedi.

YAZI.

Efendimiz. (s.a.s.) Hz. Ali'ye: "Yaz!." dedikten sonra şunları söyledi:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Allah Resulü Muhammed'den, yalancı peygamber Müseylime-tül-Kezzab'a.

Selam, hidayete tâbi kimseler üzerine olsun. Bundan sonra bilesin ki yeryüzü Allah'ındır. Onu kullarından dilediğine ihsan eder. Hüsn-ü âkibet ise, muttakiler içindir (Güzel bir gelecek, Allah'tan korkan ve yasaklarından sakınan kimsele-re aittir). Sen ve yanındakiler tövbe ederseniz, Allah sizi affeder."

Peygamberimiz, Hz. Ali'ye yazdırdığı bu satırların alt kısmını, üzerinde "Allah, Resul, Muhammed" yazan yüzüğü ile

mühürledi. Ve onu Sâid b. Avvam'la gönderdi.

(Peygamberimizin, yalancı peygamber Müseylime'ye yazdığı bu mektup, Topkapı Sarayı'nın Mukaddes Emanetler Bölümünde yer alan sayısız doküman arasında, Prof. Dr. Ahmet Akgündüz tarafından 1987 yılında bulunmuş ve ilk defa Zaffer Dergisi tarafından bütün dünyaya duyurulmuştur.

MÜSEYLİME'NİN BEREKET DUASI

Benî Hanife halkı, kıtlık baş gösterince, Müseylime'den mucize istediler.

Ümm'l-Heysem adındaki bir kadın, kendisine giderek:

"Hurmalarımız susuzluktan kuruyarak döküldü. Kuyular da bulunan sular çekildi. Sen de diğer peygamber (Hz. Muhammed) gibi mucize göster ki sular çoğalsın, ağaçlar da meyveyle dolsun." dedi.

Müseylime, bunun üzerine danışmanı Nehar'ı çağırarak, Peygamberimizin bereket duası sırasında ne yaptığını sordu. Nehar:

"Muhammed, bereket duası için bir kova su alıyor. Onun içine, kavmi için dua ediyor. Ağzını o suyla çalkaladıktan sonra, o kovanın içine bırakıyor. Kovayı da kuyuya boşaltıyor. 961 Kuyudaki su miktarı öyle bir artıyor ki, ağaçları sulamaya yetiyor." dedi.

Müseylime, işin sırrını öğrenmişti. Bir kova su getirip içine dua etti. O suyla ağzını çalkaladıktan sonra, kovaya geri döktü. Beni Hanife halkı, o suyu götürüp kuyulara döktüler. Kuyularda ne kadar su varsa çekildi. Bir damlacık kalmadı.

Benî Mehriyelerden bir adam, Müseylime'ye güvenmediği için, Medine'ye giderek Allah Resulü'nün abdest suyundan aldı ve geri dönüp kuyusuna boşalttı. Su bir anda çoğaldı. Bahçesini bu suyla sulayınca, bütün ağaçlar canlandı.

Müşriklerden bazıları bu olayı duyunca, kuyudaki suyun (Peygamberimizin değil de) Müseylime'nin abdest suyuyla çoğaldığı haberini yaydılar. Benî Hanife halkı, bunun üzerine Müseylime'nin abdest suyunu kapışarak, kuyulara ve bahçelere serptiler. Kuyu suları önce acılaştı, daha sonra kurudu. Bahçeler de tamamen çoraklaştı.

MÜSEYLİME'NİN ÇOCUKLARA DUASI

Müseylime, Peygamberimizin çocuklar için de dua ettiğini ve başlarını okşadığını öğrenmiş, bu dua sonucunda, onların güzel konuştuğunu, akıllı ve hayırlı insanlar haline geldiğini duymuştu. Bu yüzden de çocukları okumaya özendi.

Çocuğunu alan, yanına koştı.

Müseylime onlara dua ettiğinde, çocukların dilleri tutulmaya, bazıları da kekelemeye başladılar. Bunun üzerine halk, çocuklarını alıp sessizce kaçtı. Ondan korktukları için bir şey diyemediler.

Müseylime hangi çocuğun başını okşadıysa, hepsi çok kötü şekilde kel kaldı.

Beni Hanifelerden bir adam, Müseylime'ye gelip, biri on, diğeri de iki yaşındaki çocuğunun uzun ömürlü olması için dua istedi. Müseylime, onlar için özel bir dua etti. Adamcağız evine döndüğünde, çocukları ölmüş bulunuyordu. Biri kuyu-

ya düşmüş, diğeri de vahşi hayvanlar tarafından parçalanmıştı.

Peygamberimiz, Hz. Ali'nin ağrıyan gözlerine ağzının suyunu sürmüş ve o anda gözleri iyileşmişti. Müseylime buna da özenmişti. Gözlerinden rahatsız bir adamın yüzüne tükürünce, adamın gözleri kör oluverdi.

Rabbimiz, sahte Peygamber'e inanan ve kendisinden yarıdım uman Benî Hanife halkını peş peşe cezalandırmasına rağmen, onların kör gözleri, gerçeği bir türlü göremiyordu. Bu durum, Allah Resulü'nün vefatından sonra da devam etti.

MÜSEYLİME'NİN SONU

Uhud Savaşı'nda (Ebu Süfyan'ın hanımı Hind'in teşvik etmesiyle) Hz. Hamza'yı şehit eden Vahşi, daha sonra İslam dinini seçmiş, yaptığı işten ötürü, çok büyük bir üzüntü yaşamıştı. Utancından ötürü, Allah Resulü'nün yanına çıkmazdı.

Peygamberimiz de, amcasının vefatını hatırlattığı için, Vahşi'yi görmekten uzak dururdu. Vahşi, Hz. Ebu Bekir'in halifeliği döneminde, Halid b. Velid komutasındaki bir orduya katılıp, sahte Peygamber'e karşı çarpıştı.

Savaşta tek hedefi, Müseylime'ydi. Peygamberimiz, İslamiyet'ten önce işlenen bütün günahların affedildiğini bildirmişti. Buna rağmen Vahşi, Hz. Hamza'ya karşılık Müseylime'yi öldürdüğü taktirde, huzur duyacağına inanmıştı.

Hz. Vahşi'nin, binlerce insanı Cehenneme sürükleyen Müseylime'yi öldürmek için seçtiği silah, Hz. Hamza'yı öldürmek

için kullandığı mızraktı.

Duası kabul oldu. Yalancı peygamberi o mızrakla öldürdü. Ve Allah'tan bir kez daha affını istedi.

Efendimiz (s.a.s.), peygamberlik iddiasında bulunacak ikinci kişinin, Esvedü'l-Ansî olduğunu söylemişti. Bu adam da Müseylime gibi yaparak, birçok kişiyi kandırdı. Gece gündüz sarhoş gezer, ona karşı gelenleri acımadan öldürürdü. Karısı, onun bu zulmünden nefret etmişti. Kocasını öldürmek istiyordu. En sonunda bu işi, Feyruz ve Kays adlı sahabilerin yardımıyla başardı.

Esved, karısı tarafından öldürülen ilk (sahte) Peygamber olma unvanını kazandı.

NECRANLILAR

Mekke ile Yemen arasında yer alan Necran, Hicaz bölgesinin en kıymetli yeriydi. Halkı Hıristiyan'dı. Peygamberimiz, hicretin 10. yılında, onları da İslam dinine çağırıyordu. Bu kişiler müslümanlardan çekinirdi. Bir gün Medine'ye gelerek:

"Biz müslümanız!" dediler.

Peygamberimiz:

"Yalan söylüyorsunuz!. Müslüman değilsiniz!. Çünkü siz, Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu olduğuna inanıyor, haça tapıyor, domuz eti yiyor ve içki içiyorsunuz." dedi.

Bunun üzerine Necranlılar:

"Hz. İsa, Allah'ın oğludur. Çünkü onun bilinen bir babası yoktur. Allah üçtür: Allah, İsa ve Meryem'den ibarettir. Hatta İsa Allah'tır." demeye başladılar.

Peygamberimiz ise:

"Hayır o, Allah'ın kulu ve resulüdür!." buyurdu.

Necranlılar o kadar çok konuştular ki, Allah Resulü sıkıldı.

İşte tam o sırada, Âli İmran Suresi'nin, baştaki ilk seksen âyeti nâzil oldu.

GELİN!. LÂNETLEŞELİM!.

Bu surenin 61. âyetinde, Yüce Allah şöyle buyuruyordu:

"Sana gelmiş olan ilimden sonra kim seninle tartışmaya girerse, onlara de ki:

'Gelin!. Yanımıza çocuklarımızı ve kadınlarımızı da alarak, karşılıklı olarak toplanalım!. Sonra dua edelim ki, Allah yalan söyleyenlere lânet etsin!."

Peygamberimiz, bu âyeti Necranlılara okuyup:

"Eğer benim söylediklerime inanmıyorsanız, gelin bu şekilde dua edelim." dedi. Daha sonra da, başta Hz. Ali, kızı Hz. Fâtıma, torunları Hz. Hasan ve Hüseyin olmak üzere, ailesini toplayarak yanlarına geldi. Dua etmek üzere, yere diz çöktü.

Necranlılar arasında bulunan Ebu Harise, âlim bir kişi idi. Peygamber'lerin, lânetleşme duası sırasında yere diz çöktüklerini duymuştu. Diğer Hristiyanlara:

"Sakin böyle bir şey yapmaya kalkışmayın!. Aksi halde, yeryüzünde tek bir Hristiyan kalmaz!. Vallahî ne biz kurtuluruz, ne de torunlarımız." dedi.

Daha sonra da:

"Ey Muhammed!. Biz seninle lânetleşmekten vazgeçtik.

Hıristiyan olarak yaşamaya, seninle barış yaparak koruman altına girmeye ve bunun için de vergi ödemeye karar verdik!." diyerek ayrıldılar.

Peygamberimiz:

"Varlığım kudret elinde bulunan Allah'a yemin ederim ki, Necranlılar üzerine azap yaklaşmış idi. Eğer benimle lânetleşmeye kalksaydılar, maymunlara ve domuzlara döneceklerdi. Yaşadıkları vadi, üzerlerine ateş halinde çevrilecek, bütün Hıristiyanlar, ağaç üzerindeki kuşlarına varana kadar, bir yıl dolmadan helak olacaktı." dedi.

VEDA HACCI

Peygamberimiz, dünyadan ayrılmasına kısa bir süre kala, Hicretin 10. yılının Zilkade ayında, veda haccı yapmak için Medine'den ayrıldı. Bu sırada ümmetiyle vedalaştığı için:

"Bu hac, Allah Resulü'nün veda haccıdır." dediler.

Peygamberimiz, Kasva adlı devesine binmişti. Yola çıkmak üzereyken:

"Ya Rabbi!. Bu haccımızı gösteriştten uzak tut!." diyerek dualar etti. Daha sonra da, ümmetiyle beraber: "Lebbeyk Allahümme Lebbeyk!." sözleriyle başlayan "telbiye" yi getirerek yola koyuldu.

Yüz yirmi bin sahabe, onunla birlikteydi. Yolda katılanlarla, bu sayı çığ gibi büyümekteydi. Allah Resulü, ilk önce annesinin yattığı Ebva'ya gitti. Buraya her gelişinde onu ziyaret eder, gözyaşı dökerek dua ederdi.

Ebva'dan ayrılınca, Revha Vadisi'ne doğru girdiler.

Peygamberimiz, nereye gelmişlerse, o yer hakkında ümmetine bilgiler veriyordu. Revha Vadisi'ndeyken:

"Ben, kardeşim Musa b. İmran'ı (Musa Peygamberi), kısa saçaklı bir aba içinde ve ihrama girmiş vaziyette bu vadide yürürken görür gibiyim!." dedi. Ve onun, Erzak Vadisi'ne girdiğinde, şahadet parmaklarını kulaklarına koyup yüksek sesle telbiye getirdiğini belirtti.

Bu vadinin dışındaki bir tepeye gelince, Yunus Peygamber'in buradan kırmızı bir deveyle geçtiğini ve bu sırada onun da telbiye getirdiğini söyledi.

Allah Resulü, öğretmenlerin de en güzeliydi.

KAYBOLAN DEVE

Sayıları yüzelli bine yaklaşan müslümanlar, hac sırasında kurban edilmek üzere yüz deve almışlardı. Tüm eşyalar, onların üstündeydi.

Esâye denilen yere geldiklerinde, Hz. Ebu Bekir ve Peygamber ailesine ait yiyeceklerin yüklendiği deve kayboldu. Çok aradılar ama, bulamadılar.

Hz. Ebu Bekir, develerin bakıcısını çağırarak:

"Keşke o yiyecekler, sadece bana ait olsaydı. Fakat onlar, Allah Resulü'ne ve ailesine aittir. Sen onu nasıl kaybedersin?" diyerek, adamı tartakladı.

Sahabiler bu olayı duyunca, "hays" adıyla bilinen bir yemek getirdiler. Peygamberimiz, Ebu Bekir'in hâla söylendiğini görünce:

"Ey Ebu Bekir!. O adamı azarlama!. Gel bak, Allah sana

tatlı bir yemek göndermiş." diye seslendi.

Peygamberimiz, söylediği sözlerle ortalığı yatıştırır, insanlarda dert diye bir şey bırakmazdı.

Kısa bir süre sonra deve bulundu. Üzerinden bir şey eksilmemişti.

MEKKE'YE GİRİŞ

Peygamberimiz, Mekke'ye girmeden önce, boy abdesti alarak hazırlandı. Kabe'yi gördüğünde:

"Ya Rabbil. Sen bu beytinin şerefini ve heybetini, kıyame-te kadar sürdür!. Onu hac ve umre ile ziyaret edenlerin şereflerini ve iyiliklerini de artır!." diye dua etti.

Daha sonra, Hacer-ül esved'i sıvazlayarak, Kabe'yi tavaf etmeye başladı.

Peygamberimiz için, Ebtah denilen yerde, bir çadır kurulmuştu. Mekke'de bulunduğu dört gün içinde burada kaldı. Ne bir eve girdi, ne de onların çatısı altında gölgelendi. Arafat'ta güneş yatmaya başlayınca, oradaki on binlerce insana, bir konuşma yapacağını duyurdu. Herkes nefesini tutup beklemeye başladı.

VEDA HUTBESİ

Peygamberimiz, ümmeti tarafından daha iyi görülmek amacıyla devesine binmişti. Yanında da, Amr b. Hârice, Rebia b. Ümeyye ve Hz. Ali gibi, çok gür sesli sahabiler bulunuyordu. Bu kişiler, Allah Resulü'nün sözlerini yüksek sesle

tekrar ediyorlardı. Peygamberimiz, Allah'a hamd ettikten sonra konuşmaya başladı:

"Ey İnsanlar!. Allah'tan başka bir ilah yoktur!. Muhammed de onun kulu ve Resulüdür!. Allah'tan sakının ve ona itaat edin!.

Ey İnsanlar!. Sözlerimi iyi dinleyin ve çok dikkat edin!. Belki bu yılımdan sonra, beni bir daha göremeyeceksiniz!. (Bu sözünü üç kere tekrarladı.) Bu yüzden de sözlerimi iyi dinleyen ya da ezberleyen kişilere Allah merhamet etsin!.

Rabbinize kulluk edin!. Beş vakit namazınızı kılın!. Ramazan ayı geldiğinde oruç tutun!. Beytullah'ı haccedin!. Zekatınızı, gönlünüzden koparak, huzurla verin!.

Bunları yaparsanız, Allah'ın Cennet'ine girersiniz!.

Ben sizleri, Cennet havuzunun başında bekleyeceğim!.

Ve başka ümmetlere karşı, sizin çokluğunuzla övüneceğim!.

Sakın çok günah işleyip de yüzümü kara çıkarmayın!."

TEBLİĞ ETTİM Mİ?

Peygamberimiz, daha sonra faizin, zinanın, hırsızlığın, adam öldürmenin, kan dâvâlarının ve insanlara zulmetmenin kesin şekilde yasak edildiğini ve bütün müslümanların birbiriyle kardeş olduğunu duyurup:

"Ey İnsanlar!. Kadınlarınız hakkında Allah'tan korkun!. Çünkü onlar size Allah'tan emanettir. Onlar, erkeklere göre zayıftır. Bu yüzden, kadınlar hakkında hayırlı olmanızı tavsiye ederim." dedi.

Allah Resulü, sözlerinin arasında:

"Ey İnsanlar!. Tebliğ ettim mi? (Bir Peygamber olarak, Allah'ın emirlerini duyurma görevimi yerine getirdim mi?) diye soruyor, onlar da hep birlikte: "Evet Ya Resulallah!. Tebliğ ettin!." diyorlardı.

Peygamberimiz devam etti:

"Size üç şey bıraktım ki, eğer onlara sımsıkı sarılırsanız, hiç bir zaman doğru yoldan ayrılmazsınız. Onlardan birincisi, Allah'ın kitabı olan Kur'andır.İkincisi, benim sünnetimdir (Yaptığım şeyleri yapıp, kaçındığım şeyleri terk etmektir). Üçüncüsü ise, ev halkıdır (Onları örnek almaktır)."

(Allah Resulü'nün "Ev halkı" tanımına, Hz. Ali ve Hz. Fâtıma ile, çocukları Hz. Hasan ve Hüseyin girmektedir. Onların neslinden gelen kişiler, bu tanıma dahildir.)

SON TAVSİYELER

Allah Resulü devam edip: "Ey İnsanlar!. Sözlerimi iyi dinleyiniz ve aklınızda tutunuz!.

Bir kişi, kardeşinin malını, onu rızası dışında alamaz!.

Bir insan, (babası bile olsa) akrabalarının yaptığı bir suçtan ötürü suçlanamaz!. (herkes kendi suçundan sorumludur)

Ey İnsanlar!. Yanınızda çalışanlara (kölelere, yardımcınıza) iyi davranın!. Onlara, kendi yediklerinizden yedirip, kendi giydiklerinizden giydirin!. Eğer büyük bir hata yaparlarsa, isterseniz başka birine verin ama, sakın işkence yapmayın!.

Ey İnsanlar!. Allah Aşkına!. Tebliğ ettim mi?" diye sorduğunda:

"Ya Resulallah!. Allah için tebliğ ettin!." dediler. Bunun üzerine:

"Ya Rabbi şahit ol!. "Ya Rabbi şahit ol!." diyerek hutbesini bitirdi.

Peygamberimiz, Mekke'de kaldığı dört gün içinde, insanlara bir kez daha seslendi. Veda tavafını yapıp Mekke'ye veda etti.

Vatanı ve kiblesini, dünya gözü ile bir daha görmemek üzere ayrılıyordu.

AYRILIK GÜNÜNE DOĞRU

Peygamberimiz, Hicretin 11. yılında, Sefer ayının bitmesine dört gün kala, İslam ordusunun Rumlarla çarpışmak üzere hazırlanmasını emretti. Bu orduya kumandan olarak da, kendisine bir anne gibi kucak açan dadısı Ümmü Eymen'in oğlunu (Üsâme b. Zeyd'i) seçti.

Hz. Üsame, 18 veya 19 yaşındaydı. Bu yüzden de itirazlar başladı.

Peygamberimiz, bunun üzerine hemen mescide gelip:

"Ey müslümanlar!. Üsame'yi kumandan yapışım hakkında bana gelen sözler nasıl sözlerdir? Vaktiyle babasının (Hz. Zeyd'in) kumandanlığına da itiraz edilmişti. Oysa ki Zeyd, benim katımda insanların en sevgilisi ve kumandanlığa en layık olanlardan birisiydi. Oğlu da kumandanlığa öyle layıktır." dedi.

Bunun üzerine sahabiler, Allah'tan af dileyerek sustular.

Peygamberimiz, bu konuşmasından birkaç gün sonra,

(Sefer ayının sonunda) şiddetli bir baş ağrısıyla ateşlendi. Genç Komutan Üsame, savaşa çıkmadan önce yanına koştu. Durumu ağırlaşmıştı. Konuşamıyordu. Üsame, dayanamayıp onu öptü. Allah Resulü, ellerini kaldırıp bir süre öyle tuttu. Daha sonra Üsame'nin üzerine değdirdi. Bu bir duaydı.

Peygamberimiz, ondan sonraki günlerde biraz açıldı. Konuşmaya başladı.

Hız. Ebu Bekir, bu müjdeyi duyunca hemen yanına gelip:

"Ya Resulallah!. Allah'a çok şükür ki iyileştin!." diyerek ona sarıldı. Ve bir nikaha katılmak için izin aldıktan sonra, Medine'nin dışına doğru yola çıktı. Allah Resulü'nü son defa gördüğünden habersizdi.

HZ. ABBAS'IN RÜYASI

Hız. Abbas, o günleri anlatırken şöyle diyordu:

"Bir gün rüyamda, iple bağlanan arzın (dünyanın) gökyüzüne doğru çekildiğini görüp, bunu Allah Resulü'ne anlattım. Bana tebessüm edip:

'Ey benim amcam!. Bu senin kardeşinin (Hz. Abdullah'ın) oğlunun vefatıdır!.' buyurdu. Anladım ki aramızdan ayrılmak üzeredir."

Büyük sahabilerden Abdullah b. Mesut anlatıyor:

"Allah Resulü bir gün:

'Ecelim çok yakındır. Allah'a, Cennetü'l-Me'va'ya (Cennetin en üst derecesine), Sidretü'l-münteha'ya (sadece Allah Resulü'nün ulaşabileceği en üst makama), Refiku'l-Al'ay'a (arkadaş ve yoldaşların en güzeli olan Allah'a), mutlu ve sı-

kıntısız bir hayata çok yaklaştım.' buyurdu. Hepimiz duygulandık. Fakat bazı şeyleri öğrenmek zorundaydık. Bu maksatla:

'Ya Resulallah!. Vefat ettiğinizde, neler yapmamız gerekir?' diye sorarken, ağlamaya başladık. Kendisi de ağladı.

'Allah size rahmet etsin!. Peygamber'inizden dolayı, size hayırlar versin!. Beni yıkadığınız ve kefenlediğinizde, şu sedirin üzerine yatırın. Sonra bir süre için yanımdan uzaklaşın. Çünkü benim namazımı ilk önce iki dostum, Hz. Cebrail ve Mikail kılacaktır. Sonra Hz. Azrail, melek orduları ile gelip namaza duracaktır.

Bundan sonra takım takım giriniz!. Namazımı kılarak salat ü selam getiriniz. Fakat beni överek, ya da dövünüp ağlayarak, rahatsız etmeyiniz!.' buyurdu.

'Ya Resulallah!. Sizi kabre kimler koysun?' diye sorunca:

'Ev halkımdan olanlar koyacaktır. Onların yanında da melekler olacaktır. Siz onları göremezsiniz ama, onlar sizi görürler.' diye cevap verdi."

KARANLIK GÜNLER GELİYOR!

Peygamberimizin azat ettiği savaş esirlerinden Nüveyhibe, Allah Resulü ile ilgili bir hatırasını şöyle anlatmaktaydı:

"Peygamberimiz, bir gece yarısı beni çağırıp:

'Ey Nüveyhibe!. Allah bana, Bakiyy Kabristanı'nda yatan müslümanlar için dua etmemi buyurdu. Sen de benimle gel!.' dedi.

Birlikte gittik. Kabristana gelince deveden indi. Ve yanla-

rına yaklaşıp onlara selam verdi. Daha sonra da:

'Ey Kabir halkı!. İçinde sabahladığınız kabirler, insanların içinde sabahladığı yerlerden çok daha hayırlıdır!. Birbiri ardınca, dağlar gibi karanlık geceler geliyor!. Allah'ın sizi onlardan, (yakında başlayacak fitnelerden) koruduğunu bir bilseydiniz!. Onların (fitnecilerin) sonradan gelecek olanları, önce gelenlerden daha kötüdür.' dedi.

Daha sonra bana dönüp:

'Ey Nüveyhibe!. Bana dünya hazinelerinin anahtarlarıyla birlikte, dünyada temelli kalma hakkı ve Cennet verildi. Ben, bunlardan birisini seçmek (yani kıyamete kadar dünyada kalmak, ya da hemen vefat edip Allah'a kavuşmak) konusunda serbest bırakıldım. Fakat ben, Rabbime kavuşmayı ve Cennet'i tercih ettim.' dedi.

'Anam babam sana feda olsun Ya Resulallah!. Sen hem dünya hazinelerinin anahtarlarını, hem de dünyada temelli kalıp, daha sonra da Cennet'i seçip alsaydın ya!.' deyince:

'Vallahî ben, Rabbime kavuşmayı ve Cennet'i tercih ettim!.' buyurdu."

Peygamberimiz, bu sözlerini daha sonra mescitte tekrarlar- larken:

"Yüce Allah bir kulunu (istediği bütün nimetlerle birlikte) kıyamete kadar dünyada kalmak, ya da hemen vefat ederek Rabbime kavuşmak arasında serbest bıraktı!." demiş, fakat bu kişinin kendi olduğunu belirtmemiştir. Bir çok sahabi bu sözlerin altındaki inceliği fark edemezken, Hz. Ebu Bekir, ayrılık saatinin yakın olduğunu anlayarak:

Ya Resulallah!. Sana canlarımızı, analarımızı, babalarımı,

evlatlarımızı, mallarımızı feda ederiz!." diyerek ağlamaya başladı.

BULUŞMA YERİ

Efendimiz (s.a.s.) Yüce Allah'ın emri üzerine Uhud şehitlerini de ziyaret edip mescide döndü. Herkes onu orada bekliyordu. Minberine çıkarak:

"Ben sizin içinizden, Cennetteki Kevser Havuzu'na ilk ulaşan kişi olacağım. Ve sizleri orada bekleyeceğim. Kevser havuzunun genişliği, Eyle ile Cuhfe arasından fazladır. Ve sizinle buluşma yerimiz orasıdır. Ben şu anda o havuzu görüyorum. Vallahi ben, sizin İslam dinini bırakıp da tekrar müşrik olmanızdan korkmuyorum!. Benim korkum, dünyaya kapılmanız, birbirinizi kıskanıp öldürmeniz ve sizden öncekilerin yok olup gittiği gibi, yok olup gitmenizdir!." buyurdu.

Mescitten döndüğünde tekrar hastalandı. Hz. Âişe anlatıyor:

"Allah Resulü, Bakiyy Kabristanı'ndan döndüğü gece, başım ağrı-maktaydı.

'Ah başım!. Ah başım!.' deyip dururken:

'Ya Âişe!. Esasında "ah başım!." demesi gereken benim!.' buyurdu. Daha sonra da:

'Hayber'de bana yedirilen zehirli etin acısını duyuyorum. Ve o zehirden ötürü, kalp damarlarımın koptuğunu hissediyorum.' dedi."

Ağrıları gittikçe şiddetlendi. Vefatına kadar on üç gün sürdü.

"Yüce Allah, hastalığa yakalanan müslümanların günahlarını, bir ağacın yapraklarının dökülmesi gibi döker!." buyurmaktaydı.

SİZİ BEKLEYECEĞİM!

Allah Resulü, hasta olduğu günlerde, ümmetine kelime-i şahadet getirmeyi emretmiş ve:

"Bu iki gerçeğe (Allah ve Resulü'ne) şahadette bulunana, Cehennem ateşi haram olur!." buyurmuştu.

Daha sonraki günlerde biraz iyileşince mescide gitti ve minberine son defa oturarak:

"Ey müslümanlar!. Duyduğuma göre, vefat edeceğimden korkuyormuşsunuz. Benden önce gelen Peygamber'lerden sağ kalan var mı ki ben de kalayım? İyi bilin ki, ben de Rab-bime kavuşacağım. Ve sizi, Cennetteki Kevser Havuzunun başında bekleyeceğim. Aranızda bazı kimselerin hakları, bana geçmiş olabilir. Kimin bende hakkı varsa, hemen gelip onu alsın!. Ve kimin bir günahı varsa bana söylesin, ona dua edeyim." buyurdu.

Daha sonra da, bütün cemaate dua ettikten ve onlarla helalaştıktan sonra evine döndü.

SON GÜNLER

Peygamberimiz, ümmetine yıllar boyu imamlık yaptığından, son günlerinde de aynı arzuyu duyuyordu. Bir gün ezan sesi işittiğinde:

"Müslümanlar namaz kıldı mı?" diye sordu.

"Ya Resulallah!. Sizi bekliyorlar!." diyenler oldu.

Bunun üzerine doğrulup abdest aldı. Fakat hiç hâli yoktu. Ayağa kalkmak isterken bayıldı. Bu işi üç kez tekrarlamasına rağmen aynı şeyler olunca:

"Ebu Bekir'e söyleyin!. Namazı benim yerime kıldırın!." dedi.

Esasında bu sözler, bir mesaj hükmündeydi. Ve "benim yerime Ebu Bekir (halife olarak) geçsin!." anlamındaydı.

Hız. Âişe Validemiz, Peygamberimizin bu sözü üzerine:

"Ya Resulallah!. Bilirsiniz ki babam çok hassas bir insandır. Ne zaman Kur'an okusa mutlaka ağlar. Namazı başkası kaldırsa olmaz mı?" diye sorunca, Efendimiz (s.a.s) sözünü tekrarlayıp:

"Ebu Bekir'e söyleyin!. Namazı kıldırın!." dedi. Öyle de oldu.

Hız. Âişe'nin evi, mescide bakıyordu. Peygamberimiz, bir gün yattığı yerden (perdeyi açarak) mescide baktı. Hız. Ebu Bekir, namaz kıldırıyordu. Büyük bir mutlulukla onlara baktığında, müslümanlar Allah Resulü'nün iyileştiğini ve tekrar namazı kıldırarak için yanlarına geleceğini zannederek sevince kapıldılar. Fakat Peygamberimiz:

"Namazı Ebu Bekir'in arkasında tamamlayınız!. Ey müslümanlar!. Namazda rükûya vardığınızda, Allah'ı yüceltiniz. Secde halinde ise dua ediniz. Çünkü secde halindeki dualar çok makbuldür ve kabul edilmesi umulur!." dedi. Bunları söyleyip perdeyi çekti.

Mescitteki müslümanlar, Allah Resulü'nü son defa görmüşlerdi.

HZ. ÂİŞE'NİN RÜYASI

Hiz. Âişe bir gece rüyasında, evine gökten üç Ay'ın düştüğünü görmüştü.

Bunu babasına anlattığında, Hiz. Ebu Bekir:

"Kızcağızım!. Eğer rüyan sadıksa, yeryüzü halkının en hayırlısı olan üç kişi, senin evine defnedilecektir!." dedi.

Öyle de oldu. Peygamber'ler, vefat ettikleri yere defnedildi. Bu yüzden Allah Resulü, Hiz. Âişe'nin evine defnedildi. Daha sonraki yıllarda ise, Efendimizin (s.a.s.) en sevgili arkadaşları olan Hiz. Ebu Bekir ve Hiz. Ömer, onun yanına kondu.

SON GÜN

Hiz. Âişe'nin yanında, altı ya da yedi dinar (altın) bulunuyordu. Allah Resulü, daha önceden bu paranın muhtaçlara dağıtılmasını tembih etmişti. Bir ara kendine gelince, onları sordu. Hiz. Âişe:

"Ya Resulallah!. Hastalığın nedeniyle o işe bakamadım. Paralar yanımda duruyor." dediğinde, Peygamberimiz:

"Ya Âişe!. Sen, Allah Resulü Muhammed'in, o paralar yanındaiken, onları fakirlere dağıtmadan, Rabbine kavuşacağını mı sanıyorsun?" dedi.

Para fakirlere gönderilince:

"İşte şimdi rahatladım!." buyurdu.

Hiz. Âişe, o anları şöyle anlatmaktaydı:

"Ben, Allah Resulü'nün rahatlayıp şifa bulması için Felak

ve Nâs surelerini okuduktan sonra, (mübarek ellerinin bereketini umarak) kendi eliyle kendisine mesh etmeye başladım.

'Ey Âişe!. Böyle yapma!. Çünkü bu seferki okuman fayda vermez!. Ben artık zamanımı bekliyorum.' buyurdu.

Daha sonra Fâtıma'yı çağırttı. Onun hareketleri, babasına benzerdi. Kızı geldiği zaman, baş ucuna oturttu, Kulağına bir şeyler fısıldadı. Fâtıma önce ağladı. Daha sonra tekrar bir şey söylediğinde, bu sefer tebessüm ederek güldü.

Ben, gülmenin ağlamaya, sevinmenin de üzölmeye bu kadar yakın olduğu bir gün daha görmedim.

Allah Resulü'nün vefatından sonra, Fâtıma'ya o günkü ağlamasının ve tebessüm etmesinin sebebini sorunca:

'Babam, o hastalığı sebebiyle vefat edeceğini söyleyince ağladım. Ama ev halkından, kendisine ilk kavuşacak kişinin ben olduğumu söyleyince tebessüm ettim.' dedi." (Hz. Fâtıma, Allah Resulünden sonra beş buçuk ay yaşadı. Vefat ettiği zaman 25 yaşındaydı.)

O sırada Peygamberimizin yanına, amcası Hz. Abbas, Hz. Ali ve oğulları (Hasan ve Hüseyin) girdi. Peygamberimiz, o halinde bile onlara dua etti.

Daha sonra çıktılar.

REFİKU'L-A'LAL.

Hz. Âişe Validemiz anlatıyor:

"Allah Resulü, başını göğsüme koymuştu. Kendinden geçiyordu. O sırada kardeşim Abdurrahman, elinde bir misvak olduğu halde içeri girdi.

'Ya Resulallah!. Misvakı vermemi ister miydiniz?' dedim. Başını salladı. Ve onu alıp dişlerini fırçaladı.

Ben, Allah Resulü'nün o zamana kadar dişlerini bu kadar şiddetli ve bu kadar güzel fırçaladığını görmüş değildim. Biraz sonra misvak elinden düştü. Ara sıra kendine geldiğinde:

"Aman!. Aman!. Elinizdeki kölelere iyi davranın!. Karınlarını doyurun!. Onlara, giydiğinizizi giydirin!. Yumuşak söz söyleyin!. Namaza!. Namaza devam edin!. Kadınlarınız ve köleleriniz hakkında Allah'tan korkun!." diyordu.

Hastalığı iyice arttığında, ellerimi kaldırıp:

'Ya Rabbi!. Sen bu hastalığı kaldır!. Gerçek tabip Sensin. Gerçek şifa veren Sensin.' diye dua edince, beni ikaz ederek:

'Hayır!. Hayır!. Ben Allah'tan Refik-i Â'la zümresine katılmayı, Cebrail, Mikâil ve İsrail ile birlikte olmayı dilerim.' dedi.

Başı benim göğsümün üstündeydi. Son anlarında, ellerini yanındaki su kabına batırdı ve yüzüne sürdü. Başını göğse kaldırıp Kelime-i şahadet getirdikten sonra:-

'Allah'ım!. Refik-i Â'la'ya!.' dedi.

Elleri, yanındaki suyun içine düştü."

Tarihler, hicretin 11. yılını, Rebiyülevvel ayının 12. Pazar-tesi gününü (8 Haziran 632'yi) gösteriyordu. 63 Yaşındaydı.

Cebraîl Aleyhisselam, o sırada:

"Ya Resulallah!. Sana selam olsun!. Bu senin için, yeryüzüne son ayak basışıdır!." buyurdu.

SULTAN MİRASI

İki cihan güneşi ve âlemlerin yaratılış sebebi olan Allah

Resulü'nün bütün malı, binek olarak kullandığı ak katırla, vakıf bıraktığı bir arazi parçası ve kullandığı silahlardan ibaret. Dünya malından bir miras değil de, ümmetine Cenneti bırakmıştı.

Vefat ettiği günde, Hz. Âişe'nin evinde, bir parça arpadan başka yiyecek yoktu. O da öğütülmemiş durumdaydı. Savaşlarda giydiği zırhı ise, aile fertlerinin geçimlerini temin etmek amacıyla, (otuz ölçek arpa karşılığında) bir Yahudi tüccara rehin verilmişti.

Diğer özel eşyaları şunlardı:

Hurma yapraklarıyla örülmüş bir tahta divan. (Bu karyolla, Medine'ye hicret ettiği zaman kaldığı yerde, Eyüp Sultan hazretlerinin evinde yapılmıştı. Vefatına kadar onun üstünde yattı.)

Bir adet kadife yorgan (Bu yorgan, mis gibi kokuyordu)

İç i hurma lifleriyle doldurulmuş bir yastık, bir adet elbise, bir tane büyük çanak, bir su bardağı ve (Arpa öğütmek için) bir el değirmeni.

Amr b. Muhâcir, bu eşyalar için şöyle demişti:

"Allah Resulü'nün eşyaları, Halife Ömer b. Abdülaziz'in yanında duruyordu. Bu eşyalara bakarak ibret alırdı. Yanına gelen önemli kişilere onları gösterirken:

'İşte O Zâtın mirası!' diye ağlardı."

KAYBOLAN MÜHÜRİ.

Allah Resulü'nün dünyadan ayrılması, müslümanları perişan etmişti. Bazıları, onun vefat ettiğine inanmak istemiyordu. Hz. Ömer bile onlar arasındaydı.

"Vallahî O ölmemiştir!. Hz. İsa gibi, semaya yükseltilmiştir!." diyenler çıktı.

Bu konuda anlaşmazlık baş gösterince, hanımlardan Esmâ binti Umeyy, Allah Resulü'nün sırtına dokunarak:

"Allah Resulü vefat etmiştir. Çünkü iki kürek kemiği arasında bulunan Peygamberlik mührü kaldırılmıştır." dedi.

Hız. Ebu Bekir, Peygamberimizin vefat ettiği gün, Medine dışındaydı.

Haberı duyduğunda, ölecek gibi oldu. Atına atlayarak Medine'ye yarıştı. Ve Allah Resulü'nün vefat etmediğini söyleyenlerin yanına çıkarak:

"Ey İnsanlar!. Dikkat edin!. Sizlerden kim Muhammed'e tapıyor ise, bilsin ki o ölmüştür!. Ama kim Allah'a ibadet ediyorsa, şüphesiz ki Allah ölümsüzdür!." buyurdu. Daha sonra da, Kuran'dan şu âyetleri okudu:

"Ey Resulüm!. Elbette sen de öleceksin!. Onlar da ölecekler!." (Zümer Suresi, 30)

"Muhammed de ancak bir Peygamber'dir. Ondan önce nice Peygamber'ler gelip geçti. Şimdi o, ölür ya da öldürülürse, gerisin geriye mi döneceksiniz? Kim geriye dönerse, Allah'a hiç bir zarar vermiş olmaz. Allah ise şükredenleri ödüllendirecektir." (Âl-i İmran Suresi, 144)

Hız. Ebu Bekir, buna benzer âyetleri peş peşe okuyunca, cemaat sakinleşti.

HİÇ DUYMAMIŞ GİBİYDİMİ.

Hız. Ömer:

"Vallahî bu âyetleri sanki hiç duymamıştım. Ebu Bekir

okuyunca şaşırıp kaldım. Anladım ki Allah Resulü vefat etmiştir." dedi.

Daha sonra da, Peygamberimizin naaşını alnından öpüp:

"Ya Resulallah!. Mescitte bulunan hurma kütüğü bile, sen ondan ayrıldın diye feryat etmişti. Bizler senin ayrılığına, elbette ki ondan fazla üzüleceğiz." dedi.

Artık yeni bir dönem başlıyordu.

Hz. Ebu Bekir, halifelik makamına geçmek istemiyordu. Ona göre bu görevi Ömer almalıydı. Sonunda Hz. Ömer, Ebu Bekir'in elini zorla açıp:

"Benim gücüm senindir ve seninle birliktedir!." diyerek, Ebu Bekir'e beyat etti. Allah Resulü'nün isteği de böyleydi.

Hz. Ömer'den sonra, diğer müslümanlar da ona beyat ettiler.

Hz. Ebu Bekir, mescitte konuşarak:

"Ey İnsanlar, şunu çok iyi bilin!. Ben sizin en hayırlınız olmadığım halde, size emir (halife) olmak zorunda kaldım. Ve böyle bir vazifeyi, İslam ümmetinin bir fitne içine girmesinden korktuğum için kabul ettim. Allah'a yemin ederim ki, hiçbir gün ve hiçbir gece, emirliğin (liderliğin) ne üzerine düşmüş, ne de bu hususta Allah'tan gizli ya da açıkça bir dilekte bulunmuşumdur.

Benim yerime daha güçlü bir insanın seçilmiş olmasını, öyle arzu ederdim ki!.

Şunu iyi bilin ki, içinizde en zayıf olanınız, hakkını alana kadar, benim yanımda en kuvvetliniz olacaktır!.

İçinizde en güçlü olan ise, üzerine geçirdiği bir hak kendisinden alınana kadar, benim yanımda en zayıfınız olacaktır!.

Ey İnsanlar! Ben, Allah ve Resulü'ne itaat ettiğim sürece bana itaat edin! Onlara karşı gelirsem, itaat etmeniz gerekmez!" dedi.

Peygamber'lerden sonra insanların en hayırlısı olan Hz. Ebu Bekir dönemi başlıyordu. Onu da, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali takip edecekti.

CENNET ANAHTARLARI

Saadet Asrından sonra asırlar geçti, büyük fitneler çıktı, kanlar döküldü, yer yerinden oynadı. Doğrularla yanlışların, iyilerle kötülerin Âdem Peygamber zamanında başlayan kavgaları, günümüze kadar devam etti. Hâla ediyor.

Cennet ve Cehenneme malzeme yetişiyor.

Dünya tepeden tırnağa değişmiş iken, değişmeyen sadece bir şey kalmış:

Allah'ın kelamı mukaddes kitabımız.

O, Allah Resulü'nün mübarek elleri sanki yeni değmiş gibi, sanki ilk gün nâzil olmuş gibi taptaze. Ona sahip çıkanlara ne mutlu.

...

Denizden alınan tek bir damlacık, o denizi ne kadar tarif ederse; Allah Resulü'nün yüceliğini, maddî ve manevî güzelliklerini yansıtmaya çalıştığımız satırlar da, O'nu ancak o kadar tarif eder.

Bizler, İki Cihan Güneşi'ne duyduğumuz minnet borcumuzu biraz olsun yerine getirmek ve ışığını daha da yaymak amacıyla, onun hakkında yazılan binlerce cilt esere, bir eser

daha katmayı istedik. Ve bunu bir yazar için, büyük bir şeref bildik.

Gayret bizden olsun, rıza Allah'tan, şefaât de o Resulden inşallah.

•••

Son satırları, dünyada ve âhirette sözcümüz, her iki cihanda da kurtarıcımız olan Allah Resulü'nün mübarek sözlerine bırakalım.

“Vallahî ben, sizin İslam dinini bırakıp da tekrar müşrik olmanızdan korkmuyorum!. Benim korkum, dünyanın zevklerine kapılmanız, birbirinizi kıskanıp öldürmeniz ve sizden öncekilerin yok olup gittiği gibi, yok olup gitmenizdir!.

Size öyle üç şey bıraktım ki, onlara sımsıkı sarılırsanız, hiç bir zaman doğru yoldan ayrılmazsınız!.

Onlardan birincisi, Allah'ın kitabı olan Kur'andır!.

Kim Kuranı okur ya da ezberler, onun helâlini helâl, haramını da haram bilirse, Allah o kimseyi Cennet'ine koyar ve o kişiye, ev halkından on kişinin bağışlanması için bir hak tanır. (Onu şefaâtçi kılar)

Bıraktığım diğer şey sünnetimdir.

Ümmetimim fesada kapıldığı (bozulmaya başladığı) zamanda, kim benim sünnetime uyarsa, (yaptığım şeyleri yapıp, kaçındığım şeyleri terk ederse) yüz şehit sevabı kazanabilir!.

Üçüncüsü ise ev halkımdır. (onları örnek almaktır.)

Şunu unutmayın ki; gerçek hayat, âhiret hayatıdır.

Allah'a kulluk edin!. Beş vakit namaz kılın!. Ramazanda orucu bırakmayın!. Beytullah'ı haccedin!. Zekatınızı, gönlü-

nüzden koparak verin!.

Bunları yaparsanız, Allah'ın Cennet'ine girersiniz!.

Ben sizi, Cennet havuzunun başında bekliyorum!.

Sakın fazla günah işleyip de, benim yüzümü kara çıkarmayın!."

Bu kitaptaki ifadelerin her biri, bir ya da birden fazla İslam kaynağına dayanmaktadır.

Bu kaynakları merak eden, ya da kitap hakkındaki görüşlerini belirtmek isteyen okuyucularımız, yazarımızın c.suavi@gmail.com adresine baş vurabilir.

PEYGAMBERİMİZİN MÜBAREK HAYATININ
VE ASR-I SAADETİN MİLADİ
YILLARA GÖRE KRONOLOJİSİ

(Kaynak: Osman Kesioğlu - Din İşleri Yüksek Kurulu Üyesi)

ÇOCUKLUK VE GENÇLİK DÖNEMİ

571 - (20 Nisan) Efendimizin (s.a.s.) doğumu.

575 - Sa'd Kabilesi'ndeki süt annesi Halîme Hatun'un yanında beş sene kaldıktan sonra, annesine dönüşü.

576 - Annesi ve dadısı ile birlikte Medine'ye gelip babasının kabrini ziyaret etmesi ve dönüşte, annesinin Ebvâ Köyü'nde vefatı. Hemen sonra da, dedesi Abdulmuttalip'in himayesine altına alınması.

578 - Abdulmuttalip'in vefatı üzerine, amcası Ebû Tâlip'in yanına yerleşmesi.

583 - Ebû Tâlip'in ticâret kervanına katılarak Şam'a gitmesi ve Busra'daki manastırda yaşayan Rahip Bahîrâ'nın, son peygamber olacağını söylemesi.

588 - Amcası Zübeyr ile Yemen'e gitmesi. Hıfû'l-Fudûl anlaşmasına katılması.

595 - Hz. Hatice Validemize ait bir kervanın başında, Şam'a ikinci gidişi. Yol-da gösterdiği harika hallerle, Meysere'nin ona hayran kalması

596 - Hz. Hatice Validemizle evlenmesi. Hz. Zeyd'i evlat edinmeleri.

608 - Kâbe'nin tamirinde, Hacer-i Esved'i yerine koyması ve bu işe, çekişme halindeki dört kabileyi ortak ederek, bir savaş çıkmasını engellemesi.

PEYGAMBERLİK DÖNEMİ

610 - Ramazan Ayının 17. gününde, Hira Mağara'sında ilk vahyin gelişi. Hz. Hatice ve kızlarının, Hz. Ali, Hz. Zeyd ve Hz. Ebu Bekir'in müslüman olmaları.

613 - Üç sene gizli davetten sonra, Safa Tepe'sine çıkıp, halkı İslam dinine çağırması.

615 - Müslümanların, Habeşistan'a hicret etmeye başlaması. Yapılan işkençelerin artması üzerine, Sahabilerle birlikte Dâru'l- Erkam'a sığınması.

616 - Hz. Hamza ve Hz. Ömer'in, üç gün ara ile müslüman olmaları.

617 - İkinci kafilenin Habeşistan'a hicreti. Müşriklerin, muhacirleri geri çevirmesi için Habeş hükümdanna müracaatları, Hz. Cafer'in okuduğu âyetlerin tesiriyle, bunun sonuçsuz kalması.

* Kureyş müşriklerinin, müslümanlara ambargo ilân etmesi.

618 - Allah Resulü'nün bir işaretiyle, Ay'ın iki parçaya ayrılması. (Şakk-ı Kamer Mucizesi)

619 - Üç senelik ambargonun bitmesi. Hz. Hatice ve Ebû Tâlip'in, üç gün ara ile vefat etmeleri.

620 - Kendilerini İslâm dinine davet etmek için, Hz. Zeyd ile birlikte Taife gitmesi ve orada, hayatının en zor gününü yaşaması.

* İsrâ'dan (Gece yolculuğundan) sonra Miraç'a yükselmesi.

* Medîne'den gelen 12 kişinin, Allah Resulü'ne bağlılık yemini yapmaları (Birinci Akabe Beyatı)

621 - İkinci Akabe Beyatı

HİCRET SONRASI

622- Bir pazartesi gününe rastlayan Rebiyülevvel ayının 12'sinde, Mekkeden başladığı hicretini tamamlayıp Medine'nin Kuba Bölgesi'ne ulaşması. Hicri takvimin başlangıcı.

* Benî Salim yurdunda ilk Cuma namazının kılınması.

* Ebû Eyyub el Ensârî'nin evinde misafir kalması.

* Medîne'de Mescid-i Nebvî'nin ve Hâne-i Saadetin (kalacağı evin) inşâ edilmesi

* Ezan'ın bu günkü şekliyle okunması.

* Mescid'in önünde fakirleri barındırmak için Suffa yapılması.

* Hz. Âişe Validemiz ile nikahlanması.

623 - Kiblenin, Mescid-i Aksâ'dan, Kâbe'ye çevrilmesi.

- * Medine etrafındaki kabilelerle barış anlaşmaları.
- * İslâm'ın ilk savaşı, Bedir zaferi.
- * Ramazan orucunun, zekâtın ve sadaka-i fitrin farz olması.
- * İlk bayram namazının kılınması.
- * Kızının (Hz. Osman'ın eşi Rukiye'nin) vefat etmesi.
- * Kızı Hz. Fâtıma ile Hz. Ali'nin evlenmeleri.

624 - Yahudilerin, müslümanlara karşı harekete geçmeleri, münafıkların töremesi,

- * Sevük Gazvesi: Müslümanların Ebû Süfyan'ı bozguna uğratmaları.

625 - Uhud Savaşı, Hz. Hamza'nın şehit olması.

- * Torunu Hz. Hasan'ın, Ramazan ayı içinde doğması
- * Hz. Ömer'in kızı, Hafsa ile nikahlanması
- * İslâm dinini öğretmek için gönderilen genç öğretmenlerin, pusuya düşürülerek şehit edilmeleri.

* Benî Nadir Gazvesi: Allah Resulü'nü öldürmeyi planlayan Yahudilerin, Medine'den sürgün edilmeleri.

- * Torunu Hz. Hüseyin'in doğumu. (Şaban ayında)

* Tercüme işlerinde Yahudilere güvenmediğinden, Hz. Zeyd'e İbranice öğrenmesi için görev vermesi.

626 - Dümetül-Cendel Gazvesi: Suriye civarında toplanan eşkıya çetelerinin dağıtılması.

- * Benî Mustalık Gazvesi.
- * Teyemmümün meşru kılınması.

627 - Hendek Savaşı. Müşriklerin Medine'yi kuşatmaları.

* Hendek Savaşı'nda müşriklerle bir olan Benî Kurayza Yahudilerinin cezalandırılması.

628 - Hudeybiye Anlaşması.

- * İslâm'a davet için, birçok ülkenin hükümdarına elçi gönderilmesi
- * Hayber'in fethi.
- * Yahudilerinin vergiye bağlanması.
- * Bir Yahudi kadın tarafından zehirlenmesi.
- * Hz. Safiyye ile nikahlanması.
- * Mute nikâhının yasaklanması.
- * Mekke'den Habeşistan'a hicret eden müslümanların ve Hz. Cafer'in Medine'ye dönmeleri.

629 - Hudeybiye Anlaşması'na göre, Kâbe'yi üç gün süreyle ziyaret etmelerini.

- * Hâlit bin Velid'in ve Amr İbn-i Âs'ın müslüman olmaları.
- * Eş'arî Kabilesi'nin Yemen'den gelip müslüman olmaları.

* İran'a bağlı Yemen Valisi Bâzan'ın İslam dinini seçmesi.

* Mute Savaşı: Suriye'de Bizanslılarla ilk karşılaşma. Hâlit b. Velîd komutasındaki üç bin kişilik İslâm ordusunun, yüz bin kişilik Bizans ordusuyla çarpışması.

630 - Mekke'nin fethi, Kâbe'nin putlardan temizlenmesi.

* Huneyn, Evtâs, Havâzin Savaşları

* Tâif Kuşatması. Ve meşhur Rabbe putlarının, Ebû Süfyan ve Mugîre'nin eliyle yıkılması.

* Harb esirleri arasında, sütkardeşi Şeyma'ya rastlaması. Şeyma'nın İslam dinini seçmesi

* Büyük şâir Kâ'b bin Züheyr'in müslüman olması. Ve Arap edebiyatının şaheseri sayılan meşhur "Kasîde-i Bürde" yi okuduğunda, Allah Resulü'nün, Hırka-i şerifi ona hediye etmesi.

* Kızı Hz. Zeyneb'in vefatı.

* Oğlu Hz. İbrahim'in doğumu.

* Tebük Seferi. Suriye'de Bizans'a verilen ders. Münafıkların bu harbe katılmaktan kaçınmaları ve toplandıkları Mescid-i Dîrâr'ın yakılması.

* Sulh ve sükûn dönemi. Kabilelere mürşitlerin (din öğretmenlerinin) gönderilmesi ve heyetlerin akın akın gelerek, İslam dinini kabul ettiklerini bildirmeleri.

* Oğlu Hz. İbrahim'in vefatı.

* Habeş meliki Necâşî'nin vefatı. Allah Resulü'nün, onun için gıyabî cenaze namazı kıldırması.

631 - İslam dininin bütün Arabistan Yarımadası'na yayılması.

632 - Veda Haccı ve Veda Hutbesi. Yüz kırk bin kişilik bir topluluğa hitap ederken, bu günkü "İnsan Hakları Evrensel Beyannamesinden" çok daha mükemmel kuralları koyması.

* Safer ayında, Bakiyy Mezarlığı'na esrarengiz bir ziyaret yapıp, âhirete göçmüş müminleri selâmlaması ve şehitlere duası.

* Vefatından üç gün önce, Hz. Ali ile Fadl'a dayanarak Mescide gelmesi.

* Cemaate kıldırıldığı son namaz ve yaptığı son tavsiyeler.

* 8 Haziran 632 - (12 Rebiyülevvel) Çilelerle dolu nurlu bir hayattan sonra Rabbine kavuşması. Ruhunun, Refik-i A'lâ'ya yükselmesi.

Kitabımızı hazırlarken yararlandığımız kaynakların başında, büyük İslâm âlimi M. Âsım Köksal'a ait sekiz ciltlik *"İslam Tarihi-Peygamber'ler Peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v)"* adlı eser gelmektedir.

Kitabımızın iki yıla yaklaşan hazırlık safhasında, ırili ufaklı bir çok kitap taradık. Ve bunlar arasında, muhterem İsmet Demir hocamıza ait *"Hz. Muhammed'in (s.a.s.)-Hayatı"* ve *"Hz. Muhammed'in Özel, Âilevi ve Sosyal Hayatı"* adlarını taşıyan iki ciltlik eserden çok yararlandık.

Ayrıca, *Hayat-üs Sahabe*, *Sahih-i Buhari*, *Kütüb-ü Sitt*e gibi temel İslâm kaynaklarına müracat ettik.

Yüce Rabbimiz, Efendimize (s.a.s.) duyduğumuz minnet borcumuzu bir zerrecik de olsa yerine getirmek için yazmaya çalıştığımız bu kitapta emeği geçen, bize önderlik eden, bilgiler ulaştıran, isimleri yukarıdaki kaynaklarda yazılan ya da yazılmayan ne kadar Peygamber aşığı varsa, hepsinden razı olsun ve onları Resulü'ne komşu etsin inşaallah.

Zebur, Tevrat ve İncil onu müjdelemişti.

Cinlerden "hatif" adıyla bilinenler, insanlardan ise evliya ve kâhinler, ondan çok önceleri haber verdi.

Nübüvvetini, doğumundan hemen önce ve sonra meydana gelen harikalar ispatladı. Ay, bir işaretleriyle ikiye bölünürken, ağaçlar onun çağırmasıyla yanına geldi. Ona gölge yapmak için koşan bulutlar, duasıyla rahmete dönüştüler. Susuz kalan ordular, parmaklarından çeşme gibi akan sularla; aç kalanlarsa, bereket duasıyla hayat buldular.

Bu kâinat onun için yaratılmıştı. Eğer istese idi, dağlar taşlar onun için altın olurdu. Bütün bunlara rağmen, onun gözü bizim üstümüzdeydi.

Ümmetini Cehennem'den kurtarmak, miraç sırasında gözle müşahade ettiği Cennet'e, ezeli ve ebedî hazinelere kavuşturmak için göz yaşı döktü, işkenceden işkenceye uğradı. Fazladan bir kişinin iman etmesi için, bu işkencelerin tamamına razıydı.

Çünkü o, Rahmet Peygamberiydi.

SBN 975-261-071-4



zafer
YAYINLARI

internetten sipariş için:
www.zafer yayinlari.com

